

ГАЛЕРИИ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

Най-новото
драматично приключение
на **Нора Робъртс**
ни отвежда в интригуващия
свят на изкуството;
тук има всичко -
риск, фалшификати,
търговия с произведения
на изкуството, крадци...

НОРА РОБЪРТС

ТИХА КЛОШКА

НОРА РОБЪРТС ТИХА КЛОПКА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

На път към дома, след поредица лекции, доктор Миранда Джоунс е нападната. Крадецът задига чантата и документите ѝ, нарязва гумите на колата и изчезва.

Въпреки разтърсилия я ужас, Миранда решава да забрави случката. Помага ѝ внезапно появила се задача — незабавно да отлети за Флоренция, за да датира Смуглата дама — ценна бронзова статуя от Ренесанса, изобразяваща една от метресите на Медичите.

Но работата на Миранда, вместо да укрепя позициите ѝ на водещ специалист в нейната област, неочаквано е на път да срине репутацията ѝ. Емоционално отчуждена от майка си, с брат, пристрастен към бутилката — Миранда няма към кого да се обърне, освен към... Райън Болдари — омайващо привлекателен крадец на предмети на изкуството.

Обстоятелствата ги принуждават да сключат съмнителен съюз.

*На Мариан и Ки.
С обич, надежда и възхищение!*

ЧАСТ ПЪРВА ПРИСТАН

*„Красотата е единственото извинение за
нашето съществуване.“*

Емерсън

ПЪРВА ГЛАВА

Духаше влажен, пронизващ вятър. След разразилата се в началото на седмицата буря покрай пътя се издигаха преспи сняг. Небето бе поразително синьо. Дърветата строго се извисяваха между кафявата трева и се заканваха с оголени клони срещу студа.

Такъв е щатът Мейн през март.

Миранда усили парното, избра си компактдиска с „Бохеми“ от Пучини и продължи да шофира, заслушана в красивата музика.

Прибираше се вкъщи. Десет дни изнася лекции в различни градове и ежедневието ѝ се ограничаваше в придвижване от хотела до колежа, от там до летището и пак до хотела, до колежа, до летището. Днес тя се радваше, че се връща у дома.

Облекчението вероятно се дължеше и на факта, че не обичаше да изнася лекции, всяко нейно появяване пред препълнените аудитории я притесняваше. Ала не биваше да позволява на срамежливостта и сценичната треска да пречат на задълженията ѝ.

Тя беше доктор Миранда Джоунс от рода Джоунс от Джоунс Пойнт и никога не ѝ позволяваха да го забрави.

Градът бе основан от първия Чарлз Джоунс, стъпил на Новата Земя. От представителите на рода Джоунс, както Миранда добре знаеше, се изискваше да постигнат нещо, да дадат своя принос за обществото и да се държат както подобава на членове от знатната фамилия Джоунс от Джоунс Пойнт, Мейн.

С отдалечаването от летището я обземаше по-приятно чувство; тя се насочи към крайбрежия път и натисна газта. Бързото шофиране бе едно от малкото удоволствия, които си позволяваше. Обичаше да се придвижва бързо, да стига от едно място до друго за възможно най-кратко време. Около метър и осемдесет висока, червеночоса, тя рядко оставаше незабелязана. Дори и да не стоеше начело на дадено начинание, оставяше впечатление, че тя ръководи.

Докато се придвижваше с точността и целеустремеността на ракета, пътят пред нея почти се изчисти.

Един неин ухажор бе оприличил гласа ѝ на обвита в кадифе шкурка. Тя компенсира тази — както смяташе — случайност на съдбата, като си изработи бърз, стегнат говор, който често оставяше впечатление, че е високомерна.

Но постигаше целта си.

Тялото ѝ може и да носеше следи от гените на древен келтски воин, неин прародител, но лицето ѝ определено впечатляваше: тясно, спокойно, с дълъг прав нос, леко вирната брадичка и остри скули; имаше широка уста, а устните ѝ най-често бяха стиснати решително; очите ѝ, сини като небето, почти винаги гледаха сериозно.

Ала сега, докато се забавляваше по дългия път, криволичещ между покритите със сняг скали, и очите, и устните ѝ се усмихваха. Отвъд скалите водите на океана бяха развълнувани и стоманеносиви. Обожаваше променливите му настроения, силата да успокоява или да възхищава. При един от острите завои дочу грохота на прииждаща вълна, която после се оттегля като юмрук, готов отново да нанесе удар.

Снегът искреше на бледата слънчева светлина, вятърът повдигаше снежинките и ги стелеше по пътя ѝ. Откъм сушата оголените дървета стояха като старци, превити от брулилите ги през годините бури. В детството си представяше как същите тези дървета, сгушени едно до друго, се оплакват взаимно от студа.

Вече смяташе, че е престанала да фантазира, но продължаваше да им се наслаждава — извити в причудливи форми, с изпъкнали чворове, неизменно охраняват пътя като войници.

Шосето се изви нагоре и се стесни, а водите се стелеха от двете му страни. Океанът — обикновено навъсен и мрачен — гризеше брега с неутолим глад. Издълбаната скала отпред приличаше на изкривен от артрит пръст, а на върха ѝ се издигаше старата викторианска къща, от която се откриваше изглед и към водата, и към сушата, отвъд нея, където брегът се спуска, се виждаше старият фар предупреждаващ за намиращата се наблизо земя.

В детството и къщата бе нейно убежище и радостна утеха заради жената, която я обитаваше. Амелия Джоунс пренебрегна семейната традиция и живя според собствените си разбирания: говореше каквото мисли и сърцето ѝ винаги беше отворено за внуците и.

Миранда я обожаваше и дълбоко скърбеше, когато баба ѝ почина внезапно в съня си преди осем години.

Амелия завеща къщата и събираната през годините колекция от произведения на изкуството на внуците си. На сина си — бащата на Миранда — пожела, когато отново се срещнат, да е поне донякъде мъжа, какъвто се бе надявала, че ще стане. На снаха си остави наниза перли, защото това беше единственото, което Елизабет някога одобри напълно.

Съвсем в неин стил, помисли си младата жена за лаконичните нареждания в завещанието. Остана в голямата каменна къща и през десетте години, с които надживя съпруга си, живя сама.

Миранда мислеше за баба си, когато стигна до края на крайбрежия път и пое по дългата, извита алея.

Къщата бе преживяла годините и бурите, безмилостно студените зими и жестоките горещини през лятото. Миранда се почувства виновна, когато забеляза, че сега тя изглеждаше доста занемарена.

Двамата с Андрю все не намираха време да се уговорят с бояджии или с градинар за моравата. По къщата, поддържана като картинка в детството ѝ, сега имаше доста поражения. И въпреки това ѝ се струваше великолепа — също като възрастна дама, която не крие годините си. Сивите камъни се издигаха величествено, кулите и фронтоните излъчваха достойнство.

По едната стена пълзящите растения стигаха до покрива и цъфтяха през пролетта. Миранда постоянно си обещаваха, че ще отдели време, за да поседи на мраморната пейка под арката от цветя и храсти, и ще се наслаждава на ароматите, сенките, тишината. Но пролетта някак бързо преминаваше в лято, а то в есен и тя се сецаше за вричането си едва през зимата, когато клоните стърчаха голи.

Някои от дъските на предната веранда трябваше да се подменят. Кепенците, от сини станали сиви, се нуждаеха от пребоядисване; декоративните елементи сигурно трябваше да се подмажат, закърпят или каквото там се правеше с такива неща.

Щеше да стигне и дотам. Някога. Но прозорците светеха от чистота. Дълги тераси и тесни балкони предлагаха изглед във всички посоки. От комините се виеше пушек, когато някой си даваше труда да запали огън. Величествени стари дъбове и гъста редица борове пазеха от северния вятър.

Двамата с брат си си делиха къщата доста удобно — или поне го правеха, преди Андрю да започне да прекалява с пиенето. Но сега

нямаше да мисли за това. Доставяше ѝ радост той да е наоколо, харесваше го и го обичаше; изпитваше удоволствие да работят заедно и да живеят в една къща.

Щом слезе от колата, вятърът разпиля косите пред лицето ѝ. Леко раздразнена, тя я отметна и се наведе да извади лаптопа и куфарчето за документи. Взе ги и като си тананикаше, отиде при багажника и го отвори.

Косите ѝ отново паднаха пред лицето и тя раздразнено въздъхна. Краят на въздишката премина в сепнато поемане на дъх — нечия ръка дръпна косата ѝ. От болка малки бели петънца затанцуваха пред очите ѝ, изпадна в шок: нож се притисна към шията ѝ.

Искаше да изпищи от страх, но преди да успее, нападателят я завъртя и притисна към колата. Нова болка — сега в бедрото — замъгли зрението ѝ и краката ѝ се подкосиха. Ръката, която я държеше за косите, отново дръпна силно и отметна главата ѝ като на кукла.

Лицето му беше отвратително: призрачно бяло, осеяно с белези, а чертите — размазани. Нужни ѝ бяха няколко секунди, изпълнени с ужас, преди да успее да различи, че всъщност вижда надяната гумена маска с изрисувани деформирани черти.

Не се бореше. Беше парализирана от ужас. На този свят най-много се страхуваше от ножове с дълги смъртоносни остриета. Сега острието бе забито под брадичката ѝ и при всяка трудно поета глътка въздух изпитваше болка и ужас.

Мъжът беше едър, около един и деветдесет — налагаше се да запомни подробностите, сто и десет, сто и петнадесет килограма, широкоплещест, с къс врат.

О, Боже!

Кафяви очи; мътнокафяви. Само толкова успяваше да види през тесните процепи на маската. Очите бяха плоски като на акула и точно толкова безизразни, когато ръката притисна по-силно острието към шията ѝ и като го придвижи леко, поряза деликатната кожа.

Усети парване, а тънка струйка кръв потече към яката на палтото ѝ.

— Моля ви — изрече немощно тя и инстинктивно посегна да отблъсне ръката с ножа.

Всякакви рационални мисли я напуснаха и тя се ужаси още повече, когато той използва острието, за да повдигне главата ѝ.

Представи си как ножът бързо разрязва артерията, как потича горещата кръв... Щеше да умре като заклано агне.

— Моля ви, недейте. Имам триста долара в брой.

„Господи, дано иска само пари! — мислеше си отчаяно. — Само пари.“ Ако е решил да я изнасили, дано намери сили да се бори, молеше се тя, макар да знае, че няма да спечели.

Ако смята да я убие, се надяваше да го направи бързо.

— Ще ви дам парите — започна и в следващия миг остана без дъх, тъй като той я отметна настрана като вързоп.

Падна на длани и колене върху чакълената алея; кожата ѝ пламна от забилите се камъчета. Чу се да изхленчва; ненавиждаше безпомощния, смразяващ страх, който ѝ пречеше да действа, но остана вторачена в нападателя със замъглен поглед.

Не откъсваше очи от ножа, който проблясваше на бледите слънчеви лъчи. Искеше да побегне, да се бори, но стоеше като парализирана.

Той вдигна чантата ѝ, куфарчето за документи, изви ножа така, че отразената светлина да заслепи очите ѝ; после се наведе и го заби в задната гума на колата. Измъкна го и запристъпя към нея, а тя неволно запълзя към къщата.

Чакаше го отново да нанесе удар, да разкъса дрехите ѝ, да забие ножа в гърба ѝ, но продължи да пълзи по замръзналата зимна трева.

Стигна до стъпалата и погледна назад, а от гърлото ѝ излизаха странни звуци.

Видя, че е сама.

Мъчително изпълзя нагоре по стъпалата. Трябваше да влезе вкъщи, да се спаси, да заключи вратата, преди той отново да се появи и да насочи ножа към нея.

Ръката ѝ на два пъти се плъзна по топката, преди да успее да я хване. Заключено. Разбира се, че ще е заключено. Вкъщи нямаше никого. Нямаше кой да ѝ се притече на помощ.

За миг остана свита на кълбо отвън пред вратата; трепереше от шока и от вятъра, който фучеше над хълма.

„Раздвижи се! — заповяда си тя. — Раздвижи се! Вземи ключа! Влез вътре, обади се на полицията.“

Очите ѝ шареха наляво-надясно, като на заек, оглеждащ се за вълци, зъбите ѝ затракаха. Използва топката на бравата за опора и се

изправи. Краката ѝ трепереха, коляното я смъдеше, но с несигурен като на пияница скок тя напусна верандата и започна да търси чантата си. Сети се, че той я взе.

Мърмореше неразбираеми думи, молитви, проклетия и молби, докато отваряше със замах вратата на колата и затършува из жабката. Когато пръстите ѝ напипаха резервните ключове, някакъв звук я накара рязко да се извърне и да вдигне отбранително ръце.

Нямаше нищо, освен вятъра, който свиреше през голите черни клони на дърветата, през бодливите стъбла на пълзящите рози, през стръкчетата замръзнала трева.

Със свистящ дъх и накуцвайки се отправи бързо към къщата и трескаво започна да се мъчи да отключи. Простена от облекчение, когато най-последно успя.

Залитайки, влезе вътре, затръшна вратата и заключи. Опря се с гръб върху солидното дърво, а ключовете се изплъзнаха между пръстите ѝ и мелодично издрънчаха на пода. Причерня ѝ и тя затвори очи. Сега вече всичко — съзнание, тяло — бяха сковани. Трябваше да предприеме следващата крачка, да действа, да се справи, но не се сещаше каква е тази следваща стъпка.

Ушите ѝ пищяха, гадеше ѝ се. Стисна зъби и направи една крачка, после втора, а антрето сякаш леко се люлееше.

Стигна почти до стълбището, когато си даде сметка, че не ушите и пицят, а звъни телефонът. Механично премина през мъглата във всекидневната — всичко тук изглеждаше нормално, познато — и вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча отдалечено, глухо, като удар по дървен барабан. Леко олюлявайки се, тя се вторачи в слънчевото петно върху широките чамови дъски на пода. — Да. Да, разбирам. Ще дойда. Трябва... Какво? — Миранда поклати глава да се сети какво искаше да каже. — Налага се... да се погрижа за някои неща. Не. Ще тръгна при първа възможност. — Обземаше я истерия. — Багажът ми вече е опакован — изрече тя и избухна в смях.

Продължаваше да се смее, докато оставяше слушалката. Продължи да се смее и когато се свлече в стола; не разбра кога, докато се свиваше на кълбо, смехът се превърна в ридания.

С две ръце стискаше чашата горещ чай, но не отпиваше. Действаше ѝ успокояващо да я държи, да усеща как топлината преминава от порцелана към премръзналите ѝ пръсти, гали наранените ѝ длани.

Беше говорила разбираемо — наложително е да говориш разбираемо, ясно и точно, когато се обаждаш в полицията.

Събра отново мислите си и се обади където трябва; разговаря с полицаите и те пристигнаха в къщата. Но когато свърши и остана сама, не успяваше да се концентрира върху нещо за повече от десет секунди.

— Миранда! — След вика се чу затръшването като оръдеен изстрел на входната врата. Андрю се втурна вътре, хвърли ужасен поглед към лицето ѝ. — О, Господи! — Приближи се до нея, приклепна и започна да гали с дългите си пръсти преbledнелите ѝ страни. — О, скъпа!

— Добре съм. Само съм малко понатъртена. — Наложеният с усилие самоконтрол рухна. — Бях по-скоро изплашена, отколкото наранена.

Той забеляза овлажнелите по коленете панталони, засъхналата кръв по плата.

— Кучият му син! — Очите му, по-спокойно синьо от тези на сестра му, сега притъмняха от ужас. — Да не би... — Ръцете му се насочиха към нейните и сега двамата държах чашата. — Да не те е изнасилил?

— Не, не. Просто открадна чантата ми. Искал е само пари. Съжалявам, че казах на полицията да ти се обади. Просто трябваше аз да го сторя.

— Всичко е наред. Не се притеснявай. — Притисна по-силно ръцете ѝ, но когато видя как тя се сви от болка, веднага ги пусна. — О, скъпа! — Пое чашата, сложи я настрана и погледна охлузените ѝ длани. — Толкова съжалявам. Хайде, ще те откарам в болницата.

— Не е необходимо. Просто съм насинена и натъртена.

Пое си дълбоко дъх и се изненада колко по-лесно диша, когато той е тук.

Понякога я вбесяваше и разочароваше. Ала през целия ѝ живот единствен той остана до нея, не я изостави.

Взе отново чашата и я сложи в ръцете ѝ.

— Пийни малко — подкани той, преди да се изправи и да закрачи напред-назад, за да се поуспокои.

Лицето му бе слабо и издължено, а тялото му — източено и стройно. Косите му бяха по-тъмночервени от нейните, почти махагонови. От напрежение се пляскаше по бедрото, докато кръстосваше из стаята.

— Как ми се ще да бях тук. По дяволите, Миранда, трябваше да съм тук!

— Не можеш да си навсякъде, Андрю. Кой да предвиди, че ще ме нападнат в нашия двор? Смятам, а и от полицията мислят така, че вероятно е искал да ограби къщата, но моето появяване го е изненадало и е променил плановете си.

— Казват, че е имал нож.

— Да. — Тя предпазливо докосна порязаното място на шията си. — И мога до те уверя, че не съм преодоляла фобията си от ножове. Само като го зърнах, се вцепених.

Очите на Андрю потъмняха.

— Какво направи той? В състояние ли си до ми разкажеш?

— Тъкмо отворих багажника и той изскочи отнякъде. Хвана ме за косата и дръпна главата ми назад. После допря ножа до гърлото ми. Мислех, че се готви да ме убие, но той само ме отблъсна настрана, взе чантата и куфарчето за документи, преряза гумите и си тръгна. — Успя да се усмихне вяло: — Не се надявах точно на такова посрещане.

— Трябваше да съм тук — повтори той.

— Андрю, престани. — Тя се облегна на него, затвори очи. Нали сега си тук. Това й беше достатъчно, за да се почувства по-добре. — Майка се обади.

— Какво?

Той я прегърна през раменете и се наведе напред, за да вижда лицето ѝ.

— Телефонът звънеше, когато влязох. Господи, още не мога да си събера мислите! — оплака се тя и разтърка слепоочията си. — Утре трябва да замина за Флоренция.

— Не говори глупости! Току-що се прибра, наранена си, не си на себе си. Господи, как има сърце да те накара да се качиш на самолет точно след като си била нападната?

— Но аз не й казах. — Сви рамене. — Не съзнавах какво правя. Както й да е — повикването беше ясно и категорично. Ще си запазя място за самолета.

— Миранда, отивай да спиш!

— О, да. — Тя пак се усмихна. — Ей сега, след малко.

— Аз ще й се обадя. — Лицето му се изкриви — предстоеше му не особено приятна задача. — Ще й обясня.

— Моят герой — възкликна тя и го целуна по бузата. — Не. Ще замина. Една гореща вана, няколко аспирина и ще се оправя. А и след това малко приключение, едно разсейване ще ми се отрази добре. Изглежда става дума за бронзова статуя, която иска да изследвам. — Остави настрана чашата с изстиналия чай. — Не би ме извикала в „Станджо“, ако не е важно. Нуждае се от археометрист, и то спешно.

— Разполага с няколко археометристи в „Станджо“.

— Точно така. — Този път Миранда се усмихна лукаво. „Станджо“ бе съкращение от Станфорд-Джоунс. Елизабет бе подсигурила не само името си; начинанието във Флоренция за нея, беше на първо място. — Щом ме вика, е нещо голямо. Не желае да излиза извън семейството. Елизабет Станфорд-Джоунс, директор на „Станджо“, Флоренция кани специалист по италиански ренесансови бронзови статуи и й трябва някой с презимето Джоунс. Не възнамерявам да я разочаровам.

Късметът й изневери. Не успя да намери място за сутрешния полет и се наложи замине вечерта за Рим и оттам да се прехвърли за Флоренция.

Почти цял ден закъснение! Щеше да си плати скъпо и прескъпо за това.

Докато се опитваше да облекчи болките в горещата вана, пресмяташе часовите разлики — нямаше смисъл да се обажда на майка си. Елизабет вече си беше у дома, най-вероятно в леглото.

Нищо повече не можеше да се направи тази вечер. Сутринта щеше да позвъни в „Станджо“. Един ден не бе чак толкова голямо закъснение. Дори и за Елизабет.

Ще извика такси да я откара до летището, защото както пулсира коляното й, шофирането определено ще се окаже проблем, дори да

успее бързо да смени гумите.

От нея се иска само...

Надигна се рязко във ваната и разплиска вода наоколо.

Паспортът ѝ. Паспортът, шофьорската книжка, служебните карти за самоличност. Нападателят задигна куфарчето за документи и чантата ѝ; всъщност тя не разполагаше с никакви документи.

— О, по дяволите! — простена тя, прокарвайки ръка през лицето си.

Нещата се подреждаха кошмарно.

Дръпна закачената за верижка старомодна запушалка от канала на ваната на крачета. Гневът я изправи на крака и тя посегна към хавлиената кърпа. Остра болка прониза удареното ѝ коляно, а тя стисна зъби да не изстене и се опря на стената. После приседна на ръба на ваната, а кърпата се потопа във водата.

Сълзите напиреха. Идеше ѝ да се разплаче от раздразнение, от болка, от внезапно появилия се отново страх. Седеше гола, трепереше и тихо хлипаше. Най-сетне се овладя.

Сълзите нямаше да ѝ помогнат нито да си върне документите, нито да успокоят болката, нито да я отведат във Флоренция. Преглътна ги и изцеди кърпата. Внимателно прекрачи ваната. Когато застана права, се изпоти от болка и сълзите ѝ едва не потекоха отново. Опря се на умивалника и се огледа в голямото огледало на вратата.

Ръцете ѝ бяха в синини. Дори не си спомняше нападателят да я е стискал за ръцете. Удареното бедро, станало мораво, я болеше доста. Това, сети се тя, е от притискането към колата.

Ожулените ѝ колене изглеждаха непривлекателно зачервени. Явно те бяха пострадали най-много при падането. Дланите я боляха.

Прималя ѝ от дългото, макар и повърхностно порязване; почувства, че пак ѝ се повдига. Озадачена и отвратена, посегна да го докосне. Като дъх, мина ѝ през ума, на смъртта.

Ако искаше да я убие, можеше да го стори.

И това бе по-ужасно от синините и всички други болки. Някакъв непознат бе държал живота ѝ в ръцете си.

— Никога вече! — Извърна се от огледалото и с накуцване отиде да вземе хавлията от месинговата закачалка до вратата. — Никога вече няма да допусна да се случи подобно нещо.

Потрепери и бързо навлече хавлията. Докато се мъчеше да завърже колана, някакво движение от външната страна на прозореца я накара рязко да извърне глава; сърцето ѝ биеше лудо.

Той се е върнал!

Искаше да избяга, да се скрие, да изкрещи, да се свие на топка зад заключена врата. Стиснала зъби, тя се приближи и хвърли поглед през прозореца.

Беше Андрю. Облечен в спортното яке, с което цепеше дърва или се разхождаше по скалите, той беше включил фаровете на колата и тя видя нещо да проблясва в ръката му; нещо, което той размахваше, докато бродеше из двора.

Озадачена, притисна лице към стъклото.

Стик за голф? Какво правеше той на заснежената морава със стик за голф в ръка?

Изведнъж се досети и се изпълни с обич, която я успокои повече от всякаво обезболяващо лекарство.

Той я пазеше. Сълзите ѝ отново бликнаха. В следващия момент го видя да спира, да вади нещо от джоба и да го надига. Проследи го как отпи от бутилката.

„О, Андрю! — помисли си тя, затвори очи и сърцето ѝ се сви. — Колко сме объркани и двамата.“

Събуди я болката в коляното. Пипнешком намери ключа на лампата и изсипа в шепа няколко хапчета от поставеното на нощното шкафче шишенце. Докато ги преглъщаше, призна, че можеше да се вслуша в съвета на Андрю и да отиде в болницата — там някой състрадателен лекар щеше да ѝ предпише силни обезболяващи.

Погледна луминесцентния циферблат на часовника: едва минаваше три. Ибупрофенът и аспириинът, които глътна в полунощ, ѝ осигуриха едва три часа облекчение. Но сега беше будна и я болеше. Е, поне ще свърши още една неприятна задача.

Като се имаше предвид часовата разлика, Елизабет трябваше да е вече зад бюрото. Миранда вдигна слушалката и набра номера. Леко простена, докато нагласяваше възглавниците, за да се облегне върху таблата на леглото.

— Миранда, тъкмо се канех да ти оставя съобщение в хотела за пристигането ти утре.

— Ще се наложи да закъснея. Мен ме...

— Да закъснееш? — остро изрече тя.

— Съжалявам.

— Мисля, дадох ясно да се разбере, че начинанието е важно. Гарантирах пред правителството, че изследването ще започне още днес.

— Ще изпратя Джон Картър. Аз...

— Не съм викала Джон Картър, а теб! Каквато и друга работа да имаш, ще почака.

— Определено. — Не, мина ѝ през ума, хапчетата няма да помогнат, но студеният гняв, който започваше да се надига у нея, определено щеше да разсее болката. — Възнамерявах да бъда там точно както бях инструктирана.

— Тогава защо няма да си?

— Вчера откраднаха паспорта ми и други документи. Ще уредя изваждането на нови колкото е възможно по-бързо и ще резервирам място. Днес обаче е петък и се съмнявам дали ще стане преди края на следващата седмица.

Добре знаеше как работят бюрократичните машини, помисли си Миранда. Тя самата е отгледана от такава.

— Дори в относително спокойно място като Джоунс Пойнт е глупаво да оставяш колата си незаклучена.

— Документите не бяха в колата, а у мен. Ще те уведомя веднага щом уредя въпроса и резервирам място. Извинявам се за закъснението. Ще посветя цялото си време и внимание на задачата, когато пристигна. Дочуване, майко.

Достави ѝ удоволствие да затвори, преди Елизабет да добави още нещо.

В елегантния и просторен кабинет на около пет хиляди километра Елизабет се взираше в слушалката с раздражение и объркване.

— Някакъв проблем ли има?

Разсеяна, тя хвърли поглед към бившата си снаха. Илис Уорфийлд стоеше с бележник на коленете; огромните ѝ зелени очи гледаха озадачено, а меките ѝ чувствени устни бяха извити в усмивка.

Бракът между Илис и Андрю не се получи, което разочарова Елизабет. Но професионалните ѝ и лични взаимоотношения със снаха ѝ не пострадаха от развода.

— Да. Миранда ще се забави.

— Ще закъснее? — Илис повдигна вежди и те се скриха под бретона ѝ. Не е типично за Миранда.

— Откраднали са паспорта ѝ и другите документи.

— О, това е ужасно! — Младата жена се изправи. Висока един и шестдесет, тя имаше деликатни, женствени форми. Късите черни коси, огромните очи и млечнобялата кожа ѝ придаваха вид на сексапилна приказна фея. — Ограбили ли са я?

— Не знам подробности. — Елизабет стисна устни за миг. — Ще си извади нови документи и ще вземе друг полет. Сигурно ще ѝ отнеме няколко дни.

Илис понечи да попита дали Миранда е пострадала, но предпочете да замълчи. Изразът в очите на другата жена подсказваше, че или няма представа, или не това я тревожи в момента. Вместо това каза:

— Знам колко искаше изследванията да започнат още днес. Лесно ще се уреди. Ще отложи част от ангажиментите си и лично ще започна.

Елизабет се надигна и застана до прозореца, за да размисли върху предложението. Винаги мислеше по-ясно, когато гледаше навън. Във Флоренция се почувства у дома от първия миг, в който зърна града. Тогавя беше осемнадесетгодишна колежанка, жадна за приключения и увлечена от изкуството.

Влюби се безнадеждно в града, в неговите червени покриви, величествени куполи, криволичещи улици и многолюдни площади.

Влюби се в млад скулптор, който я очарова и я отведе в леглото си.

Естествено се оказа неподходящ. Напълно неподходящ. Беден и прекалено темпераментен. Родителите ѝ я прибраха обратно в Бостън веднага щом узнаха за връзката им.

И с това всичко приключи.

Тръсна глава, раздразнена, че е допуснала мислите ѝ да се отклонят в тази посока. Сама решаваше какво да прави и изборът ѝ винаги беше отличен.

Сега оглавяваше една от най-големите и уважавани изследователски институции за изкуства в света. Някога „Станджо“ може да е бил странична дейност за семейство Джоунс, но тя разполагаше с него, нейното име стоеше на първо място и именно тук работеше тя.

Ето я, изправена до прозореца: елегантна, стройна петдесет и осемгодишна жена. Косите ѝ бяха светлоруси, дискретно боядисвани в един от най-елитните салони във Флоренция. Изисканият ѝ вкус личеше и от безупречната кройка на тъмнолилавия костюм със златни копчета, дело на моделиера Валентино, и от подходящите кожени обувки.

Върху лицето ѝ със светъл тен и добре изразени скули се открояваха безмилостни и интелигентни сини очи. Създаваше впечатление на съдържана, следваща модата професионалистка, която разполага със средства и положение.

Никога не би се задоволила с по-малко.

Не, помисли си тя, никога не би се задоволила с друго, освен с най-доброто.

— Ще я изчакаме — отсече, като извърна лице към Илис. — Това е нейната област, нейната специалност. Лично ще се свържа с министъра и ще обясня краткото забавяне.

Младата жена ѝ се усмихна:

— Никой не разбира закъсненията така добре, както италианците.

— Права си. По-късно ще прегледаме докладите ти, Илис. Искам още сега да се обадя на министъра.

— Ти си шефът.

— Така е. О, Джон Картър пристига утре. Ще работи в екипа на Миранда. Междувременно му дай друга задача. Няма защо да безделничи.

— Джон пристига? О, ще се радвам да го видя. Винаги ще се намери за какво да го използваме в лабораторията. Ще уредя всичко.

— Благодаря ти, Илис.

Останала сама, Елизабет се настани зад бюрото и се загледа в сейфа на срещуположната стена. Припомни си какво съдържа.

Миранда ще оглави проекта. Взе решението в момента, когато видя бронзовата статуя. Това ще е задача, възложена на „Станджо“, а ще има и Джоунс в добавка. Именно така бе планирала и очаквала да станат нещата. И именно това възнамеряваше да получи.

ВТОРА ГЛАВА

Закъсня пет дни. Миранда със замах отвори високите средновековни врати на „Станджо“ и тръгна бързо през фоайето; шумът от ниските токчета на удобните ѝ обувки отекваше като картечни изстрели по белия мраморен под.

Закачи върху ревера подновената от асистентката на Елизабет карта за самоличност на служител в „Станджо“ и огледа от всички страни бронзовата репродукция на изработения от Челини Персей, гордо вдигнал отсечената глава на Медуза.

Миранда често се чудеше какво символизира избраното от майка ѝ произведение на изкуството, което красеше главното фоайе. Да унищожих всички си врагове със светкавичен замах — предположи тя.

Спря при приемната, отвори присъствената книга и се подписа. Погледна часовника си и отбеляза и часа.

За този ден бе подбрала много внимателно облеклото си — елегантен тъмносин копринен костюм.

За среща с директора на една от най-важните археометрични лаборатории в света външният вид е твърде важен. Дори когато директорът е майка ти. Особено, продължи разсъжденията си Миранда, когато директорът е майка ти.

Натисна копчето на асансьора и зачака нетърпеливо. Стомахът и се свиваше от напрежение, гърлото ѝ беше стегнато, главата ѝ бучеше. Не си позволяваше обаче нищо от това да проличи.

Щом влезе в асансьора, извади козметичната си чантичка и освежи червилото си. Гримираше се единствено когато нямаше начин как да се избегне подобно досадно задължение.

Решила, че е постигнала желания ефект, тя прибра червилото и приглади сложния френски кок, който ѝ отне прекалено много време и ѝ създаде прекалено много грижи, докато го направи. Когато вратите на асансьора се разтвориха, пристъпи в тихото елегантно фоайе, което се смяташе за светилище. Перленосивият мокет и стените с цвят на слонова кост, както и столовете с високи облегалки подхождаха на

майка ѝ. Създаваше се впечатление за нещо прекрасно, с вкус и неангажиращо. Момичето на рецепцията, което работеше с мощен съвременен компютър, също отговаряше на стила на Елизабет: бърз, ефективен и делови.

— Buon giorno. — Миранда приближи и на перфектен италиански се представи: — Аз съм доктор Джоунс. Имам уговорена среща с госпожа Станфорд-Джоунс.

— Si, Dottoressa. Un momento.

Миранда си представи как пристъпва от крак на крак, как оправя сакото си и разкършва рамене. Понякога ѝ помагаше да запази спокойствие, като си представя как се раздвижва. Тъкмо приключваше с мислената разходка напред-назад, когато момичето ѝ се усмихна и ѝ направи знак да влезе.

Тя мина през двойната стъклена врата вляво и пое по белия коридор към кабинета на госпожа директорката.

Почука. Винаги се чукаше на вратата на Елизабет. Поканата Entri долетя веднага.

Майка ѝ седеше зад елегантно бюро от лакирано дърво, напълно подходящо за аристократичния ѝ вид. В рамката на прозореца зад гърба ѝ се виждаше слънчева Флоренция в целия си блясък.

Двете жени се изгледаха преценяващо.

Първа заговори Елизабет:

— Как мина пътуването?

— Без проблеми.

— Радвам се.

— Изглеждаш много добре.

— И се чувствам много добре. А ти?

— И аз.

Дъщерята си представи как се впуска в бърз вихрен танц из идеално подредения кабинет и успя да остане неподвижна като кадет, когото инспектират.

— Искаш ли кафе или нещо разхладително?

— Не, благодаря. Не ме попита как е Андрю.

Елизабет ѝ посочи стол с думите:

— Как е брат ти?

„Нещастен — помисли си Миранда. — Пие прекалено много. Ядосан, депресиран, огорчен.“ На глас обаче заяви:

— Добре е. Изпраща ти поздрави — излъга невъзмутимо. — Предполагам, уведомила си Илис, че пристигам.

— Разбира се. — Тъй като Миранда продължаваше да стои права, Елизабет се надигна. — Всички началници на отдели и служителите, заети с проекта, знаят, че временно ще работиш при нас. Най-важна е бронзовата статуя на Фиесоле. Ти, естествено, ще имаш неограничен достъп до лабораториите и оборудването; избери си когото искаш от персонала да ти помага.

— Вчера разговарях с Джон. Още не сте започнали никакви изследвания.

— Не. Закъснението ти струва време и от теб се очаква веднага да започнеш.

— Затова съм тук.

Майка ѝ леко наклони глава и попита:

— Какво е станало с крака ти? Малко накуцваш.

— Нападнаха ме, не помниш ли?

— Каза, че са те ограбили. Не спомена, че си пострадала.

— Не ме попита.

Елизабет изпусна онова, което при всеки друг Миранда би приела за въздишка, и отбеляза:

— Можеше да поясниш, че при нападението са те наранили.

— Можех, но не го направих. По-важното е, че останах без документи, и това е причината да се забавя. — Наклони леко глава точно като Елизабет преди минута. — Макар да ми бе наредено, че трябва незабавно да се явя.

— Предположих... — Тя се спря и махна с ръка, което говореше или за раздразнение, или за поражение. — Защо не седнеш, докато те въведа в задачата?

Обсъждането на темата отпаднаше. Миранда седна и кръстоса крака.

— Човекът, който е попаднал на бронзовата...

— Е бил водопроводчик.

— Да. — За пръв път Елизабет се усмихна — реакцията ѝ повече говореше, че намира ситуацията за абсурдна, а не че е развеселена. — Казва се Карло Риналди. Очевидно е художник по сърце, ако не по занаят. Не успял да издържа семейството с картините си, а баща му притежавал работилница и...

Миранда изрази лекото си удивление с вдигане на веждите:

— Важно ли е потеклото му?

— Само доколкото е свързано със статуята, а такава връзка изглежда няма. Той, както сочат всички данни, буквално се е препънал в нея. Според твърденията му я намерил под счупено стъпало в мазето на Вила дела Дона Оскура. Информацията е проверена и потвърдена.

— Имало ли е съмнения? Да не го подозират, че е измайсторил и историята, и статуята?

— Дори да е имало, засега министърът приема разказа му за достоверен. — Тя отпусна ръцете си със свършен маникюр върху бюрото. Седеше със съвсем изправен гръб. Дъщеря ѝ несъзнателно трепна и също се поизправи. — Фактът, че след като я открил — продължи Елизабет, — и я е изнесъл от вилата, скрита между инструментите, без да съобщи незабавно на съответните власти, първоначално предизвика известни опасения.

Разтревожена, Миранда склочи пръсти, за да не забарабани по коляното си. Не ѝ хрумна, че в момента е копие на майка си.

— Колко време е била статуята при него?

— Пет дни.

— Не е увредена, нали? Провери ли я?

— Да. Ще се въздържа от коментари, докато сама не я видиш.

— Добре. Покажи ми я.

Елизабет отиде при шкафа и при отварянето на вратата се разкри малък железен сейф.

— Тук ли я държиш?

— Много хора имат достъп до лабораториите, затова предпочетох да я държа тук, в сейфа. А и си помислих, че ще ти е по-удобно да направиш първия оглед тук.

Елизабет натисна кода, тя почака и набра друга серия цифри. Отвори подсилените врати и извади метална кутия. Постава я на бюрото, вдигна капака и извади предмет, увит в избеляло кадифе.

— Ще датираме също и плата, и дървото от стъпалото.

— Естествено. — Макар че гореше от нетърпение, Миранда само се надигна и бавно се приближи до майка си, която поставяше вързопа върху бюрото. — Няма документирани данни за нея, правилно ли съм разбрала?

— Засега никакви. Историята на вилата ти е известна, нали?

— Разбира се. Някога е била дом на Жулиета Буенотарни, известна като Смуглата дама и метреса на Лоренцо Великолепния. След смъртта му се смята, че е станала компаньонка на други представители на Медичите. През определен период от време всички велики личности на Ренесанса, живеещи в или около Флоренция, са посещавали дома ѝ.

— Значи си наясно какви са вероятностите.

— Не се занимавам с вероятности — отвърна Миранда.

— Точно затова си и тук.

Младата жена внимателно прокара пръст по овехтялото кадифе.

— Нима?

— Искам най-доброто и съм в състояние да получа желаното. Също така разчитам на дискретност. Ако изтече информация за находката, ще започнат спекулации, което е нежелателно за „Станджо“. Правителството предпочита да не се огласява намирането на статуята, докато не бъде датирана и изследванията не приключат.

— Водопроводчикът сигурно вече е разказал на всичките си приятели по чашка.

— Не допускам. — Върху устните на Елизабет отново се появи бегла усмивка. — Изнесъл е статуята от сграда, собственост на правителството. Наясно е, че ако не прави точно каквото му се каже, ще се озове в затвора.

— Често страхът е ефективна спирачка.

— Да. Но това не е наша грижа. Спряха се на нас да изследваме статуята и да предоставим на правителството цялата информация, която науката може да даде. Нужно ни е обективно око, човек, който вярва на фактите, а не в романтиката.

— В науката няма място за романтика — промърмори Миранда и внимателно отмести кадифето.

Сърцето и спря, когато статуята се разкри. Вещото ѝ опитно око разпозна великолепието на изработката. Ала инстинктивно прикри възхищението си със скептицизъм и свъси вежди:

— Чудесна работа. Стилът определено е ренесансов.

Извади от джоба си очилата, сложи ги, после вдигна бронзовата статуя и прецени тежестта, като бавно я въртеше в ръце.

Пропорциите бяха съвършени, чувствеността на скулптирания обект — очевидна; и най-дребният детайл — нокът на крака, кичур

коса, мускул на прасците, беше смайващо възпроизведен.

Жената бе великолепна — волна, напълно съзнаваща собствената си мощ. Тялото ѝ се извиваше назад, а ръцете бяха вдигнати нагоре, но не за молитва или молба, отбеляза Миранда, а тържествуващо. Лицето, без да е деликатно, поразяваше; очите бяха полупритворени, извитите устни като че ли се наслаждаваха на изпитваната чувствена радост.

Изправила се на пръсти, тя сякаш се готвеше да скочи в топъл, пълен с ухания басейн, или в ръцете на възлюбения си.

Излъчваше неприкрита сексуалност и за миг на Миранда ѝ се стори, че усеща топлината на тялото, сякаш бе живо.

Патината говореше за старинност, но такива неща са подвеждащи, както тя добре знаеше — патина може да се получи и изкуствено. Стилът на художника бе неоспорим. Но и стиловете се копираха.

— Това е Смуглата дама — прошепна тя. — Жулиета Буенодарни. Няма съмнение. Често съм виждала лицето ѝ по картини и скулптури от този период. Но никога не съм чувала за тази бронзова статуя. Ще потърся литература по въпроса, макар че едва ли бих я пропуснала, ако съществува.

Елизабет изучаваше лицето на дъщеря си, а не статуетката. Забеляза вълнението и удоволствието ѝ, които тя бързо прикри. Точно както очакваше, че ще направи.

— Но си съгласна, че е бронзова статуя от епохата на Ренесанса, нали?

— Да. Но не е достатъчно, за да се определи като неизвестно произведение на изкуството от XV век. — С присвити очи продължаваше да върти статуята в ръце. — Всеки студент по рисуване е скицирал и копирал лицето ѝ през годините. Самата аз съм го правила. — Внимателно прокара нокът по синьо-зелената патина. Повърхностната корозия видимо бе дълбока, но трябваше да се изследва. — Веднага започвам.

В лабораторията тихо звучеше музика от Вивалди. Стените бяха боядисани в болнично резедаво, а подът беше покрит с безупречно чист линолеум. Масите бяха оборудвани с микроскопи, компютърни терминали, епруветки и пликчета за проба. Не се виждаха никакви

лични вещи, никакви поставени в рамка семейни снимки, никакви дрънкулки или украси.

Мъжете бяха с вратовръзки, жените — с поли, а върху горното джобче на снежнобелите престилки се виждаше избродирана с черно емблемата на „Станджо“.

Разговорите бяха приглушени и кратки; оборудването жужеше като добре смазан механизъм.

Елизабет изискваше дисциплина, а бившата ѝ снаха знаеше как да я постигне.

В къщата в Мейн, където Миранда израсна, цареше съвсем същата атмосфера. Беше студен дом, помисли си, докато се оглеждаше, но ефективна работилница.

— Отдавна не си идвала тук — подхвана Елизабет, — но Илис ще ти припомни кое къде се намира. Ще имаш свободен достъп до всичко, естествено. Осигурила съм ти пропуски и лични кодове.

— Добре.

Миранда залепи на лицето си любезна усмивка, когато Илис се откъсна от микроскопа и тръгна към тях.

— Миранда, добре дошла във Флоренция.

Гласът ѝ прозвуча тихо и сякаш леко задъхано, но можеше да стане и още по-задъхан, ако е възбудена.

— Приятно ми е, че отново съм тук. Как си?

— Добре. Заета съм. — Хвърли стокаратова усмивка на Миранда и хвана ръката ѝ. — Как е Дрю?

— Не толкова добре, но и той е зает.

Вдигна вежди, когато Илис стисна ръката ѝ, и промълви:

— Съжалявам.

— Не е моя работа.

— И въпреки това съжалявам. — Пусна ръката ѝ и се обърна към Елизабет: — Ти ли ще я разведеш или аз?

— Сама ще се оправя — възрази Миранда, преди майка ѝ да успее да отговори. — Нужни са ми престилка, микроскоп и компютър. И възможност да правя рентгенови и обикновени снимки.

— Ето те и теб.

Джон Картър се приближаваше към тях. Началникът на лабораторията на Миранда изглеждаше трогателно рошав и небрежен при цялата тази жестока деловитост и стил. Вратовръзката му с

глуповато ухилени, спокойно пасящи крави вече се бе изкривила. Джобът на престилката му висеше наполовина разпран, по брадичката му се виждаше порязано от бръсненето сутринта, зад ухото си бе пъхнал молив, а по стъклата на очилата ясно се виждаха петна от пръсти.

Присъствието му накара Миранда да се почувства като у дома.

— Добре ли си? — Потупа я той по ръката. — Как е коляното ти? Андрю ми каза, че нападателят те е блъснал.

— Блъснал те е? — възкликна Илис. — Не знаехме, че си пострадала.

— По-скоро бях уплашена. Всичко вече е наред. Добре съм.

— Притиснал нож към шията ѝ — продължи Картър.

— Нож? — Ръката на Илис неволно се насочи към гърлото. — Ужасно. Та...

— Всичко е наред — повтори Миранда. — Търсеше пари. — Извърна се и погледна майка си в очите. — И мисля, че ни отне достатъчно ценно време.

За миг Елизабет запази мълчание. Долови в погледа на дъщеря си предизвикателство и реши, че моментът да изрази съчувствие е отминал.

— Тогава ще оставя Илис да те настани. Картата ти за самоличност и пропуските са тук. — Връчи плик на Миранда. — Илис ще ти отговори на всички въпроси и ще ти осигури всичко необходимо. А можеш да се обърнеш и към мен. — Хвърли поглед към елегантния часовник на китката си. — Имам друга среща; оставям те да започваш. Надявам се да получа предварителен доклад до края на деня.

— Ще го имаш — промърмори Миранда, докато майка и се отдалечаваше.

— Не губи време. — Илис отново се усмихна и сви рамене. — Съжалявам за премеждието ти, но работата тук ще ти помогне да се разсееш от случката. Пригответе ти кабинет. Бронзовата статуя на ФиеSOLE е много важна. Можеш да подбереш екипа си от целия състав.

— Миранда! — гласът издаваше радостта, а името бе произнесено с гърлените италиански интонации. Тя се усмихна широко.

— Джовани! Изобщо не се променяш.

И наистина лаборантът химик бе все така поразително привлекателен, както го помнеше: тъмни пригладени коси, очи с цвят на разтопен шоколад и чаровна усмивка. Макар и няколко сантиметра по-нисък от нея, я караше да се чувства женствена и дребна. Лъскавата му черна коса беше вързана на опашка — волност, която Елизабет допускаше, защото, освен че беше красив, Джовани Бередоно бе и гений в работата си.

— Ти обаче се променяш, *bella donna*. Станала си още по-прекрасна. Но какво чувам, пострадала си?

Той погали лицето ѝ с opakото на дланта си.

— Вече е само спомен.

— Искаш ли да извия врата на някого заради теб?

Целуна я нежно първо по едната, после по другата страна.

— Да се обърна ли към теб, ако наистина се наложи?

— Джовани, Миранда има работа.

— Да, да... — Той пренебрежително махна на Илис и това също предизвика усмивката на Миранда. — Знам. Голяма, обвита с тайнственост задача. — Повдигна вежди. — Когато директорката вика експерт от Америка, работата е дебела. Е, *bellissima*, нуждаеш ли се от помощта ми?

— Ти си първият в списъка ми.

Накара я да го хване под ръка, без да обръща внимание на стиснатите устни на Илис.

— Кога започваме?

— Днес — отвърна тя. Забеляза, че бившата ѝ снаха посочва към една от вратите. — Ще ми трябват тестове на слоевете корозия и на метала незабавно.

— Струва ми се, че Ричард Хоторн може да свърши тази работа — успя да вметне най-после Илис и потупа рамото на седналия пред компютъра мъж.

— Доктор Хоторн — поздрави Миранда.

Загледа се в оплешивяващия и примигващ зад стъклата на очилата мъж. След това той ги свали. Имаше нещо познато у него и тя се мъчеше да си припомни кой е.

— Доктор Джоунс — отвърна на поздрава той. Усмихна ѝ се срамежливо и лицето му стана привлекателно. Брадичката му бе къса, очите малко налудничави и бледосини, но усмивката беше топла и

момчешка. — Радвам се отново да ви видя. Приятно ни е, че сте сред нас. Четох статията ви за ранния флорентински хуманизъм. Брилянтна е.

— Благодаря. — Сега вече се сети. Беше стажувал в института преди няколко години. След кратко колебание Миранда прие. — Илис ми е приготвила кабинет. Бихте ли се присъединили към нас за момент? Искам да ви покажа с какво разполагам.

— С удоволствие.

Отново сложи очилата и натисна няколко клавиша, за да запамети информацията.

— Не е много обширно — извини се Илис, докато я водеше към вратата. — Но според мен има, ако не всичко, то поне повечето от нещата, които ще ти трябват. Разбира се, можеш да разместиш това-онова.

Миранда се огледа. Компютърът изглеждаше добър. На широка бяла полица видя подредените микроскопи, стъкленици и обичайните необходими инструменти, както и магнетофон, за да се записват бележките. Прозорец нямаше, само една врата. Когато и четиримата влязоха, вътре почти не остана място. Но имаше стол, телефон и добре подострени моливи. Напълно достатъчно, реши тя.

Постави куфарчето за документи върху полицата, а до него — металната кутия. Внимателно извади увитата бронзова статуя.

— Искам да чуя вашето мнение, доктор Хоторн. Само от оглед.

— Разбира се, с удоволствие.

— Задачата е най-обсъжданата тема тук през последните няколко дни — подметна Джовани, докато тя развиваше кадифето. — О! — възкликна той, когато младата жена постави статуята на полицата. — *Bella, molto bella.*

— Великолепна изработка — обади се Ричард, като нагласи очилата си и присви очи. — Семпла, красива, с великолепно пипнати детайли. Пропорциите и перспективата са спазени.

— Толкова чувствена — не се въздържа да отбележи Джовани и се приближи да я разгледа по-отблизо. — Отразява арогантността и съблазънта на жените.

Миранда го стрелна с поглед и пак се обърна към Ричард.

— Имате ли представа коя е жената?

— Това е Смуглата дама на Медичите.

— Съгласна съм с вас. А стилът?

— Безспорно ренесансов. — Ричард внимателно протегна ръка и я прокара по лявата буза на бронзовата статуя. — Бих казал, че моделът не е използван, за да се пресъздаде митичен или религиозен персонаж, а да представлява самият себе си.

— Да. Да се пресъздаде самата жена — съгласи се Миранда. — Художникът я е изваял такава, каквато е била. Бих добавила, че според мен той дори я е познавал лично. Ще се наложи да потърся документи. Вашата помощ ще бъде безценна в това отношение.

— Разчитайте на мен. Ако се докаже, че е истинско произведение от Ренесанса, ще бъде голям успех за „Станджо“. А и за вас самата, доктор Джоунс.

Тази мисъл ѝ беше хрумнала. Но сега само се усмихна.

— Пилците си броя на есен. Ако статуята е престояла там, където е намерена — а е очевидно, че е така — корозията ще е доста силна. Разбира се, ще са ми нужни точни данни. — Обърна се към Джовани: — Но за пълна достоверност не мога да разчитам само на това.

— Ще направим сравнителни проучвания, ще използваме и термолуминесцентен анализ.

— Непременно. — Отново се обърна към Ричард: — Ще изследваме кадифето и дървото от стълбището, под което е намерена. Но ако попаднем на документи, ще бъде доста по-убедително. — Облегна се на бюрото. — Намерена в мазето на Вила дела Дона Оскура, под стълбището. Ще приготвя и за трима ви доклад за всички известни досега факти. Само за вас тримата и за Винсенте — добави тя. — Директорката настоява за пълна дискретност. Ако имате нужда от асистент, предоставяйте му само най-необходимите данни, докато не приключим с всички тестове.

— Значи засега е само наша — намигна ѝ Джовани.

— Само моя — поправи го тя с усмивка. — Нужна ми е информация за самата вила, за жената. Искам изцяло да я опозная.

Ричард кимна и я увери:

— Веднага започвам.

Миранда погледна статуята и промърмори:

— Сега да видим от какво е направена.

След няколко часа Миранда разкърши рамене и се облегна на стола. Бронзовата статуя стоеше пред нея и ѝ се усмихваше лукаво. Нямахше следи от месинг, силиконов бронз, платина, нито от метали или материали, които не са използвани през Ренесанса. Статуята беше изработена от глина, както можеше да се очаква за произведение на изкуството от този период. Първоначалните тестове на корозията говореха за края на XV век.

Не биваше да прибързва. Първоначалните тестове не бяха достатъчни. Засега работеше по метода на елиминирането: нямаше нищо смущаващо; липсваше непозната за този период сплав, поне видимо нямаше белези да е използван инструмент, непознат през онази епоха. И все пак я чакаше още работа, преди да определи положителните факти.

Дали статуята бе истинска или фалшива?

Позволи си краткотраен отдых за едно кафе и соленките със сирене, които Илис ѝ предложи. Започваше да усеща умората от полета и часовата разлика, но не възнамеряваше да се предава. Кафето — гъсто и черно — беше силно; само италианците умеят да го правят така. Разля се по тялото ѝ и я ободри.

Седна да пише предварителния доклад за майка си. Стремеше се да бъде точна и лаконична; избягваше да прави всякакви догадки или да включва лични предположения. В съзнанието си може би смяташе статуята за загадка, за мистерия, но нищо от тази романтика не се прокрадна в информацията ѝ.

Изпрати доклада по електронната поща, запази копие за себе си и отнесе статуята за последния за деня експеримент.

Техничката не знаеше добре английски, но се изпълни със страхопочитание към дъщерята на direttore, от което Миранда се почувства неловко. Изпрати я за още кафе и когато остана сама, се залови с термолуминесцентния анализ.

Подложи глината на радиация с йони. При загряване кристалите в материала просветваха. Миранда настрои апаратурата и започна да си води кратки бележки за всеки етап, за всеки резултат. Следеше силата и честотата на просветванията и записваше всичко. Усили радиацията, загря повторно глината и проследи новите резултати. И тях записа грижливо.

Следващата стъпка бе да провери нивото на радиация на мястото, където статуята бе открита. Изследва натрупаната по статуята пръст и дървото.

Сега вече всичко се свеждаше до математика. Макар точността на приложените досега методи да изключваше вероятност за грешка, още едно проучване не би навредило, напротив — би придало по-голяма тежест на изследването.

Беше късен XV век. В това вече не се съмняваше.

Но лабораторията бе мястото, където фактите се проверяват, както Миранда добре знаеше. Именно затова щеше да повтори всички изследвания на другия ден. И да ги направи и трети път. Ще сравни познатите формули за състава на бронза през онзи период и ще провери и препровери отделните съставки на метала. Няма да остави Ричард Хоторн на мира, докато не открие всички малко известни писмени данни. И ще намери отговора.

ТРЕТА ГЛАВА

На зазоряване Флоренция представлява великолепна гледка: съчетание от красота и слава. Същата деликатна светлина е огрявала града и когато мъжете са замисляли и изграждали величествените куполи и високите кули, облицовали са ги с мрамора от кариерите по околните хълмове и са ги украсявали с ликовите на светци и богове.

Звездите примигваха весело, докато небето се превръщаше от черно кадифе в перленосива коприна. Високите борове по хълмовете постепенно се открояваха.

Слънцето се издигаше над необикновено притихналия град и оцветяваше всичко в златно. Прозявайки се, собственикът на вестникарската будка, шумно вдигна желязната решетка и се приготви за работния ден. Само някои от многобройните прозорци на града светеха. Един от тях беше на Миранда.

Тя бързо се облече с гръб към поразяващата гледка, която се разкриваше от хотелския ѝ прозорец. Трескаво мислеше.

Колко работа ще успее да отхвърли днес? Доколко ще се приближи към отговорите. Боравеше с факти и ще се придържа към тях, независимо от изкушението да премине към следващото ниво. Тя не разчиташе на интуицията си и винаги работеше с доказани научни данни.

Прибра косите си с шнола и обу ниски обувки, подходящи за семплия ѝ син костюм.

Пристигайки рано, си осигуряваше да работи няколко часа необезпокоявана от никого. После щеше да възложи задачи на съответните специалисти. „Смуглата дама“ вече бе нейна. Възнамеряваше да продължи така при всяка следваща стъпка от изследването.

Долепи пропуска към стъклото, та пазачът да го види по-добре. Той остави неохотно кафето и сутрешния си кейк и се приближи да разгледа картата; премести поглед от документа към нея, после — от нея към документа. Стори ѝ се, че въздъхна, докато отключваше.

— Подрания сте, доктор Джоунс.

— Имам работа.

Американците, според мнението на пазача, мислеха единствено за това.

— Трябва да се разпишете в присъствената книга.

— Разбира се.

Докато ѝ я подаваше, я лъхна ароматът на кафето и гърлото ѝ се стегна. Набързо се подписа и отбеляза часа.

— Grazia.

— Prego — промърмори тя и се отправи към асансьора. Първо ще си направи кафе, реши. Как да разсъждава, преди да е поела поне една доза кофеин?

Използва картата си с магнитна лента, за да стигне до желания етаж, и натисна цифрите на личния си код върху устройството пред лабораторията. Включи осветлението; заля я флуоресцентна светлина и тя примигна. Един бърз поглед я увери, че всичко си е на мястото и помещението е грижливо подредено в края на работния ден.

Майка ѝ не би търпяла друго. Очаква стопроцентова ефективност и ред от подчинените си. И от децата си. Миранда сви рамене и прогони неприятните мисли.

След минути вече си правеше кафето, включи компютъра и започна да въвежда данните от предишната вечер.

Отпи от горещото силно кафе. Позволи си за пет минути да се превърне в жена, отдадена на едно от дребните удоволствия в живота.

Ако пазачът я бе зърнал в този момент, положително щеше да одобри поведението ѝ.

Надигна се, наля си втора чаша, сложи си лаборантската престилка и се залови за работа.

Отново изследва пръстта от мястото, където бе открита статуята. Още веднъж внимателно провери взетата за проба глина. Сложи пращинки и от двете върху стъклени плочки и приготви трета със стърготина от бронза и патината, после грижливо разгледа всичките под микроскопа.

Седеше и изучаваше компютърния екран, когато първите служители започнаха да пристигат. Там я завари Джовани, носеше ѝ чаша димящо кафе и кифла.

— Какво виждаш? — настоя тя и продължи да се взира в цветовете и формите на изображението върху екрана.

— Виждам жена, която не знае как да се отпусне. — Сложи ръце на раменете ѝ и нежно ги разтри. — Миранда, тук си вече от седмица, а не си отделила дори час за себе си.

— Питам те за изображението, Джовани.

— Ааа... — Продължи да я масажира, като доближи глава до нейната. — Първоначалният процес на разлагане... Корозията. Тази бяла линия подсказва докъде е стигал бронзът, нали?

— Точно така.

— Корозията е плътна на повърхността и прониква навътре в метала; съвсем типично за бронз на четиристотин години.

— Трябва да определим докъде е проникнала.

— Не е лесно — отбеляза той, — а и е била във влажно мазе. Там корозията би се развивала по-бързо.

— Вземам го предвид. — Свали очилата и разтърка основата на носа си. — Отчитам температурата и влажността. Ще извлечем средна стойност. Никога не съм чувала за толкова сполучливо фалшифициране на корозия. В статуята нивото на корозията е налице, Джовани!

— Каdifето не е на повече от сто години. Като съдя по разложението му, дори бих смъкнал едно-две десетилетия.

— На сто? — Миранда се обърна да го погледне раздражено. — Сигурен ли си?

— Напълно. Сама ще го изследваш, но ще се убедиш, че съм прав. От осемдесет до сто години. Не повече.

Тя се извърна към компютъра.

— Добре. Да приемем, че бронзовата статуя е била завита в каdifето и е престояла в мазето между осемдесет и сто години. Но всички тестове досега сочат, че самата статуя е доста по-стара.

— Възможно е. Хайде, изяж си закуската.

— Ъхъ... — Тя взе кифлата. — Осемдесет години... Началото на века. Първата световна война. В такива моменти често са криели скъпоценности.

— Точно така.

— Но къде е била преди това? Защо никога не сме чували за нея? Пак ли е била скрита? — промърмори младата жена. — Когато Пиеро Медичи е бил изгонен от града? Сигурно по времето на Италианските войни. Да е била скрита — това може да се приеме. Но да е била

забравена? — Тя недоволно поклати глава. — Това не е произведение на любител, Джовани. — Даде команда на компютъра да отпечата изображението. — Това е творение на майстор. Някъде трябва да има документация. Нужно ми е да науча повече за вилата, за самата жена. На кого е оставила имуществото си, кой е живял във вилата непосредствено след смъртта ѝ? Имала ли е деца?

— Аз съм химик — отбеляза той усмихнат, — не историк. В това отношение ще ти помогне Ричард.

— Дойде ли вече?

— Много е точен. Почакай. — Засмя се, като я улови за ръката, защото тя се запъти към вратата. — Каня те на вечеря.

— Джовани! — Ласкаво стисна ръката му. — Трогната съм от грижите ти. Много добре се чувствам и съм твърде заета, за да излизам за вечеря.

— Прекалено много работиш и не мислиш за себе си. Аз съм приятел, затова искам да се погрижа за теб.

— Обещавам, че ще поръчам да ми донесат огромна вечеря в хотелската стая, където ще продължа да работя до късно.

Докосна бузата му с устни точно в момента, когато вратата се отвори. Илис застана на прага със свити неодобрително устни.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. Миранда, директорката иска да те види в кабинета си в четири и половина, за да обсъдите докъде си стигнала.

— Разбира се, Илис. Имаш ли представа дали Ричард е свободен в момента?

— Всички сме на твое разположение.

— Точно същото я уверявах и аз — отбеляза Джовани, очевидно имунизиран срещу ледено държание, ухили се и излезе от стаята.

— Миранда. — След кратко колебание Илис влезе в помещението и затвори вратата. — Надявам се, няма да се обидиш, но смятам за редно да те предупредя относно Джовани...

Миранда, развеселена от очевидното неудобство на другата жена, само се усмихна и небрежно попита:

— За Джовани?

— Той е отличен специалист, ценна придобивка за „Станджо“, но е женкар.

— Не бих казала. — Наклони глава и отново си сложи очилата.
— Женкарят използва, а Джовани дава.

— Дори да е така, но е факт, че флиртува с всички жени от персонала.

— И с теб ли?

Добре изрисуваните вежди на Илис се свиха.

— При случай и това го възприемем като част от неговата личност. Но все пак лабораторията не е място за флиртове и целувки.

— Господи, говориш като майка ми! — А нямаше нещо, което да я дразни повече. — Но ще го имам предвид, Илис, следващия път, когато с Джовани се отдадем на бурен секс в лабораторията.

— Засегнах те. — Илис въздъхна и вдигна безпомощно ръце. — Исках само да... Той просто е невероятно очарователен. Самата аз си падах по него, когато се появих тук. По онова време бях без никакво настроение и нещастна.

— Нима?

Ледените нотки в гласа на Миранда я принудиха да изправи крехките си рамене.

— Разводът с брат ти не ме накара да подскачам от радост, Миранда. Трудно и болезнено взех решението и само се моля да е било правилно. Обичах Дрю, но той... — Гласът ѝ изневери и тя тръсна глава. — Мога да кажа, че и за двама ни беше мъчително.

Насълзените ѝ очи накараха другата жена да се засрами.

— Съжалявам — промърмори. — Всичко стана така бързо; мислех, че въобще не те интересува.

— Напротив. И още е така. — Въздъхна и примигна, за да възпре напирещите сълзи. — Ще ми се да се беше получило по-различно, но е факт, че не стана. Обаче животът продължава.

— Да, така е. — Миранда сви рамене. — Андрю е съкрушен; полесно ми беше да обвинявам теб.

— Според мен и двамата не бяхме готови за брак. Изглеждаше по-честно и дори по-добре, ако приключим всичко и спрем да се преструваме.

— Както правят родителите ми ли?

Очите на Илис се разшириха.

— О, Миранда, не исках...

— Няма нищо. Съгласна съм с теб. Родителите ми не живеят под един покрив вече повече от двадесет и пет години, но не си дават труда да сложат край. Андрю може и да се чувства оскърбен, но като цяло твоят подход ми допада повече.

Това е, призна тя пред себе си, пътят, по който би тръгнала, ако въобще допусне грешката да се омъжи. Разводът е за предпочитане пред илюзията за брак.

— Да се извинявам ли за всичко, в което съм те обвинявала през последната година?

Илис бегло се усмихна:

— Не е наложително. Разбирам предаността ти към Дрю. Възхищавам ти се и винаги съм го правила. Знам колко сте близки.

— Заедно сме силни, разделени се втурваме към психотерапевти.

— С теб така и не успяхме да се сприятелим. Бяхме колежки, после — роднини, но никога не станахме приятелки, макар че имаме доста общи черти на характера и интереси. Вероятно просто не се получава, но си мисля, че е добре поне да се държим дружелюбно една към друга.

— Нямам много приятели. — „Прекалено рисковано е“, добави наум Миранда леко отвратена от себе си. — Глупаво е да отхвърля подобна покана.

Илис отвори вратата и преди да излезе, изрече:

— И аз нямам много приятели. Хубаво е, че си тук.

Трогната, Миранда тръгна след нея, но се спря, събра разпечатките от резултатите и пробите и ги прибра в сейфа.

Пътьом се сблъска с Картър и му нареди да провери всички източници за формулите на бронз от съответната епоха, макар че самата тя вече да го беше направила и се готвеше да огледа повторно информацията.

Завари Ричард сред множество компютърни разпечатки и безразборно натрупани книги. Само дето носът му не беше заровен в тях като на хрътка, попаднала на диря.

— Намери ли нещо, което да ни свърши работа? — попита Миранда.

— Ъ? — Примигна, но не вдигна поглед. — Вилата е завършена през 1489. Лоренцо Медичи назначил архитекта, но е изградена под надзора на Жулиета Буенодарни.

— Била е властна жена. — Тя притегли стол и разбута част от листовете. — Не е обичайно метреса да получава подобни скъпи дарове. Все пак е имала късмет.

— Красивите жени по нейно време наистина са имали власт — съгласи се той. — Умните са знаели как да я използват. А историята потвърждава, че тя е била и умна.

Младата жена извади снимка на бронзовата статуя от портфолиото.

— По лицето ѝ личи, че е била жена, която знае цената си. Какво още ще ми разкажеш за нея?

— Името ѝ се споменава от време на време. Но няма много подробности. Нищо не мога да открия за произхода ѝ. Засега установих, че името ѝ за пръв път се споменава през 1487. Според данните е била сред прислугата на рода Медичи, млада братовчедка на Клариса Орсини.

— Значи братовчедката на съпругата на Лоренцо е била негова метреса. Да я задържи в рода, така да се каже — добави тя с усмивка.

Ричард кимна и продължи:

— Това обяснява как е попаднала пред погледа му. Но друг източник загатва, че е била незаконна дъщеря на един от членовете на Академията на Лоренцо в Неапол. Ако е така, пак е щял да я види. Както и да е — пътищата им се пресичат и той се настанява да живее във вилата през 1489. Според всички източници и тя като него била поклонничка на изкуството и също използвала властта и влиянието си да събира в дома си каймака на обществото по онова време. Починала е през 1530 по време на обсадата на Флоренция.

— Интересно — отбеляза тя. — Пак е било време, когато са криели ценните предмети. — Облегна се назад и свали очилата. — Значи е умряла, преди да е сигурно, че Медичите ще останат на власт?

— Така излиза.

— Деца?

— Нищо не съм открил по въпроса.

— Дай ми някои от тези книги. Ще ти помогна в търсенето.

Винсенте Морели беше толкова близък на Миранда, че тя го чувстваше като свой чичо. Познаваше родителите ѝ още преди тя да се

роди и няколко години отговаряше за връзките със средствата за масова информация, изложбите и промоциите в института в Мейн.

Когато първата му съпруга се разболя, той се върна с нея в родната ѝ Флоренция и я погребва там преди дванадесет години. Жали за нея три години и после, за изненада на всички, внезапно се ожени за посредствена актриса. Фактът, че Джина бе с две години по-малка от най-голямата му дъщеря, вся лек смут сред близките му и предизвика присмеха на познатите му.

Винсенте бе закръглен като бъчва, с гръден кош като на Павароти и крака като дървесни стволове, а съпругата му приличаше на младата София Лорен: пищна, съблазнителна и прекрасна. Рядко я виждаха без няколко килограма италианско злато по нея или без блестящи скъпоценни камъни около шията, китките или ушите.

И двамата бяха буйни, шумни, а понякога и вулгарни. Миранда обичаше и двамата, но често се чудеше как подобна двойка успява да поддържа толкова близки взаимоотношения с майка ѝ.

— Изпратих копия от докладите горе — обясни тя на Винсенте, който заемаше почти цялото пространство в кабинета ѝ. — Мислех, че ще искаш да се запознаеш с установеното дотук, та когато дойде време да се обяви на медиите, да разполагаш с данни, които да цитираш.

— Да, да. Фактите лесно се записват, но по-скоро ми кажи какво е мнението ти, сага. Сподели подробности.

— Подробности са, че ни чака още работа.

— Миранда. — Произнесе името ѝ бавно и се облегна на стола, който изскърца под тежестта му. Красивата ти майка ми е вързала ръцете, докато не свърши целия процес на датиране, затова, когато оглася тази история, искам да е пълна със сензации, страст и романтика.

— Ако бронзовата статуя не е фалшива, ще разполагаш и с трите.

— Добре. Но искам да знам и още нещо. Прекрасната и талантива дъщеря на директорката идва от другата страна на океана. Една дама среща друга дама. Какво мислиш за нея? Какво изпитваш към нея?

Миранда вдигна вежди и почука с молива по бюрото.

— Смятам, че бронзовата статуя на Фиесоле е деветдесет и четири сантиметра висока, двадесет и четири килограма и шестстотин и осемдесет грама тежка. Пресъздава от бронз голо тяло на жена —

продължи, като се въздържа да не се усмихне, когато Винсенте обезсърчено вдигна очи към тавана, — и е изработена в ренесансов стил. Изследванията дотук показват, че е била отлята в края на XV век.

— Твърде много приличаш на майка си.

— Нищо няма да постигнеш, ако ще ме обиждаш — предупреди го и двамата се ухилиха.

— Много затрудняваш работата ми, сага.

„Настъпи ли моментът помисли си той, що прибавя и своите впечатления към съобщението за медиите.“

Елизабет прегледа доклада. Миранда беше подходила съвсем предпазливо и внимателно към фактите, цифрите, формулите на всяка стъпка и етап от изследването. И въпреки това ясно се виждаше какъв ще е крайният резултат.

— Според теб е автентична.

— Всички изследвания потвърждават, че е от преди четиристотин и петдесет — петстотин години. Разполагаш с генерираните от компютъра снимки, с данните от химическите тестове.

— Кой ги направи?

— Аз.

— А кой проследи термолуминесцентния анализ?

— Аз.

— И датировката според стила е също твоя, така ли? Събраната документация и наличните писмени данни са плод на твое проучване, нали? Разбирам, че си контролирала химическите изследвания, лично си изследвала патината и метала и си сравнила формулите.

— Нали за това ме извика?

— Да, но ти дадох на разположение екип от специалисти. Очаквах да ги използваш доста повече.

— Като провеждам сама изследванията, упражнявам по-голям контрол — отбеляза Миранда. — Вероятността да се допусне грешка е по-малка. Това е моя област. Изследвала съм пет предмета от въпросната епоха — три от тях бронзови статуи — и една творба на Челини.

— За творбата на Челини имаше неоспорима документация.

— Независимо — възрази тя, изпълнена с негодувание. Представи си как размахва стиснати юмруци и това и помогна да ги задържи плътно към тялото си. — Направих абсолютно същите тестове и на онази творба, както и на сегашната, за да изключа всяка вероятност за фалшификат. Консултирах се с големи музеи като Лувъра, Смитсониан, Барджело. Мисля, че работата ми е на ниво.

Елизабет уморено се отпусна назад.

— Никой не се съмнява в качеството на работата ти, нито в уменията. Едва ли щях да те повикам да участваш в този проект, ако се съмнявах в едното или другото.

— Тогава защо изразяваш съмнения сега, когато приключих?

— Говоря за липсата ти на готовност да работиш в екип, Миранда, и се безпокоя, защото си състави мнение още щом зърна статуята.

— Тогава разпознах стила, епохата. — „Както си сторила и самата ти — добави наум разгневено. — По дяволите, точно както теб!“ — Но — продължи хладно, — проведох всички стандартни изследвания, после ги повторих и документирах етапите и резултатите. Така стигам до извода, че заключената в сейфа статуя изобразява Жулиета Буенодарни, направена е вероятно през 1493 и е дело на младия Микеланджело Буонароти.

— Съгласна съм, стилът е от школата на Микеланджело.

— Бронзовата статуя е прекалено ранно произведение, за да е дело на неговата школа. Тогава той е бил едва двадесетгодишен, а само гений може да копира гений.

— Доколкото ми е известно, няма писмени сведения за бронзова статуя на този художник, които да подкрепят мнението ти.

— Тогава предстои да ги открият или никога не са съществували. Затова пък разполагаме с много документация за изгубени творби. Защо да не е възможно обратното — творба, за която да няма писмени данни? Шаблонът за стенописа на „Битката при Кашина“ е загубен. Бронзовата статуя на Юлий Втори — унищожена и претопена. Много от рисунките очевидно са изгорени от собствената му ръка малко преди да умре.

— И все пак знаем, че са съществували.

— „Смуглата дама“ съществува! Епохата съвпада, стилът съвпада, особено по отношение на ранните му творби. Трябва да е бил

осемнадесетгодишен, когато е правена статуята. Вече е имал зад гърба си скулптури, които са подсказвали, че е гениален.

— Никой не оспорва нито стила, нито изящството на статуята. Това обаче не доказва, че е негово произведение.

— Живял е в двореца на Медичите, към него са се отнасяли като към син на Лоренцо. Познавал я е. Има писмени данни, че са се познавали. Тя често е позирала като модел. Твърде необичайно би било да не я използва. Ти си знаела, че такава вероятност съществува, когато ме повика.

— Вероятностите и фактите са различни неща, Миранда. — Елизабет събра ръце в скута си. — И както самата спомена още при пристигането, ти не се занимаваш с гадаене.

— Давам ти факти. Формулата за бронза е точна, съвсем точна; от рентгеновите снимки личи, че са използвани автентични за епохата инструменти. Глината и стружките от повърхността също са датирани. Налице е дълбока корозия. Патината е истинска. Статуята е от края на XV век. Най-вероятно от последното му десетилетие. — Тя направи знак с ръка, преди майка ѝ да заговори, и продължи: — Като специалист в тази област и след внимателно и обективно изследване на статуята, моето заключение е, че това е произведение на Микеланджело. Липсва само подписът му. Но той не се е подписвал върху произведенията си, като се изключи „Пиета“ в Рим.

— Няма да оспорвам резултатите от работата ти. — Елизабет наклони глава. — Нито се отнасям с недоверие към заключенията ти. Не бива обаче да позволяваш на чувствата да те ръководят! На този етап няма да споделяш нищо от наученото с персонала. И настоявам да не говориш по въпроса извън лабораторията. Ако плъзнат слухове в пресата, може да е фатално.

— Не допускаш, че ще позвъня на вестниците, за да съобщя, че съм датирала автентична, неизвестна досега творба на Микеланджело. Макар точно това да съм направила. — Облегна длани на бюрото и се наведе напред. — Рано или късно ще ти се наложи да го признаеш.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие, уверявам те. Но междуременно трябва да мълчиш.

— Не съм в този занаят за славата.

Но я предсещаше, предвкусваше я и това я изпълваше с радост.

— Всички сме в занаята заради славата — уточни Елизабет с бегла усмивка. — Защо да се лъжем? Ако теорията ти се окаже вярна, ще я получиш. Ако си сгрешила или прибързала в заключението си, ще урониш репутацията си. Както и моята, и на институцията, която ръководя. А това, Миранда, няма да допусна. Продължавай с издирването на писмени сведения.

— Така и възнамерявам.

Обърна се и излезе с решителна крачка. Ще намери връзката, обеща си тя.

В три сутринта, когато телефонът иззвъня, седеше на леглото, заобиколена от книги и листове. Острото писукане я откъсна от възхитителна картина на огрени от слънцето хълмисти склонове и прохладни, облицовани с мрамор вътрешни дворове, с лееца се музика от фонтани и капители.

Не се ориентира веднага и примигва, преди да посегне към слушалката.

— Pronto. Тук е доктор Джоунс. Ало?

— Миранда. Искам да дойдеш в къщата ми веднага.

— Какво? Майко, ти ли си? — Погледна часовника на нощното шкафче. — Часът е три сутринта.

— Наясно съм колко е часът. Както е наясно и помощник-министърът, събуден преди двадесет минути от някакъв репортер с настояването да получи информация за откритата неизвестна творба на Микеланджело.

— Какво? Но...

— Не желая да го обсъждаме по телефона. — Гласът на Елизабет трепереше от леден, едва прикрит гняв. — Помниш ли как се стига дотук?

— Да, разбира се.

— Чакам те след тридесет минути.

Успя да пристигне след двадесет.

Елизабет живееше в елегантен дом; типична двуетажна флорентинска къща с жълти стени и червени керемиди. Цветята, за които прислужничката се грижеше с безкрайно внимание, преливаха от сандъчетата по первазите на прозорците.

През щорите на прозорците се процеждаше ярка светлина. Къщата беше просторна и красива. Нито на майката, нито на дъщерята минаваше през ум да живеят заедно, докато Миранда е във Флоренция.

Вратата се отвори със замах, преди да успее да позвъни. Елизабет застана пред нея в роба с прасковен цвят.

— Какво се е случило? — попита младата жена.

— Взе ми думите от устата. — Само способността да се владее възпря майка и да не затръшне вратата. — Ако това е твоят начин да докажеш себе си, да изтъкнеш какъв специалист си и да ми причиниш професионални затруднения, от всичкото постигна само последното.

— Нямам представа за какво говориш! Каза, че някакъв репортер се е обадил...

— Точно така.

Гордо изправена както обикновено, Елизабет тръгна към всекидневната. Лампите светеха и хвърляха отблясъци по полираната повърхност на мебелите. Върху полицата над камината имаше ваза с бели рози и нищо друго. Всички тонове бяха меки, пастелни.

Част от съзнанието на Миранда регистрира онова, което неизменно долавяше в тази или коя да е от другите стаи: беше повече като подредено за изложба и хладно, а не уютен дом.

Репортерът, естествено, отказал да съобщи кой е източникът му, но разполагал с доста информация.

— Винсенте никога не би говорил преждевременно с пресата.

— Не — кимна майка ѝ хладно. — Винсенте не би направил подобно нещо.

— Възможно ли е водопроводчикът... Как се казваше... да е говорил с журналиста?

— Водопроводчикът не може да му даде снимки и данни от резултатите.

— Данни от резултатите? — Миранда усети как краката и се подкосяват. — От моите изследвания?

— От изследванията на „Станджо“ — процеди Елизабет през зъби. — Независимо от факта, че ти си ги правила, това е задача на моята лаборатория. Именно сигурността на лабораторията е накърнена.

— Но как... — В този момент я осени; тонът, изразът в очите на майка ѝ ясно го подсказваха. Бавно се надигна. — Смяташ, че съм се

обадила на репортера и съм му съобщила? Осигурила съм му снимки и данни от изследванията?

Елизабет спокойно изгледа разгневеното ѝ лице, преди да попита:

— Е, направила ли си го?

— Не, не съм! Дори да не го бяхме обсъждали, никога не бих омаловажила един проект по този начин. В случая е заложена и моята репутация.

— Именно твоята репутация може да спечели от случилото се.

Миранда я погледна в очите и долови, че тя вече е стигнала до това заключение. Не се въздържа:

— О, върви по дяволите!

— Репортерът е цитирал части от твоя доклад.

— Направо върви в ада и вземи със себе си и скъпоценната си лаборатория. Винаги е значела повече за теб, отколкото хората от твоята плът и кръв!

— Моята скъпоценна лаборатория ти осигури образованието и работа, както и потенциалната възможност да се издигнеш до върха на професията. Сега поради прибързаност, упоритост и желание да се изявиш, моят професионализъм е под въпрос, а твоята репутация може да бъде и срината. Днес бронзовата статуя ще бъде изпратена в друга изследователска лаборатория.

— Друга лаборатория?

— Ти си уволнена — просъска Елизабет и сграбчи телефона, който иззвъня точно в този момент. Сви устни и процеди: — Няма да коментирам — след което затвори. — Пак репортер. Третият, който ми звъни на частния ми номер.

— Няма значение. — Макар стомахът ѝ да беше свит от напрежение, Миранда говореше спокойно. — Нека я прехвърлят. Всяка сериозна лаборатория само ще потвърди резултатите ми.

— Тази твоя арогантност ни доведе до сегашното положение. — Очите на майка ѝ излъчваха такъв стаен гняв, че тя не забеляза напрежението и тъмните кръгове под тях. — Работя от години да изградя и ръководя институция, която всички от света на изкуството да приемат и уважават.

— Случилото се няма да го промени. Информация изтича и от най-добрите лаборатории.

— Но те не са „Станджо“. — Краищата на копринената роба се разтваряха, докато Елизабет крачеше напред-назад. — Ще започна да оправям нанесените щети веднага. Очаквам от теб да не даваш изявления пред пресата и да се качиш на първия самолет обратно за Мейн.

— Няма да тръгна, преди да си свърша работата тук.

— За теб тя приключи. „Станджо“ не се нуждае повече от услугите ти. — Обърна гръб на дъщеря си; изражението на лицето и бе мрачно, а уморените очи — хладни и пронизващи. — Пропуските ти вече не са валидни.

— Ясно. Бърза екзекуция без процес. Не би трябвало да се изненадвам — пророни почти на себе си.

— Моментът не е подходящ да се драматизира ситуацията.

Тъй като нервите ѝ бяха изопнати, Елизабет си позволи малка волност: приближи се до барчето, където беше брендито.

— След случилото се ще е нужна доста работа, за да се възвърне доверието в „Станджо“. И ще има въпроси, купища въпроси. — С гръб към Миранда тя си наля четири пръста в чашката. — Ще е по-добре, ако не си в страната, когато ги задават.

— Не се плаша от въпроси. — Усещаше, че я обзема паника. Щяха да я отпратят, да ѝ отнемат „Смуглата дама“, работата ѝ ще бъде оспорена, почтеността ѝ — опетнена. — Не съм извършила нищо незаконно или неетично! И ще настоявам, че не съм сгрешила при датирането на статуята. Защото съм права. Защото е истинска.

— Заради теб се моля наистина да е така. Пресата разполага с името ти, Миранда. — Майка ѝ вдигна чашката в несъзнателен тост. — Повярвай ми — няма да се въздържат да го използват.

— Нека!

— Каква арогантност! — просъска Елизабет. — Очевидно не отчиташ, че действията ти ще рефлектират върху мен и професионално, и лично.

— Но ти вече си помислила по въпроса щом ме викаш, за да успокоя собствените ти съмнения. Може и да ръководиш „Станджо“, но не си специалист в моята област. Мечтаеше единствено за слава. — Сърцето ѝ биеше лудо, когато пристъпи напред. — Извика ме, защото нося част от твоето име и кръв, колкото и двете да съжالياваме за това.

Възрастната жена присви очи. Обвинението не беше неточно, но не беше и пълно.

— Дадох ти възможността на живота ти заради квалификацията ти и да, защото носиш името Джоунс. Но ти накърни и името, и ръководената от мен организация.

— Не съм направила нищо, освен онова, за което бях поканена. Не съм разговаряла с никого извън „Станджо“, нито с някого от лабораторията, който не е спечелил пълното ти одобрение.

Елизабет пое дълбоко дъх, за да се успокои. Вече бе взела решението си, напомни си тя. Няма защо да продължават да обсъждат случая.

— Още днес ще напуснеш Италия. Няма да се появяваш в лабораторията, нито пък ще контактуваш с човек, който работи там. Ако възразяваш, ще ме принудиш да прекъсна работата ти в музея.

— Нито ти, нито татко ръководите вече института. Аз и Андрю сме начело.

— Ако желаеш това положение да се запази, ще постъпиш както ти казвам. Дали ще ми повярваш или не, но се опитвам да ти спестя неудобства.

— Не си давай труда да ми правиш услуги, майко.

Прогонена е, бе единствената мисъл в главата и. Отстранена от най-интересната ѝ задача досега и натирена да си върви, като непослушно дете, отпратено да се прибира в стаята си.

— Дадох ти възможност да избираш, Миранда. Ако останеш, ще бъдеш сама. И повече няма да си добре дошла нито в отделите на „Станджо“, нито в Института по история на изкуствата в Нова Англия.

Миранда почувства, че не ѝ достига въздух от гняв и страх. Въпреки това заговори спокойно:

— Никога няма да ти го простя. Никога! Но ще си тръгна, защото институтът е важен за мен. И защото когато тази история приключи, ще се наложи да ми се извиниш, а аз ще те пратя да вървиш по дяволите. Това ще са последните думи, които ще ти кажа.

Измъкна чашата от ръцете на майка си.

— Наздраве, или ако предпочиташ — Salute — вдигна тост тя и обърна чашката с решителен жест. Постапи я върху масата, извърна се и си тръгна, без да се обърне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Андрю Джоунс мислеше за брака, докато отпиваше големи глътки от „Джак Даниелс“. Добре си даваше сметка за мнението на всичките си познати — смятаха за редно да обърне нова страница, да престане да мисли за развода и да върви напред.

Но на него не му се придвижваше напред; макар че не му беше приятно да тъпчи на едно и също място.

Женитбата беше голяма стъпка за него и макар да бе лудо влюбен, той я обмисли внимателно. Решението да се обвърже му струва доста безсънни нощи. Никой представител на семейство Джоунс не бе случвал с женитбата.

Двамата с Миранда наричаха това проклятието на семейство Джоунс.

Баба му надживя съпруга си с повече от десет години и никога — поне внукът ѝ не я чу — не изрече добра дума по адрес на мъжа, с когото бе живяла тридесет и няколко години.

Човек трудно би я обвинил, защото покойният и неоплакван Андрю Джоунс се славеше със слабостта си към блондинките и уискито „Джак Даниелс“.

Внукът му добре си даваше сметка, че старецът е бил негодник — умен и преуспяващ мъж, но въпреки това негодник.

Бащата на Андрю предпочиташе разкопките пред топлината на семейното огнище и прекара по-голямата част от детството на сина си далеч от дома — отстраняваше наслоената пръст от древни кокали. Когато се мяркаше вкъщи, предпочиташе да се съгласява с всяка дума на съпругата си, мигаше като бухал срещу децата си, сякаш е забравил как са се появили на този свят, и се заключваше с часове в кабинета си.

Чарлз Джоунс нямаше слабост към жените и уискито. Изневярата му се изразяваше в пренебрегване на семейството и потопяване в света на науката.

Не че великата доктор Елизабет Станфорд-Джоунс възразяваше, припомни си Андрю, докато висеше при Ани над чашата, за която първоначално възнамеряваше да е единствена. Елизабет повери

грижата за децата на прислугата, ръководеше къщата като нацистки генерал и не обръщаше внимание на съпруга си, също както и той на нея.

Синът винаги потреперваше, като си представяше, че поне два пъти тези студенокръвни, отдадени единствено на себе си хора, са се задържали достатъчно дълго в едно легло, за да заченат две деца.

Като дете той често си представяше как Чарлз и Елизабет купуват него и сестра му от бедна двойка, която плаче неутешимо при продажбата на децата си, но е принудена да го стори, за да посрещне разходите по наема.

Вече по-голям, изпитваше наслада да си фантазира, че със сестра си са сътворени в лаборатория и са плод на експерименти.

Но тъжният факт си оставаше — у него имаше прекалено много черти на рода Джоунс, следователно е бил заченат по естествен път.

Да, помисли си той и надигна чашата, старите Чарлз и Елизабет са танцували една вечер преди тридесет и три години в леглото, за да произведат следващото поколение неудачници.

Но той поне се постара, убеждаваше се Андрю, докато уискито се лееше в гърлото му като гореща милувка. Постара се бракът му да е сполучлив, да направи Илис щастлива, да е съпругът, за какъвто тя мечтае и да избегне проклятието над семейство Джоунс.

И се провали във всичко.

— Ще пийна още едно, Ани.

— Не, няма.

Той се размърда на стола и въздъхна дълбоко. Познаваше Ани Маклейн отдавна и знаеше как да я склони да отстъпи.

През лятото, когато и двамата бяха на по седемнадесет върху грубото одеяло, постлано върху още по-грубия пясък, се любиха под шума на връхлитащите вълни на Атлантическия океан.

Предполагаше, че бурният любовен акт — оказа се първи и за двамата — се дължи до голяма степен и на изпитата преди това бира, и на разпалените младежки страсти, обзели и двамата.

И нито единият, нито другият можеха да знаят как онази единствена нощ на брега ще им се отрази.

— Хайде, Ани, дай ми още едно.

— Вече изпи две.

— Значи още едно няма да ми навреди.

Тя наточи бирата и сръчно плъзна халбата по лъснатия барплот към клиента насреща. После бързо избърса ръце в престилката си.

Със своите сто и седемдесет сантиметра и шестдесет килограма Ани Маклейн оставяше впечатление за жена, която няма да търпи глупости.

Само малцина избраници — включително и онова нищожество бившият ѝ съпруг — знаеха, че на дупето има татуировка на синя пеперудка с разперени деликатни криле.

Пшеничените ѝ къси коси обрамчваха лицето ѝ, което бе по-скоро интересно, отколкото красиво: заострена брадичка, леко извито наляво носле, обсипано с лунички.

Можеше сама, и го беше доказала, да изхвърли от бара си доста едри мъже.

„При Ани“ беше нейно, защото постигна всичко сама. Вложи до цент спестяванията си от дните, когато работеше като сервитьорка по заведенията — всяко пени, което сладкодумният изнудвач и неин бивш съпруг не ѝ измъкна; изпроси заем, работи ден и нощ, но превърна мрачното мазе в приветливо квартално заведение.

Мястото беше чисто, с редовни посетители, които често водеха тук семействата и грижите си. Тя знаеше кога да предложи още една бира, да замени питието с кафе и кога да настоява да ѝ дадат ключовете за колата и да им повика такси.

Погледна Андрю и поклати глава. Щеше да се напие до смърт, ако го остави.

— Андрю, прибирай се и си приготви нещо за хапване.

— Не съм гладен. — Усмихна ѝ се. Знаеше как да използва чара на трапчинките си. — Навън е студено и дъждовно, Ани. Искам само нещо мъничко да си стопля кръвта.

— Добре. — Отиде до машината за кафе и напълни чашката. — Ето ти нещо мъничко да те стопли.

— Господи! Мога да отида в съседното заведение и да си пия на воля без толкова усукване.

Тя само повдигна вежди.

— Изпий си кафето и престани да хленчиш.

След тези думи се отправи към другия край на бар плота.

Дъждът задържа повечето ѝ клиенти по домовете им. Но престрашилите се да излязат в бурята седяха по столовете, отпиваха от

бирата и гледаха спортната програма по телевизията, потънали в тихи разговори.

Хубав огън гореше в малката каменна камина и се носеше гласът на Ела Фицджералд — някой беше пуснал монети в музикалния апарат.

Обичаше подобни вечери: задушежни, спокойни, отпускащи. Именно затова навремето рискува всичките си пари, не си жалеше труда и прекарваше безсънни, изпълнени с тревоги нощи. Малцина вярваха, че ще успее; двадесет и шест годишна жена, чийто единствен делови опит се състоеше в разнасянето на халби и броенето на бакшиши.

Шест години по-късно „При Ани“ представляваше едно чудесно заведение.

Андрю ѝ повярва, сети се тя малко гузно, докато го наблюдаваше как напуска заведението ѝ. Той ѝ зае пари, когато банките отказаха. Наминаваше да я види и ѝ носеше сандвичи, докато боядисваше стените и полираше дървените повърхности. Слушаше мечтите ѝ, което другите не правеха.

Дали пък не ѝ е малко длъжник, помисли си тя сега. Но той беше почтен човек, който си плаща дълговете.

Тя не можеше да забрави онази нощ преди петнадесет години, когато, опиянена от любов, му отдаде невинността си и отне неговата. Не би могла да забрави, че от постъпката им се зароди живот, макар и за кратко.

Не можеше да забрави израза на лицето му, когато с радост, но и с ужас, му съобщи, че е бременна. Лицето му пребледня, мускулите му се стегнаха и той седя дълго на скалата, загледан към водната шир.

Гласът му бе безизразен, равен, когато най-накрая предложи да се ожени за нея.

Сякаш плащаше дълг, помисли си тя сега. И с предложението си да постъпи както повелява честта, разтопи сърцето ѝ.

Това че загуби бебето само две седмици по-късно бе съдба, реши тя. По този начин и на двамата бе спестено вземането на болезнени решения. Но тя обикна зараждащия се в утробата ѝ живот, така както обичаше Андрю.

Ала щом веднъж прие, че бебето не съществува повече, престана да обича. Много по-лесно беше да останат приятели, мислеше си,

отколкото да си дават сърцата един на друг.

Жените са проклятието на живота му, реши Андрю, отключи колата и се настани зад волана. Вечно ти казват какво да правиш, как да го правиш и най-важното — къде грешиш.

Радваше се, че е скъсал с тях.

Чувстваше се много по-добре, потънал в работа в института през деня, и притъпявайки сетивата си с уиски вечер. Така никой не страдаше. Особено той.

В момента обаче беше прекалено трезв, а нощта пред него — прекалено дълга.

Караше под дъжда и се чудеше какво ли ще стане, ако просто продължи да шофира, докато свърши бензина и започне наново живота си там, където се озове. Ще си смени името, ще върши физическа работа. Имаше як гръб и здрави ръце. Защо тежкият физически труд да не реши проблемите му?

Никой няма да го познава, да очаква нещо от него.

Но знаеше, че няма да го стори. Никога няма да напусне института. За него това беше — така както нищо друго никога не е било — дом. Имаше нужда от института точно толкова, колкото той се нуждаеше от него.

Е, разполагаше с една-две бутилки в къщата. Защо да не пийне малко пред собствената си камина, да се унесе и заспи?

Но видя запалените светлини, когато подкара по алеята. Миранда. Не очакваше сестра му да е вкъщи. Смяташе, че ще отсъства още дни наред. Ръцете му стиснаха по-силно волана, като си спомни за Илис. Нужни му бяха няколко минути след като спря колата, за да се отпусне.

Щом отвори вратата, вятърът го връхлетя. Дъждът биеше в лицето му и се стичаше във врата. Между кулите и заострените покриви на къщата небето се раздираше от светкавици.

Бурна нощ. Миранда сигурно е навън и ѝ се наслаждава. Тя обожаваше бурите. Самият той предпочиташе спокойствието, тишината и забравата.

Хукна към входната врата и се отърси като куче, щом стъпи в антрето. Окачи мокрото си палто на старата дъбова закачалка, прокара

ръка през косите си, без да се погледне в старинното огледало. От всекидневната дочу тъжните звуци на „Реквием“ от Моцарт.

Щом Миранда слушаше тази музика, явно пътуването не бе минало добре.

Завари я свита на стол пред камината, облечена в любимата си стара сива кашмирена роба, да пие чай от чаша от най-хубавия сервиз на баба им.

Установи, че всички предмети, които я утешаваха, са пуснати в ход.

— Върна се по-рано отколкото очаквах.

— Така изглежда.

Тя се вгледа внимателно в него. Не се съмняваше, че е пил, но погледът му изглеждаше бистър, а цветът на лицето — нормален. Е, поне все още бе приемливо трезв.

Макар да му се искаше да пийне, той се настани срещу нея. Ясно долови признаците на бушуващия у нея гняв. Но и никои като него не различаваше така добре и стаената в душата ѝ болка.

— Е, какво стана?

— Имаше проект за мен.

Понеже се беше надявала, че той ще се върне, преди да си легне, Миранда бе извадила две чаши. Наля чай във втората и се направи, че не забелязва неодобрителния му поглед. Съзнаваше много добре, че би предпочел чаша уиски.

— Невероятна находка — продължи тя, подавайки му чашата и чинийката. — В мазето на Вила дела Дона Оскура. Знаеш ли ѝ историята?

— Припомни ми.

— Жулиета Буенотарни.

— Да, сетих се. Смуглата дама, метреса на един от Медичите.

— Лоренцо Великолепния. Поне той е бил първият ѝ покровител — уточни Миранда, благодарна, че познанията на брат ѝ за въпросната епоха са достатъчно изчерпателни. — Бронзовата статуя пресъздава самата дама. Няма начин човек да сбърка лицето ѝ. Елизабет искаше аз да направя изследванията, да я датирам.

Той изчака, после подхвърли:

— Илис можеше да го стори.

— Нейната специалност е по-широка от моята. — В тона ѝ долови леко раздразнение. — Ренесансът е моя специалност. Бронзовите статуи са моя специалност. Елизабет искаше най-доброто.

— Винаги го иска. Е, и ти какво — направи тестовете?

— Да. И ги повторих. Разполагах с най-добрите специалисти. Но направих всичко отначало докрай сама. След това повторих целия процес.

— И?

— Оказа се истинска, Андрю. — Отново изпита вълнение и се наведе напред: — Правена е в края на XV век.

— Невероятно. Прекрасно. Защо не го отпразнуваме?

— Има още. — Наложил ѝ се да си поеме дъх, да се успокои. — Дело е на Микеланджело.

— Господи! — Бързо постави настрана чашата. — Сигурна ли си? Не си спомням нищо за изчезнала бронзова статуя на Микеланджело.

Веждите ѝ се свъсиха и лицето ѝ придоби упорит израз.

— Готова съм да заложа репутацията си. Това е ранна негова творба, брилянтно изпълнена... Произведението е възхитително и е своеобразен предвестник на чувствения му стил, познат ни от пиения „Бакхус“. Още търсех писмени източници, когато тръгнах, но и разполагах с достатъчно доказателства да подкрепя теорията си.

— Няма писмени сведения за статуята, така ли?

Миранда започна нервно да поклаща крак.

— Жулиета вероятно я е скрила или я е задържала за себе си. Всичко е въпрос на политика. И така, всичко намира обяснението си — настоя тя. — Щях да го докажа стопроцентово, ако ми беше дала още време.

— А защо не ти даде?

Миранда вече не беше в състояние да продължи да седи и затова се изправи и се зае с огъня.

— Някой изнесъл информацията и я дал на пресата. Още не бяхме готови за официално съобщение и правителството реагира. Отхвърлиха услугите на „Станджо“, а тя уволни мен. Обвини ме, че съм изнесла данните пред журналистите. — Разгневена се извърна към него: — Така съм копнеела — това са думите ѝ — да се окъпя в слава,

че съм изложила на риск проекта. Никога не бих постъпила по подобен начин!

— Разбира се, че не би — отхвърли той подобна възможност и продължи: — Значи са се отказали от услугите ѝ? — Не се сдържа и се ухили. — Побесняла е, бас държа.

— Посиня от яд. При по-различни обстоятелства вероятно щях да изпитам удовлетворение от случката. Но не и сега, когато загубих проекта. Не само че няма да получа признание, но единственият начин да видя статуята отново е в някой музей. По дяволите, Андрю, бях толкова близко до целта.

— Бас държа, че когато датират статуята окончателно и официално се разгласи намирането ѝ, тя ще намери начин да включи и името на „Станджо“. — Повдигна вежди и погледна сестра си. — А когато го направи, ти просто трябва да се постараяш да не пропусне твоето.

— Не е същото.

„Тя ми я отне“ — беше единствената мисъл на Миранда.

— Задоволи се с онова, което можеш да получиш. — Той също се надигна и тръгна към барчето. Налагаше се, защото нямаше начин да не попита. — Видя ли Илис?

— Да. — Сестра му пхна ръце в джобовете на робата. Налагаше се, защото нямаше начин да не отговори. — Добре изглежда. Струва ми се подходяща да ръководи лабораторията там. Попита как си.

— И ти ѝ каза, че съм бомба.

Миранда го наблюдаваше, докато той си наливаше първото питие.

— Мислех, че няма да искаш да ѝ кажа, че се превръщаш в умислен, самоунищожаваш се пияница.

— Винаги съм замислен. Вдигна чашата за тост. — Всеки от нас го прави, така че не е осъдително. Тя излиза ли с някого?

— Не знам. Не стигнахме до обсъждане на сексуалния си живот. Андрю, трябва да престанеш!

— Защо?

— Защото е загуба на време и е глупаво. И честно казано, макар да я харесвам, тя не заслужава да страдаш за нея. — Сви рамене. — Никой не заслужава.

— Обичах я — промърмори той, загледан в питието, докато отпиваше. — Дадох ѝ най-доброто, което имах.

— А минавало ли ти е някога през ума, че тя не ти е дала най-доброто? Може би тя е провалила брака ви?

Погледна към Миранда.

— Не.

— Е, време е да го сториш тогава. Или да приемеш, че твоето най-добро и нейното най-добро не са това, което е най-доброто за двама ви. Бракове се разтрогват непрекъснато. Хората го преодоляват.

Той погледна към питието в чашата.

— Вероятно, ако не го преодоляваха така лесно, разводите нямаше да са толкова чести.

— Вероятно, ако хората не се преструваха, че любовта движи света, щяха да избират по-внимателно партньорите си.

— Любовта движи света, Миранда. Затова светът е толкова шибано място.

Вдигна чашата и я пресуши.

ПЕТА ГЛАВА

На небето се появиха студените, сиви, сърдити тонове на зората. Неспкойни и тъмни, водите на океана се стоварваха с грохот върху скалите и надигаха бели гребени. На пролетта щеше да ѝ се наложи да се бори още, преди да отпъди зимата.

Миранда стоеше на отвесния бряг и настроението ѝ напълно съвпаднаше със стихията в краката ѝ.

Спа лошо, с тревожни сънища; отдаде ги както на настроението си, така и на умората от пътуването. Беше още тъмно, когато стана, облече дебелия зелена жилетка и жълтеникавите панталони от мек вълнен плат. Изгреба последното кафе в кутията — Андрю нямаше да се зарадва, когато се събуди — и си направи половин кана.

Сега отпиваше от силното черно кафе в бялата порцеланова чаша и наблюдаваше зазоряването на суровото източно небе.

Дъждът беше спрял, но отново щеше да завали, прецени тя. И понеже през нощта температурата рязко спадна, най-вероятно бе да завали сняг. Прекрасно!

Такъв беше Мейн.

Флоренция с ослепителното си слънце и топъл сух вятър беше на един океан разстояние. Но за нея Флоренция беше съвсем близо.

„Смуглата дама“ бе нейният билет към славата. Поне тук Елизабет беше права: всеки се стреми към слава. Но, за Бога, тя се потруди, за да я получи: учи, четеше непрекъснато, налагаше си да запомня всичко, докато състудентите ѝ се втурваха от купон на купон и от връзка на връзка.

В нейния живот не съществуваше постъпка, противоречаща на възпитанието ѝ; тя не нарушаваше правилата и традициите, докато беше в колежа, не се впусна в бурни сърдечни авантюри. Една съквартирантка я нарече досадна. Скучна до смърт, бе мнението на друга. И понеже дълбоко в себе си тя беше съгласна с тях, Миранда разреши проблема, като напусна университетското градче и си нае малък самостоятелен апартамент.

Постъпи правилно, смяташе тя. Не я привличаха светските развлечения. Зад привидната си сдържаност и спокойствие беше болезнено стеснителна в присъствието на много хора и се чувстваше далеч по-добре сред книгите.

Затова четеше, пишеше, потапяше се във вековете с дисциплината, породена от амбицията.

Амбицията ѝ целеше едно: да е най-добрата. И като най-добрата, родителите ѝ да я погледнат с гордост, с приятна изненада, с уважение. Ядосваше се, щом се сетеше, че тази мотивация все още я ръководи.

На тридесет години, вече със защитена научна степен, работеше в института и беше смятана за един от най-добрите специалисти в областта на археометрията. За съжаление все още изпитваше болезнената необходимост да чуе, че родителите ѝ се възхищават от постигнатото. Е, просто ще трябва да се примири, че няма да доживее да получи одобрението им.

Не след дълго, помисли си тя, резултатите ѝ ще бъдат потвърдени. Ще направи всичко, за да гарантира получаването на полагащата ѝ се признателност. Ще напише статия за „Смуглата дама“ — как и какви експерименти е провела. И никога няма да прости на Елизабет, че ѝ отне радостта да работи по проекта, защото разполага с властта да постъпи така.

Вятърът се усили и я прониза; полетяха първите снежинки. Миранда се обърна с гръб към водата и ботушите ѝ затропаха надолу по скалата.

Постоянният лъч светлина продължаваше да кръжи от кулата на фара и да се стеле по водата и скалите, макар да не се виждаха никакви кораби. От здрач до зори, година след година, помисли си тя, фарът постоянно светеше. Някои го намираха за романтичен, но за Миранда той беше единственото нещо, на което може да се разчита. И то повече, реши тя сега, отколкото може да се разчита на хората.

В далечината къщата се издигаше на фона на небето все така тъмна и заспала, с красив силует от друга епоха.

Тревата беше кафеникава и замръзнала и се чупеше под краката ѝ. Някога прекрасната, а сега занемарена градина на баба ѝ сякаш я мъмреше.

Тази година, обеща си Миранда, докато минаваше край почернелите листа, ще ѝ отдели време и внимание. Ще превърне гради

царството в хоби; нали постоянно си обещавахте да се захване с някакво хоби?

В кухнята изпи останалото кафе. Хвърли поглед към бързо стелещия се сняг и реши да отиде и института рано с колата, преди пътищата да станат непроходими.

От топлия, взет под наем мерцедес, той наблюдаваше как ландроувъра с лекота се плъзга по тънкия сняг на паважа, после свива към паркинга на Института по история на изкуствата в Нова Англия. Приличаше на превозно средство, подходящо за генерал по време на елегантна малка война.

Тя самата също привличаше вниманието, прецени той, докато я наблюдаваше как слиза. Около метър и осемдесет, с ботушки и с дълго стоманеносиво палто, което по-скоро изглеждаше топло, отколкото модно. Косите ѝ имаха червен цвят, като съдеше по измъкналите се от черната скиорска шапка кичури. Носеше куфарче за документи, издуто от книжа, и вървеше решително и устремено, което би накарало въпросният генерал да се гордее.

Но широките крачки на дългите крака говореха и за самочувствие, за неосъзната сексуалност на жена, която смята, че няма нужда от физическата близост на мъж.

Дори на бледата светлина я разпозна. Но пък, помисли си той, това е жена, която трудно остава незабелязана.

Седеше на поста си от близо час и се забавляваше с различни арии от „Кармен“, „Бохеми“, „Сватбата на Фигаро“. Всъщност разполагаше с каквото му трябваше и още преди време свърши всичко, за което бе дошъл, но се зарадва, че се позабави, за да стане свидетел на пристигането ѝ.

Рано става, мина му през ума, като жена, която обича работата си и не се страхува да излезе в студеното, снежно утро, преди още градът да се е оживил. Възхищаваше се на хората, които си обичат работата. Бог му бе свидетел, че той обичаше своята.

Но какво да прави с доктор Миранда Джоунс, запита се. Предположи, че ще влезе през страничния вход и ще напъха картата си в процепа, набирайки личния си код. Не се съмняваше, че веднъж озовала се вътре, отново ще нагласи алармената система.

Всичките му сведения говореха, че е практична и предпазлива жена. Той се възхищаваше от практичните жени. Изпитваше такова удоволствие да ги корумпира.

Как да постъпи? Да се срещне ли с нея или да не се срещне? И в двата случая ще си свърши работата. Но ако я срещне, ще бъде много... по-забавно. И понеже щеше да е последната му акция, му се струваше честно да прибави и малко забавление към тръпката и печалбата.

Реши, че си струва да опознае Миранда Джоунс, преди да открадне от нея.

Видя светлина в прозорец на третия етаж на гранитното здание. Веднага се залавя за работа, прецени той, като проследи движението зад стъклото.

Време бе и той да се залови на работа. Запали колата, отдалечи се от тротоара и се отпрати да се облече за следващата си роля днес.

Прадядото на Миранда бе основал Института по история на изкуствата в Нова Англия. Но дядо ѝ Андрю Джоунс бе работил за неговото развитие. Изкуствата винаги го бяха привличали и дори самият той гледаше на себе си като на художник. Беше поне достатъчно добър да успее да убеди няколко млади модели да се разсъблекат, за да му позират.

Обичаше да се сближава с художници, да ги забавлява, да се представя за техен патрон, когато някой — особено ако беше млада и привлекателна жена му допадала. Може и да е бил женкар и пияница, но същевременно беше щедър, с въображение и никога не се страхуваше да вложи пари, където сърцето му подсказе.

Обширната сграда, с колонади, крила и арки, беше изградена от солиден сив гранит. Първоначално представляваше музей с добре поддържана морава, заобиколена от огромни стари дървета, които хвърляха дебела сянка.

Андрю искаше още. Представяше си института като постоянна галерия, където да се излагат произведения на изкуството и където художници да имат възможност да се обучават, да работят, да анализират творбите си и също да ги излагат. Затова изсече дърветата, изравни моравата и издигна елегантните крила към основното здание.

Имаше класни стаи с високи прозорци, добре оборудвани лаборатории, просторни хранилища и малки кабинети. Изложбената площ се увеличи поне три пъти.

И института приемаха само талантиливи студенти. Заможните плащаха с охота. Материално притеснените, но талантиливи, получаваха субсидии.

Изкуството беше свято нещо за института, а науката се боготвореше.

Издялани в каменния трегер над главния вход стояха думите на Лонгфелоу: „Времето е преходно, изкуството вечно.“

Времето тук минаваше в изучаване, съхраняване и излагане на произведения на изкуството.

И сега, петдесет години по-късно, оставаше верен на концепцията на Андрю, а внуците му го ръководеха.

Изложбените зали бяха най-добрите в цял Мейн, а изложените експонати — грижливо подбрани и събирани през годините, като се започне с колекцията първо на Чарлз, а после и на Андрю.

Общодостъпните изложбени зали се намираха на първия етаж — преминаваше се от помещение в помещение през широки арки. Многобройните учебни стаи и ателиетата заемаха втория етаж, а помещенията за реставрация бяха отделени от тях с малко фойе, където посетители, снабдени с необходимите пропуски, можеха да поразгледат.

Лабораториите, разположени в приземния етаж, се простираха под всичките крила.

Лабораторните, често си мислеше Миранда, всъщност бяха създадени благодарение на нея.

Остави куфарчето и започна да си прави кафе. Тъкмо включи кафеварката, и чу извъняването на факса. Вдигна щорите и се приближи да вземе листа.

„Добре дошла у дома, Миранда. Хареса ли ти Флоренция? Жалко, че пътуването ти бе внезапно прекратено. Къде мислиш, че сгреши? Прецени ли вече? Или продължаваш да си убедена, че си права?“

Пригответи се за падането. Ще те заболи.

Чакам толкова отдавна. Наблюдавах те така търпеливо.

И продължавам да те наблюдавам, но чакането почти свърши.“

Тя осъзна, че разтърква ръката си, сякаш да я стопли, докато осмисли прочетеното. Побиха я тръпки.

Нямаше подпис, нито телефон.

Звучеше като злорадстване, помисли си тя. Тонът бе присмехулен и зловещо заплашителен. Но защо и от кого?

Майка ѝ? Засрами се, че първият човек, за когото се сети, беше Елизабет. Но пък жена с властта, характера и положението на майка ѝ не би стигнала дотам да изпраща загадъчни анонимни послания.

Вече нарани Миранда по възможно най-болезнения начин.

Най-вероятно е недоволен служител от „Станджо“ или от института, според когото е била несправедлива в политиката си или при възлагането на задача.

Разбира се, това е обяснението, реши тя. Някой техник, когото е упрекнала, или студент, недоволен от оценката си. Съобщението целеше да я разстрои, но тя нямаше да го допусне.

Обаче, вместо да го хвърли, го прибра и го заключи в най-долното чекмедже.

Престана да мисли за случилото се и седна да направи план на задачите си за деня. Докато отметне първите, слънцето се издигна и надникна през процепите на щорите.

— Миранда?

Бързото почукване на вратата я накара да подскочи.

— Да, влез. — Хвърли поглед към часовника си и се убеди в неизменната точност на секретарката си.

— Видях колата ти на паркинга. Не знаех, че днес се връщаш.

— Не... Стана непредвидено.

— Е, как беше във Флоренция?

Лори се движеше енергично из стаята, подреждаше бележки, вдигна щорите.

— Топло и слънчево.

— Примамливо. — Като се увери, че всичко е на мястото си, тя седна с бележник на коленете. Беше привлекателна блондинка с кукленско лице и ефективна като острие на бръснач. — Радвам се, че отново си при нас — завърши с усмивка.

— Благодаря. — И понеже поздравът беше от сърце, Миранда също ѝ се усмихна. — Хубаво е да съм отново тук. Имам доста изостанала работа. В момента ми е нужно да знам какво става с „Голата фигура“ на Карбело и с реставрацията на бронзовата отливка.

Почувства колко успокояващо ѝ действа рутинната работа; дотолкова, че през следващите два часа забрави за всичко, освен за текущите задачи. Остави Лори да организира срещите и ангажиментите ѝ и отиде да провери какво става в лабораториите.

Мислеше си за Андрю, та реши да надникне в кабинета му, преди да слезе долу. Неговото царство се намиреше в противоположното крило, по-близо до общодостъпните места. Той отговаряше за изложбените зали, придобивките и експозициите, докато тя предпочиташе да върши задкулиската работа.

Крачеше по коридора. Тук-там широките квадратни прозорци пропускаха светлина, долитаха уличните шумове и се виждаха част от фасади на сгради и оголени дървета.

Вратите на кабинетите бяха дискретно затворени. Дочуваше се приглушено позвъняване на телефон или факс. Някаква секретарка излезе с топ хартия от склада, изненадано се вторачи в Миранда, преди да промърмори: „Добро утро, доктор Джоунс“ и да изчезне с бързи крачки.

Толкова ли плашеше хората, зачуди се Миранда. Толкова ли бе недружелюбна? Сети се за факса и се загледа с присвити очи в отдалечаващия се гръб на жената.

Вероятно не е достатъчно непосредствена и не предизвиква същото дружелюбно отношение, което Андрю така лесно постигаше, но все пак не бе... прекалено дръпната. А може би бе?

Притесняваше се да приеме, че вътрешната ѝ плахост се третира като студенина. И че е като майка си.

Не, не искаше да повярва. Които я познаваха, не смятаха така. Имаше добри взаимоотношения с Лори, разбираше се с Джон Картър. Не ръководеше лабораториите като лагер, където никой не смее да каже какво мисли или да се пошегува.

Макар че никога не се шегуваха в нейно присъствие, сети се тя. Е, нали все пак тя бе начело. Какво друго да очаква?

Наложи си да се отпусне. Нямахше да позволи някаква плаха секретарка да я тласне към самоанализ.

Тъй като за щастие нямаше уговорени срещи или ангажименти, беше облечена в същата жилетка и панталони, които сложи сутринта, когато отиде да наблюдава изгрева. Косите ѝ бяха прибрани на плитка.

Помисли си, че сега в Италия е ранен следобед и бронзовата статуя най-вероятно вече е подложена на различни изследвания. Раменете и отново се сковаха.

Мина през вратата на външния кабинет на брат си. Вътре имаше солидно викторианско бюро, два стола с прави облегалки, картотеки, боядисани в безлично сиво, и една жена, която бранеше всичко.

— Добро утро, госпожо Пурдю.

Асистентката на Андрю приближаваше петдесет, спретната като монахиня и точно толкова строга. Прошарените ѝ коси бяха събрани в един и същ кок всеки ден, всяка година и неизменно носеше колосана бяла блуза, тъмно сако и пола.

Всички винаги се обръщаха към нея с „госпожо Пурдю“.

Тя кимна, отдели пръсти от клавиатурата и ги събра.

— Добро утро, доктор Джоунс. Не знаех, че сте се върнали от Италия.

— Прибрах се вчера. — Опита се да се усмихне, решавайки, че няма причина да не започне да се държи по-приветливо със служителите още отсега. — Малко е шокиращо да се върнеш и да завариш такъв студ. — Госпожа Пурдю ѝ отвърна само с бързо кимване и Миранда с облекчение изостави намерението си да си побъбрят. — Брат ми тук ли е?

— Доктор Джоунс току-що слезе долу да посрещне госта си. Трябва да се върне всеки момент. Ще го изчакате ли, или да му предам нещо?

— Не, не... Ще му се обадя по-късно.

Извърна се, когато чу мъжки гласове по стълбището. Ако критичният поглед на госпожа Пурдю не я следеше, тя щеше да потърси място да се скрие, само и само да не рискува да се срещне с посетителя на Андрю.

Нямаше да изпадне в това положение, ако беше тръгнала направо към лабораториите, помисли си, отметна падналата коса от челото си и сложи дежурна усмивка на лицето си.

Усмивката ѝ трепна, когато Андрю и гостът му стигнаха до площадката на стълбището.

— Миранда, колко е хубаво, че си тук. — Брат ѝ се усмихна сияещо. — Спестяваш ми труда да звъня в кабинета ти. Искам да ти представя Райън Болдари от галерията „Болдари“.

Мъжът пристъпи напред, взе ръката ѝ и я приближи към устните си.

— Толкова се радвам най-после да се запознаем.

Лицето му бе като от картина. Невероятната привлекателност се подсилваше от безупречно ушития сив костюм и идеално завързаната копринена вратовръзка. Косите му бяха гъсти, мастиленочерни и чупливи. Кожата му имаше златист цвят, опъната над изразителни кости. Над лявата му вежда имаше малък белег.

Тъмнокафявите му очи не се откъсваха от нейните и от време на време в тях проблясваха златисти искри. При вида на устните му — сякаш дело на майстор — всяка жена неволно изпитваше желание да я целуват.

— Добре дошли в института, господин Болдари.

— Радвам се, че съм тук.

Задържа ръката ѝ в своята, защото това като че ли я притесняваше. Колкото и любезно да му се усмихваше, леко свъсените ѝ вежди подсказваха, че е подразнена.

Тя се замисли дали да не изтегли рязко ръката си, но реши, че жестът ще е прекалено женствен.

— Защо не влезем в кабинета ми? — Андрю очевидно не забелязваше какво се разиграва пред него и посочи вратата. — Миранда, нали разполагаш с минутка?

— Всъщност точно се канех...

— Бих бил благодарен за няколко минути от времето ви, доктор Джоунс. — Райън ѝ се усмихна широко и само придвижи пръстите си от дланта към лакътя ѝ. — Имам предложение за брат ви, което мисля, че ще ви заинтересува. Основната ви област на изследване е Ренесансът, нали?

Хваната в капан, тя се остави да я въведат в стаята на Андрю.

— Точно така.

— Възхитителна епоха. Пълна с красота и енергия. Познавате ли работата на Вазари?

— Разбира се. Късен Ренесанс, стилът му насочва останалите творци към елегантност.

— Райън притежава три творби на Вазари — обясни Андрю и направи жест с ръка към столовете, които благодарение на госпожа Пурдю не бяха осеяни както обикновено с книги и листове.

— Нима?

Миранда седна и отново залепи усмивка на устните си.

Кабинетът на брат ѝ беше далеч по-малък от нейния, защото той предпочете така. И беше претрупан и пълен с неща, с каквито обичаше да се заобикаля: стари кокали, парчета от грънци, стъкълца. Предпочиташе сегашната неочаквана среща да се провежда в нейния кабинет.

Тъй като се чувстваше нервна, си представи, че барабани с пръсти и клати крак.

— Да. — Райън внимателно придърпа панталона си, за да запази ръба, и се настани на тапицирания с кожа стол. — Лично на мен ми допадат повече стиловете на ранния и средния Ренесанс, но бизнеса си е бизнес.

Той направи жест с ръка. Имаше — забеляза Миранда — силни, изящни ръце.

Раздразни се, че ги забеляза, и се засрами, че за една-две секунди си представи какво ли е да те докосват тези ръце. „Приличам на ученичка пред популярен рок певец“ — помисли си тя, удивена от себе си.

Насила отмести поглед от ръцете му и забеляза, че той я наблюдава. Усмихна ѝ се широко, а в очите му ясно личеше игриво пламъче.

За да се защити, тя заговори с леден тон:

— И какъв бизнес имате с института?

„Възхитителна жена — помисли си той. — С тяло на богиня, овладяна, чувство за мода, колкото у бежанец, и стеснителност в ясният син поглед.“

Очите му останаха приковани в нейните и се очарова, когато лека руменина плъзна по страните ѝ. По негово мнение жените напоследък

не се изчервяваха достатъчно.

Зачуди се как ли изглежда с очилата с телена рамка, провесени през врата ѝ.

Като сексапилна научна работничка вероятно.

— Запознахме се с брат ви преди няколко месеца, когато и двамата бяхме във Вашингтон за симпозиума „Жените в изкуството“. Мисля, че той присъстваше на ваше място.

— Да, бях заета.

— Миранда беше затънала до гуша в работа в лабораторията — усмихна се Андрю. — Аз имам повече свободно време. — Той се облегна и продължи: — Райън се интересува от нашата „Мадона“ на Челини.

Веждите на Миранда се стрелнаха нагоре.

— Тя е едно от най-хубавите ни притежания.

— Да. Току-що я видях. Чудесна е. С брат ви обсъдихме евентуална замяна.

— Творбата на Челини? — Тя остро погледна брат си. — Андрю?

— Не постоянна — вметна Райън бързо и не се постара да прикрие усмивката си от внезапната ѝ тревога. — Да направим размяна за три месеца. И двете страни ще имаме изгода. Възнамерявам да организирам изложба от творби на Челини в клона на Галерията в Ню Йорк и ако ми заемете „Мадоната“, ще бъде голямо постижение. В отговор съм готов да предоставя на института и трите творби на Вазари за същия период от време.

— Така ще успееш да осъществиш изложбата Трите стила на Ренесанса, за която говориш от години — изтъкна Андрю.

Наистина беше една от мечтите ѝ: да покаже творби от цялата епоха, която така я вълнуваше.

— Да, бих могла. — Беше развълнувана, но се обърна съвсем спокойно към Райън: — Творбите на Вазари са оригинални, предполагам?

Тя наклони глава и двамата се престориха, че не чуват лекото изстенване на Андрю.

— Да, разбира се. Ще се погрижа да получите копия от документацията, преди да съставим споразумението. А и вие ще направите същото за мен с творбата на Челини, нали?

— Ще ги осигуря още днес. Секретарката ми ще ги изпрати в хотела ви.

— Добре. Много ще съм ви благодарен.

— Е, оставям ви да уточните подробностите.

Но когато тя се надигна, той се изправи и отново взе ръката ѝ.

— Мога ли да ви се натрапя още малко и да ви помоля да ме разведете? Андрю ми каза, че лабораториите и помещенията за реставрация са ваша територия. Бих искал да ги видя.

— Аз...

Преди да измисли извинение, Андрю стана.

— Няма начин да попаднеш в по-добри ръце. Ще те чакам тук след два часа, Райън. После ще отидем да опитаме онези омари, за които ти разказвах.

— Чакам го с нетърпение. Галериите ми са единствено за излагане на произведения на изкуството — обърна се той вече към Миранда, като я накара да го хване под ръка, докато се отправяха към другото крило. — Почти нищо не разбирам от наука. Не ви ли е трудно понякога да смесвате двете?

— Не, едното не би съществувало без другото. — Даде си сметка, че отговорът ѝ прозвуча доста рязко, и внимателно си пое дъх. Присъствието на този мъж я изнервяше. — Институтът е построен и за двете. Като учен, който изследва произведения на изкуството, това ми допада.

— Не бях добър студент по научните дисциплини — призна той с чаровна усмивка.

— Убедена съм, че имате други качества.

— И на мен ми е приятно да смятам така.

Беше наблюдателен и внимателно отбелязваше мислено разстоянието между двете крила, разположението на стълбищата, кабинетите, хранилицата, прозорците. И, разбира се, камерите. Всичко съвпадаше с получената информация. Независимо от това ще опише подробно видяното по-късно. За момента просто ги регистрираше в главата си и се наслаждаваше на парфюма на Миранда.

Нищо претенциозно за доктор Джоунс, помисли си той. Нищо подчертано женствено. А и ароматът най-вероятно беше от сапуна, който използваше, но ѝ подходеше.

В края на коридора тя спря, за да прокара картата си в процепа на сивата метална врата. Чу се извъняване, щракнаха ключалки. Райън хвърли бегъл поглед към камерата.

— Вътрешната ни охрана е доста сложна — подхвана тя. — Никой не влиза в този отдел без ключ или придружител. Често правим самостоятелни проучвания за отделни хора или музеи.

Введе го в пространство, доста сходно с онова на „Станджо“ във Флоренция, макар и по-малко по размери. Лаборантите работеха зад компютрите или над микроскопите; бързо влизаха в хранилището.

Забеляза един от лаборантите да работи с керамичен съд и поведе Райън нагам.

— Станли, какво ще ни кажеш за този обект?

Мъжът се почеса по русите мустаци и си пое дъх през леко разкривените си зъби.

— Вероятно е дело на индианското племе анасази от XII век и е използван като съд за готвене. — Прокашля се, хвърли поглед към Миранда и като видя кимването ѝ продължи: — Целостта му е почти ненакърнена, ако се изключи това отчупено парченце на гърлото.

— А защо точно съд за готвене? — любопитства Райън и Станли примигна насреща му.

— Всичко сочи в тази посока: формата, размера, дебелината.

— Благодаря ти, Станли.

Миранда се извърна към госта и почти се сблъска с него — беше се приближил неусетно. Веднага се отдръпна, но не и преди да отбележи, че е поне с пет сантиметра по-висок от нея. А игривите пламъчета в очите му придаваха не само привлекателен, но и сексапилен вид на лицето му.

— Ние сме предимно Институт за произведения на изкуството, но тъй като интересите на баща ни са предимно от областта на археологията, правим доста изследвания и датировки и на археологически находки. Но това не е моята област. А тук...

Тя отиде до един шкаф, отвори чекмедже, потърси вътре и извади малък кафяв плик. Прехвърли малките стърготини боя върху стъкълце и го зареди на свободен микроскоп.

— Погледнете и кажете какво виждате.

Той се наведе и го нагласи на фокус.

— Цветове, форми, интересно разположени... Прилича на картина на Полак. — Изправи се и я погледна. — Какво видях, доктор Джоунс?

— Стърготини от боя от картина на Бронзино, която реставрираме. Боята безспорно е от XVI век. Взимаме проба, преди да започнем работа и когато приключим. Така няма съмнение, че сме постигнали автентична възстановка на творбата и връщаме същото произведение на собственика.

— Откъде знаете, че боята е от XVI век?

— Научна лекция ли искате, господин Болдари?

— Райън. Така ще мога да се обръщам към теб на име. Миранда е много красиво име. — Гласът му прозвуча така гальовно, че тя потръпна. — А и лекцията може да ме увлече, ако попадна на подходящия преподавател.

— Ще трябва да се запишеш в курса.

— По-слабите студенти се справят по-добре при индивидуални занимания. Вечеряй с мен.

— Аз съм посредствен лектор.

— Независимо от това — вечеряй с мен. Ще говорим за изкуство и наука и ще ти разкажа за творбите на Вазари. — Искаше да вдигне ръка и да си поиграе с измъкналите се и разпилени около лицето ѝ къдрици. Тя вероятно щеше да отскочи като заек. — Ще го наречем делова вечеря, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Не се чувствам зле.

— Добре тогава. Ще те взема в седем. Знаеш ли — продължи той, като отново взе ръката ѝ в своята. — Страшно ми се иска да видя произведението на Бронзино, което спомена. Допада ми формалната изчистеност в работите му.

ШЕСТА ГЛАВА

Не разбираше защо прие поканата за вечеря. Макар че като си припомняше разговора, си даде сметка, че всъщност не е изразила съгласие. Кое не обясняваше защо се облича и се готви да излезе.

„Той е делови партньор“ — повтаряше си тя. Галерия „Болдари“ заради своята елегантност и изключителност беше много известна. Единственият път, когато по време на посещение в Ню Йорк успя да открадне час, за да я разгледа, остана поразена не само от изложените произведения на изкуството, но и от самата сграда.

Едва ли щеше да навреди на института, ако се опита да установи връзки между една от най-представителните галерии в страната и организацията на семейство Джоунс.

По думите му искаше да вечерят заедно, за да обсъдят делови въпроси. Тя ще се постарее срещата да протече съвсем делово, независимо че усмивката му я кара да изпитва желание.

Ако иска да флиртува с нея — добре. Флиртът нямаше да ѝ повлияе. В края на краищата тя не бе някоя сантиментална глупачка. А мъже с външността на Райън Болдари владеят изкуството да съблазняват до съвършенство.

За себе си смяташе, че е имунизирана срещу подобни въздействия.

Очите му бяха невероятни. Гледаха така, сякаш нищо друго, освен нея на този свят не съществуваше.

Даде си сметка, че е въздъхнала и е притворила замечтано очи. Измърмори неодобрително и рязко дръпна нагоре ципа на роклята.

Само от гордост и професионална любезност си даваше толкова труд за външния си вид тази вечер. Когато се запознаха, приличаше на раздърпана студентка. Тази вечер ще му покаже, че е зряла, изтънчена жена, която не се притеснява от вечерята с него.

Избра черна рокля от тънък мек вълнен плат с дълбоко деколте, дълги ръкави и тясна пола, която стигаше до глезените. Бижутото, което сложи, беше отлично изработено и безспорно сексапилно копие на

Византийски кръст. Вертикалната му част лежеше предизвикателно между гърдите ѝ.

Прибра косите си на кок. Според нея имаше небрежно сексапилен вид.

Добре изглеждаше: решителна, уверена и далеч не като някогашната висока колежанка, която постоянно странеше от хората. Никой, погледнал тази жена, не би се досетил, че е напрегната заради предстоящата вечеря или че се притеснява, защото няма за какво да говори, преди да са поднесли аперитива.

Щяха да видят изтънчена и сдържана жена. Хората — а и той — щяха да забележат, онова, което тя искаше да покаже.

Грабна чантата си, обърна глава, за да види как изглежда отзад и да се увери, че роклята не я прави прекалено широка в ханша, и се отправи надолу.

Андрю беше във всекидневната вече с второто си уиски в ръка. Остави чашата и повдигна вежди.

— Леле...

— Андрю, толкова си красноречив! Изглеждам ли дебела така?

— Няма точен отговор на този въпрос. А ако съществува, никой мъж не го е открил, затова се въздържам.

— Страхливец.

И понеже стомахът ѝ се свиваше, си наля половин чаша бяло вино.

— Не си ли прекалено издокарана за делова вечеря?

Отпи и изчака да се поуспокои, преди да отвърне:

— Не ми ли държа двадесетминутна лекция днес следобед колко изгодно е за нас сътрудничеството с галерия „Болдари“?

— Да. — Андрю присви очи и си помисли: „Изглежда зашеметяващо.“ — Да не си си паднала по него?

— Престани!

— И все пак?

— Не. — Не точно, поправи се тя наум. — А и така да е, аз съм зряла жена, които умее да се грижи за себе си.

— Къде ще ходите?

— Не попитах.

— Пътищата са доста хлъзгави.

— Сега е март в Мейн. Разбира се, че ще са хлъзгави. Не се прави на загрижения голям брат, Андрю. — Погали го по бузата. — Това навярно е Райън — добави, тъй като на вратата се позвъни. — Дръж се прилично.

— Заради трите творби на Вазари непременно ще се държа както трябва — промърмори той, но неволно свъси вежди, докато я наблюдаваше как излиза от стаята.

Понякога забравяше колко красива може да бъде, ако отделя малко време. Фактът, че този път бе отделила време, го караше да усеща болка.

Болката щеше да стане още по-силна, ако беше видял как очите на Райън грейнаха, когато младата жена отвори вратата и застана на прага.

Като удар направо в корема, помисли си Болдари, за който трябваше по-добре да се приготви.

— Приличаш на нещо, което Тициан би нарисувал.

Взе ръката и, но този път пристъпи напред и я целуна леко първо по едната, после по другата страна, както правеха европейците.

— Благодаря.

Затвори вратата и едва не се облегна назад, за да си възвърне душевното равновесие. Имаше нещо силно и объркващо в това, че в ботушите с ток бе висока почти колкото него и очите и устните им бяха на една линия. Както биха били, ако са в леглото, помисли си тя.

— Андрю е във всекидневната — осведоми го. — Искаш ли да влезеш за момент?

— Да, с удоволствие. Къщата ви е фантастична. — Огледа фойайето, хвърли поглед към стълбището и я последва към всекидневната. — Красива и същевременно удобна. Защо не накарате някого да я нарисува?

— Дядо ни я е пресъздал с маслени бои. Не е кой знае колко добра картина, но ние я харесваме. Да ти предложи ли нещо за пиене?

— Не, нищо. Здравей, Андрю. — Протегна ръка. — Ще открадна сестра ти за тази вечер, освен ако не искаш да се присъединиш към нас?

Райън цял живот бе поемал рискове, но сега мислено се прокле, като видя, че той обмисля предложението. Не знаеше, че Миранда

прави заплашителни знаци и енергично клати глава зад гърба му. Испита истинско облекчение, когато Андрю отказа.

— Благодаря, но имам други планове. Вие двамата се забавлявайте.

— Ще отида да си взема палтото.

Андрю ги изпрати, после извади своето палто от дрешника. Вече не му се пиеше сам. Предпочиташе да се напие в нечия компания.

Миранда сви устни, докато се настаняваше на задната седалка в лимузината.

— Винаги ли пътуваш по този начин?

— Не. — Райън седна до нея, извади роза и ѝ я поднесе. — Но в момента мечтая за шампанско, а няма да мога да пия, ако шофирам.

За да го докаже, той вдигна отворена вече бутилка от кофичката с лед и ѝ наля чаша.

— Деловите вечери не започват с рози и шампанско.

— А би трябвало. — Наля и на себе си и докосна чашата и със своята. — Особено когато участват красиви жени. За началото на една забавна връзка!

— Сътрудничество — поправи го тя и отпи. — Била съм в клона на галерията ти в Ню Йорк.

— Нима? И как ти се стори?

— Задушевен. Едно бижу с наредени в него произведения на изкуството.

— Поласкан съм. Галерията ни в Сан Франциско е по-просторна и с повече въздух. Там излагаме предимно съвременно и модерно изкуство. Брат ми Майкъл има око и се увлича от такъв тип изкуство. Аз лично предпочитам класическото и... по-интимното изкуство.

Гласът му сякаш погали кожата ѝ. Издайнически и опасен знак, помисли си Миранда.

— Значи „Болдари“ е семеен бизнес?

— Да, като вашия.

— Съмнявам се — промърмори тя и сви рамене. „Продължавай да поддържаш разговора напомни си. Нали си самоуверена жена? Ще успееш да поддържаш разговора.“ — Ти как се залови с изкуство?

— Родителите ми са художници. Повече преподават, но акварелите на майка ми са прекрасни. Баща ми е скулптор. Прави

сложни метални структури и конструкции, които май само Майкъл разбира.

Не откъсваше очи от нейните, докато говореше. Гледаше я настойчиво, а тя усещаше как леки тръпки пробягват по кожата ѝ и я обзема чувствена наслада.

— А ти рисуваш ли? — попита го.

— Не, нямам талант. Родителите ми са ужасно разочаровани, защото нито едно от шестте им деца не рисува.

— Шест? — Миранда примигна. — Шест деца?

— Майка ми е с ирландски произход, баща ми — с италиански. Той се ухили чаровно и пленително. Какво друго са могли да направят. Имам двама братя и три сестри. Аз съм най-големият. Косата ти е фантастична — отбеляза ненадейно и уви кичур около пръста си. Беше прав: тя подскочи като заек. — Как успяваш да държиш ръцете си далеч от нея?

— Червена е и е неуправляема; ако не се страхувах, че ще заприличам на върлина, щях да я отрежа.

— Това бе първото нещо, което забелязах у теб. — Насочи отново поглед към нея. — Второто нещо бяха очите. Ти си изваяна от смели цветове и форми.

Тя само сви рамене и се постара да прогони представата как сграбчва реверите му и се притиска към тялото му, докато двамата не се превърнат в кълбо от преплетени крайници на задната седалка. Леко се отмести.

— Нещо като модерно изкуство, така ли?

Той се засмя.

— Не, имаш прекалено много класическа практичност. Харесва ми как изглеждаш — обясни, когато лимузината се приближи до тротоара и спря. Вратата се отвори, той и подаде ръка и ѝ помогна да слезе. Устните му почти докоснаха ухото ѝ. — Хайде да видим дали взаимната ни компания ни допада.

Тя не усети в кой момент започна да се отпуска. Може би докато пиеше третата си чаша шампанско. Трябваше да признае, че е ловък — дори прекалено. Отдавна не беше седяла на осветена със свещи маса с

мъж; а когато мъжът имаше лице на ренесансов портрет, бе невъзможно да не се вълнува.

И той я слушаше. Твърдеше, че е бил лош студент, но знаеше какви въпроси да зададе и изглеждаше заинтересуван от отговорите. Вероятно просто искаше да я предразположи, като насочва разговора към професионални теми, но тя бе доволна от резултата.

Не си спомняше кога за последен път бе прекарала вечерта в разговори за работата си, а като разказваше за нея, си припомни защо толкова я обича.

— Усещането от откривателството е невероятно — сподели тя. — Изучаването на произведението на изкуството, запознаването с историята му, индивидуалността, личността му, ако мога така да се изразя.

— Нещо като дисекция, така ли?

— В известен смисъл. — Беше така приятно да седи в уютната топлина на ресторанта, до бумтящия в камината огън, а студените води на океана да са от другата страна на прозореца. — Боята, нанесените с четката щрихи, темата, целта — всички компоненти могат да бъдат изучени и анализирани, за да се открият отговорите.

— А нямаш ли чувството, че накрая отговорът е в самото изкуство?

— Без историята и анализа би представлявало само картина.

— Когато нещо е красиво, това е достатъчно. Ако трябва да анализирам лицето ти, ще започна от очите и смелите летни нюанси на синьото в тях; както и интелигентността им, тъгата и недоверието — добави с усмивка. — Устата ти е широка, мека, но рядко се усмихваш. Скулите ти са добре очертани, аристократични. Носът ти е прав. Ако се спра на отделните елементи, изуча ги и ги анализирам, пак ще стигна до заключението, че си потресаваща жена. А мога да направя същото просто като се облегна назад и ти се възхищавам.

Побутна рака в чинията си и се постара да прикрие, че е поласкана и очарована.

— Умно го измисли.

— Аз съм умен мъж, а ти ми нямаш доверие.

Тя отново го погледна.

— Но аз не те познавам.

— Какво друго да ти кажа? Произхождам от голямо, шумно семейство, израснах в Ню Йорк, не бях усърден ученик. После, защото не съм творец, се насочих към бизнеса с изкуството. Не съм се женил — от което майка ми недоволства — но веднъж сериозно, макар и за кратко, се замислих дали да не го сторя.

— И какво, отказа ли се?

— Тогава и с онази жена — да. Помежду ни нямаше искра. — Той се приближи към нея, за да ѝ се наслади и защото му доставяше удоволствие да вижда предпазливостта и вниманието, които се появяваха в очите ѝ, когато го правеше. — Вярваш ли в искрите между двама души, Миранда?

— Вярвам, че предизвикват първоначалното привличане, но искрите угасват и не са достатъчни.

— Ти си циничка — отсече той, — а аз съм романтик. Ти анализиращ, а аз се възхищавам. Съчетанието е интересно, не намиращ ли?

Тя отново се напрегна. Той взе ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. Постоянно се опитваше да я докосне, а тя не бе свикнала на това, макар да усещаше искри.

„Искрите — напомни си тя — дават хубава светлина. Но също така могат и да те изгорят.“

Толкова бързо да се почувства привлечена от него беше опасно и нелогично. Ставаше въпрос за хормони и нямаше нищо общо с интелекта. Следователно, заключи тя, може и ще бъде контролирано.

— Не разбирам романтиците, които действат водени от чувствата, а не от фактите. — „Андрю беше романтик, помисли си тя, и от това пострада.“ — После се изненадват, ако решенията се окажат погрешни.

— Но ние много повече се забавляваме от циниците.

А тя, отчете за себе си Райън, го привличаше далеч повече, отколкото очакваше. Не само външният ѝ вид, допадаха му практичността и прагматизмът ѝ, а също и големите тъжни очи.

— Десерт? — попита той.

— Не, благодаря. Вечерята беше чудесна.

— Кафе?

— Прекалено късно е за кафе.

Той се ухили напълно очарован.

— Изключително подредена жена си, Миранда. Много ми допада това. — Като не сваляше очи от нея, направи знак за сметката. — Защо не се поразходим? Ще ми покажеш брега.

— Джоунс Пойнт е спокоен град — подхвана тя, когато поеха срещу ледения вятър, идващ от океана. Лимузината бавно ги следваше — факт, който и я развесели, и я смая. С колкото и пари да разполагаха, никой от семейство Джоунс никога не бе наемал лимузина да го следва, докато се разхожда. — Много е приятен за ходене пеша. Има няколко парка. Разкошни са през пролетта и лятото. Дървета, които хвърлят дебели сенки, цветя. Не си ли бил тук досега?

— Не. Родът ти отдавна ли живее тук?

— Да. Винаги е имало представители на семейство Джоунс в Джоунс Пойнт.

— Затова ли живееш тук? — Хвана ръката ѝ. — Защото така се очаква от теб?

— Не. Тук съм родена и тук ми е мястото. — Трудно ѝ бе да обясни, дори на себе си, колко дълбоко са проникнали корените ѝ в скалите и земята на Нова Англия. — Обичам да пътувам, но винаги бързам да се завърна, защото тук се чувствам у дома.

— Разкажи ми тогава за Джоунс Пойнт.

— Спокоен и тих град. Някога бил рибарско селище и се превърнал в център на културата и туризма. Някои от жителите все още си изкарват прехраната с риболов. Ловът на раци е доходоносен. Заводът за консерви ги изнася за цял свят.

— Ти правила ли си го някога?

— Кое?

— Да ловиш раци.

— Не. — Усмихна се. — Но виждам лодките и корабчетата от скалите зад къщата. Обичам да ги наблюдавам.

„Предпочита да наблюдава, а не да действа“ — помисли си той.

— Тази част на града — продължи тя — е известна като Старото пристанище. Тук има доста галерии. Ако ти е интересно, посети някоя, преди да си заминеш.

— Не е изключено да го направя.

— Градът е най-привлекателен през пролетта — можеш да се разхождаш из парковете, да поседнеш на пейките. Откриват се и хубави гледки към заливите и островите. Но и през зимата е като картинка. Езерцето замръзва и хората се пързаят с кьнки.

— Ти правиш ли го? — Той обгърна раменете ѝ с ръка, за да я предпази от студа. Телата им се докоснаха. — Караш ли кьнки?

— Да. — Кръвта ѝ кипна, гърлото ѝ пресъхна. — Много е полезно.

Той се засмя и точно под светлината на уличната лампа я обърна към себе си. Сега вятърът духаше в гърба му и рошеше косите му.

— Значи, защото е полезно, а не защото е забавно?

— Доставя ми удоволствие. Но по това време на годината е прекалено късно да се карат кьнки.

Усещаше как нервите ѝ се изопват. Заинтригуван, той я придърпа по-близо към себе си.

— И какви физически упражнения правиш по това време на годината?

— Доста вървя пеша. Понякога плувам. — Усети как сърцето ѝ започва да бие учестено. Не можеше да му се довери. — Прекалено студено е да стоим на едно място.

— Тогава защо не приемем, че това е обмяна на телесна температура?

Не възнамеряваше да я целуне; по-късно може би, но не и сега. Но и не я излъга, когато ѝ каза, че е романтик. Моментът просто го изискваше.

Докосна устните ѝ със своите — опознаваше ги, а очите му бяха отворени като нейните. Боязливият ѝ поглед го накара да докосне устните ѝ втори път. Беше, човек, който вярваше, че едно действие трябва да се повтори многократно, докато се усвои така, че да носи наслада. Имаше подход към жените и търпеливо топлеше устните ѝ със своите, докато не усети, че те се предават, разтварят и тя затваря очи.

Може би беше глупаво, но с какво щеше да навреди? Престана да води битка с разума си и се подчини на чувствата си. Устните му бяха твърди и настойчиви, тялото стройно и стегнато. Долови дъха на виното, което пиха.

Отпусна се в ръцете му, обгърна го през кръста и от главата ѝ изчезнаха всякакви мисли; остана единствено чувството за наслада.

Изведнъж съобрази, че той е обгърнал лицето ѝ с ръце. Досегът на студената гладка кожа на ръкавиците я изтръгна от замаяното ѝ състояние. Отвори очи и видя, че се е вторачил в нея с плам, за който целувката не бе подсказала.

— Хайде да го повторим.

Този път устните му бяха настойчиви и горещи. В главата си тя долавяше бучене като това на водата при скалите до дома ѝ. Сега вече в целувката му имаше увереност, че тя ще му отвърне. Дори разумът ѝ да ѝ повеляваше да не се подчинява, устните ѝ откликнаха.

Той беше наясно какво е да се стремиш към нещо. Искаше доста неща от живота и се стараше да ги получи. Това, че я желаше, бе приемливо и дори се очакваше. Но да я желае още сега така силно, криеше опасност. Дори мъж, който често рискува, знаеше, че рискове с по-малко от сто процента печалба трябва да се избягват.

Въпреки това се забави достатъчно дълго и разбра, че ще прекара доста неспокойна нощ, и то сам. Не можеше да си позволи да я прелъсти, да я отведе в леглото си. Предстоеше му прекалено много работа и времето вече бе разпределено. И най-важното: не биваше да си позволи да се увлече по нея. Като се привържеш към някоя пионка, неизменно губиш играта.

А той никога не губеше.

Леко я отдалечи от себе си и се взря в лицето ѝ. Страните ѝ бяха поруменели от студа и вълнението. Очите ѝ бяха замъглени от страст, която — предполагаше той — я е изненадала толкова, колкото и него. Потрепери, когато отново погали раменете ѝ. И остана безмълвна.

— Трябва да те заведе вкъщи. — Усмивката му беше ласкава и топла.

— Да. — Искаше ѝ се да поседне, да се успокои. — Става късно.

— Още минута — промърмори той, — и тогава щеше да е прекалено късно. — Хвана я за ръка и я поведе към спрялата лимузина. — Пътуваш ли често до Ню Йорк?

— От време на време.

Топлината сякаш се бе съсредоточила в стомаха ѝ. Крайниците си усещаше студени като лед.

— Нали ще ми се обадиш, когато решиш да дойдеш пак, и аз ще променя програмата си.

— Добре — съгласи се тя и се зачуди защо не се чувства глупаво.

Пееше, докато си взимаше душ. А никога не го бе правила. Нямахме нужда да ѝ казват, че гласът ѝ не струва — и сама го знаеше. Но тази сутрин даде воля на радостта си. Дори не подозираше, че знае текста на песента, но продължаваше да пее, докато водата се стичаше в устата ѝ.

Продължи да си тананика и докато се бършеше.

Уви с кърпа косите си и направи няколко танцови стъпки. Не я биваше и да танцува, макар да знаеше стъпките. Членовете на художествения съвет, които ѝ партнираха при валсовете, щяха да се изненадат, ако видеха хладнокръвната доктор Джоунс да се носи шеметно из луксозната си баня.

Засмя се и така се изненада от това, че спря, за да си поеме дъх. Даде си сметка, че е щастлива. Това рядко ѝ се случваше. Доволна — да; удовлетворена, увлечена, дори предизвикана; но рядко се чувстваше щастлива.

Беше възхитително.

А защо да не е? Облече семпла хавлия и намаза ръцете и краката си с крем. Привлечена беше от мъж и той също се интересуваше от нея. Наслаждаваше се на компанията и, оценяваше работата ѝ, намираща я привлекателна и физически, и интелектуално.

Не остана впечатлен, като мнозина, от поста ѝ. Беше чаровен, преуспял — да не добави, и прекрасен — и се държа достатъчно цивилизовано, като не се опита да я отведе в леглото си.

Дали би отишла, зачуди се Миранда, докато бършеше запотеното огледало. При нормални обстоятелства отговорът щеше да е решително „не“. Не се впускаше в безразсъдни авантюри с мъже, които едва познава. Въобще не се впускаше в авантюри, ако трябваше да е точна. Минаха две години откакто се раздели с приятеля си, историята приключи така нелепо и жалко, че реши да избягва дори случайните връзки.

Но снощи... Да, помисли си тя, можеха да я склонят. Щеше да се остави да я убедят. Но той прояви достатъчно уважение към нея и не

настоя.

Продължи да си тананика, докато се обличаше за работа. Избра вълнен костюм с къса пола и дълго сако в стоманеносиньо, което и отиваше. Внимателно се гримира и среса. Противно на навиците си си сложи обувки с висок ток.

Тръгна към института в мразовитата утрин, като продължаваше да си тананика.

Андрю се събуди със страхотен махмурлук. Понеже не можеше да се понася, се опита да се задуши с възглавници. Инстинктът за оцеляване надви неразположението и той рязко се изправи, като жадно пое въздух, държейки главата си с две ръце, за да не падне от раменете му.

Пусна я и започна да се моли все пак да се откъсне от тялото му.

Предпазливо се надигна от леглото. Като учен знаеше, че не е възможно кокалите му да се натрошат, но се опасяваше да не би въпреки всичко да се противопоставят на физическите закони и това да се случи.

Ани е виновна, реши той. Така му се разсърди снощи, че го остави да се напие до смърт. А той разчиташе да го спре, както правеше обикновено. Обаче тя продължи да му поднася проклетите питиета при всяка поръчка.

Смътно си спомняше, че го натика в някакво такси и изказа пожелание да му е лошо като на три кучета едновременно.

Проклятието ѝ се сбъдна, помисли си той, докато с леко залитане се спускаше надолу. Ако му беше по-лошо, отколкото се чувстваше сега, значи щеше да е умрял.

При вида на готовото кафе едва не се разплака от обич и благодарност към сестра си. С треперещи пръсти извади няколко таблетки, отпи от горещото кафе и почти изгори устата си.

Никога вече, обеща си, като притискаше кръвясалите си очи. Никога вече няма да прекалява с пиенето. Дори когато изричаше тази клетва, изпитваше остра нужда от алкохол. Само една чашка да успокои ръцете си, стомаха.

Не се подчини на желанието си и си каза, че има разлика от прекаляването с пиене и алкохолизма. Ако пие в седем сутринта, значи

е алкохолик. Но в седем вечерта може. Ще изчака. В състояние е да изчака дванадесет часа.

Извъняването на входната врата разсече главата му като със секира. Вместо да отвори, остана до масата в кухнята с отпусната глава.

Почти беше задрямал, когато задната врата се отвори и през нея нахлу студен въздух и разгневена жена.

— Така си и знаех: че ще си се сврял някъде и се самосъжаляваш. — Ани стовари торба с продукти върху масата, сложи ръце на кръста и го погледна укорително. — Виж се на какво приличаш, Андрю! Жалка развалина. Полугол, небръснат, с кръвясали очи и вониш. Иди да си вземеш душ.

Той вдигна глава и примигна насреща ѝ.

— Не искам.

— Върви да си вземеш душ, докато ти приготвя закуската. — Той се опита отново да отпусне глава, но тя го сграбчи за косата и не му позволи. — Получи си заслуженото.

— Господи, Ани, ще ми откъснеш главата.

— И щеше да се чувстваш далеч по-добре. Вдигни си кльощавия задник от стола, иди да се измиеш и използвай силен химически препарат да си изплакнеш устата. Имаш нужда.

— Боже мой! Какво, по дяволите, правиш тук? — Не мислеше, че ще изпита срам, но се оказа, че греши. Усети как руменината плъзва по лицето. — Върви си!

— Аз ти продадох алкохола. — Тя пусна косата му и главата му така тупна на масата, че той простена. — Ядоса ме и ти дадох да пиеш колкото искаш. Затова ще ти приготвя прилична закуска, ще се убедя, че си се измил и си отишъл на работа. Хайде, тръгвай към банята или ще те отнесе и ще те хвърля във ваната.

— Добре, добре. — С толкова достойнство, колкото успя да събере, защото беше само по боксерки, той се надигна. — Не искам нищо за ядене.

— Ще изядеш всичко, което ти приготвя! — Тя се обърна към торбата и започна да я изпразва. — Хайде, омитай се отук. Вониш на второкласен локал.

Изчака да чуе отдалечаването на стъпките му, преди да затвори очи и да се облегне на плота.

О, колко ужасно изглеждаше! Така тъжен, болен и глупав. Идеше й да го прегърне, да го утеши, да го освободи от всичките натрупали се у него отрови. Отрови, помисли си тя гузно, които тя му продаде, защото се ядоса.

Но всъщност не ставаше въпрос за алкохола. Ставаше въпрос за сърцето му, а тя не знаеше как да проникне дотам. Чудеше се дали би успяла, ако държи по-малко на него.

Чу водата да потича по тръбите, когато той пусна душа, и това я накара да се усмихне. Толкова приличаше на тази къща, помисли си тя: малко поочукана, малко повредена, но невероятно здрава под повърхността.

Той просто не разбираше, че Илис, въпреки цялата си красота и интелигентност, не бе подходяща за него. Наглед бяха идеалната двойка — умни и красиви. Обаче тя не разбираше потребността му да има корени, не долавяше копнежа му за мило отношение и болката в сърцето, защото не се смята достоен за обич.

Имаше нужда някой да се грижи за него. А това тя може да направи, реши Ани и запретна ръкави. Ако не друго, ще го накара отново да стъпи на крака.

Приятелите, каза си, са за това да се подкрепят.

В кухнята ухаеше апетитно, когато той се върна. Ако се сърдеше на Ани, щеше да се заключи в стаята си. Душът обаче му помогна, а и хапчетата прогониха отчасти махмурлука. Все още чувстваше леко гадене и му се виеше свят, но вече бе на път да се справи.

Прочисти гърлото си и си наложи да се усмихне.

— Мирише приятно.

— Седни — нареди тя, без да се обръща.

— Дадено. Съжалявам, Ани.

— Няма за какво да ми се извиняваш. По-добре се извини на себе си. Ти си единственият пострадал.

— Както и да е, съжалявам. — Погледна и купичката пред себе си. — Овесена каша?

— Ще успокои стомаха ти.

— Госпожа Пач някога ни правеше овесена каша — отбеляза той, като се сети за високата слаба жена, която готвеше за тях през детството му. — Всеки ден преди училище, есен, зима и пролет.

— Значи госпожа Пач е знаела кое е полезно.

— Сипваше и малко кленов сироп.

Ани усети, че устните ѝ потреперват, и посегна към шкафа. Познаваше кухнята му така добре, както и своята. Остави бутилката със сиропа пред него и добави чиния препечени филийки.

— Яж.

— Слушам! — Предпазливо преглътна първата лъжица. Не беше сигурен дали ще успее да я задържи. — Хубаво е. Благодаря.

Когато видя, че се справя и тенът му вече не е така болезнено сипкав, тя седна срещу него. „Приятелите се подкрепят взаимно — помисли си тя отново. — И са честни един към друг.“

— Андрю, трябва да престанеш да постъпваш така със себе си.

— Знам. Не биваше да пия толкова много.

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Ако изпиеш едно питие, ще продължиш с второ, а после с трето.

Раздразнен, той сви рамене.

— Няма нищо лошо да пийнеш от време на време. Както няма нищо лошо да се напиеш от време на време.

— Има, когато си алкохолик.

— Аз не съм.

Тя се облегна назад.

— Имам заведение и бях омъжена за пияница. Знам признаците. Има разлика между това да прекалиш и да не можеш да спреш.

— Аз мога да спра. — Пое кафето, което му подаде. — Нали в момента не пия? Не пия и докато съм на работа, не позволявам да ми пречи на работата. Освен това не се напивам всяка вечер.

— Но пиеш всяка вечер.

— Така постъпва поне половината човечество. Каква е разликата между чаша — две вино с вечерята и едно — две питиета вечер?

— Сам ще трябва да си отговориш. Както аз го сторих. И двамата бяхме полупияни онази вечер, когато...

Болеше я да говори за това. Смяташе, че е готова, че го е преодоляла, но усети болката и не намери сили да го доизрече.

— За Бога, Ани. — Споменът го накара да прокара ръка през косата си. — Ние бяхме хлапета тогава.

— Бяхме достатъчно големи да създадем бебе. Макар и временно. — Тя сви устни. Каквото и да ѝ струва, ще изрече поне част

от натрупаното в нея. — Бяхме глупави, невинни и безотговорни. Това приемам. — О, Господи, как се бе старала да го приеме! — Но то ме научи какво можеш да загубиш, какво може да стане с теб, ако не се контролираш. А ти си изпуснал нещата от контрол, Андрю.

— Една нощ преди петнадесет години няма нищо общо със сегашното положение. — В момента, в който го изрече, видя как тя трепна, и съжали за думите си. — Не исках да прозвучи така, Ани. Не че нямаше значение. Просто аз...

— Стига. — Гласът ѝ прозвуча хладен и отчужден. — Просто престани. По-добре е и за двама ни да се преструваме, че никога не се е случвало. Повдигнах въпроса, защото според мен ти просто не виждаш разликата. Беше само на седемнадесет, но вече имаше проблем с алкохола. Аз нямах. И сега го нямам. Досега горе-долу се справяш. Но вече си на път да прекрачиш чертата. Той започва да те управлява, Андрю. Време е да осъзнаеш това. Казвам ти го като на приятел. — Тя стана и обгърна лицето му с ръце. — Не идвай повече в заведението ми. Няма да ти сервирам.

— О, Ани, хайде...

— Отбивай се да си приказваме, но не идвай да пиеш, защото няма да ти дам.

Извърна се, взе палтото и излезе.

СЕДМА ГЛАВА

Райън се разходи из южната галерия и се възхити на това как бяха използвани светлината и пространството. Представителите на семейство Джоунс си разбираха от работата, призна той. Експонатите бяха разположени добре, обяснителните табелки дискретни и информативни.

Заслуша се с половин ухо, докато жена със синкави коси насочи група към една от великолепните мадони на Рафаел.

Друга група, от ученици, по-многобройна и шумна, предвождана от наперена брюнетка, се насочи — за огромно облекчение на Райън — към импресионистите.

Не че не обичаше деца. Радваше се на племенниците и племенничките си, глезеше ги... А Райън имаше много работа.

Пазачите не се натрапваха, но бяха много. Отбеляза разположението им и от начина, по който един от по-старшите си погледна часовника, прецени, че приближава края на смяната им.

Привидно се разхождаше безцелно, спираше тук-там да огледа някой експонат. Но наум броеше крачки и запаметяваше разстояния: от вратата до камерата в югозападния ъгъл, от камерата до арката, от арката до следващата камера и оттам — до целта му.

Не се задържа повече от всеки ценител на изкуството, смаян от рядката красота на бронзовата статуя от XV век. Бронзовият „Давид“ беше истинско бижу. Млад, наперен, строен, с опъната назад прашка за историческия момент на истината.

Макар творецът да бе неизвестен, стилът бе на Леонардо. И както отбелязваше табелката — предполагаше се, че е дело на някой от учениците му.

Клиентът на Райън бе страстен почитател на творбите на Леонардо и даде заявка точно за това произведение, след като го видял в института преди шест месеца.

Райън прецени, че клиентът му ще остане доста доволен, и то порано, отколкото предполага. По-мъдро е, прецени той, да побърза и да приключи, преди да допусне грешка с Миранда. Вече изпитваше

смътно съжаление, че ще ѝ причини известно неудобство и раздразнение.

Но нали в края на краищата творбата бе застрахована? А и бронзовата статуетка не бе най-ценното притежание на института.

Ако избираше за себе си, вероятно щеше да се спре на творбата на Челини или на дамата на Тициан, която му напомняше за Миранда. Но клиентът му се беше спрял на бронзовата статуетка, която можеше спокойно да се вмести в джоба. И щеше да е далеч по-лесно, отколкото да задигне производението на Челини или пък на Тициан.

Заради непланираната си реакция към Миранда прекара доста продуктивни час — два, след като я изпрати до дома ѝ. Преоблече се и се провря в шахтата и тунела под института. Там, както предварително знаеше, бяха разположени кабелите на алармената система на сградата: на камерите, алармите, сензорите.

Нужни му бяха единствено портативният му компютър и малко време да пренагласи жиците както го устройват.

Приключи с измерванията и после, спазвайки собствения си график, направи първия експеримент. Усмихна се на възрастната дама, докато си пробиваше път през групата ѝ. С ръце в джобовете разгледа картина на Благовещение. Като напипа механизма, просто прокара палец по бутоните, докато намери подходящия. Камерата се намираще точно вдясно от него.

Усмихна се, когато с крайчето на окото си видя червената светлинна на камерата да загасва.

Господи, обожаваше техниката!

В другия си джоб натисна копчето на хронометъра. И зачака.

Прецени, че са минали поне две минути, преди уоки-токито на най-близкия пазач да изписука. Райън отново натисна хронометъра, освободи блокера на камерата с другата си ръка и продължи към следващата картина, където се посвети на изучаването на тъжното и недоумяващо лице на Сан Себастиан.

Преодолен, Райън напусна галерията и излезе навън да използва клетъчния си телефон.

— Кабинетът на доктор Джоунс. Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. — Деловият тон на асистентката на Миранда го накара да се ухили. — Доктор Джоунс свободна ли е? Обаждат се Райън Болдари.

— Един момент, господин Болдари.

Той потърси къде да се скрие от вятъра, докато чакаше. Реши, че центърът на града му харесва с разнообразната си архитектура, съчетание от гранит и тухла. Мина покрай величествен паметник на Лонгфелоу и забеляза, че той, както и другите статуи, правят града интересен.

Вярно — предпочиташе Ню Йорк с неговата забързаност и оживление. Но май нямаше нищо против да прекара малко повече време тук. Някой друг път, разбира се. Няма да е разумно да се навърта наоколо, след като приключи с работата.

— Райън? — Гласът ѝ прозвуча задъхано. — Извинявай, че те накарах да ме чакаш.

— Нямам нищо против. Току-що си дадох кратък отдих и се разходих из галериите ви.

Най-добре е да знае, тъй като сигурно щяха да прегледат записите на следващия ден.

— О, да, беше ми казал, че ще идваш. Лично щях да те разведа.

— Не желяех да те откъсвам от работата ти. Но исках да ти кажа, че според мен творбите ми на Вазари ще разполагат с чудесен временен дом. Защо не отскочиш до Ню Йорк да видиш къде ще е разположен Челини?

Не възнамеряваше да я кани. По дяволите! Напомни си, че за известно време е добре да спазва дистанция помежду им.

— Бих могла. Искаш ли да се качиш? Да се обадя ли на пропуска?

— С удоволствие, но имам няколко неотложни срещи. Зает съм до края на деня, но не би ли могла да обядваш с мен утре.

— Сигурна съм, че ще се уговорим. По кое време ти е удобно?

— Колкото по-рано, толкова по-добре. Искам да те видя, Миранда. — Представи си я в кабинета ѝ, вероятно с лаборантската престилка върху дебелия жилетка. О, да. Искаше да я види. — Какво ще кажеш за дванадесет?

Чу изшумоляването на хартия. Проверява си бележника, прецени той, и по неизвестна причина намери постъпката ѝ за очарователна.

— Да, дванадесет става. Ха, документацията на Вазари току-що попадна на бюрото ми. Бързо действаш.

— Красивите жени не бива да чакат. Ще се видим утре. Ще мисля за теб довечера.

Долови непознато усещане. Разпозна, че е чувство за вина единствено защото никога дотогава не бе го изпитвал. Определено не, когато ставаше въпрос за жени или за работа.

— Нищо не може да се направи — промърмори си той и прибра клетъчния телефон.

Щом тръгна към паркинга, извади хронометъра. Сто и десет секунди.

Достатъчно време. Предостатъчно.

Погледна нагоре към прозорците на кабинета на Миранда. И за това ще разполага с време. По-нататък. Но професионалните задължения стояха на първо място. Сигурен беше, че практична жена като нея ще се съгласи с мнението му.

Следващите няколко часа Райън прекара заключен в апартамента си в хотела. Поръча си обяд в стаята, нагласи стереоуредбата на канал с класическа музика и разпръсна бележките си, за да ги огледа.

Разпъна върху масата строителните чертежите на сградата на института и използва солницата, пиперницата, купичките с горчица и с кетчуп, пристигнали с поръчания обяд, за да притисне краищата.

Схемата на алармената система бе на екрана на портативния му компютър. Започна да я разучава.

Лесно се сдоби с чертежите. С връзки и пари в брой човек получава почти всичко. А и работеше отлично с компютър. Придоби умението и го разви още в гимназията.

Майка му настояваше да се научи да печата на машина, защото никога не се знае какво ще ти потрябва, но той използваше клавиатурата за далеч по-интересни неща от воденето на кореспонденция.

Сам направи и оборудва портативния компютър, който носеше със себе си, прибави и няколко устройства, които не бяха напълно законни. Но пък същото се отнасяше и за професията му.

Галерията „Болдари“ и филиалите ѝ бяха напълно законни и сега вече се самофинансираха, дори носеха добра печалба. Но беше построена със средства, събирани през годините, още по времето,

когато като момче с чевръсти пръсти и бърза мисъл кръстосваше улиците на Ню Йорк.

Някои хора са родени артисти, други счетоводители. Райън по рождение бе крадец.

Първоначално пребъркваше чужди джобове и задигаше дрънкулки, защото парите постоянно не стигаха. Преподавателите по рисуване не изкарваха кой знае колко, а в семейство Болдари имаше доста гърла за изхранване.

По-късно се насочи към обири на къщи, защото просто го биваше и му се струваше вълнуващо. Още помнеше първото си нахлуване в тъмния, заспал дом. Тишината, напрежението, тръпката, че е на място, където не бива да е, и първоначалната тревога, да не би да го заловят, допринасяха за приятното усещане.

Все едно че се любиш на публично място посред бял ден с чужда съпруга.

Тъй като по принцип не одобряваше изневярата, ограничи дейността си до кражби.

Сега, близо двадесет години по-късно, отново изпитваше същата тръпка всеки път, когато разбиваше ключалка и се вмъкваше в уж добре охранявани здания.

Придаде на занаята си финес и през последните десет години се специализира в областта на изкуството. Имаше отношение към изкуството, обичаше го и в сърцето си смяташе, че то трябва да е достъпно за всички. Ако измъкне картина от Смитсониан — а го беше правил — просто услужваше на някого, за което му плащаха добре.

И с парите купуваше нови произведения на изкуството, които излагаше в галерията си, за да им се наслаждава широката публика.

Нещата изглеждаха добре балансирани.

Тъй като се интересуваше от електроника, защо да не я използва, когато упражнява дадената му от бога дарба да краде?

Седна пред компютъра и вкара данните за размерите, които взе от Южната галерия; извика на екрана триизмерното изображение на етаж. Разположението на камерите беше отбелязано с червено. С няколко натискания на клавишите поиска от компютъра да изчисли ъглите, разстоянията и най-точния и безопасен път.

Отдавна бе минало времето, когато се прокрадваше като котка. Тогава набелязваше къща, влизаше през прозорец и напъхваше

ценните сребърни предмети в торба. Това обаче беше за младите, безразсъдните или глупавите. А и в днешните неспокойни времена прекалено много хора разполагат с пистолети в домовете си и стрелят по всичко, което мръдне в нощта.

Предпочиташе да избягва въоръжените собственици на къщи.

По-добре да използва технологичния напредък, бързо и чисто да си свърши работата и да изчезне.

По навик провери състоянието на батериите на джобното си блокиращо устройство. Сам го сглоби от части на дистанционното устройство на телевизор, клетъчен телефон и пейджър.

След като се запозна с охранителната система, която Андрю така любезно му показва, лесно нагласи обсега и необходимата честота. Експериментът му същата сутрин доказа, че е постигнал успех в тази област.

Осигуряването на достъп се оказа по-проблематично. Ако работеше с партньор, той щеше да командва компютъра и да осигури отварянето на вратите. Той обаче работеше сам, затова се нуждаеше от блокер за камерите.

Самите ключалки бяха относително просто нещо. Запозна се със схемата на системата за безопасност и най-после намери кода. След като прекара две нощи на обекта, си набеляза страничния вход; фалшифицира карта с магнитна лента, за да го отвори.

Кодът на самата алармена система също узна от Андрю. Не преставаше да се удивлява каква информация носят хората в портфейлите си. Цифрите и последователността им бяха грижливо изписани на сгънатото листче, пхнато зад шофьорската книжка на Андрю. На Райън му бяха достатъчни секунди да задигне портфейла, да го прегледа, да открие листчето, да запомни цифрите и с едно приятелско потупване по гърба да върне портфейла в джоба на нищо неподозиращия мъж.

Пресметна, че подготвителната работа му е отнела приблизително седемдесет и два часа. Като се прибави часът, нужен му да я изпълни, като включи и изразходваните средства, установи, че печалбата му ще е чисти осемдесет и пет хиляди.

Работата си я биваше, стига да можеш да я вършиш, реши той, и се постарала да не се натъжава, че тази акция ще му бъде последната.

Беше обещал, а винаги изпълняваше обещанията си. Особено като ги е дал на семейството си.

Погледна часовника и видя, че разполага с осем часа преди вдигането на завесата. Прекара първите от тях в укриване на уликите: изгори чертежите в камината, сложи всичките си електронни устройства в специално куфарче и като прибави допълнителни пароли на компютъра си, също го прибра.

Остана му време да отиде в гимнастическия салон, да постои в сауната, да поплува и да дремне. Обичаше да е в добра физическа и интелектуална форма преди удара.

Малко след шест Миранда все още беше в кабинета си. Остана, за да съчини писмо, което предпочиташе да напише сама. Макар тя и Андрю на практика да ръководеха института, стандартната практика изискваше родителите им да са в течение и да одобрят всяко заемане или временно преместване на произведение на изкуството.

Възнамеряваше писмото да е сухо и делово, беше готова да обмисли всяка дума, за да звучи жлъчно, но и да е издържано в професионално отношение.

Смяташе, че майка ѝ напълно заслужава жлъчността.

Тъкмо приключи с черновата и се готвеше да нанесе някои дребни поправки, когато телефонът звънна.

— Институтът в Нова Англия. Доктор Джоунс на телефона.

— Миранда, слава Богу, че те хванах!

— Моля? — Връзката беше лоша. Раздразнена, тя свали обичайната си и притисна по-плътно слушалката. — Кой се обажда?

— Джовани.

— Джовани? — Хвърли поглед към часовника на бюрото и пресметна часовата разлика. — При вас е след полунощ. Да не би нещо да не е наред?

— Тук е истинско бедствие. Не посмях да ти се обадя по-рано, но исках да знаеш... преди да настъпи утрото.

Сърцето ѝ подскочи.

— Майка ми? Нещо да не се е случило с нея?

— Да... Не... Тя е добре, не е наранена. О, извинявай, разстроен съм.

— Успокой се. — Самата тя пое дълбоко дъх. — Кажи ми какво се е случило.

— Бронзовата статуя е фалшификат.

— Това са глупости! — Изправи гръб. Тонът ѝ бе остър. — Разбира се, че не е фалшива. Кой го твърди?

Днес пристигнаха резултатите от направените в Рим изследвания. В лабораториите „Аркана-Джаспер“ лично доктор Понти е наблюдавал тестовете. Нали знаеш кой е той?

— Да, разбира се. Невъзможно е информацията ти да е вярна, Джовани.

— Казвам ти, че лично видях резултатите. Доктор Станфорд-Джоунс ме извика, заедно с Ричард и Илис, защото бяхме в първоначалния екип. Дори призова и Винсенте. Тя е бясна, Миранда, а аз съм обиден и огорчен, чувствам се като болен. Бронзовата статуя е фалшификат. Най-вероятно е отлята преди няколко месеца. Формулата за използвания метал е вярна, а и патината е перфектна, така че е могло да бъде допусната грешка.

— Не съм допуснала никаква грешка — настоя тя, но усети как я обзема паника.

— Нивата на корозия са съвършено неверни. Напълно. Не знам как сме го допуснали, Миранда, но е факт. Направени са опити да се възпроизведат върху метала, но не са били успешни.

— Но ти сам видя резултатите, компютърните снимки, рентгеновите снимки.

— Знаем. Казах го на майка ти, но...

— Но какво, Джовани?

— Попита ме кой е правил рентгеновите снимки, кой е програмирал компютъра, кой е правил тестовете с радиация. Сага, съжалявам.

— Разбирам. — Вече не усещаше нищо. — Отговорността е моя. Аз проведох експериментите, аз написах докладите.

— Ако не беше изтекла информация за медиите, можехме да потулим историята... Поне част от нея.

— Понти би могъл да греши. — Прокара ръка по устните си. — Може да е сгрешил. Не бих пропуснала нещо толкова съществено като нивото на корозия. Трябва да помисля, Джовани. Благодаря ти, че ми се обади.

— Неудобно ми е да те помоля, Миранда, но се налага, за да си запазя мястото. Майка ти не бива да знае, че съм говорил за това с теб... че въобще сме разговаряли. Предполагам, лично ще се свърже с теб сутринта.

— Не се тревожи. Няма да споменавам името ти. Не съм в състояние да говоря повече. Трябва да помисля.

— Добре. И още веднъж — съжалявам.

Бавно и решително сложи слушалката и остана неподвижна, вторачена в празното пространство. Помъчи се да си припомни всички данни, да ги подреди, в главата ѝ да се проясни, както беше във Флоренция. Но главата ѝ бучеше и тя успя само да я отпусне върху бюрото.

Фалшификат? Не може да бъде. Не е възможно. Едва дишаше. Вцепенението премина и започна треперенето.

Внимаваше, докато провеждаше експериментите, напомни си тя. Не пропусна нищо. Всичко изпълни акуратно. Сърцето ѝ така се стягаше, че притисна ръка към гърдите си.

О, Господи! Излизаше, че не е била достатъчно внимателна, изчерпателна и акуратна.

Нима майка ѝ е права? Нима въпреки твърдението, че е обратното, бе взела статуята за истинска още в момента, когато я видя за пръв път?

Искаше да е така, призна тя. Вдигна глава и я отпусна върху облегалката бавно, както би направил стар или болен човек. Искаше да е истинска, да знае, че е държала в ръцете си нещо толкова важно, ценно и рядко.

Арогантност. Така го определи Елизабет. Нейната арогантност и амбиция. Нима е допуснала самоувереността, желанието, жаждата за одобрение да я заблудят в преценката и да повлияят на работата ѝ?

Не, не, не! Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя притисна с тях очи. Видя снимките, резултатите от радиационните тестове, химическите данни. Изучи ги внимателно. Всички резултати потвърдиха предположението ѝ. Вероятно ставаше въпрос за някаква грешка, но не тя я беше допуснала.

Защото, ако е така, помисли си тя и сложи юмруците на бюрото, щеше да е много по-лошо от провал. Никой никога няма да ѝ вярва повече. Тя самата повече няма да си вярва.

Затвори очи и отново отпусна глава.

Така я завари Андрю след двадесет минути.

— Видях, че още свети при теб. И аз се задържах до късно... — Млъкна и спря на прага. Беше преbledняла и когато отвори очи, видя, че са потъмнели, трескави и невиждащи. — Ей, да не би да си болна?

Макар мисълта за болест да го изнервяше, прекоси стаята, за да сложи длан върху челото ѝ.

— Студена си. — Инстинктивно взе ръцете ѝ и започна да ги масажира. — Да не си намръзнала? Ще те отведа вкъщи. Трябва да легнеш.

— Андрю... — Все някога трябваше да го изрече; да го каже на глас. Гърлото ѝ се бе свило, а от думите я заболя: — „Смуглата дама“... е фалшификат.

— Какво! — Тъкмо се канеше да я погали по главата, но ръката му застина във въздуха. — Бронзовата статуя? Онази от Флоренция?

— Пристигнаха са резултатите от повторното изследване. Данните за степента на корозията са различни. В Рим лично Понти е наблюдавал тестовете.

Приседна на ръба на бюрото ѝ.

— Откъде знаеш?

— Джовани... Току-що ми се обади. Постъпи нередно. Ако майка узнае, ще го уволни.

— Ясно. — Не му бе до Джовани в момента. — Сигурна ли си, че информацията му е достоверна.

— Не ми се ще да вярвам. — Скръсти ръце на гърдите си. — Но иначе нямаше да ми го съобщи. Майка го извикала заедно с Илис и Ричард Хоторн, за да им го каже. Както и Винсенте. Представям си как се е развихрила. Ще кажат, че аз съм оплела нещата. — Гласът ѝ, ѝ изневери и тя силно разтърси глава, за да не се разплаче. — Точно както предрече.

— А ти наистина ли си ги оплела?

Отвори уста, готова да отрече разпалено, но размисли и стисна устни. „Контролирай се — заповяда си тя. — Каквото и да става, трябва да се овладееш.“

— Не разбирам как съм го допуснала. Проведох изследванията. Спазих всички процедури. Документирах резултатите. Но исках да се окаже истинска, Андрю. Вероятно прекалено силно съм го желала.

— Никога не съм забелязал да допуснеш някое силно желание да ти попречи да видиш нещата такива, каквито са. — Не понасяше да я гледа така разстроена. От двамата тя винаги беше по-силната. И двамата разчитаха на това. — Да не е имало някаква техническа неизправност, грешка на уредите?

Тя едва не се разсмя.

— Говорим за гордостта и радостта на Елизабет, Андрю.

— И все пак машините се повреждат.

— Или хората, които захранват тези машини с данни, правят грешки. Екипът на Понти може и да е сгрешил. — Сега вече се надигна от стола и макар краката ѝ да трепереха, закрачи напред-назад. — Не е изключено. Но се налага отново да видя данните и резултатите си. И неговите. Трябва също да видя „Смуглата дама“.

— Ще ти се наложи да говориш с майка.

— Знам. — Спря, извърна се към прозореца и се взря в мрака. — Щях да ѝ позвъня още сега, но ще навредя на Джовани. Предпочитам да можеше да се чуем сега, а не да чакам тя да се обади.

— Винаги си гълтала горчивия хап наведнъж. Аз самият предпочитам да отложам нещо, ако не е наложително да се свърши веднага.

— Не бих могла да избегна разговора. Когато резултатите се оповестят, ще се вдигне голям шум. Ще ме изкарат или глупачка, или измамница, а и двете са еднакво неприятни. Винсенте ще измисли начин малко да тушира нещата, но няма да спре журналистите. Тя и за това се оказва права: случилото се ще рефлектира върху „Станджо“, върху нея и мен. — Обърна се към него. — Ще повлияе и на института.

— С последното ще се справим.

— Аз забърках тази каша, Андрю, не ти.

Той се приближи към нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Не — произнесе той простичко и тя усети как сълзи напират в очите ѝ. — Ще се подкрепяме и ще бъдем един до друг, както винаги.

Въздъхна дълбоко и се облегна на рамото му; остави се да я утеши. Но ѝ мина през ума, че майка им може и да не ѝ даде право на избор. Ако се стигне до избор между института и дъщеря ѝ, Миранда не се съмняваше, какво ще предпочете тя.

ОСМА ГЛАВА

Среднощният вятър бе лют като отхвърлена жена. Райън обаче не бързаше. Острият вятър дори му действаше ободрително, докато изминаваше трите преки от мястото, където паркира колата.

Всичко, от което се нуждаеше, беше в джобове под палтото му и торби или в малкото куфарче в ръката му. Ако по някаква причина сега ченгетата го спряха и видеха какво носи, щеше да се озове зад решетките, преди да упражни гражданското си право на телефонно позвъняване. Ала и това бе част от тръпката.

Господи, колко щеше да му липсва, помисли си той и продължи с енергичната крачка на мъж, забързан да види любимата си. Етапът на планирането беше приключил. Сега последният удар приближаваше. Искеше да запомни всичко, за да може, когато остарее и има внуци, да си припомня младежкото чувство за могъщество.

Хвърли поглед към улицата. Голите дървета потреперваха от вятъра, нямаше много коли, а луната не се виждаше ясно заради светлините на града и движещите се облаци. Мина покрай бар, където чаша за мартини, очертана от синя неонова светлина, примигваше подканващо. Той се усмихна. Защо пък да не се отбие да пийне след работа? Тост за края на един период му се струваше подходящ.

Пресече улицата при светофара, като съблюдаващ законите гражданин, комуто не би хрумнало да прекоси на непозволено място. Не и когато е натоварен с толкова инструменти за извършване на обир.

Пред него се извиси оградата на института — царски силует от як гранит. Радваше се, че последният му удар ще бъде в такова гордо и изпълнено с достойнство старо здание.

Прозорците бяха тъмни, с изключение на светлините във фойето. Струваше му се странно и го намираще за трогателно как хората оставят запалени светлини, за да се предпазват от крадците. Ловкият крадец ще се справи с лекота както посред бял ден, така и под прикритието на нощта.

А той беше от най-ловките.

Огледа улицата, преди да погледне часовника си. Имаше представа за движението на полицейския патрул в района. Ако не се случеше нещо непредвидено, разполагаше с петнадесет минути, преди служебната черно-бяла кола да намине.

Насочи се към южната част на зданието; вървеше енергично, но не забързано. Дългото палто го правеше да изглежда по-едър, широкополата мека шапка хвърляше сянка върху лицето му, а косите под нея сега бяха стоманеносиви.

Всеки, който го зърнеше, би го възприел за възпълен бизнесмен на средна възраст.

На около два метра от вратата, все още извън обсега на камерата, извади блокера от джоба и го насочи. Видя червената лампичка да изгасва и забърза.

Пъхна в процепа подправената карта с магнитна лента; устройството я прие и разчете при третия опит. По памет натисна цифрите на кода и след четиридесет и пет секунди се озова в преддверието. Включи отново камерата — нямаше смисъл да предизвиква някой прекалено усърден пазач да идва за проверка — затвори вратата и я заключи.

Съблече палтото и го закачи прилежно до машината за безалкохолни напитки и закуски за персонала. Пъхна черните кожени ръкавици в джоба. Под тях носеше тънки хирургически ръкавици, каквито всеки честен човек можеше да си купи, от който и да е санитарен магазин. На главата си сложи черна шапчица.

Провери още веднъж всичките си инструменти.

Едва тогава си позволи да се спре и да се наслади на мига.

Застана неподвижен в тъмнината и се заслуша в тишината, която всъщност не беше никаква тишина. Сградите си имат специфични шумове — тази специално тананикаше и поскърцваше. Чуваше как въздухът минава през вентилаторите, въздишките на вятъра, който връхлиташе върху вратата зад гърба му.

На едно ниво над него, над дебелиите подове се намираха помещенията на пазачите и охраната. Нищо не чуваше от тях, а и те, както добре знаеше, не го чуваха. Очите му привикнаха с тъмнината; придвижи се към следващата врата. За нейната здрава ключалка се нуждаеше от шилото, джобното фенерче, стиснато между устните, и тридесет секунди, за да се справи.

Усмихна се при щракването на резето и се промъкна във фойето. Първата камера бе монтирана в края на коридора. Не го притесняваше. Той представляваше сянка сред сенки, а и камерата следеше пасажа. Притисна се към стената, за да не попадне в обсега ѝ, и пое наляво.

Пещерата на Аладин, помисли си той, застанал пред прага на Южната галерия; съкровището на Синята брада, Страната на чудесата — все приказни места — това представляваше мястото, където се намираще сега.

Обзе го нетърпение, напрегна се. Можеше да вземе каквото поиска. Замисли се колко голяма е опасността един професионалист да се поддаде на алчността и как това неминуемо би предизвикало бедствие.

Погледна отново часовника си. В тази сграда, ръководена от трезвомислещи янки, се очакваше пазачите да правят обиколки въпреки включените камери и сензори. Присъствието му тук обаче доказваше обратното. Ако той отговаряше за охраната, би наел два пъти повече пазачи и щеше да ги застави да правят обиколките си.

Но това не бе негова работа.

Сега вече не използваше джобното фенерче, тъй като дори тънкият като косъм лъч щеше да задейства сензорите. Благодарение на запаметените разстояния и отличното си зрение на тъмно, той се придвижи към ъгъла, насочи блокера и изключи камерата.

Започна да отброява секундите наум. Движеше се бързо. Стигна до витрината и със стъклорезачката изрязва кръг, измъкна безшумно парчето и го постави настрана.

Работеше бързо, с пестеливи движения. Не изгуби никакво време да се възхити на предмета, който се готвеше да задигне, нито се изкуши да вземе нещо допълнително. Така би постъпил аматьор. Просто бръкна, взе бронзовата статуетка и я пхна в прикрепената към колана торба.

Понеже обичаше реда и имаше чувство за хумор, намести обратно изрязания кръг на стъклото и безшумно се отдалечи. Включи отново камерата и излезе.

По негово пресмятане акцията му отне седемдесет и пет секунди.

Стигна до преддверието, прехвърли статуетката в куфарчето между два дебели дунапрена, смени шапките, свали хирургическите ръкавици и ги прибра в джоба си.

Взе палтото и след по-малко от десет минути от момента на влизането в сградата се намираше на една пряка разстояние.

Еlegantно, ефективно и безпрепятствено, помисли си той. Хубав завършек на една кариера. Отново се изкуши да влезе в бара. В последния момент обаче реши, че е по-добре да се прибере в хотела и там да си поръча шампанско.

Някои тостове са лични.

След прекараната безсънна нощ Миранда току-що беше заспала, когато я събуди телефонно иззвъняване. Със замаяна глава тя посегна за слушалката.

— Доктор Джоунс на телефона. Pronto. — Не, не се обаждаха от Италия. Позвъняването беше от Мейн. — Ало?

— Доктор Джоунс, обажда се Кен Скътър от охраната.

— Господин Скътър? Какво има?

— Имаме инцидент.

— Инцидент? — Тя се надигна в леглото. Увита с чаршафите и одеялата като мумия, тя се мъчеше да се освободи, проклинайки наум. — Какъв инцидент?

— Не го забелязахме до пристигането на новата смяна преди малко, но исках веднага да ви уведомя. Имало е взлом.

— Взлом? — Вече беше напълно събудена, а кръвта нахлу в главата ѝ. — В института?

— Да, госпожо. Мислех, че ще искате да дойдете веднага.

— Има ли щети? Откраднато ли е нещо?

— Няма кой знае какви щети, доктор Джоунс. Липсва един експонат от изложените в Южната галерия. По каталог това е бронзова статуетка от XV век, неизвестен автор, на Давид.

Бронзова статуетка, помисли си тя. Напоследък непрекъснато възникваха проблеми с бронзови статуетки.

— Тръгвам веднага.

Скочи от леглото и се спусна към стаята на Андрю. Нахълта, втурна се към купчината върху леглото и енергично я разтърси.

— Андрю, събуди се. Имало е взлом.

— Ъ? Какво? — Той отблъсна ръката ѝ и се прозя. — Какво? Къде? Кога?

— В института. Открадната е бронзова статуетка от Южната галерия. Обличай се. Да тръгваме.

— Бронзова статуетка? — Прокара ръка по лицето си. — Миранда, да не си сънувала?

— Току-що ми се обади Скътър, от охраната. Не съм сънувала. Да си готов след десет минути, Андрю — подхвърли тя през рамо, докато излизаше.

След четиридесет минути стоеше до брат си в Южната галерия и се взираше в изрязания кръг на стъклото и празното място под него. Стомахът ѝ се сви.

— Обадете се на полицията, господин Скътър.

— Да, госпожо. — Направи знак на един от хората си. — Наредих да се направи оглед на цялата сграда — все още продължава — но засега не сме открили да липсва друго или нещо да не е на мястото си.

Андрю кимна.

— Искам да видя записите на камерите от последните двадесет и четири часа.

— Да, сър. — Скътър въздъхна. — Началникът на нощната смяна докладва за малък проблем с две от камерите.

— Проблем ли?

При тези думи Миранда се извърна. Сега си припомни кой е Скътър — нисък, пълен мъж, бивш полицаи, предпочел да смени обиколките по улиците с частно охранителство. Досието му беше безупречно. Брат ѝ лично го интервюира и нае.

— Тази камера — посочи той — спряла да работи за около деветдесет секунди вчера сутринта. Никой не обърнал особено внимание въпреки направената стандартна диагностична проверка. Снощи външната камера при южния вход изключила за по-малко от минута. Имало силен вятър и прекъсването обяснили с времето. Тази вътрешна камера също изключила за около осемдесет секунди между полунощ и един. Точното време ще е отразено на лентата.

— Ясно. — Андрю натика ръце в джобовете и ги стисна в юмруци. — Какво е твоето мнение, Скътър?

— Според мен крадецът е професионалист, запознат е с охранителните системи и разбира от електроника. Влязъл е през южния вход, преодолел е алармената система и камерата. Знаел е точно какво търси и не е губил време. Това ми подсказва, че е познавал разположението на залите.

— И пристига с танцова стъпка — произнесе Миранда с неприкрит гняв, — взима каквото иска и се измъква, независимо от сложната и скъпа система за безопасност и половин дузина въоръжени мъже от охраната.

— Да, госпожо. — Скътър сви тънките си устни, преди да завърши: — Такава е горе-долу картината.

— Благодаря. Идете във фоайето да посрещнете полицията, ако обичате.

Тя изчака той да излезе и останала насаме с Андрю, даде воля на яда си.

— Кучи син! Кучи син, ти казвам, Андрю! — Тръгна към камерата, погледна я намръщено и се върна. — Този човек иска да повярваме, че някой може да преодолее системата, да се вмъкне тук, да открадне определен предмет и да напусне за по-малко от десет минути!

— Това е най-вероятната теория, освен ако не мислиш, че съществува конспирация сред охраната и те всички изведнъж са изпитали непреодолимо желание да притежават малки голи италиански момченца, излети от бронз. — Вътрешно кипеше от яд. Обожаваше статуетката заради нейната жизненост и откровена арогантност. — Можеше да е много по-лошо, Миранда.

— Мерките ни за безопасност се провалят, крадат собствеността ни. Нима може да е по-лошо?

— Както се вижда, този тип е имал възможност да напълни чувал като на Дядо Коледа и да задигне най-малкото половината неща тук.

— Дали е откраднат един предмет, или цяла дузина — все пак сме ограбени. Господи! — Покри лице с ръце. — Нищо не е изчезвало от института след онези шест картини през петдесетте години. А и четири все пак се намериха.

— Тогава вероятно ни е било време — отбеляза той уморено.

— Не говори глупости. — Тя рязко се завъртя. — Нали отделяме толкова средства да пазим собствеността си.

— Нямаме детектори за движение — промърмори той.

— Но ти искаше да поставим.

— За такава система трябваше да се разбива подът. — Той погледна към прекрасния мрамор. — Началниците не искаха и да чуят.

Под „началници“ разбираше родителите им. Баща им се ужаси от идеята да се пипа подът и още повече се ужаси от цената на предложената система.

— Вероятно и това нямаше да помогне — подхвърли той със свиване на раменете. — Крадецът сигурно щеше да намери начин да преодолее и това препятствие. По дяволите, Миранда, за безопасността отговарям аз!

— Не си виновен за случилото се.

Той въздъхна; искаше да се напие.

— Винаги някой е виновен. Ще трябва да им съобщя. Дори нямам представа как да се свържа със стария в Юта.

— Тя ще знае, но да не бързае. Чакай да помисля. — Затвори очи и остана неподвижна. — Както каза, можеше да е много по-зле. Загубили сме само един експонат и не е изключено да го получим обратно. Между другото — статуетката е застрахована и полицията всеки момент ще пристигне. Прави се всичко възможно. Да оставим полицията да си върши работата.

— А аз трябва да свърша своята, Миранда. Трябва да позвъня във Флоренция. — Усмихна се вяло. — Погледни от друг ъгъл: за известно време този инцидент вероятно ще изтласка на заден план твоя проблем.

Тя изсумтя.

— Ако се бях сетила, че е възможно, лично щях да задигна проклетата статуетка!

— Добър ден, доктор Джоунс. — Влезият в помещението мъж със зачервени от студа страни присви бледозелените си очи, засенчени от тежки, посивели вежди. — И на вас, доктор Джоунс — обърна се към Андрю. — Аз съм детектив Кук. — Показа златната си значка. — Говори се, че сте изгубили нещо.

В девет часа Миранда имаше такова главоболие, че се предаде и опря чело върху бюрото. Беше затворила вратата и дори си помисли

дали да не я заключи, преди да си позволи да се отдаде на отчаянието и самосъжалението.

Само след пет минути извъня вътрешният телефон.

— Миранда, извинявай. — В тона на Лори се долавяха и загриженост, и колебание. — Доктор Станфорд-Джоунс се обажда. Да ѝ кажа ли, че не мога да те открия?

О, предложението беше толкова съблазнително. Но тя си пое дълбоко дъх, изправи гръб и отвърна:

— Не. Ще се обадя. Благодаря ти, Лори. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и тя прочисти гърлото си, преди да натисне бутона. — Здравей, майко.

— Новите изследвания на бронзовата статуя приключиха — започна Елизабет без никакво предисловие.

— Ясно.

— Твоите заключения са неточни.

— Не смятам, че е така.

— Доказано е, че грешиш. Статуята е просто добре изпълнена имитация на стила и материалите от Ренесанса. Властите разследват Карло Риналди — човека, който твърди, че е открил статуята.

— Искам да видя резултатите от вторите изследвания.

— Няма такава възможност.

— Можеш да го уредиш. Все пак имам право...

— Нямах право на нищо, Миранда. Да се разберем: сега основната ми задача е да намаля загубите. Вече ни отнеха две държавни поръчки. Твоята репутация, а в резултат на това и моята, са под въпрос. Дори според някои умишлено си провела изследванията сама и си представила такива резултати, че да ти се припишат всички заслуги.

Младата жена старателно избърса влажното кръгче, останало от чашата чай върху бюрото, преди да попита:

— И ти ли така смяташ?

Колебанието бе по-красноречиво от последвалите думи.

— Смятам, че допусна амбицията, прибързаността и ентузиазмът да повлияят на преценката ти. Аз поемам отговорността, защото аз те включих.

— Сама отговарям за себе си. Благодаря ти за подкрепата.

— Сарказмът ти е неуместен. Сигурна съм, че през следващите няколко дни журналистите ще искат да се свържат с теб. Искам да си неоткриваема и да не правиш никакви изявления.

— Но аз имам свое мнение по въпроса.

— Коего ще запазиш за себе си. Ще е най-добре да си вземеш отпуск.

— Нима? — Ръката ѝ затрепери и затова я сви в юмрук. — Това е все едно мълчаливо признание за вина и не възнамерявам да го правя. Искам да се запозная с въпросните резултати. Ако съм допуснала грешка, искам да знам къде и как.

— Нищо не мога да направя.

— Добре. Сама ще се справя. — Тя се намръщи раздразнено, защото факсът ѝ започна да писука. — Лично ще се свържа с Понти.

— Вече разговарях с него. Той не се интересува от теб. Случаят е приключил. Прехвърли ме на телефона на Андрю.

— О, с удоволствие. Има новини за теб. — Нервно натисна бутона за изчакване и се свърза с Лори. — Прехвърли обаждането на Андрю — разпореди тя и стана от бюрото.

Първо си пое дълбоко дъх. Ще даде няколко минутки на брат си и ще отиде при него. Ще се успокои. Ще се овладее и ще бъде готова да го подкрепи. За да се справи с това, ще забрави за известно време своя проблем и ще се съсредоточи върху обира.

За да се разсее, отиде до факса и взе листа. И кръвта ѝ застина.

„Беше толкова уверена, нали? Излиза, че си сбъркала. Как ще го обясниш?

Какво остава от теб, Миранда, сега, когато репутацията ти е унищожена? Нищо. Това представляваше ти: една репутация, едно име, пълно чекмедже с отличия.

А сега вече си жалка. Сега си нищо.

Сега аз имам всичко.

Как се чувстваш, Миранда, да си изобличена като измамница, да те смятат за некомпетентна? Да си пълно нищожество?“

Неволно притисна ръка към гърдите си, докато го четеше. Едва дишаше и главата ѝ се замая. Залитна назад и се подпря на бюрото.

— Кой си ти? — Усети как отново я обхваща силен гняв. — Кой, по дяволите, си ти?

Няма значение, увери се тя наум. Няма да остави тези злобни, дребнави съобщения да я засегнат. Те не означават нищо.

Но прибра факса в чекмеджето при другия и го заключи.

Все някога ще разбере. Винаги има начин да се разбере. И когато разбере, обеща си тя, ще си отмъсти.

Сега няма време да се занимава със злобните подигравки. Пое дълбоко дъх, издиша и разтри ръце, за да ги стопли.

Андрю се нуждаеше от нея. Институтът имаше нужда от нея. Стисна очи, понеже болката в гърдите ѝ се усили. Тя не бе само едно име, колекция от отличия.

Тя бе много повече. И щеше да го докаже.

Изправи рамене и решително се отправи към кабинета на Андрю.

Поне двама от членовете на семейството ще стоят един до друг.

Детектив Кук чакаше до бюрото на Лори.

— Може ли за минутка, доктор Джоунс?

— Разбира се. — Стомахът ѝ се сви, но изражението ѝ не се промени. — Заповядайте. Седнете. Лори, не ме свързвай по телефона, ако обичаш. Ще пиете ли кафе, детективе?

— Не, благодаря. Опитвам се да го намаля. Кофеинът и тютюнът са истински убийци. — Настани се на стола и извади бележник. — Доктор Джоунс... Доктор Андрю Джоунс ми каза, че задигнатата статуетка е застрахована.

— Институтът е застрахован срещу кражби и пожар.

— Петстотин хиляди долара. Не е ли много за такава малка статуетка? Не е била подписана, доколкото разбирам.

— Художникът е неизвестен, но се смята, че е бил ученик на Леонардо да Винчи. Тя е отлично възпроизвеждане на Давид, от около 1524.

Сама проведе изследванията, припомни си тя мрачно. И никой не оспори резултатите ѝ.

— Петстотин хиляди е горе-долу цената, която ще се получи, ако се продаде на търг или на колекционер — добави тя.

— Вие тук занимавате ли се с такава дейност? — Кук сви устни, преди да уточни: — Продавате ли?

— Понякога. Също така купуваме. Това е част от дейността ни.

Той огледа кабинета ѝ: делови, спретнат, с компютър и бюро, което вероятно струва цяло състояние.

— Доста пари са нужни, за да се поддържа такова място.

— Да, определено. Таксите за провежданите курсове, за консултантската дейност и обучението покриват голяма част от разходите. Съществува и фонд, учреден още от дядо ми. А и често получаваме дарения или колекции. — Макар да ѝ мина през ума, че вероятно е по-разумно да повика адвокатата им, тя се наведе напред и продължи: — Детектив Кук, на нас не са ни нужни петстотин хиляди долара от застраховка, за да осигурим дейността на института.

— Да, предполагам, че е като капка в морето. Но пък за някои хора е значителна сума. Особено ако играят комар, имат дългове или просто искат да си купят хубава кола.

Погледна го спокойно.

— Не играя комар, нямам значителни заеми и имам кола.

— Извинете, че го казвам, доктор Джоунс, но не ми изглеждате особено разстроена от загубата.

— Ако изглеждам по-разстроена, ще ви помогне ли да откриете статуетката?

Той се захили.

— Едно на нула за вас. Но брат ви, от друга страна, е доста съкрушен.

— Той се чувства отговорен. Взима нещата присърце.

— А вие не постъпвате ли така?

— Как? Да се чувствам отговорна или да взимам нещата присърце? — парира го тя и вдигна ръце на няколко сантиметра над бюрото. — В този случай — нито едното, нито другото.

— Бихте ли ми разказали как прекарахте вечерта?

— Добре. — Стомахът ѝ отново се сви, но говореше спокойно. — С Андрю бяхме тук докъм седем. В шест освободих асистентката си. Скоро след това ми се обади от чужбина.

— От къде по-точно?

— От Флоренция, Италия. Мой колега. Предполагам, че говорихме по телефона десетина минути, или малко повече. Андрю се

отби тук малко по-късно. Обсъдихме един въпрос и напуснахме след седем.

— Обикновено заедно ли идвате и си тръгвате от работа?

— Не. Часовете ни невинаги съвпадат. Снощи не се чувствах добре, затова той ме отведе вкъщи. Живеем заедно в къщата, която баба ни остави. Вечеряхме. Качих се в спалнята си около девет.

— И не сте излизали повече?

— Не съм. Както ви казах, не се чувствах добре.

— Брат ви също ли беше вкъщи през цялата нощ?

Нямаше представа.

— Не, не е излизал. Събудих го веднага след като ми позвъни господин Скътър от охраната, малко след шест тази сутрин. Пристигнахме тук заедно, преценихме ситуацията и наредихме на господин Скътър да се свърже с полицията.

— Малката бронзова статуетка... — Детективът отпусна бележника върху коленете си. — В галерията имате експонати, които са доста по-скъпи, предполагам. Странно, че е взел само статуетката. Само един експонат, след като си е дал такъв труд да влезе.

— Така е — съгласи се тя с безизразен тон. — И аз си помислих същото. Вие как бихте го обяснили, детективе?

Нямаше как да не се усмихне на въпроса ѝ.

— Бих казал, че е искал точно нея. Нали нищо друго не липсва?

— Всички зали се оглеждат основно. Май няма нищо друго изчезнало. Не знам какво още да ви кажа.

— Засега това е достатъчно. — Изправи се. — Ще разпитаме служителите ви и най-вероятно ще поговорим отново.

— С радост ще ви сътрудничим. — Тя също се надигна. Искаше той да си тръгне. — Можете да се свържете с мен тук или у дома — добави, обръщайки се към вратата.

Когато я отвори, видя Райън.

— Миранда. — Той тръгна към нея и взе ръцете ѝ. — Току-що узнах за случилото се.

— Лош ден — едва успя да изрече Миранда, тъй като сълзите я задушаваша.

— Толкова съжалявам. Какво е изчезнало? Полицията разполага ли с някакви улики?

— Аз... Райън, това е детектив Кук. Той води разследването. Детективе, това е Райън Болдари, колега.

— Приятно ми е да се запознаем, детективе.

Райън през шест преки щеше да го разпознае, че е ченге.

— Господин Болдари, вие също ли работите тук?

— Не, собственик съм на галерии в Ню Йорк и Сан Франциско. Тук съм по работа за няколко дни. Миранда, с какво да ти помогна?

— Няма с какво. Представа нямам...

Отново я обзе силно чувство, подобно на вълна, и ръцете ѝ затрепераха в неговите.

— Седни. Разстроена си.

— Господин Болдари? — Кук направи знак, докато Райън се опитваше да въведе Миранда в кабинета ѝ. — Как се казват галериите ви?

— „Болдари“ — отвърна той с повдигане на веждите. — Галерия „Болдари“. — Измъкна ръчно изработена сребърна кутийка и извади визитка. — Адресът и на двете е тук. Извинете, детективе, но трябва да обърна внимание на доктор Джоунс.

Достави му удоволствие да затвори вратата пред Кук.

— Седни, Миранда. Кажи ми какво се е случило.

Тя изпълни молбата му.

— Само един експонат — повтори той. — Странно.

— Вероятно е глупав крадец — добави тя. — Лесно би могъл да задигне почти всичко изложено.

Райън прехапа език и си напомни, че не бива да се обижда.

— Очевидно е подбирал, но чак пък глупав? Трудно е да се повярва, че глупав мъж или жена ще преодолее алармените ви системи с такава лекота и бързина.

— Е, сигурно разбира от електроника, но не разбира от изкуство. — Не я сдържаше на едно място, затова стана и отиде до кафе машината. — „Давид“ е чудесна творба, но далеч не е най-добрата, която притежаваме. О, няма значение — промърмори тя и прокара ръка през косите си. — Някой би помислил, че съм ядосана, защото не е задигнал и друго или не е направил по-добър избор. А всъщност съм вбесена, че въобще е успял да вземе нещо.

— И аз бих се чувствал така на твое място. — Приблужи се и я целуна по челото. — Положително полицията ще го залови и ще

намери „Давид“. Кук ми се струва усърден тип.

— Предполагам. След като изключи Андрю и мен от списъка на заподозрените си, надявам се да успее да се съсредоточи и да открие истинския престъпник.

— Вероятно ще го направи. — Отново изпита известна вина. — Нали не се притесняваш за това?

— Всъщност — не. Раздразнена съм, но не и разтревожена. Благодаря, че намина, Райън. Аз... А, да — обядът — сети се тя. — Струва ми се, че няма да спазя уговорката ни.

— Не се притеснявай. Ще се видим, когато дойда отново.

— Да дойдеш отново?

— Налага се още днес да си замина. Надявах се да остана още ден-два, но... лични причини... Трябва да пътувам довечера.

— О!

Не си представяше, че може да се почувства още по-нещастна.

Той поднесе ръцете ѝ към устните си. „Тъжните очи — мина му през ума — са толкова привлекателни.“

— Няма да е зле, ако ти липсвам. Дори ще ти помогне да не мислиш единствено за случилото се.

— Предполагам, че ще бъда твърде заета през следващите няколко дни. Но наистина съжалявам, че няма да останеш за по-дълго. Случилото се... Нали не си променил решението си за размяната?

— Миранда! — Наслади се на момента, когато се правеше на безстрашния герой. — Не говори нелепости. До един месец творбите на Вазари ще са тук.

— Благодаря ти. След случилото се имам нужда да ми вярват повече.

— И ще ти липсвам, нали?

Усмихна се.

— Мисля, че да.

— Тогава да се сбoguваме.

Тя започна, но той притисна устни към нейните. Умишлено удължи целувката, щом усети изненадата и съпротивата ѝ.

Щеше да мине доста време преди отново да я види — ако въобще това някога станеше. Пътищата им се разделяха, но той искаше да отнесе някакъв спомен със себе си.

Затова се наслади на удоволствието, което току-що започна да изпитва, и на страстта, която разбуди.

Пусна я, вгледа се в лицето ѝ и я погали.

— Довиждане, Миранда — произнесе той с повече съжаление, отколкото предполагаше.

И я остави, убеден, че тя ще се справи с малкото неудобство, което ѝ причини.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато приключи разговора с майка си, Андрю беше готов на всичко за чаша „Джак Даниелс“. Беше виновен. Приемаше го. Управлението на института бе негово задължение, а на първо място стоеше безопасността.

Майка му посочи именно това — с къси, декларативни изречения.

Нямаше да помогне, ако изтъкне, че въпреки преодоляната алармената система би трябвало да подскачат от радост, защото е откраднат един-единствен експонат. Елизабет приемаше обира за лична обида и изчезването на „Давид“ за нея означаваше, че са отнесли всички експонати в залите.

И това приемаше. Щеше да се занимава с полицията, със застрахователната компания, служителите и пресата. Ала не приемаше — и именно то го тласкаше към бутилката, че тя не проявява никакво съчувствие.

Но не разполагаше с бутилка. Да държи алкохол в кабинета си беше черта, която не пристъпи, и това му помагаше да отхвърля вероятността, че има проблем с алкохола.

Пиеше у дома, в барове, при светски събирания. Не пиеше през работно време. Следователно беше в състояние да се контролира.

Натисна бутона на вътрешния си телефон.

— Госпожо Пурдю.

— Да, доктор Джоунс?

— Бихте ли дошли за момент?

— Веднага, сър.

Андрю стана от бюрото и отиде до прозореца. Ръцете му не трепереха, нали? Стомахът му може и да се свива, гърбът му да е плувнал в пот, но ръцете му не треперят. Значи контролира нещата.

Чу я да влиза и тихичко да затваря вратата.

— Инспекторът от застрахователната компания ще е тук в единадесет — започна той, без да се обръща. — Ограничете, доколкото е възможно, ангажиментите ми.

— Отложих всички, освен най-важните срещи за деня, доктор Джоунс.

— Добре. Благодаря. А... Ще се наложи да насрочим среща с персонала... Само началниците на отделите. В първия възможен момент рано следобед.

— Един часа добре ли е, доктор Джоунс?

— Да. Съобщете на сестра ми. Нека помогне на Отдела за връзки с обществеността за официалното изявление. Информирайте всички журналисти, които позвънят, че до края на деня ще разпространим официално съобщение, а междувреме нямаме никакъв коментар.

— Да, сър. Доктор Джоунс, детектив Кук иска да разговаря отново с вас. Той е долу.

— След малко ще слеза. Трябва да напишем чернова на писмото за доктор Станфорд-Джоунс и доктор Чарлз Джоунс, като опишем подробно случилото се и предприетите мерки. Те...

Спря, тъй като на вратата се почука и Миранда влезе.

— Извинявай, Андрю. Ще дойда по-късно, щом си зает.

— Няма нищо. Ще спестиш на госпожа Пурдю да те търси. Ще помогнеш ли на Отдела за връзки с обществеността да изготвят официално изявление?

— Веднага ще се захвана. — Забеляза напрежението му. — Говори ли с Флоренция?

Той се усмихна вяло.

— Флоренция говори с мен. Ще изпратя описание на тъжната история; ще има копие и за татко.

— Защо аз да не го направя? — Сенките под очите му бяха прекалено тъмни, бръчките около устата — твърде дълбоки. — Ще ти спестя малко време и труд.

— Ще съм ти благодарен. Застрахователният инспектор ще пристигне всеки момент, а и Кук иска отново да ме види.

— О! — Събра ръце, за да не се разтреперят. — Госпожо Пурдю, бихте ли ни оставили сами за момент?

— Разбира се. Ще съобщя за събранието на персонала, доктор Джоунс.

— С началниците на отделите — обясни Андрю на сестра си, когато вратата се затвори. — В един часа.

— Добре. Андрю, относно Кук... Ще иска да те разпитва за снощи. Къде си ходил, какво си правил, с кого си бил. Казах му, че излязохме заедно от тук в седем и сме били цяла вечер вкъщи.

— Чудесно.

Преплетете пръсти.

— Това отговаря ли на истината?

— Дали съм бил вкъщи? Да. — Наклони глава, очите му се присвиха. — Защо?

— Не знаех дали си излизал или не. — Прекара ръце през лицето си. — Просто сметнах за най-добре да кажа, че не си излизал.

— Няма нужда да ме защитаваш, Миранда. Не съм сторил нищо... което според майка ни е проблемът.

— Знам. Не това имах предвид. — Пресегна и го докосна по рамото. — Стори ми се някак по-лесно да потвърдя, че си бил вкъщи. Но после се замислих и се запитах дали не си излизал и да са те видели...

— Да пия в някой бар — довърши той с горчивина в гласа. — Или да се навъртам около института...

— О, Андрю. — Нещастна, тя седна върху страничната облегалка на стола. — Нека да не се заяждаме. Просто присъствието на Кук ме изнервя; ако ме уличи в лъжа колкото и да е безобидна, нещата ще станат по-сложни.

Той се отпусна с въздишка на стола:

— Май сме затънали в кал до коленете.

— Аз специално до кръста — промърмори тя. — Нареди ми да си взема отпуска. Отказах.

— Себе си ли защитаваш, или просто и се опълчваш?

Миранда свъси вежди. *Как се чувстваш като нищожество?* Не, няма да се поддаде.

— И двете.

— Внимавай да не паднеш. Снощи бих се съгласил с нея. Не по същите причини, но щях да се съглася. Днес нещата се промениха. Имам нужда от теб тук.

— Никъде няма да ходя.

Той я потупа по коляното, преди да се надигне.

— Ще отида да поговоря с Кук. Изпрати ми копие от изявлението за медиите и писмото. Между другото тя ми даде адреса на татко в

Юта. Откъсна листа от бележника на бюрото и ѝ го подаде. Май е по-добре да започнеш с писмото. Колкото по-рано получат информацията в писмен вид, толкова по-добре.

Ще се видим в един. О, Андрю, Райън ме помоли да ти кажа „довиждане“ от негово име.

Тя се спря на вратата.

— Довиждане?

— Трябва да е в Ню Йорк довечера.

— Бил е тук? По дяволите! Значи знае за кашата? Какво ще стане с творбите на Вазари?

— Прояви пълно разбиране. Увери ме, че възникналият проблем няма да повлияе на уговорената сделка. Смятам да отскоча до Ню Йорк след две седмици. — Всъщност ѝ хрумна току-що. — Да... ускоря експедирането.

Той кимна разсеяно.

— Да, добре. По-късно ще го обсъдим. Нуждаем се именно от една нова изложба, за да забравим за обира.

Тръгна надолу, поглеждайки часовника си. Едва десет, изненада се тя. Имаше чувството, че е минала цяла вечност.

Униформени и цивилни полицаи сновяха из първия етаж. Предположи, че посипаният прах по витрината служи за вземане на отпечатащи от пръсти. Изрязаният стъклен кръг липсваше. Вероятно са го прибрали в торбичка като улика.

Андрю се обърна към един цивилен полицай, от когото разбра, че ще намери детектив Кук при южния вход.

Тръгна нататък, като си представяше как крадецът е извървял същия път. Облечен в черно — сигурно — уверен и с белег на бузата. Дали е носил пистолет? Или нож? По-вероятно нож, реши той. Ако му се наложи, би предпочел да убие тихо и бързо.

Сети се колко често сестра му работи до късно в лабораторията или кабинета си и изруга ядосано.

Обзе го нов прилив на гняв, когато пристъпи в преддверието и завари Кук пред автомата за закуски.

— Така ли ще откриете кучия му син? — попита язвително. — Като похапвате чипс?

— Всъщност възнамерявам да си взема гевречета. — Детективът спокойно натисна подходящите бутони. — Намалявам количеството

консумирани мазнини.

Пакетчето се появи в металната тава. Той го пое и го отвори.

— Върхът! Ченге, което внимава какво яде.

— Няма нищо по-ценно от здравето — отвърна Кук невъзмутимо.

— Искам да знам какво предприемате да откриете копелето, нахълтало в сградата ми!

— Това е моя работа, доктор Джоунс. Защо не седнем? — Посочи му една от малките масички. — Струва ми се, че чаша кафе ще ви се отрази добре.

Очите на Андрю проблеснаха; грейналите сини очи придадоха на аскетичното му лице свиреп и зъл израз. Тази бърза промяна накара Кук да го преоцени.

— Не желая да сядам — сопна се Андрю, — и не искам кафе. Сестра ми често работи до късно, детективе, и остава сама в сградата. Ако снощи не ѝ прилоша, положително щеше да е тук, когато онзи е нахълтал. Можех да загубя нещо много по-ценно от бронзовата статуетка.

— Разбирам загрижеността ви.

— Не, не я разбирате.

— И аз имам семейство. — Независимо от отказа му Кук подбра няколко монети и ги пусна в кафе машината. — Как го пиете?

— Казах... Чисто — промърмори Андрю.

— И аз така го пиех някога. Още ми липсва. — Детективът вдъхна с наслада аромата, когато кафето потече в чашката. — Нека ви поуспокоя, доктор Джоунс. Обикновено обирджиите, особено когато са умни, избягват да наранят човек. Дори са готови да зарежат дадена работа, но не и да се заплетат в такава история. Най-често дори не носят оръжие, защото ако ги заловят, това добавя години към присъдата.

Постави кафето на масичката, седна и зачака. След малко Андрю склони и се присъедини към него. Когато гневът изчезна от очите му, слабото му лице се успокои и раменете му отново се отпуснаха.

— Този тип, изглежда, не е типичен обирджия.

— Определено не е типичен. И ако е толкова умен, колкото смятам, сигурно се е придържал към правилото: никакви оръжия,

никакви контакти с хора. Влиза и излиза. Ако сестра ви е била тук, е щял да избегне срещата с нея.

— Не познавате сестра ми.

Кафето го поободри.

— Силен характер ли има сестра ви?

— Налага ѝ се. Неотдавна я нападнаха пред къщата ни. Типът имал нож... Тя се ужасява от ножове. Не е могла да направи нищо.

Кук сви устни.

— Кога е станало?

— Преди около две седмици. — Прокара ръка през косите си. — Нападателят я съборил, задигнал ѝ чантата и куфарчето за документи. — Замълча, пое отново дъх, отпи от кафето. — Това я потресе. Потресе и двама ни. И като си помисля, че е могла да е тук, когато този тип е нахълтал...

— Не е в стила на този тип крадци да нападат жени и да задигат чантите им.

— Сигурно сте прав. Но така и не го заловиха. Изплаши я, взе нещата ѝ и изчезна. На Миранда ѝ се струпа доста, като се прибави и случката във Флоренция. — Той се сепна, щом си даде сметка, че се е отпуснал и бърби за Миранда. — Но не за това сте искали да ме видите.

— Всъщност ми помогнахте, доктор Джоунс. Нападение и обир в разстояние на месец? Една и съща жертва? — Кук реши, че това не е случайно съвпадение. — Споменахте, че сестра ви не се е чувствала добре снощи. Какво ѝ беше?

— Проблем във Флоренция — отвърна той лаконично. — Различие с майка ни, което я разстрои.

— Майка ви е в Италия?

— Живее и работи там. Ръководи „Станджо“ — лаборатория за изследване на произведения на изкуството. То е част от семейния ни бизнес. Нещо като филиал на института.

— Значи съществува проблем между майка ви и сестра ви?

Андрю изпи още една глътка кафе, за да се успокои; не сваляше поглед от Кук. Очите му отново блеснаха решително.

— Взаимоотношенията в семейството ми не са работа на полицията.

— Опитвам се да добия цялостна картина. Нали организацията ви е семейна собственост? А при обира няма следи от насилствено нахълтване.

Ръката на Андрю трепна и той едва не изля кафето.

— Моля?

— Няма следи от разбити ключалки по нито една от вратите. Детективът посочи външната и вътрешната врата. И двете бяха заключени. За да се влезе отвън е нужна карта с магнитна лента и ключ, нали?

— Да. Само началниците на отделите имат право да влизат през този вход. Този етаж се използва предимно от тях. Има други помещения за останалия персонал на третия етаж.

— Ще ми е нужен списък на началниците на отделите.

— Разбира се. Смятате, че е някой, който работи тук, така ли?

— Нищо не смятам. Най-голямата грешка е да пристигнеш на местопрестъплението с готова идея. — На устните му се появи бегла усмивка. — Просто следвам обичайната процедура.

Обирът в института зае водещо място сред местните новини в единадесет часа. В Ню Йорк ѝ отделиха тридесет секунди към края на предаването. Изтегнат на дивана в апартаментата си в Сентръл Парк Саут, Райън отпиваше от брeндитo, наслаждаваше се на тънката кубинска пура и слушаше внимателно.

Нямаше кой знае колко информация. Но и Ню Йорк осигуряваше достатъчно новини за престъпления и скандали. Само защото институтът беше толкова известен, а семейство Джоунс — сред най-изтъкнатите родове от Нова Англия, обирът намери място в новините извън Мейн.

Полицията правила разследване. Райън се ухили, като се сети за Кук. Познаваше този тип хора: упорит, последователен, слави се, че приключва всичките си случаи. Беше доволен, че толкова добро ченге ще разследва последния му удар. Добър завършек на кариерата му.

Работели по няколко версии. Това, разбира се, бяха пълни глупости. Не разполагат с никакви улики, но трябва да твърдят, че ги имат, за да не се изложат.

Надигна се, когато видя Миранда да напуска сградата. Косите ѝ бяха на плитка. Направила го е заради камерите, прецени той, защото се сети как бяха разпуснати и разрошени, когато я целуна за довиждане. Лицето и изглеждаше спокойно, овладяно. Студено, добави наум той. Тази дама излъчваше хладина, която предизвикваше желанието му да я стопи. Което щеше да постигне, напомни си той, ако разполагаше с повече време.

И все пак се зарадва, като разбра, че се справя със ситуацията. Оказа се жилава. Въпреки вродения ѝ свян и тъга беше издръжлива. Още ден-два, прецени той, и животът ѝ щеше да се върне в познатото русло. Малкото беспокойство, което ѝ причини, ще отшуми, ще изплатят застраховката, полицията ще отвори досие на случая и ще го забрави.

А той, помисли си, докато изпускаше кръгчета дим към тавана, разполага с удовлетворен клиент, чисто досие и време за кратък отдих.

Може би — само може би — малко ще наруши правилата си в този случай и ще заведе Миранда за две седмици на екзотичен курорт. Слънце, пясък и секс. Ще ѝ бъде от полза, заключи.

А и със сигурност нямаше да му навреди.

Апартаментът на Ани Маклейн щеше да се побере във всекидневната на Райън, но пък разполагаше с изглед към парка. Виждаше го, стига да се надвеси през прозореца в спалнята, да извие врат, докато я заболи, и да напрегне очите си. Но ѝ беше напълно достатъчно.

Е, мебелите наистина са втора употреба, но бяха тапицирани с ярки дамаски. Килимът купи от разпродажба, но го изпра и сега изглеждаше прилично.

Сама сглоби етажерките, боядиса ги в масленозелено и ги напълни с книги, с които се снабди от библиотеката при годишната разпродажба.

Предимно класически произведения. Книги, които пропусна да прочете като ученичка и които откриваше сега. Четеше винаги щом разполагаше с час-два свободно време. Завиваше се с веселата кувертюра на сини и зелени райета, изплетена от майка ѝ, и се потапяше в романите на Хемингуей, Стайнбек или Фицджералд.

Преди две години си позволи да си направи подарък за Коледа компактдисково устройство. Колекционираше най-разнородна музика — смяташе, че е еkleктично.

Прекалено заета с работа, не намери време да развие вкус към книги или музика, когато беше девойка или в началото на двадесетте си години. Бременност, помятане и разбито сърце още преди да навърши осемнадесет. Всичко това доста промени живота ѝ. Реши да постигне нещо, да направи нещо от себе си.

И тогава се остави да я подмами сладкодумният и весел пройдоха Бъстър.

Хормоните, припомни си тя, и желанието да изгради дом и семейство я заслепиха и тя не прецени, че бракът с често безработния механик, който обичаше алкохола и блондинките, не би могъл да продължи дълго.

Искала е дете, даваше си сметка тя сега. Дано, с божията помощ, навакса онова, което загуби.

Докато си жив се учиш, често си повтаряше. Поне за нея важеше с пълна сила. Сега беше самостоятелна, със свой преуспяващ бизнес и отделяше време да се дообразова.

Обичаше да изслушва клиентите си, мненията и гледните им точки и да ги съпоставя със своите. Разширяваше кръгозора си и установи, че през шестте години, откакто отвори заведението „При Ани“, е научила за политиката, религията, секса и икономиката повече от всеки студент.

Ако имаше ноци, когато мечтаеше за някого, който е готов да я изслуша, да я прегърне, да се посмеят заедно, те представляваха малка цена, платена за нейната независимост.

От личен опит знаеше, че в леглото мъжете предпочитат не да те слушат какво им говориш, а да свалят нощницата ти и да те обладават.

Чувстваше се много по-добре сама.

Един ден, мечтаеше Ани, нищо чудно и да успее да си купи къща с градина. Няма нищо против да си вземе и куче. Ще посъкрати работното си време, ще наеме някого да обслужва заведението, дори може да си позволи ваканция. Първо ще отиде в Ирландия. Искаше да види хълмовете и, разбира се, кръчмите.

Преживя унижението да няма достатъчно пари, да ѝ хлопват вратата под носа, когато иска заем, да ѝ заявяват открито колко е

рисковано да ѝ вярват.

Възнамеряваше никога повече да не преживее подобно нещо.

Затова влагаше печалбата в бизнеса си, а ако останеше нещо, купуваше акции. Не държеше да е богата, но никога нямаше отново да е бедна.

Откакто се помнеше, родителите и живееха на ръба на бедността. Направиха за нея каквото успяха, но парите изтичаха от ръцете на баща ѝ — бог да го благослови — като вода.

Преди три зими се преместиха да живеят във Флорида. Ани ги целуна за довиждане, поплака и пъкна скришом в ръката на майка си петстотин долара. Беше ги изкарала с тежък труд, но знаеше, че майка ѝ ще съумее да ги скъта и да посрещне няколко от плановете за бързо забогатяване на баща ѝ.

Обаждаше им се всяка седмица — в неделя следобед, когато тарифите са по-ниски — и всяко тримесечие изпращаше чек на майка си. Често обещавахе да ги посети, но успя да го направи за кратко само два пъти през трите години.

Ани мислеше за тях, докато гледаше края на късните новини, и затвори книгата, с която се бореше. Родителите ѝ обожаваха Андрю. Разбира се, никога не узнаха за нощта, прекарана на плажа, за заченатото и загубено по-късно бебе.

Тръсна глава, за да прогони тези мисли. Изключи телевизора, взе чашата с изстиналия чай и тръгна към нишата, която хазяинът наричаше „кухня“.

Готвеше се да загаси лампата, но чу почукване на вратата. Погледна към пистолета, мушнат до закачалката; такъв имаше и в бара. Никога досега не ѝ се бе налагало да ги използва, но с тях се чувстваше по-сигурна.

— Кой е?

— Андрю. Пусни ме, моля те. Хазяинът ти въобще не отоплява коридора.

Без да е особено доволна да го види, Ани свали веригата, отключи и отвори.

— Късно е, Андрю.

— Знам. Но видях, че свети. Хайде, Ани, бъди приятелче и ме пусни.

— Няма да ти дам нищо за пиене.

— Добре. — Вече влязъл, той бръкна под палтото си и измъкна бутилка. — Сам си донесох пиенето. Прекарах ужасно дълъг и тежък ден, Ани. — Погледна я умолително, от което сърцето ѝ трепна. — Не ми се прибира още вкъщи.

— Добре. — Раздразнена, отиде до шкафа и извади чашка. — Ти си голям мъж и ще пиеш, щом искаш.

— Искам. — Наля си и вдигна чашата. — Благодаря ти. Предполагам, чула си по новините.

— Да. Съжалявам. — Седна на дивана и пъкна „Моби Дик“ между възглавниците; не можеше да обясни защо се срамуваше, че той ще види книгата.

— Според ченгето е работа на вътрешен човек. — Отпи и леко се засмя. — Като начало обследват Миранда и мен.

— Откъде, за бога, им е хрумнало, че ще откраднете от себе си?

— Хората го правят непрекъснато. Застрахователната компания също провежда свое разследване. И те започнаха от нас.

— Предполагам, това е рутинна практика.

Сега вече загрижена, тя пресегна, хвана го за ръката и го привлече да седне до нея.

— Вероятно си права. Но рутината е глупава. Знаеш ли колко бях привързан към бронзовата статуетка?

— Коя? Откраднатата ли?

— Сякаш ми говореше. Младият Давид, готов да се пребори с великана. Толкова храбър. Какъвто аз никога не съм бил.

— Защо постъпваш така със себе си?

В тона ѝ ясно се долавяше раздразнение.

— Никога не се опълчвам срещу великани — отвърна той и отново посегна към бутилката. — Само изчаквам и изпълнявам нареждания. Родителите ми казват: „Време е да поемеш ръководството на института, Андрю“ и аз отвързвам: „Дадено. Кога да започна?“

— Но ти толкова много обичаш института!

— Щастливо съвпадение. Ако ме бяха пратили в Бруней да изучавам навиците на местните племена... Сигурно вече щях да имам страхотен тен. Илис решава, че е настъпил моментът да се оженим и аз определям датата. Казва, че иска развод, и аз се съгласявам, като уточнявам дали не желае да платя и на нейния адвокат.

„Аз ти казвам, че съм бременна — помисли си Ани — и ти ме питаш искам ли да се оженим.“

Той разглеждаше питието в чашата, наблюдаваше как лампата кара кехлибарената течност да искри.

— Никога за нищо не съм проявявал особено усилие. А това не говори кой знае колко добре за Андрю Джоунс.

— И пиеш, защото е по-лесно, така ли?

— Може би. — Но остави чашата, за да разбере как ще се почувства, като каже каквото още си е намислил без подкрепата на алкохола. — И с теб не постъпих както трябва, Ани. През всичките тези години не застанах до теб, както беше редно, защото се ужасявах какво ще направят.

— Не желая да говорим за това.

— Никога не сме го правили, защото мислех, че не искаш. Но ти повдигна въпроса онзи ден.

— Не биваше да го правя. — Усети как я обзема лека паника. — Вече е минало.

— Но е наша история, Ани.

Каза го нежно, защото долови паниката ѝ.

— Остави нещата както са.

Отдръпна се от него, кръстоса ръце на гърдите си.

— Добре. — Защо да се захваща със стари рани, когато има нови. — Да се върнем на живота на Андрю Джоунс. В момента търпеливо изчаквам ченгетата да ми кажат, че няма да попадна в затвора.

Този път, когато посегна към бутилката, тя я сграбчи, изправи се и като отиде в миниатюрната кухня, изля съдържанието в мивката.

— По дяволите, Ани!

— Не ти е нужно уиски, за да се самосъжаляваш, Андрю. Справяш се чудесно. Добре, родителите ти не са те обичали достатъчно. Гадно е, съгласна съм. — Изпитваше гняв, който я изненадваше. — Моите ме обичаха, но все още продължавам да си спомням неща, от които сърцето ме боли. И съпругата ти не те е обичала. Лоша работа. А моят съпруг загреваше с половин дузина бири и после ме любеше независимо дали исках или не.

— Ани, за Бога! — Дори не беше предполагал какво е изживяла. — Съжалявам.

— Не ми казвай, че съжаляваш — срязва го тя. — Преодолях го. Както преодолях и теб. Преодолях и двама ни. Дадох си сметка, че съм допуснала грешка и трябва да я поправам.

— Не го прави! — Сега и той се разгневи. Очите му грееха с опасни пламъци, докато ставаше. — Не сравнявай случилото се помежду ни с историята ти с него!

— Тогава и ти не използвай онова помежду ни и не го съпоставяй с живота си с Илис!

— Не го правя. Не беше същото.

— Напълно си прав, защото тя беше красавица, интелигентна. А допускат ли си възможността да не си я обичал достатъчно? Защото нямам впечатление, че не постигаш онова, което искаш.

— Тя искаше да се разделим — изкрещя той. — Не можеш да накараш някого да те обича насила.

Ани се облегна на кухненския плот, затвори очи и за огромна негова изненада се разсмя.

— Абсолютно си прав. — Избърса предизвиканите от смях сълзи. — Макар и да разполагаш с научна степен, доктор Джоунс, ти си глупак. Глупав мъж си, а аз съм изморена. Отивам да си лягам. Знаеш къде е вратата.

Решително мина край него; надяваше, че го е разгневила достатъчно, та да посегне да я спре, но се озова сама в спалнята си. Чу го как излиза и как се захлопва вратата. Сви се на кълбо и заплака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Технологиите непрекъснато удивляваха Кук. Преди двадесет и три години — в началото на кариерата си — като квартален полицай, видя, че работата на детектива включва часове, прекарани в телефонни разговори, писане на доклади и обикаляне от врата на врата за разпитване на свидетели. Не беше така вълнуващо, както го представяше Холивуд, нито както на него — млад и ентузиазиранир — му се искаше да е, когато се присъедини към силите на реда.

Времето поомекна, та възнамеряваше този неделен следобед да полови риба в залива. Ала му хрумна нещо и се отби в полицейския участък. Вярваше в хрумванията, които смяташе, че са сродни с предчувствията.

На бюрото, сред папките с текущите материали, лежеше обработеният от компютър доклад на младши офицера Мери Чанли.

Самият Кук гледаше на компютъра с предпазливостта и опасенията, с които улично ченге пристъпва към наркоман в задънена тъмна улица. Трябва да се справи, трябва да си свърши работата, но е напълно наясно, че може да се провали при една-единствена погрешна крачка.

Разследването на случилото се със семейство Джоунс беше първостепенна задача, защото бяха богати и лични приятели на губернатора. Мислеше за случая и помоли Мери да провери в компютъра за извършени подобни престъпления.

Събраната информация го накара да забрави за риболова; наклони стола назад и започна да я изучава.

През последните десет години имаше шест почти идентични случая и два пъти повече, които имаха общи черти със сегашния.

Ню Йорк, Чикаго, Сан Франциско, Бостън, Канзас Сити, Атланта. През последното десетилетие от музеи или галерии в тези градове бяха съобщавали за нахлуване и изчезване на един предмет. Стойността на откраднатото варираше от сто хиляди до един милион долара. Нямаше други щети, алармите не бяха задействали. Всеки

задигнат предмет беше застрахован, парите изплатени и не бе арестуван никакъв извършител.

„Крадецът е много ловък — помисли си той. — Много умело действа.“

В останалите случаи имаше известни разлики: взети два или повече предмета, при друг в кафето на охраната е открито приспивателно и цялата алармена система е изключена за половин час. При трети имаше арестуван заподозрян. Пак човек от охраната се опитал да заложува камей от XV век. След арестуването призна, че задигнал украшението, след като се разбрало, че е имало обир. Изчезналите картини на Реноар и на Мане така и не били открити.

Кук установи, че не е човек, който предлага откраднатото на заложните къщи. Дали не вербува човек от охраната, за да го снабдява с вътрешна информация? Трябваше да провери.

Не бе зле да установи къде са били братът и сестрата Джоунс по време на предишните обири. В крайна сметка, просто друг тип риболов.

Първата мисъл на Миранда в неделя сутрин беше за „Смуглата дама“. Трябваше да я види отново, да я изследва. Как иначе щеше да разбере къде е допуснала толкова сериозна грешка?

Защото постепенно беше стигнала до болезненото заключение, че все пак е допуснала грешка. Нямахте друго обяснение. Познаваше майка си прекалено добре. За да спаси репутацията на „Станджо“, Елизабет ще разпита за всички детайли от повторното изследване. Щеше да настоява и да получи неоспорими доказателства за точността на извършените тестове.

Най-добре беше да приеме обстоятелствата и да спаси гордостта си, като запази мълчание, докато случаят се позабрави. Разпалването на огъня нямаше да доведе до нищо положително, защото белята вече бе налице.

Реши, че няма смисъл само да седи и да размишлява, затова навлече спортния си екип. Няколко часа в гимнастическия салон щяха да ѝ помогнат срещу депресията.

След два часа се върна вкъщи и завари Андрю да се опитва да се пребори с махмурлука си. Канеше се да се качи горе, когато на вратата се позвъни.

— Нека да взема якето ви, детектив Кук — чу тя гласа на брат си. Кук? В неделя следобед. Младата жена прокара ръце през косите си и седна.

Андрю го въведе във всекидневната и тя посрещна госта с любезна усмивка.

— Някакви новини за нас?

— Нищо окончателно, доктор Джоунс. Просто едно-две неща.

— Моля, седнете.

— Прекрасна къща. — Полицаят огледа помещението, докато пристъпваше към стола. — Наистина се откроява тук, на скалите.

„Изградена със стари пари, продължи наум, има специфични аромати — ухае на восък и лимон. Мебелите са старинни, а завесите от двете страни на високия прозорец са копринени. Говори за класа и привилегии; същевременно прилича на уютен дом.“

— С какво можем да ви помогнем, детективе?

— Подхванах нещата от по-особен ъгъл. Чудя се дали двамата ще си спомните къде сте били миналия ноември. През първата седмица от месеца.

— Миналия ноември ли? — Такъв странен въпрос. Андрю се почеса по главата. — Аз бях тук в Джоунс Пойнт. Не съм пътувал миналата есен. Нали така, Миранда? — обърна се той към сестра си.

— Доколкото си спомням, не. Защо е толкова важно, детективе?

— Искам да уточня някои подробности. И вие ли бяхте тук, доктор Джоунс?

— В началото на ноември бях във Вашингтон за няколко дни. Давах консултация за Смитсоиан. Трябва да взема стария си бележник, за да ви кажа със сигурност.

— Имате ли нещо против да погледнете? — Усмихна се извинително. — Просто, за да приключа с този въпрос.

— Добре. — Не разбираше какво цели, но не виждаше и с какво ще навреди. — Горе в кабинета ми е.

— Да, страхотна къща имате — повтори Кук, когато тя излезе от стаята. — Сигурно е много трудно да се отоплява.

— Изразходваме доста дърва за огрев — отвърна Андрю разсеяно.

— Пътувате ли често, доктор Джоунс?

— Работата в института не ми позволява. Миранда пътува по-често. Дава много консултации, изнася лекции от време на време. — Забарабани с пръсти по коляното си и забеляза, че погледът на Кук е насочен към бутилката „Джак Даниелс“ на масичката до дивана. Изправи отбранително рамене. — Какво общо има миналият ноември с обира?

— Не съм сигурен дали има нещо общо; просто пускам въдицата. Вие рибар ли сте?

— Не, хваща ме морска болест.

— Жалко.

— Според записките ми — съобщи Миранда, връщайки се — съм била във Вашингтон от трети до седми ноември.

А обирът в Сан Франциско е бил извършен в ранните часове на пети, припомни си детективът.

— Предполагам, че сте пътували със самолет.

— Да. — Тя погледна бележника. — Полет 4108 на националните авиолинии. Излита от Джоунс Пойнт в десет и петдесет и каца в дванадесет и петдесет и девет. Отседнах в хотела „Четири сезона“. Достатъчно ли е изчерпателна информацията?

— Напълно. Като учен си водите акуратни записки.

— Точно така. — Отиде до стола на Андрю и седна на страничната облегалка. Станаха като едно цяло. — За какво всъщност говорим?

— Просто подреждам фактите в главата си. Дали в бележника ви не е отбелязано къде сте били през юни? Да кажем — третата седмица.

— Разбира се. — Поуспокоена от ръката на брат си върху коляното си, тя разлисти бележника. — През целия месец съм била в института. Работила съм в лабораторията, водила съм няколко летни семинара. Тогава и ти поех няколко, нали, Андрю, когато заради алергията Джак Голдблаум си взе няколко дни отпуски?

— Да. — Затвори очи, за да си припомни по-добре. — Беше към края на юни. Ориенталското изкуство през XII век. — Отвори очи и й се усмихна. — Ти категорично отказа да се занимаваш с темата и се наложи да се включа аз. Лесно ще ви дадем съвсем точните дати,

детективе — продължи той. — Документацията на института ни е изрядна.

— Благодаря ви. Ще ви бъда признателен.

— Ще ви сътрудничим с всичко, което е по силите ни — намеси се Миранда със строг тон. — И очакваме от вас същото. Откраднаха наше имущество, детективе. Според мен е редно да знаем какво точно разследвате.

— Никакъв проблем. — Той сложи длани на коленете. — Проверявам серия от обири, доста сходни с вашия. Вероятно сте чули нещо за обира в Бостън миналия юни, нали сте в бранша.

— Музея на изкуствата към Харвардския университет. — Тя неволно потрепери. — Бил е откраднат китайски надгробен паметник от XIII или началото на XII век преди новата ера. И той е направен от бронз.

— Притежавате страхотна памет за детайлите.

— Вярно е. Загубата беше тежка. Представляваше една от най-красивите запазени китайски творби и струваше много повече от нашия „Давид“.

— През ноември е извършен обир в Сан Франциско. Тогава е открадната картина.

Не е бронзова статуя, отчете тя и странно защо изпита облекчение.

— От мемориалния музей „М.Х. де Юнг“ беше открадната картина, датирана от колониалния период на Америка — напомни Андрю. — Каква е връзката?

— Не твърдя, че има връзка, но може и да не съм прав. — Кук се надигна. — Ами ако се окаже, че имаме работа с крадец, който проявява избирателен вкус към изкуството? Благодаря ви за отделеното време. — Понечи да тръгне, но пак се обърна към тях: — Дали бихте ми услужили със стария си бележник, доктор Джоунс? Ще ми помогнете, ако имате писмени записи къде сте били и предишната година... Само колкото да подредя фактите.

Миранда се поколеба и отново помисли за адвокатите. Гордостта ѝ обаче я накара да му подаде тънкия бележник.

— Заповядайте. В института имам бележници от три години назад.

— Благодаря за съдействието. Ето ви разписка за този.

Прибра бележника, извади своя и написа разписката, след което се подписа.

Андрю също стана.

— Ще имам грижата да получите и моите.

— Много ще съм ви признателен.

— Трудно е да не се чувстваме обидени от всичко това, детективе.

Кук погледна Миранда.

— Съжалявам, доктор Джоунс. Просто си върша работата.

— Надявам се. И когато двамата с брат ми отпаднем от списъка на заподозрените, предполагам, ще напреднете много по-бързо и резултатно. Именно затова се примиряваме с подобно поведение. Ще ви изпратя.

Кук кимна на Андрю и я последва към фойето.

— Не исках да ви обидя, доктор Джоунс.

— Но успяхте. — Отвори вратата със замах. — Довиждане.

— Довиждане.

Четвърт век в полицията не му стигна да изгради имунна система срещу острия език на ядосана жена. Неволно сви рамене и направи гримаса, когато вратата се затръшна след него.

— Този човек ни смята за крадци! — възкликна гневно тя, когато се върна във всекидневната. Раздразни се, но не се изненада, че Андрю си сипва пиене. — Според него обикаляме страната, нахълтваме в музеи и крадем.

— Щеше да е забавно, не смяташ ли?

— Кое?

— Просто се опитвам да разсея напрежението. — Вдигна чашата. — Или с хумор, или с това.

— Не е смешно, Андрю. Не желая полицията да ме разглежда под микроскоп.

— Той няма какво да открие, освен истината.

— Не резултатът ме притеснява, а средствата. Разследват ни и няма начин журналистите да не научат.

— Миранда. — Говореше тихо и ѝ се усмихна ласкаво. — Говориш почти като майка.

— На всичкото отгоре няма защо и да ме обиждаш!

— Извинявай. Права си.

— Ще направя гювеч — обяви Миранда, тръгвайки към кухнята.

— Гювеч. — Настроението му се подобри чувствително. — С картофи и моркови.

— Ти ще обелиш картофите, докато ми правиш компания, Андрю. — Покани го не толкова заради себе си, колкото да го откъсне от бутилката. — Не искам да съм сама.

— Разбира се.

Остави чашата и я прегърна през раменете.

Миранда обичаше да готви и го смяташе за друг тип наука. Госпожа Пач я научи навремето, зарадвана, че момичето проявява интерес. Топлината на кухнята и атмосферата там привличаха Миранда. Останалата част от къщата беше така студена и бездушна. Но в кухнята командваше госпожа Пач. Дори Елизабет не смееше да ѝ се меси.

По-вероятно не е имала желание, помисли си младата жена, докато се готвеше да си ляга. Никога не беше виждала майка си да готви и фактът, че имаше възможност да се научи, я изпълваше с удовлетворение.

Няма да бъде като Елизабет.

Гювечът изигра своята роля, прецени тя. Хубави парчета месо, картофи и зеленчуци. Поговориха си с Андрю. Той пи повече вино, отколкото и беше приятно, но поне не беше сам.

Бяха почти щастливи. Предпочетоха да не говорят за института или за проблема във Флоренция. Споровете за музиката и литературата им помогнаха да се отпуснат.

Никога не бяха постигали съгласие по тези теми, припомни си тя, докато навличаше пижамата. И винаги бяха споделяли мнения, мисли и надежди. Не знаеше как би минало детството и, ако не беше Андрю. Двамата бяха много привързани един към друг.

Искаше и се да успее да го убеди да потърси помощ. Обаче щом повдигнеш въпроса за пиенето, той се затваряше в себе си. А тя само го наблюдаваше и дебнеше да не падне от ръба на скалата, където беше застанал. Като стигне дотам, ще бъде наблизо, за да му помогне да съберат парчетата.

Легна, нагласи възглавниците зад гърба си и взе книгата. На някого препрочитаното на Омир не би се сторило особено отпускащо четиво. Но на нея и беше приятно.

Към полунощ се бе потопила в битки и предателства, а грижите и изчезнаха. Отбеляза докъде е стигнала, остави книгата и загаси лампата. След секунди потъна в дълбок сън.

Толкова дълбок, че не чу как вратата се отваря и после се затваря. Не чу щракването на ключалката, нито стъпките, които прекосиха стаята.

Сепна се и се събуди. Ръка с ръкавица притискаше устата и; друга я стискаше здраво за гърлото; чу заплашителен мъжки глас да прошепва в ухото ѝ:

— Готов съм да те удуша!

ЧАСТ ВТОРА

КРАДЕЦЪТ

*„Всички обичат да взимат чужди вещи;
желанието е универсално, само че хората го
правят по различен начин.“*

Ален-Рене Льосаж

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше в състояние да разсъждава. Нож! В продължение на няколко кошмарни секунди беше готова да се закълне, че усеща на врата си убождането, а не силното стискане на ръцете. Тялото ѝ се скова от ужас.

Сънува; вероятно сънува. Надушваше обаче миризмата на кожа и мъж, усещаше натиска върху шията си — едва си поемаше въздух — и ръката, притисната към устата, за да не издаде звук. Виждаше и нечий силует: главата, широките рамене.

Съзнанието и регистрира всичко това за секунди, които ѝ се сториха часове.

Няма да се поддаде отново, обеща си тя. Никога повече.

Инстинктивно дясната ѝ ръка се сви в юмрук. Или беше много бърз, или четеше мислите ѝ, защото се отмести секунда преди да нанесе удара. Юмрукът и се стовари в рамото му.

— Стой мирна — просъска той заповеднически и за да е убедителен, леко я разтърси. — Колкото ѝ да ми се ще да те нараня, няма да го сторя. Брат ти хърка в другата част на къщата и едва ли ще те чуе дори да изпищиш. А и ти няма да крещиш, нали? — Прокара нежно пръсти по шията ѝ, сякаш я милваше. — Това ще накърни гордата ти природа на янки.

Тя измърмори нещо изпод ръката му. Той я премести, но продължи да я стиска за гърлото.

— Какво искаш?

— С удоволствие бих те ритал по изящния задник от тук до Чикаго. По дяволите, доктор Джоунс, ти прецака всичко!

— Представа нямам за какво говориш. — Трудно контролираше дишането си, но все пак успя. И това също бе проява на гордост. — Пусни ме. Няма да пища.

Нямаше, защото ако Андрю я чуеше, щеше да се втурне насам. А нападателят положително беше, е въоръжен.

Е, този път и тя е въоръжена. Разбира се, ако успее да стигне до чекмеджето на нощното шкафче и да извади пистолета.

В отговор той седна на леглото до нея и без да я пуска, се пресегна към лампата. Тя примигна от ярката светлина, след което се вторачи невярващо.

— Райън?

Как допусна такава глупава, немарлива, непрофесионална грешка?

Беше облечен в черно: черни джинси, ботуши, пуловер и яке. Лицето му бе по-привлекателно от всякога, но в очите му нямаше топлина и гальовност, каквито помнеше. Сега те бяха трескави, нетърпеливи и определено опасни.

— Райън — успя да повтори, — какво правиш тук?

— Опитвам се да оправя кашата, която забърка.

— А, ясно. — Вероятно е изпаднал в психически срив. „Трябва да запазя спокойствие — напомни си тя, — да не го разтревожа.“ Внимателно хвана ръката му и я отмести от шията си. Надигна се, по-скоро по инстинкт, и придърпа якичката на пижамата. — Райън... — Дори успя да изобрази нещо подобно на усмивка. — Ти си в спалнята ми посред нощ. Как влезе?

— Както обикновено влизам в чужди къщи. Отворих си с шперц. Налага се да си сложите по-сигурни ключалки.

— Използвал си шперц? — Примигна, опита се да осмисли чутото и примигна отново. Определено не приличаше на човек, който преживява нервен срив, а по-скоро едва удържаше гнева си. — Ти си се вмъкнал в дома ми? — Звучеше й така нелепо, че тя неволно повтори: — Вмъкнал си се в дома ми?

— Точно така. — Посегна и докосна една къдрица, спуснала се на рамото й. Обожаваше косите й; те направо го влудяваха. — Обикновено това правя.

— Но ти си търговец, меценат на изкуствата. Ти... Всъщност не си изобщо Райън Болдари, нали?

— Напротив. — За пръв път на устните му се появи усмивка, а в очите му заиграха златисти, весели пламъчета. — Казвам се Райън Болдари, откакто святата ми майка ме кръсти преди тридесет и две години в Бруклин. И докато пътищата ми не се кръстосаха с твоите, това име означаваше нещо. — Усмивката изчезна, изместена от озъбване: — Разчитаха на мен, знаеше се, че всичко ще бъде

извършено перфектно. А се оказа, че проклетата бронзова статуетка е фалшификат.

— Бронзовата статуетка? — Пребледня. — Ти откъде знаеш за бронзовата статуя?

— Знам, защото аз я откраднах. — Наклони глава и продължи: — Или си мислиш за бронзовата статуетка във Флоренция? Онази, с която също се изложи? Вчера научих за случилото се. След като клиентът ми ме направи на нищо, защото съм му пробутал фалшификат. Фалшификат, за бога, разбираш ли?

Прекалено възбуден да седи, той се изправи и закрачи напред-назад.

— Двадесет години с безупречна репутация и изведнъж — това! И то само защото ти се доверих!

— Доверил си ми се? — Тя сви колене и стисна зъби. Гневът така силно я завладя, че забрави за страха и ужаса. — Та ти открадна от мен, кучи сине!

— И какво от това? Взетото едва ли струва повече от стотина долара. — Отново пристъпи към нея ядосан, че златистите оттенъци в очите ѝ и зачервените ѝ от гняв страни му се струват толкова привлекателни. — Колко други боклуци излагате в музея си?

Без да се замисли, тя скочи от леглото и се блъсна в него. Не беше чак толкова беззащитна и Райън усети силата на нейната добре поддържана физика и нестихналия ѝ гняв. Доброто му отношение към жените накара тялото му инстинктивно да поеме удара ѝ, за да не се нарани тя, когато падне на пода — жест, за който съжали, щом се озоваха на земята. Той се обърна и я притисна към килима.

— Ти открадна от мен! — Тя риташе, въртеше се, но не успя да го отмести. — Използва ме, кучи сине!

О, и нещо по-лошо — ухахва я, ласка я и я въвлече в изкушението.

— Това, последното, за което си го мислиш, беше между другото. — Задържа ръцете ѝ, за да ѝ попречи да го удари. — Ти си страшно привлекателна. Не ми костваше никакви усилия да го направя.

— Ти си крадец! Долен крадец!

— Ако смяташ, че това ме обижда, дълбоко грешиш. Аз съм един много изкусен крадец. Сега можем да седнем и да обсъдим какво ще правим, или предпочиташ да продължим да лежим тук и да се

боричкаме. Но държа да те предупредя, че дори в тази невероятно грозна пижама си много привлекателна. Решавай, Миранда.

Тя застина и той се загледа с неохотно възхищение как очите ѝ стават ледени.

— Махни се! По дяволите, остави ме да стана!

— Добре.

Той се изправи и ѝ предложи ръка, но тя я отблъсна.

— Ако си наранил Андрю...

— Защо, по дяволите, ми е притрябвало да наранявам Андрю? Ти се занимаваш с бронзовата статуетка.

— А ти я открадна. — Грабна робата от таблата на леглото. — Какво ще правиш сега? Ще ме застреляш и ще се измъкнеш от къщата ли?

— Аз не стрелям по хората. Аз съм крадец, а не убиец.

— Тогава си невероятно глупав. Какво мислиш, че ще направя, щом изчезнеш? — подхвърли, докато препасваше робата. — Ще вдигна телефона, ще се обадя на детектив Кук и ще му съобщя кой е извършил обира в института.

Той спокойно я наблюдаваше. Реши, че робата ѝ е не по-малко неизкушаваща от пижамата. Не разбираше защо изпитва толкова силно желание да свали всичките тези дрехи и да я докосне.

— Ако се обадиш на ченгетата, ще заприличаш на глупачка. Първо, защото никой няма да ти повярва. Та аз дори не съм тук, Миранда. Аз съм в Ню Йорк. — Усмивката му стана още по-широка, самоуверена и нагла. — И няколко души с удоволствие ще го потвърдят под клетва.

— Криминални типове.

— Не бива така да говориш за приятелите и роднините ми. Особено след като не ги познаваш. Второ — продължи, а тя неволно стисна зъби, — ще се наложи да обясниш на полицията защо откраднатият експонат е застрахован за сума, възлизаща на шестцифрено число, при положение че струва грошове.

— Лъжеш. Лично изследвах статуетката. От XVI век е.

— Да, и статуята във Флоренция е дело на Микеланджело. Ухили ѝ се подигравателно. Виждам, че това те накара да замълчиш. Ако обичаш, седни и ще ти кажа какво ще направим.

— Искам да си вървиш. — Вирна брадичка. — Напусни незабавно къщата.

— А иначе — какво?

Беше импулсивно, безразсъдно, но тя се довери на инстинкта си. Спусна се светкавично, отвори чекмеджето и пръстите ѝ докоснаха пистолета. В този момент ръката му беше върху китката ѝ и той тихичко прокълна, докато го взимаше. С другата си ръка я бутна обратно на леглото.

— Не знаеш ли колко нещастни случая има само защото хората държат заредени оръжия по домовете си?

Беше по-силен, отколкото си мислеше. И по-бърз.

— Това нямаше да е нещастен случай.

— Можеше да се нараниш — промърмори той и внимателно извади пълнителя. Прибра го в джоба и хвърли пистолета обратно в чекмеджето. — Сега...

Тя понечи да се надигне, но той сложи ръката си върху лицето ѝ и я бутна назад.

— Седни. Почакай. Изслушай ме. Ти си ми длъжница, Миранда.

— Аз... — Едва не се задави. — Аз да съм ти длъжница?

— Репутацията ми беше безупречна. Всеки път, когато приемах определена поръчка, удовлетворявах клиента си. А този беше последният ми удар, по дяволите! Не мога да повярвам, че накрая някаква си червенокоса умница провали всичко. Наложих се да дам на клиента експонат от личната си колекция и да върна изплатената ми сума, за да го успокоя, че договорът е изпълнен.

— Репутация? Клиент? Договор? — Едва се въздържах да не започне да дърпа косите си и да закрещи. — Та ти си крадец, по дяволите! Не си човек, който се занимава с покупко-продажба на произведения на изкуството.

— Няма да водя семантични спорове с теб — отвърна той спокойно. Говореше като човек, който напълно владее положението. — Искам онази малка „Венера“ на Донатело.

— Извинявай, не разбрах какво искаш.

— Малката статуетка на Венера, която е изложена в същата витрина с фалшивия „Давид“. Мога да се вмъкна и да я взема, но това не би заличило вината ти. Искам ти да я вземеш, да ми я дадеш и ако е автентична, ще приемем, че въпросът е приключил.

Загледа го смаяна, после констатира:

— Ти си се побъркал.

— Ако не го направиш, ще уредя „Давид“ да се появи на пазара отново. Когато застрахователната компания го прибере и направи нужните изследвания, каквато е практиката, всички ще разберат колко си некомпетентна. — Наклони глава и по свъсените ѝ вежди се досети, че внимателно го слуша. — Това и неотдавнашното ти премеждие във Флоренция ще сложат край на кариерата ти, доктор Джоунс. Желая да ти спестя неудобството, макар да нямам представа защо го правя.

— Не си въобразявай, че ще ми оказваш някаква услуга! Няма да ме изнудиш да ти дам творбата на Донатело или която и да е друга. Бронзовата статуетка не е никакъв фалшификат, а ти ще отидеш в затвора.

— Не си в състояние да признаеш, че си допуснала грешка, така ли?

„Беше толкова уверена, нали? А излиза, че си сбъркала. Как ще го обясниш?“ Тя потрепери.

— Когато допусна грешка, ще призная.

— Както постъпи във Флоренция ли? — парира я той и видя как очите и притъмняха. — Новината за гафа се разпространява сред артистичния свят. Мненията са по равно: или не ти си правила тестовете, или не си никакъв специалист.

— Не ме интересува какви са мненията — отвърна тя не особено убедително и разтърка ръце, за да се стопли.

— Ако бях научил за случката няколко дни по-рано, нямаше да рискувам да задигна нещо, което ти си изследвала.

— Не е възможно да съм допуснала грешка. — Неволно затвори очи, защото тази мисъл и се стори много по-ужасна от факта, че той я бе използвал, за да осъществи кражбата си. — Не съм допуснала подобна грешка. Няма начин.

Когато долови отчаянието в гласа ѝ, тя му се стори така крехка и невероятно изморена.

— Всеки допуска грешки, Миранда.

— Не го правя в работата си. — Сълзите напиреха в очите и. — Не допускам грешки в работата си. Прекалено съм предпазлива и внимателна. Не правя прибързани заключения. Аз...

Гласът и секна, едва си поемаше дъх. Притисна ръка към гърдите, за да спре горещите сълзи, готови всеки момент да рукнат.

— Почакай! Не се поддавай на емоции!

— Няма да заплача. Няма! — повтаряше го отново и отново. Като молитва.

— Има и добра новина. Става въпрос за бизнес, Миранда. — Огромните сини очи бяха влажни и искрящи. И го разсейваха.

— Бизнес? — Тя прокара опакото на ръката си през устата: абсурдните му думи възпряха сълзите ѝ. — Добре, господин Болдари. Бизнес. Твърдиш, че бронзовата статуетка е фалшификат. Аз твърдя, че не е. Казваш, че няма да съобщя на полицията. Аз казвам, че ще го направя. Как ще постъпиш?

Той я изучава в продължение на няколко секунди. В своята сфера на дейност — и двете дейности — се налагаше бързо и точно да преценява хората. Ясно виждаше, че няма да отстъпи относно резултатите от изследванията и е готова да се свърже с полицията. Второто не го безпокоеше особено, но вероятно щеше да му създаде известни неудобства.

— Добре, обличай се.

— Защо?

— Отиваме в лабораторията. Ще направиш нови изследвания пред мен, за да уредим първата част от бизнеса.

— Но сега е два след полунощ.

— Значи никой няма да ни безпокои. Ако не възнамеряваш да тръгнеш по пижама, иди си сложи някакви дрехи.

— Не мога да изследвам нещо, което нямам.

— В мен е. — Посочи към кожената чанта, оставена до вратата. — Донесох я с мисълта да ти я навра в гърлото. Но здравият разум надделя. Облечи се топло — посъветва я той, настанявайки се удобно в креслото. — Температурата спадна.

— Няма да те въведа в института.

— Ти си жена, която разсъждава логично. Не изневерявай на себе си. Бронзовата статуетка е у мен и репутацията ти е в мои ръце. Имаш шанс да си получиш първото обратно и да спасиш второто. Аз ти предоставям тази възможност. Ще ти дам достатъчно време да я изследваш, но ще бъда неотлъчно до теб. Това е предложението ми, доктор Джоунс. Постъпи разумно и го приеми.

Нужно ѝ беше да знае дали наистина е така. Да бъде сигурна. И когато се убеди, ще го предаде на полицията, преди да има възможност да мигне с хубавите си очи.

Ще успее да се справи с него, прецени тя. Гордостта ѝ повеляваше да приеме предложението.

— Няма да се преоблека пред теб.

— Доктор Джоунс, ако мислех за секс, щяхме да го направим още докато бяхме на пода. Става въпрос за бизнес — повтори той. — Не възнамерявам да те изпускам от очи, докато не приключим.

— Ненавиждам те.

Изрече го с такава омраза, че не можеше да не ѝ вярва. Но се усмихна, когато тя се вмъкна в дрешника и се чу подрънкването на закачалки.

Тя е учен, образована жена с добро възпитание и неопетнена репутация. Има публикувани статии в десетина важни специализирани списания. „Нюзуик“ писа за нея. Изнася лекции в Харвард и прекара три месеца като гост-професор в Оксфорд.

Как така шофира в хладната нощ с крадец до себе си, и то с намерението да проникне в собствената си лаборатория, където да проведе тайни изследвания на откраднатата бронзова статуетка?

Тя натисна спирачките и отби колата встрани.

— Няма да го направя. Глупаво е, да не говорим, че е и незаконно. Ще се обадя в полицията.

— Прекрасно. — Райън небрежно сви рамене, докато тя посягаше към телефона в колата. — Направи го, скъпа. И им обясни какво правиш с нищо неструващо парче метал, което си се опитала да пробуташ за произведение на изкуството. След това обясни на застрахователната компания — нали вече подаде жалба — как си очаквала от тях да ти изплатят петстотин хиляди за фалшификат, който лично си изследвала.

— Не е фалшификат — процеди тя през зъби, но не се обади в полицията.

— Докажи го. — Ухили се широко и зъбите му проблеснаха в мрака. — На мен, доктор Джоунс, и на себе си. Ако го направиш, ще преговаряме.

— Няма да преговаряме. Ти ще отидеш в затвора — заяви тя и се извърна на седалката, така че се изгледаха очи в очи. — Ще се погрижа за това.

— Да караме поред. — Развеселен, той пресегна и приятелски я щипна по брадичката. — Обади се на охраната си. Кажим им, че двамата с брат си ще пореботим в лабораторията.

— Няма да намесвам Андрю.

— Той вече е намесен. Хайде, обади се. Измисли каквото искаш обяснение. Не си могла да спиш и си решила да отметнете малко работа на спокойствие. Хайде, Миранда. Нали искаш да узнаеш каква е истината?

— Знам истината. Ти не би я различил, ако се изправи пред теб и си удариш главата в нея.

— Губиш малко от достойнството си на дама от висшето общество, когато си вкисната, не смяташ ли? — Наведе се и леко я целуна, преди тя да успее да се отдръпне. — Харесва ми.

— Дръж си ръцете настрана от мен!

— Това не бяха ръцете ми. — Пресегна се, сложи длани върху раменете ѝ и ги погали. — Това са ръцете ми. Хайде, обади се.

Отблъсна го с лакът и натисна бутоните. Камерите са включени, сети се тя. Никого няма да заблуди, че е Андрю, така че ще приключат, преди да започнат. Началникът на охраната веднага ще позвъни в полицията. От нея се иска единствено да разкаже историята и Райън Болдари ще е с белезници, зад решетките и извън живота ѝ.

— Обажда се доктор Миранда Джоунс. — Плесна Райън, когато той одобрително я потупа по коляното. — С брат ми сме на път към института. Да, ще пореботим. Заради грижите през последните дни поизоставах с лабораторните изследвания. Ще бъдем при вас след десетина минути. Ще използваме главния вход. Благодаря.

Изключи и подсмръкна. Сега вече го хвана, реши тя, а той сам влезе в капана.

— Очакват ни и ще изключат алармата, когато пристигна.

— Чудесно. — Той протегна крака напред, когато тя отново подкара. — Правя всичко това за теб, да знаеш.

— Нямам думи да изразя колко високо го оценявам.

— Не е нужно да ми благодариш. — Махна пренебрежително с ръка и се ухили, когато тя изсумтя. — Независимо от всичките

неприятности, които ми причини, те харесвам.

— Поласкана съм, няма що.

— Ето, виждаш ли? Имаш стил, да не говорим за устата, която жадува да бъде вкусвана дълго в тъмнината. Наистина съжалявам, че нямах повече време за устата ти.

Ръцете ѝ стиснаха кормилото. Задушаваше се от гняв.

— Ще разполагаш с повече време, Райън — увери го тя любезно. — Устата ми ще те схруска, ще те направи на парченца и ще те изплюе, преди да приключим.

— Очаквам го с нетърпение. Хубаво е тук — отбеляза, докато тя следваше крайбрежия път към града. — Брулени от вятъра скали, изпълнени с драматизъм, но и самотни, и същевременно — съвсем наблизо — култура и цивилизация. Подхожда ти. Предполагам, че къщата винаги е принадлежала на рода ви.

Тя не отвърна. Колкото и нелепи да бяха постъпките ѝ в момента, не възнамеряваше да добавя към тях и приятелски разговор с него.

— Неизбежно е — продължи той, без да се засяга. — Наследство, пари... Но и името, разбира се. Родът Джоунс от Мейн. Просто класа.

— Не е като рода Болдари от Бруклин — промърмори тя, но с това само го разсмя.

— О, ние притежаваме други неща. Семейството ми ще ти хареса. Не е възможно да не ти допадне. Но се чудя как ли ще те преценят те, доктор Джоунс.

— Вероятно ще ги видя по време на процеса.

— Все още си решила да ме изправиш пред съда, както виждам. — Профилът ѝ го възхищаваше почти толкова много, колкото назъбените скали и мяркащото се между тях тъмно море. — В тази игра съм от двадесет години, скъпа. Нямам никакво намерение да направя погрешна стъпка в навечерието на оттеглянето си.

— Крадецът винаги си остава крадец.

— Да, по душа остава, съгласен съм. Но по дела... — Въздъхна дълбоко. — Да изчистя името си и приключвам. Ако ти не беше оплела конците, сега щях да прекарвам добре заслужена ваканция на някой карибски остров.

— Колко трагично са се стекли обстоятелствата за теб.

— Да, така е. — Отново сви рамене. — Но все още имам възможност да открадна няколко дни.

Разкопча предпазния колан и се извърна да вземе чантата, която остави на задната седалка.

— Какво правиш?

— Почти стигнахме.

Подсвиркваше си тихичко, докато вадеше скиорската шапка и я нахлузи ниско на челото. После се появи дълъг черен кашмирен шал, който омота около врата си и през устата.

— Можеш да се опиташ да предупредиш охраната — подхвана той, като оглеждаше резултата в огледалото. — Но сториш ли го, никога повече няма да видиш нито бронзовата статуетка, нито мен. Ако ще играеш честно, ще влезеш, ще тръгнеш към лабораторията, както би направила при нормални обстоятелства, и всичко ще е наред. Андрю е малко по-висок от мен — прецени той, докато разгъваше дълго черно палто, — но не би трябвало да има някакво значение. Те ще видят каквото очакват да видят. Хората винаги постъпват така.

Когато спря на паркинга, се принуди да признае пред себе си, че той има право. Беше толкова анонимен в топлите зимни дрехи, че никой нямаше да го погледне втори път. Излязоха от колата и се насочиха към главния вход; даде си сметка, че дори тя би го сбъркала с Андрю.

Езикът на тялото, походката, леко приведените рамене бяха еднакви.

Прокара магнитната карта през процепа с раздражение. След пауза натисна номера на личния си код. Представи си как прави гримаси към камерата, обръща се към Райън, удря го с юмрук по самодоволното лице и охраната се втурва към тях. Вместо това леко почукваше с картата по дланта си и чакаше сигнала, че вратата е отключена.

Райън лично натисна дръжката и сложи ръка на раменете ѝ. Държеше главата си приведена и ѝ шепнеше, докато влизаха:

— Никакви отклонения, доктор Джоунс. Нямах нужда от главоболията и шума, който ще се вдигне в пресата.

— Нужна ми е единствено бронзовата статуетка.

— Ще я получиш. Поне временно.

Задържа ръката си върху раменете ѝ и я насочи по коридора, после по стълбището и вратата на лабораторията. Тя отново използва картата си, за да влязат.

— Няма да излезеш оттук с нещо, което ми принадлежи.

Той запали осветлението.

— Проведи си тестовете — предложи ѝ, като събличаше палтото си. Остана с ръкавици, за да извади статуетката и да ѝ я подаде. — Отчасти знам как се провеждат изследванията, доктор Джоунс, и ще те следя.

И това, помисли си той, е един от най-големите рискове, който поемаше през живота си: да дойде тук с нея. Сам се напъха в капана, без да може да си обясни защо.

Вадя я как извади очила от чекмеджето и си ги сложи. Сексапилна жена-учен — за това се оказа прав, прецени той и се настани удобно, за да наблюдава как отнася статуетката към работния плот.

Репутацията и гордостта му — а те бяха едно и също — бяха заложенени.

Ударът, който трябваше да е чист и последен в кариерата му, му донесе много повече главоболия, загуба на пари и вреда.

Но онова, което трябваше да направи, което възнамеряваше да направи, бе да се изправи пред нея, да я заплаши и шантажира, за да му покрие загубите и да си тръгне.

Не устоя на изкушението да не я надхитри. Несъмнено тя ще се опита да го убеди, че статуетката е истинска. И когато постъпи така, ще си плати.

Пресметна, че творбата на Челини ще е добра отплата. Институтът, реши той, докато я наблюдаваше как работи, е на път да направи щедро дарение на галерия „Болдари“.

Това ще я довърши.

Със свъсени вежди вдигна глава от микроскопа. Чувстваше стомаха си свит на топка, но това нямаше вече нищо общо с гнева, изпитан преди малко, или с принудителното ставане. Не изрече нито дума, но трескаво записваше нещо.

Взе още една стърготина от статуетката и започна да изследва патината и метала. С преbledняло лицето постави статуетката на везните и отново си записа нещо.

— Трябва да проверя нивото на корозия и да направя рентгенови снимки, за да изследвам инструментите, с които е правена.

— Добре. Действай.

Следваше я из лабораторията и си представяше къде точно ще постави творбата на Челини. Малката „Венера“, която също ще му даде, ще е за личната му колекция, но Челини ще е за галерията, там, където всички ще я видят, и ще придаде престиж на бизнеса му.

Измъкна тънка пура от джоба и посегна към запалката.

— Тук не се пуши — рязко го предупреди тя.

— Извикай полиция — предложи той, а после попита: — Какво ще кажеш за малко кафе?

— Остави ме на мира. Млъкни.

Стомахът и се сви още повече. Правеше изследването като по учебник. Но вече знаеше.

Нагорещи глината, изчака, молеше се да проблеснат кристалчетата. Хапеше устни, за да не му достави удоволствието да изстене.

Но когато вдигна рентгеновата снимка, за да я разгледа, и видя, че предположението ѝ се потвърждава, пръстите ѝ замръзнаха.

— Е? — обади се той и вдигна вежди в очакване да чуе лъжата.

— Тази бронзова статуетка е фалшификат. — Останала без сили, тя се отпусна на стола и не забеляза изненадата в очите му. — Формулата, доколкото мога да съдя от предварителния тест, е правилна. Но патината е поставена наскоро и нивото на корозия не е достатъчно за статуетка от XVI век. И инструментите не отговарят на използваните по онова време. Изработката е добра — продължи тя, — но не е истинска.

— Доктор Джоунс — пророни той, — изненадваш ме.

— Това не е бронзовата статуетка, която изследвах преди три години.

— Изложила си се, Миранда. Ще трябва да го признаеш.

— Това не е същата статуетка — повтори тя. — Не знам какво си искал да докажеш, като ми донесе този фалшификат и ме накара да участвам в целия маскарад.

— Това е бронзовата статуетка, която взех от Южната галерия — повтори той с равен тон. — Хайде, престани с глупостите и свали картите си.

— Нямам никакви карти за сваляне. — Грабна статуетката и я тикна в ръцете му. — Ако си въобразяваш, че можеш да нахълташ в дома ми и да се опиташ да ми пробуташ очевиден фалшификат като нещо, което съм притежавала, за да ти дам друго произведение на изкуството, значи си луд.

— Откраднах тази статуетка, вярвайки на твърдението ти, че е истинска.

— О, господи... Ще извикам охраната.

Сграбчи я за ръката и я притисна грубо към плота.

— Виж, скъпа. Хванах се на тази игричка против здравия си разум. Сега вече всичко свърши. Може и да не си се опитала да пробуташ фалшификат. Може да е била неволна грешка, но...

— Не съм направила грешка. Не правя грешки.

— Бронзовата статуя на Фиесоле говорили ти нещо?

Гневната руменина изчезна от лицето ѝ. Очите ѝ станаха като стъклени. За миг той си помисли, че ще се изплъзне от ръцете му като вода. Ако се преструваше така умело на разстроена, даде си сметка той, значи я е подценил.

— Не съм направила грешка — повтори тя, но гласът ѝ трепереше. — Ще го докажа. Разполагам с бележките си, докладите, рентгеновите снимки от изследванията на оригиналната статуетка.

Уязвимостта ѝ го смути и ѝ позволи да се измъкне. Поклати невярващо глава и я последва до стаята с картотеката.

— Има разлика и в теглото — говореше тя забързано, докато трескаво търсеше ключа за шкафа. — Разбрах грешката, щом я взех в ръце. По-тежка е, но... Къде, по дяволите, е папката?

— Миранда...

— Прекалено тежка е. Патината е почти докарана, но не съвсем. Ала дори и това да те подведе, няма начин да сгрешиш с нивото на корозията.

Сега вече говореше съвсем неразбираемо и отключваше чекмедже след чекмедже.

— Няма я. Папките са изчезнали. — Помъчи се да се успокои. — Снимките, докладите, всичко за „Давид“ е изчезнало. Ти си ги взел.

— С каква цел? — попита той с известно нетърпение. Вярно, след като успях да се вмъкна тук и да задигна фалшификат, можех да

взема и каквото друго си поискам, но за какво ми е да взимам папките, Миранда?

— Трябва да помисля. Млъкни, ако обичаш. Трябва да помисля.

Притисна ръка към устните си и закрачи напред-назад. „Разсъждавай логично — заповяда си тя. — Логично. Прецени фактите.“

Той беше откраднал бронзовата статуетка, а тя се оказа фалшива. Какъв смисъл има да откраднеш фалшификат и после да го връщаш? Никакъв. Ако статуетката е истинска, защо той ще е тук? Нямаше да се появи. Следователно абсурдната история, която ѝ беше разказал, беше истинска.

Тя направи изследванията и се съгласи със заключенията му.

Дали беше допуснала грешка? Господи, беше ли сгрешила?

Не. Никакви емоции. Само логика, напомни си тя. Спря се и застана съвършено неподвижно.

Логиката, когато се прилага правилно, е учудващо проста.

— Някой те е изпреварил — пророни тя тихо. — Някой те е изпреварил и е оставил фалшификата.

Извърна се към него и по израза на лицето му се убеди, че и той е стигнал до същото заключение.

— Е, доктор Джоунс, май и двамата ни ритнаха по задника. — Наклони глава, за да я види по-добре. — Какво ще правим сега?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В шест сутринта Миранда се озова в кафене за шофьори на камиони по шосе № 1. Реши да го приеме като ден за ненормално поведение.

Сервитьорката им донесе каничка кафе, две дебели порцеланови чаши и поставени в прозрачен плик менюта.

— Какво правим тук?

Райън помириша кафето, отпи и въздъхна:

— Кафето е добро.

— Болдари, какво правим тук?

— Ще закусваме.

Облегна се назад и се зачете в листа.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Часът е шест сутринта. Ноцта беше тежка и съм уморена. Трябва да обмисля сериозно някои неща. Нямам време да седя в крайпътно кафене и да си разменям остроумия с някакъв крадец.

— До този момент не беше кой знае колко остроумна. Но си права, че изкара тежка нощ. Тук ще попаднеш ли на някой познат?

— Естествено, не.

— Точно това имах предвид. Трябва да хапнем и да поговорим. — Остави менюто и се усмихна на сервитьорката, която се появи с бележник в ръка. — Ще взема топло хлебче, пържени яйца и бекон, ако обичаш.

— Разбрах, началство. А за теб, мила?

— Аз... — Миранда се предаде и хвърли поглед на листа да избере нещо, от което да не се отрови. — Само овесена каша. Имате ли обезмаслено мляко за нея?

— Ще видя к'во мога да направя и ей сега ида.

— Добре, хайде да обмислим ситуацията — подхвана Райън. — Преди три години сте се сдобили с малка бронзова статуя на „Давид“. Според информацията ми баща ти я е открил при частни разкопки около Рим.

— Информацията ти е точна. Повечето от находките бяха дарени на Националния музей в Рим. Той донесе „Давид“ за института — да го изследваме и да го изложим в експозицията.

— И ти го изследва?

— Да.

— Кой работеше заедно с теб?

— Без бележките ми е трудно да се сетя.

— Опитай се да си припомниш.

— Беше преди три години. — Посегна към кафето. — Андрю, разбира се — отбеляза. — Той много хареса творбата. Допаднаше му. Мисля, че дори я скицира. Татко непрекъснато влизаше и излизаше от лабораторията, за да следи хода на работата. Беше доволен от резултатите. Джон Картър — добави, като разтри чело — започваше да я боли глава. — Той е началникът на лабораторията.

— Значи и той е имал достъп до статуетката. Кой още?

— Почти всеки, който е имал работа в лабораторията по онова време.

— Колко души работят в лабораторията?

— Между дванадесет и петнадесет. Зависи.

— И всеки от тях има достъп до папките, така ли?

— Не. — Направи пауза, докато им сервираха закуската. — Не всички асистенти и лаборанти имат ключове.

— Повярвай ми, Миранда, ключовете не са никаква пречка. — Усмихна ѝ се широко и ѝ наля още кафе. — Да допуснем, че всеки служител от лабораторията е имал достъп до папките. Трябва да се сдобиеш със списък на персонала.

— Защо?

— Нали искаш да откриеш статуетката? От времето, когато си изследвала творбата, докато аз те освободих от фалшификата, са минали три години — обясни той. — Който е извършил подмяната, е имал достъп до оригинала, за да направи копие. Най-умният и прост начин е от силиконова отливка да възпроизведе восъчна репродукция.

— Положително знаеш всичко за фалшификатите — отбеляза тя.

— Само толкова, колкото е нужно на човек в моя бранш да знае. Оригиналът е необходим, за да направиш отливка — продължи той, така очевидно незасегнат, че тя се зачуди защо въобще си дава труд да го иронизира. — Най-лесно е да стане, докато бронзовата статуетка е

още в лабораторията. След като я изложат в залата, ще трябва да се справиш и с охраната, а вашата си я бива.

— Благодаря ти. Млякото не е обезмаслено — оплака се тя, като се намръщи на малката каничка, която келнерката донесе с овесената каша.

— Живей опасно. — Той посоли яйцата. — Ето как виждам нещата. По онова време някой в лабораторията е забелязал накъде водят резултатите ти. Статуетката си я бива. Колекционер би платил добри пари за нея. Затова този човек — може да е дължал пари, да е имал зъб на теб или на някого от семейството ти просто е решил да си опита късмета. Прави отливката някоя нощ. Не е особено сложна работа, а и разполага с лабораторията. Нищо по-лесно. Дори сам да не знае как се прави отливка, неминуемо познава някого, който разбира от това. И още нещо — знае как да придаде на бронзовата повърхност старинен вид. Когато е готов, извършва подмяната. Най-вероятно преди статуетката да е изложена в залата.

— Това не е направено импулсивно. Нужно е време, планиране.

— Не казвам, че е било импулсивно, но не е било нужно и кой знае колко време. Колко дълго остана статуетката в лабораторията?

— Не помня със сигурност. Две-три седмици.

— Предостатъчно. На твое място бих изследвал повторно и някои други творби.

— Други? — Не разбираше как сама не се досети за това. — Господи!

— Направил го е веднъж, при това успешно. Защо да не опита отново? Не бъди така съкрушена, скъпа. Аз ще ти помогна.

— Ще ми помогнеш? — Разтърка уморените си очи. — Защо?

— Защото искам бронзовата статуетка. Все пак съм я обещал на клиента си.

Тя отпусна ръце.

— Ще ми помогнеш да я възстановя, за да я откраднеш отново?

— Имам интерес да го направя. Хайде, приключвай със закуската. Чака ни работа. — Взе си кафето и ѝ се ухили. — Партньорке.

Партньорка! Думата я накара да потрепери. Вероятно е прекалено изморена, за да разсъждава ясно, но в момента не виждаше как би могла да възстанови собствеността си без негова помощ.

Беше я използвал, припомни си тя, докато отключваше вратата на къщата. Сега тя ще го използва. После ще се погрижи следващите двадесет години да взима душ в обща баня във федерален затвор.

— Очакваш ли някого днес: чистачка, телефонен техник, от сервиза да оправя някои домакински уред?

— Не. Хората от фирмата за чистене идват във вторник и петък.

— Фирма за чистене? — Той си свали сакото. — Няма да получиш домашно сготвена яхния или мъдър съвет от хората от такава фирма. Нужна ти е икономка, която да се казва Мейбъл, да носи бяла престилка и ниски обувки.

— Хората от фирмата си вършат работата, без да се натрапват.

— Жалко, че така мислиш. Андрю вече трябва да е тръгнал за работа. — Погледна часовника си, беше осем и петнадесет. — По кое време идва асистентката ти?

— Лори пристига в девет. Обикновено — по-рано.

— Ще ѝ се обадиш. Знаеш ли домашния ѝ телефон?

— Да, но...

— Обади ѝ се да ѝ съобщиш, че днес няма да ходиш на работа.

— Разбира се, че ще отида. Имам съвещания.

— Ще ги отложиш. — Влезе във всекидневната и свойски се залови да запали огъня в камината. — Кажй ѝ да изготви списък на хората, работили в лабораторията през последните три години. Най-добре е да започнем с това. Нека ти го изпрати тук.

Запали съчките и след секунди огънят се разгоря. Не каза нищо, когато той подбра две цепеници от сандъчето и сръчно ги постави върху лумналите пламъци.

Надигна се и като се обърна, срещна саркастичната ѝ усмивка:

— Още нещо да свърша?

— Скъпа, приемай нарежданията малко по-весело. Все някой трябва да е начело.

— И това ще си ти?

— Точно така. — Пристъпи към нея и я хвана за раменете. — Знам много повече от теб за кражбите.

— Повечето хора не биха приели това като предимство за един водач.

— Повечето хора не са се заели да хващат крадец.

Погледът му се насочи към устните ѝ.

— Не си и помисляй дори!

— Никога не цензурирам мислите си. От това се хваща язва. Бихме могли да се насладим на нашия... съюз много повече, ако се държиш малко по-дружелюбно.

— По-дружелюбно?

— Добре — по-гъвкаво. — Той я притегли към себе си. — По отношение на някои неща.

Остави тялото си да се докосна до неговото.

— Като например?

— Ами, като начало...

Сведе глава, вдъхна аромата ѝ и предусети вкуса. В следващия миг дъхът му секна и болката от юмрука ѝ, забил се в корема му, премина по тялото му.

— Казах ти да си държиш ръцете настрани от мен.

— Вярно. — Кимна и разтърка удареното място. Още няколко сантиметра по-надолу и юмрукът ѝ щеше да го лиши от мъжественост. — Имаш здрав и силен удар, доктор Джоунс.

— Бъди благодарен, че го смекчих, Болдари. Иначе щеше да си на четири крака и да се мъчиш да си поемеш дъх. Смятам, че сме наясно по този въпрос.

— Напълно. Хайде, обади се, Миранда. И да се хващаме на работа.

Постъпи според желанието му, защото ѝ се стори разумно. Единственият начин беше да се започне, а за да се започне, е нужна отправна точка.

В девет и половина седеше в кабинета в дома си и извикваше данните на компютъра си.

Стаята бе делова, както и кабинетът ѝ в института, но все пак малко по-уютна. И тук Райън запали огън в камината въпреки възражението и, че не се налага да го прави, защото не е толкова студено. Пламъците играеха весело в каменната камина, а късното зимно слънце проникваше през прозорците.

Седяха един до друг зад бюрото и преглеждаха имената.

— Изглежда сте имали доста голямо движение на персонала преди осемнадесет месеца — посочи той.

— Да. По онова време майка ми реорганизира лабораторията във Флоренция. Прехвърли някои от хората ни там, други дойдоха тук.

— Изненадан съм, че не си се възползвала от тази възможност.

— Коя?

— Да се преместиш във Флоренция.

Пусна списъка да се разпечата. Ако разполага с разпечатка, не е нужно да седи така близо до него.

— Нямахше подобна възможност. Андрю и аз ръководим института. Майка ми ръководи „Станджо“.

— Ясно. — Той се престори, че разбира. — Да няма търкания между теб и мама?

— Семейните ми отношения не са твоя работа.

— Повече от търкания май. А баща ти?

— Моля?

— Не си ли момиченцето на татко?

Не успя да се сдържи и се засмя. После стана, за да вземе разпечатката.

— Никога не съм била ничие момиченце.

— Съжалявам — призна той искрено.

— В момента не сме се събрали да се занимаваме със семейството ми.

Тя се настани на малкия, покрит с малинова дамаска диван и се опита да се съсредоточи върху списъка, който танцуваше пред изморените ѝ очи.

— А защо? Нали ръководите бизнеса си семейно. Ами ако някои е искал да си отмъсти на семейството ви, като открадне бронзовата статуетка?

— Това е от италианския ти корен — отбеляза тя сухо, с което го накара да се усмихне.

— Ирландският ми корен е също толкова заинтересован да си отмъсти, скъпа. Разкажи ми за хората от списъка.

— Джон Картър — началник на лабораторията. Има докторат. От шестнадесет години работи при нас. Най-много го вълнува ориенталското изкуство.

— Не, интересува ме нещо по-лично: женен ли е, трябва ли да плаща издръжка, играе ли комар, пие ли, облича ли се в женски дрехи събота вечер?

— Не ставай глупав. — Сви крака под себе си. — Женен е, не се е развеждал. Има две деца. Мисля, че по-голямото постъпи вече в колеж.

— Доста пари трябва, за да отгледаш деца и да ги пратиш в колеж. — Премести поглед и се спря на графата за годишния доход. — Изкарва прилични пари, но това невинаги е достатъчно.

— Съпругата му е адвокат и сигурно печели повече от него. Парите не са проблем за тях.

— Парите са винаги проблем. Каква кола кара?

— Представа нямам.

— Как се облича?

Накани се да въздъхне, но изведнъж ѝ хрумна накъде всъщност бие той.

— Стари сака и глупави вратовръзки — започна тя, затваряйки очи — опита се да си представи началника на лабораторията. — Нищо скъпо, макар съпругата му да му подари часовник „Ролекс“ за двадесетата годишнина от сватбата им. — Потисна прозявката си. — Носи едни и същи обувки всеки ден. „Хъш Пъпис“. Преди да се разпаднат, си купува други.

— Я подремни малко, Миранда.

— Добре съм. Кой е следващият? — С усилие отвори очи. — О, Илис — бившата съпруга на брат ми.

— Имаше ли грозни сцени при развода?

— Въпреки развода тя винаги се е държала добре към него. Тук беше заместничка на Джон, а после я прехвърлиха във Флоренция. Сега е началник на лаборатория при майка ми. Сремнаха се с Андрю тук, в института. Всъщност аз ги запознах. Той беше като зашеметен. Шест месеца по-късно се ожениха.

— Колко време продължи бракът?

— Две години. През по-голямата част от времето изглеждаха доста щастливи, а после започнаха да се отчуждават.

— Тя какво искаше? Скъпи дрехи, ваканции в Европа, голяма, представителна къща?

— Искаше вниманието му — промърмори Миранда и отпусна глава на дивана. — Искаше да не се напива и да се съсредоточи върху брака им. Такова е проклятието на семейство Джоунс. Ние просто не можем да се справим. Вечно объркваме нещо във връзките си. Трябва да оставя очите си да си починат минутка.

— Разбира се.

Той продължи да изучава списъка. В момента за него това бяха само имена върху лист хартия. Възнамеряваше да станат нещо много по-познато. Преди да приключи, ще знае всички интимни подробности: банковите сметки, пороците, навиците.

Към списъка прибави още три имена: Андрю Джоунс, Чарлз Джоунс и Елизабет Станфорд-Джоунс.

Надигна се, наведе се да ѝ свали очилата и ги постави на близката масичка. В съня си не приличаше на невинно момиче, а на изтощена жена.

Реши да я остави да поспи час-два.

Отговорите бяха някъде у нея; беше сигурен в това. Тя беше свързващото звено.

Докато Миранда спеше, позвъни в Ню Йорк. Каква полза да имаш брат, компютърен гений, и да не го използваш от време на време?

— Патрик? Райън се обажда. — Отпусна се на стола и се загледа в заспалата жена. — Захванал съм се с няколко работи и не ми достига времето. Интересува ли те? — Засмя се. — Да, разбира се, срещу заплащане.

Ехтяха църковни камбани. Музиката им се носеше над покривите с червени керемиди и поемаше към хълмовете. Въздухът беше топъл, небето — синьо.

Но в тъмното мазе на вилата сенките бяха плътни. Неволно потрепери, като погледна надолу по стълбите. Там беше; знаеше, че е там.

Чакаше я.

Дървеното стъпало под нея поддаде. Бързай. Бързай! Въздухът не ѝ достигаше; по гърба ѝ се стичаше неприятна пот. Ръцете ѝ

трепереха, когато посегна да го вземе, извади фенерчето си и насочи лъча му към чертите на лицето.

Вдигнати нагоре ръце, щедри гърди, съблазнително разпилени коси. Бронзовата статуетка беше лъскава, а не покрита със синьо-зелена патина. Прокарваше пръсти по нея и усещаше хладината на метала.

Отнякъде долетя музика на арфа и нежен женски смях. Очите на статуетката оживяха, бронзовите устни се усмигнаха и изрекоха името ѝ.

Миранда.

Събуди се; сърцето ѝ биеше лудо. За миг бе готова да се закълне, че усеща аромата на парфюм силен, с дъх на цветя. И чуваше далечното ехо на струни от арфа.

Всъщност беше звънецът на външната врата; настойчив и някак нетърпелив. Още замаяна, тя отметна завивката и бързо излезе от стаята.

— Татко! — Прочисти гърлото си, за да отпъди сънливостта от гласа си и направи втори опит: — Здравей. Не знаех, че ще идваш в Мейн.

— Току-що пристигам.

Беше висок, строен мъж, силно загорял от слънцето. Гъстата му коса лъщеше като стомана. Имаше добре оформена брадичка и мустаци.

Очите му — наситено сини като на дъщеря му — се вираха през стъклата на очилата с тънка телена рамка и изучаваха Райън.

— Виждам, че не си сама. Надявам се, че не преча.

Запазвайки самообладание, младият мъж протегна ръка.

— Доктор Джоунс, какво удоволствие. Родни Дж. Петбоун. Колега съм — а и надявам се приятел на дъщеря ви. Току-що пристигам от Лондон — продължи той, отстъпи назад и елегантно поведе Чарлз със себе си. Хвърли ѝ бегъл поглед, а тя продължаваше да стои на мястото си и го зяпаше, сякаш изведнъж му бяха поникнали две глави. — Миранда любезно се съгласи да ми отдели известно време, докато съм тук. Хайде, Миранда, мила — подкани я той, протегна ѝ ръка и я дари с чаровна усмивка.

Не знаеше кое я смайва повече: преданата му усмивка или акцентът на английски аристократ, който се лееше от устата му, сякаш

беше роден със синя кръв.

— Петбоун? — Баща ѝ свъси вежди, а тя продължаваше да стои неподвижна като някоя от бронзовите си статуи. — Да не би да сте момчето на Роджър?

— Не, той ми е чичо.

— Чичо? Не знаех, че има брат.

— Полубрат. Кларънс — моят баща. Да ви помогна ли с палтото, доктор Джоунс?

— Да, благодаря. Миранда, идвам от института. Казаха, че днес не се чувстваш добре.

— Бях... Боли ме главата. Нищо сериозно.

— Хванаха ни, мила. — Райън се насочи към нея и така силно стисна ръката ѝ, че я заболя. — Сигурен съм, че баща ти ще разбере.

— Не — отхвърли решително Миранда, — няма да разбере.

— Вината е изцяло моя, доктор Джоунс. Тук съм само за няколко дни. — Подсили думите си, като целуна пръстите на младата жена. — Опасявам се, че аз убедих дъщеря ви да си вземе свободен ден. Помага ми в изследването на фламандските художници от XVII век. Доникъде нямаше да стигна без нея.

— Разбирам. — Неодобрението проблесна в очите на Чарлз. — Страхувам се, че...

— Тъкмо се канех да направя чай — прекъсна го Миранда. Нужно ѝ бе време да събере мислите си. — Нали ще ни извиниш за момент, татко? Защо не ни изчакаш във всекидневната? Няма да се бавим. Родни, нали ще ми помогнеш?

— С удоволствие.

Той се усмихна лъчезарно, когато тя на свой ред стисна силно ръката му.

— Да не си полудял? — изсъска тя, когато вратата на кухнята се затвори зад тях. — Родни Дж. Петбоун! Кой, по дяволите, е той?

— В момента това съм аз. Нали не съм тук. Не помниш ли? — попита я и стисна брадичката ѝ.

— Остави у баща ми впечатление, че съм избягала от работа. — Грабна чайника и го отнесе до мивката. — И не само това, ами и че си прекарваме славно.

— Наистина славно — съгласи се той и понеже не издържа на изкушението, застана зад нея и я прегърна през кръста. — Толкова си

сладка, Миранда.

— Не съм сладка и тази глупава лъжа никак не е по вкуса ми.

— Е, предполагам, нямаше как да го уведомя, че съм откраднал бронзовата статуетка. Щеше да се наложи да му съобщим, че е фалшификат и че в момента институтът здравата мами застрахователната компания. В тази ситуация някак ми се струва, че е далеч по-приемливо да си прекарваш славно с един английски аристократ.

Тя стисна зъби и сложи чайника на печката.

— И защо точно с английски аристократ, по дяволите?

— Така ми хрумна, а и ми се струва, че това е твоят тип мъж. — Усмихна ѝ се приветливо, когато тя му хвърли сърдит поглед. — Важното е, Миранда, че баща ти е тук, бил е в института и сега очаква някои отговори. Ти ще трябва да решиш какво да му кажеш.

— Знам. За толкова глупава ли ме смяташ?

— Не, но си непоправимо честен човек. Да се лъже, е истинско изкуство. Сега ще му кажеш всичко, което знаеш до момента, преди да се появя при теб днес в сутрешните часове.

— И сама щях да се досетя да постъпя така, Родни.

Но стомахът ѝ вече се свиваше от току-що изречената лъжа.

— Спала си по-малко от три часа. Станала си някак по-бавна. Къде са ти чашите? — попита той и пресегна да отвори шкафа.

— Не, недей да вадиш всекидневния сервиз. Извади сервиза от фин порцелан в шкафа в трапезарията.

Той вдигна озадачено вежди. Фините сервизи се пазеха за гости, не за членове на семейството. Това добави още един щрих към образа, който градеше за Миранда Джоунс.

— Ще извадя две чаши. Родни има чувството, че баща ти би искал да поговори насаме с теб.

— Страхливец — процеди тя през зъби.

Нареди чайника, чашите и чинийките върху таблата и се опита да потисне раздражението, че Райън се измъкна през задното стълбище и я остави да се оправя сама. Изправи рамене, взе таблата и я отнесе във всекидневната, където баща ѝ стоеше пред камината и четеше нещо от малък бележник.

„Толкова е привлекателен“ бе единственото, което ѝ мина през ума. Висок, строен, със загар и лъскави коси. Когато беше малка, го

възприемаше като герой от приказките. Не принц или рицар, а вълшебник; беше така мъдър и изпълнен с достойнство.

Толкова отчаяно бе копняла да я обича, да я носи на рамене, да я прегръща, да я слага да спи вечер и да ѝ разказва приказки. Вместо това трябваше да се задоволи с бегло и често разсеяно внимание.

Въздъхна и влезе в стаята.

— Помолих Родни да ни остави за малко насаме — подхвана тя. — Предполагам, искаш да ме разпиташ за обира.

— Да, Миранда. Новината доста ме разстрои.

— Всички се чувстваме така. — Остави подноса, седна и наля, както бяха я учили. — Полицията започна разследване на случая. Надяваме се да си възвърнем бронзовата статуетка.

— Но междувременно шумът около случилото се вреди на института. Майка ти е доста притеснена, а и на мен ми се наложи да нарежа разкопките на важен етап, за да се появя тук.

— Нямаше нужда да идваш. — С нетрепващи ръце му поднесе чашата чай. — Прави се всичко необходимо.

— Очевидно охраната ни не е на нужното ниво. Брат ти отговаря за това.

— Андрю няма никаква вина.

— Поверихме института в неговите ръце, а и в твоите — напомни той и отпи от чая.

— Справя се великолепно. Посещенията в курсовете ни се увеличиха с десет процента, придобивките ни през последните пет години са невероятни.

Така я болеше да се защитава и оправдава пред мъжа, който пренебрегна задълженията си към института със същата лекота, с която се оттегли от отговорностите към семейството си.

— За теб институтът никога не е бил от голямо значение — отбеляза тя предпазливо, понеже знаеше, че ще предизвика гнева му. — Винаги си предпочитал разкопките. Двамата с Андрю посвещаваме на института цялото си време и енергия.

— И в този момент ни сполетя първия обир от поколение насам. Това не може да се пренебрегне, Миранда.

— А времето, усилената работа и подобренията, които направихме, могат, така ли?

— Никой не ви укорява за ентузиазма ви. Но се налага да се справим с възникналото положение. И като прибавим лошото впечатление, което си оставила във Флоренция, нещата се усложняват.

— Лошото впечатление — промърмори тя. — Свърших всичко, което се очакваше от мен във Флоренция. Абсолютно всичко. — Усети, че е готова да се поддаде на чувствата си, и се постара да се вземе в ръце, както се очакваше от нея. — Ако имах възможност да видя резултатите от направените след мен изследвания, щях да анализирам собствената си работа и да определя къде е допуснатата грешка.

— За това ще се наложи да говориш с майка си, но бих споделил, че тя е доста недоволна. Ако пресата не е била уведомена...

— Не съм говорила с никакви журналисти. — Изправи се, защото повече не бе в състояние да се преструва на спокойна. — Никога с никого извън лабораторията не съм говорила за „Смуглата дама“. По дяволите! Защо да го правя?

Той замълча и постави чашата настрана. Ненавиждаше конфликтите и обърканите чувства, които пречат на нещата да текат гладко. А ясно си даваше сметка, че дъщеря му е твърде емоционален човек.

— Вярвам ти.

— И да бъда обвинявана... Какво?

— Вярвам ти. Макар да си упорита и често вироглава според мен, никога не си била нечестна. Щом казваш, че не си говорила с журналисти по този въпрос, ти вярвам.

— Аз... Благодаря ти.

— Но това не променя особено положението. Трябва да се отклони вниманието на пресата от случая. Обстоятелствата така или иначе, поставят теб в центъра на разразилата се буря. Затова с майка ти смятаме, че ще е най-добре да излезеш в по-дълга отпуска.

— Вече обсъдихме този вариант. Заявих й, че няма да се крия. Нищо нередно не съм извършила.

— Въпросът не е какво си или не си направила. Докато не приключат и двата инцидента, присъствието ти в института е пагубно.

Изправи се.

— Смятано от днес, един месец си в отпуска. Можеш да отидеш в института, за да се погрижиш за някои неотложни неща, но е най-

добре, ако го свършиш оттук, и то в следващите четиридесет и осем часа.

— Най-добре тогава да ме жигосате с едно „В“ на челото, за да обявите на всички, че съм виновна.

— Както винаги си склонна да драматизираш нещата.

— А ти както винаги се оттегляш. Е, знам, че съм сама. — Макар да й беше унижително, направи последен опит: — Не би ли могъл поне веднъж да застанеш на моя страна?

— Не става въпрос да се застане на нечия страна, Миранда. И не го приемай като укор срещу себе си. Така ще е най-добре за всички, включително и за института, и за „Станджо“.

— Но това ме наранява.

Той се прокашля и избегна да я погледне в очите.

— Като поразсъдиш малко, ще се убедиш, че най-добре е да се постъпи така. Ще бъда в хотела до утре, ако съм ти нужен за нещо.

— Май никога няма да си ми нужен за нищо — прошепна тя и по-високо добави: — Сега ще ти донеса палтото.

Понеже изпитваше известни угризения, той я последва в антрето.

— Възползвай се от предоставената ти възможност. Попътувай, събери малко слънце. Може би твоят млад приятел... ще те придружи.

— Моят какво? — Взе палтото от дрешника и хвърли поглед нагоре по стълбището. Засмя се. — А, да... — Наложил се да избърше напираниците от истеричен смях сълзи. — Бас държа, че Родни с огромно удоволствие би заминал някъде с мен.

Помаха на баща си за довиждане и като приседна на най-долното стъпало, избухна в неудържим смях, който постепенно премина в ридания.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Човек с три сестри знае всичко за женските сълзи. Това са бавните, прекрасни сълзи, които предпазливо се спускат подобно на диаманти и са в състояние да накарат един мъж да прости какво ли не. Това са и горещите, сърдите сълзи, които се леят от женските очи като огън и предупреждават умния мъж да бяга. Има и сълзи, така дълбоко скрити в сърцето, че, изригвайки, предизвикват нетърпима болка у мъж, който ги зърне.

Затова я остави насаме, свита на най-долното стъпало на стълбището, докато бликащите от сърцето ѝ сълзи се лееха. Можеше единствено да чака.

Най-сетне силните ридания позагълхнаха; той пое по коридора, намери някакво яке в дрешника и се върна.

— Вземи — подкани я. — Да отидем да подишаме чист въздух.

Тя го погледна със зачервени и объркани очи. Очевидно съвсем бе забравила за присъствието му.

— Какво?

— Хайде да отидем да глътнем малко въздух — повтори той и понеже тя продължаваше да седи безпомощно, протегна ръка и я изправи.

Помогна ѝ да облече якето, обърна я към себе си и го закопча.

— Предпочитам да съм сама — пророни тя и усети болка в гърлото.

— Прекалено дълго прекара сама — отбеляза той, посегна към сакото си, облече го и я поведе към входната врата.

Вятърът духаше, а слънцето не проявяваше никаква милост към и без това изстрадалите ѝ очи. Започна да се чувства и малко унижена. „Сълзите и без това не утешават — помисли си тя, — но поне когато човек е сам, са нещо лично и никой не вижда провала ти.“

— Тук наистина е страхотно — подхвана той, макар да усети, че ръката ѝ е готова да се отскубне от неговата. — Уединено място, прекрасна гледка и дъх на море. Бих добавил само, че земята около къщата се нуждае от малко повече грижи.

Представителите на семейство Джоунс, помисли си той, просто не прекарват достатъчно време извън къщата. В края на моравата стърчаха две стари дървета, които плачеха за опънат хамак между тях. Съмняваше се дали Миранда някога се е излягала в хамак през летен следобед.

Виждаха се и храсти, оголени от зимата, които вероятно цъфтяха великолепно през пролетта, моравата, също се нуждаеше от грижи.

Макар че беше градско чедо, природата винаги го възхищаваше.

— Не се грижиш както трябва за собствеността си — отбеляза той. — Изненадваш ме, Миранда. Предполагах, че жена с твоята практична натура би поддържала имота си, особено ако е така впечатляващ като този.

— Е, къща като къща.

— Да, но е редно да е дом. Тук ли израсна?

— Не. — Искаше да се върне вътре, да глътне аспирин и да легне в затъмнена стая. Но не събра достатъчно сили и се остави да я поведе към пътеката до скалите. — Някога принадлежеше на баба ми.

— А, това обяснява нещата. Някак не си представях, че баща ти би предпочел да живее в подобна къща. Въобще не би му подходило.

— Та ти не познаваш баща ми.

— Как да не го познавам? — Вятърът ги пронизваше, докато се катереха по скалите. Бяха гладки и обли и проблясваха като олово на слънчевата светлина. — Надут, арогантен. Има онзи ограничен мироглед, който го прави брилянтен в неговата тясна област, но е егоист. Той не слуша какво му се говори — добави, когато пристигнаха на площадката над морето, — защото не знае как да изслушва другия.

— А ти очевидно владееш това изкуство. — Решително изтегли ръката си от неговата и обгърна тялото си. — Не разбирам защо се изненадвам, че човек, който краде собствеността на другите и така се препитава, би се поколебал да не подслушва чужди разговори.

— И аз не знам. Но истината е, че ти си оставена да те брули вятърът. Какво ще направиш по този въпрос?

— Какво да направя? Какъвто и авторитет да съм си изградила в института, всичко се свежда до това, че работя за родителите си. Временно съм отстранена и не мога да предприема нищо.

— Нищо не можеш да предприемеш само ако не го желаш.

— Ти въобще не разбираш. — Рязко се извърна към него и той забеляза, че самосъжалението в погледа ѝ сега се замени с гняв. — Те командват парада и винаги са го правили. Както и да представяш нещата, аз върша онова, което ми наредят. Ръководя института заедно с Андрю, защото на тях двамата не им се занимава с него. А винаги са знаели, че щом решат, могат да изтеглят килима изпод краката ни. Е, сега направиха точно това.

— И ти ще се примириш? Отвърни на удара, Миранда. Покажи им какво можеш. Институтът не е единственото място, където би блеснала с талантите си.

— Да не мислиш, че има известен музей или лаборатория, които ще ме наемат след случилото се? Бронзовата статуетка на Фиесоле ме провали. Ще ми се никога да не я бях зървала.

Почувства се победена, седна на скалата и се загледа към мястото, където фарът се открояваше като бял мрамор на фона на суровото синьо небе.

— Тогава организирай своя лаборатория.

— Това са нереални мечти.

— Мнозина ми казваха същото, когато се канех да отворя галерията в Ню Йорк — подхвърли той и се настани до нея.

Тя се изсмя горчиво.

— Изглежда, разликата между нас е, че не възнамерявам да крада, за да започна свой бизнес.

— Всеки от нас прави онова, което може най-добре — отбеляза той. Извади пура и я запали. — Нали имаш лични връзки? Умна си. Разполагаш със средства.

— Имам ум и пари. Що се отнася до връзките... — Сви рамене. — В момента не мога да разчитам на тях. Обожавам работата си — продължи и сама се изненада от казаното. — Обожавам етапите, откритието. За мнозина науката е скучна работа, но грешат. Тя е като разпръснатата мозайка и не всички парчета се наместват, но успееш ли да сглобиш няколко, да попаднеш на някои отговори, усещането е изключително. Не искам да загубя всичко това.

— Няма, стига да не се предадеш.

— В мига, когато видях бронзовата статуя и разбрах каква е задачата, останах омаяна от разкриващите се възможности. Знам, че донякъде се водех от егоистични подбуди. Щях да я изследвам, да

докажа колко съм умна и добра и майка ми щеше да ме похвали. Както правят майките, когато децата им играят в училищна пиеса: със сантиментален ентусиазъм и гордост. — Отпусна глава върху коленете си. — Колко трогателно!

— Не си права. Повечето хора израстват с желанието да направят нещо за родителите си, надяват се да чуят похвалите им.

Извърна глава и се вгледа в него.

— Ами ти?

— Все още помня откриването на галерията в Ню Йорк, моментът, когато родителите ми влязоха. Баща ми беше облечен в официалния си костюм — онзи, с който неизменно ходеше на сватби и погребения — а майка ми беше с нова синя рокля и с прическа. Помня лицата им: сантиментално въодушевени и горди. — Лекичко се засмя. — И малко шокирани. За мен всичко това имаше огромно значение.

Тя извърна глава, подпряла брадичката на ръцете си, и се загледа към морето, където вълните връхлитаха силни и студени.

— Помня как ме отстрани майка ми от проекта във Флоренция. — Въздъхна. — Щях да понеса по-леко едно разочарование или съжаление, отколкото студеното презрение.

— Забрави за статуята.

— Как? Всичко тръгна наопаки от нея. Ако можех да отида във Флоренция и да видя къде точно съм допуснала грешка... — Притисна очи с ръка. — Да я изследвам отново, както постъпих с „Давид“. — Бавно отпусна ръце. Дланите ѝ бяха влажни. — Както постъпих с „Давид“ — повтори шепнешком. — Господи!

Така рязко се изправи, че за миг Райън се изплаши, да не би да иска да скочи във водата.

— Чакай малко. — И той се изправи, и здраво я стисна за ръката. — Прекалено близко си до ръба.

— Същото е като с „Давид“! — Понечи да се отдръпне, но внезапно го сграбчи за якето. — Направих същите, изследвания. Знаем какво държах в ръцете си. — Отново го подбутна. — Направих всичко както трябва. Спазих всички процедури. Разполагам с размерите, формулите, данните за нивото на корозия. Някой я е подменил!

— Подменил я е?

— Както е направено с „Давид“. — Удари го с юмрук по рамото, сякаш да му внуши истината. — Точно както е станало с „Давид“. В

лабораторията на Понти са изследвали фалшификат. Това не е статуята, която аз изследвах, а копие. Няма начин да не е било копие.

— Правиш доста смело предположение, доктор Джоунс — отбеляза той, докато трескаво разсъждаваше. — Но и интересно.

— Така нещата идват на мястото си. Има логика. Само така е станало.

— Защо? — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Защо да не е логично ти да си допуснала грешка.

— Защото не съм! О, яд ме е, че се оставих да бъда подведена. — Прокара ръце през косите си и притисна юмруци към слепоочията. — Просто не разсъждавах трезво. Повтарят ли ти достатъчно често и ясно, че грешиш, започваш да го вярваш. Дори когато не си допуснал грешка. — Тръгна решително към къщи, кръвта ѝ закипя.

— И щях да продължа да го вярвам, ако не беше случаят с „Давид“.

— Значи е добре, че го откраднах.

Хвърли му бегъл поглед. Крачеше редом до нея, сякаш се наслаждаваше на приятна разходка във ветровит следобед.

— Така излиза — промърмори тя. — А ти защо открадна именно тази статуетка?

— Нали ти казах — имах клиент.

— Кой е?

Устните му се свиха насмешливо.

— Миранда, някои неща са тайна.

— Нещата може да са свързани.

— Моят „Давид“ и твоята дама? Увличаш се.

— Моят „Давид“ и моята дама, и никак не се увличам. И двете творби са направени от бронз, и двете са от епохата на Ренесанса. „Станджо“ и институтът са свързани и съм работила и по двете. Такива са фактите. И двете бяха истински и очевидно са подменени с копия.

— Това са предположения, не факти.

— Логични предположения — поправи го тя — и достатъчна база за първоначални умозаклучения.

— Познавам този клиент от няколко години. Повярвай ми, не се интересува от сложни заговори и планове. Той просто вижда нещо, то му харесва и дава заявка. Ако преценя, че е изпълнимо, го правя.

Нещата са съвсем прости. И — добави той — едва ли щеше да ми заръча да открадна фалшификат.

Веждите ѝ се свъсиха при последните му думи.

— И все пак според мен, който е подменил „Давид“ е сторил същото и със „Смуглата дама“.

— Ще се съглася, че е вероятна и любопитна възможност.

— Ще подкрепя заключението си, ако има начин да изследвам и двете творби отново и да сравня резултатите.

— Добре.

— Какво добре?

— Хайде да го направим.

Тя спря в подножието на фара.

— Какво да направим?

— Да ги сравним. Разполагаме с едната. Остава да се доберем до втората.

— Да я откраднем? Не ставай глупав!

Той я сграбчи за раменете, защото тя се канеше да се отдалечи.

— Нали искаш да разбереш истината?

— Да, искам да знам истината, но няма да отлея за Италия, да нахълтам в държавен институт и да открадна копие без никаква стойност.

— Няма причина да не задигнем нещо, което си струва, докато сме там. Просто ми хрумна — добави той, когато тя го загледа невярващо. — Ако си права и го докажем, не само ще възстановиш репутацията си, но и тя ще порасне още повече.

Беше невъзможно. Налудничаво. Не можеше да го направи. Но видя пламъчето в очите му и се поколеба.

— Защо би си дал толкова труд? Какво печелиш ти от това?

— Ако си права, ще бъда една крачка по-близо до оригиналния „Давид“. И аз трябва да спасявам репутацията си.

И ако е права, помисли си той, и „Смуглата дама“ е истинска, ще е на крачка по-близо и до тази творба. Ще я намери. Каква прекрасна придобивка ще е тя за личната му колекция.

— Няма да нарушавам законите.

— Вече го направи. Стоиш тук с мен. Ти си съучастник, доктор Джоунс. — Прегърна я през раменете. — Не съм те заплашвал с нож или пистолет. Ти сама ме въведе през охраната в института —

продължи той, докато вървяха към къщата. — Прекара деня с мен, макар да знаеше, че притежавах крадена вещ. Вече си загазила. — Целуна я приятелски по тила. — Затова нека поне да свършим нещата докрай.

Погледна часовника си.

— Ще се прибереш и ще стегнеш багажа си. Първо се налага да минем през Ню Йорк. Имам да се погрижа за някои неща там, да си взема необходимите дрехи и инструменти.

— Инструменти? — Отмести разпилените по лицето си коси. По-добре да не знае какви точно, прецени тя и затова смени темата: — Не мога просто ей така да отлетя за Италия. Трябва да поговоря с Андрю, да му обясня.

— Остави му бележка — предложи Райън и отвори задната врата. — Спомени, че вероятно ще отсъстваш две седмици. Така ще му спестиш неприятности, ако полицията започне да му досажда.

— Полицията... Ако тръгна внезапно, преди разследването да е приключило, те ще решат, че съм замесена.

— Ще засили вълнението, не смяташ ли? По-добре не се обаждай по телефона — посъветва я. — Винаги има вероятност да направят проверка. Ще взема моя от чантата, за да се обадя на братовчед си Джой.

Главата ѝ се въртеше.

— Братовчед ти Джой?

— Той е служител в пътническа агенция. Върви да си приготвиш багажа — повтори. — Ще уреди да заминем с първия възможен полет. Не забравяй паспорта си... И портативния компютър. Остава ни да приключим със списъците на служителите.

Опита се да си поеме дълбоко дъх.

— Още нещо да трябва да взема?

— Добър апетит. — Той измъкна мобифона от чантата. — Ще бъдем в Ню Йорк за вечеря. Страшно ще ти хареса лазанята на майка ми.

Андрю успя да се прибере едва към шест. Опита се най-малко пет пъти да се свърже с Миранда, но му отговаряше телефонният секретар. Не беше сигурен в какво състояние ще я завари — полудяла

от нерви или наранена и огорчена. Надяваше се да има сили да се справи и с едното, и с другото или и с двете.

Ала завари бележка на хладилника.

„Андрю, знаеш, че ми наредиха да си взема отпуска от института. Съжалявам за това, че те зарязвам в такъв момент. Не казвам, че нямам избор, но понеже не съм в състояние да ти помогна, ще направя нещо, което единствено би ми помогнало. Ще отсъствам две седмици. Моля те, не се тревожи. Ще ти се обадя при първа възможност.

Не забравяй да изхвърляш боклука. Има останало достатъчно печено месо от неделя, за да хапнеш още един-два пъти. Храни се.

С обич:

Миранда“

— По дяволите! — Отново прочете бележката. — Къде си?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И все пак не ми е ясно защо не заминахме направо за Флоренция. — Докато Райън изкарваше наетото БМВ от паркинга на летището, Миранда изпитваше дълбоки съмнения, че е взела правилното решение. — Щом предприемаме нещо толкова налудничаво, по-добре да не се бавим.

— Не се бавя, а спирам по необходимост. Трябва да си взема нещата.

— Ще си купиш дрехи в Италия.

— Сигурно. Ако всички хора се обличаха по италианската мода, светът щеше да е несравнимо по-привлекателен и красив. Някои неща обаче не се намират на пазара.

— Например инструменти — промърмори тя. — Инструменти за нахлуване с взлом.

— Да. И още нещо.

— Добре, добре.

Тя се раздвижи на седалката и забарабани с пръсти по коляното. Необходимо е да се примири някак с обстоятелството, че сега действа заедно с крадец.

Не виждаше как без неговата помощ ще се добере до бронзовата статуетка или до дубликата ѝ. А фалшификат определено съществуваше, уверяваше се тя. Логичното ѝ предположение се нуждаеше от данни и факти, за да го докаже.

А ако преглътне гордостта си и сподели хипотезата с майка си? Едва не се изсмя на хрумването си. Елизабет мигом щеше да отхвърли подобно предложение и щеше да обяви дъщеря си за арогантна, упорита и отчаяна.

И не съвсем неоснователно, призна пред себе си Миранда.

Единственият, готов да я слуша и да провери вероятността да е права, се оказа професионален крадец, който определено преследваше своя цел и очакваше накрая да му връчи „Венера“ на Донатело като хонорар за помощта.

Е, за това ще мисли по-късно.

Той е част от уравнението, нищо повече, напомни си тя. Да намери и отново да изследва „Смуглата дама“ сега за нея беше по-важно от формулата, с която щеше да реши задачата.

— Не е нужно да ходим в Бруклин.

— Защо? — Райън смяташе, че има представа какво се върти в хубавата ѝ главица. Лицето ѝ беше твърде изразително особено когато смяташе, че не я наблюдават. — Липсват ми мамините гозби. — Усмихна ѝ се широко и задмина един автомобил. Направо четеше мислите ѝ. Тя ненавиждаше всичко, което правеше в момента; преценяваше плюсовете и минусите и се опитваше да се убеди, че е взела правилното решение. — А и имам да уредя това-онова със семейството си, преди да замина за Италия. Сестра ми ще иска обувки — промърмори внезапно. — Винаги иска обувки. Луда е за италианските модели.

— Крадеш обувки за сестра си?

— Моля те. — Свъси вежди засегнат. — Не крада от магазините.

— Прощавай, но за мен кражбата си е кражба.

Веждите му се стрелнаха нагоре и той снизходително отбеляза:

— Далеч си от истината.

— Безсмислено е и аз да идвам в Бруклин. Защо просто не ме оставиш да пренощувам в хотел?

— Първо, няма да нощуваш в хотел, а при мен.

Рязко се извърна към него и присви очи.

— Изключено.

— И второ, отиваме в Бруклин, защото ти, изглежда, забравяш, че докато не приключим, сме свързани като сиамски близнаци. Ще ме придружаваш неотлъчно... доктор Джоунс.

Нелепо е. И неудобно. Искаше да остане сама съвсем сама, за да запише всичко, да го подреди. Да поразсъждава. Той не и оставяше време да помисли.

— Ти самият ми обърна внимание, че съм твърде замесена, за да не ти сътруднича. Ако ми нямаш доверие, нещата ще се усложнят.

— Нещата ще се усложнят, ако проявя доверие към теб — поправи я той. — Проблемът ти е, че имаш съвест. От време на време тя ще те тормози, ще те изкушава да позвъниш в полицията и да признаеш всичко. — Пресегна се и я потупа по ръката. — Просто

гледай на мен като на лошия ангел, който възпира добрия ангел, щом тръгне да постъпва честно и да говори истината.

— Няма да отседна при теб. Не възнамерявам да спим заедно.

— Е, сега вече се увлече. Тогава какъв е смисълът да се живее?

Шеговитият му тон я накара да стисне зъби и да процеди:

— Знаеш много добре, че искаш да спя с теб.

— Цял живот копнея за това и сега мечтата ми е разбита. Не знам как ще продължа да живея.

— Презирам те! — просъска тя, а той отново се засмя.

Миранда се извърна и през останалата част от пътя не откъсваше очи от страничния прозорец.

Не знаеше какво всъщност очаква, но определено не и приятната жълта двуетажна къща в тих квартал.

— Тук ли си израснал?

— Тук ли? Не.

Усмихна се, като долови изненадата в гласа ѝ: „Предполагала е, че ще я отведе в мръсен бордей, където шумните кавги са така неизменни, както миризмата на чесън и боклук.“

— Семейството се премести тук преди десетина години. Хайде, очакват ни. Мама сигурно е приготвила ордьоврите.

— Как така ни чакат?

— Обадох се да предупредя мама.

— Обадил си се? И коя трябва да съм аз?

— На този въпрос всеки сам ще си отговори.

— Какво точно ѝ каза? — настоя Миранда и се вкопчи в дръжката, когато той се пресегна да отвори вратата.

— Че ще доведе една жена на вечеря. — Остана там за момент; тялото му се притискаше към нейното, лицето му беше съвсем близо. — Не се стеснявай. Много са приятни.

— Не се стеснявам. — Но стомахът ѝ се сви както винаги при среща с непознати. В случая, убеждаваше се тя, усещането беше абсурдно. — Просто исках да знам как обясни... Престани — срязва го тя, забелязала насочения към устните ѝ поглед.

— Хммм... — Така му се искаше да усети вкуса на упоритите ѝ устни. — Извинявай, разсеях се за момент. Ухаеш... интересно, доктор

Джоунс.

Трябва да действа и да се раздвижи и то не като се поддаде на глупавата фантазия как сграбчва косите му и впива устни в неговите. Отблъсна го, рязко отвори вратата и бързо излезе.

Той лекичко се засмя и така понамали обхваналото го напрежението.

— Ей, Ремо!

Голямото кафяво куче в двора излая като оръдеен изстрел, скочи и се хвърли радостно към Райън.

— Надявах се, че все някога ще се научиш на обноси. — Ухили се и го почеса между ушите. — Какво става в училището за кучета? Пак ли се провали?

Кучето, като че ли отбягваше отговора, насочи поглед към Миранда.

— Нали не се страхуваш от кучета?

— Не, харесвам ги — отвърна тя, докато Райън бутна входната врата.

Отвътре долетяха високи гласове мъжки и женски, които сякаш се караха, аромат на чесън и подправки; шарена котка изскочи навън и поведе война с кучето.

— Добре дошла — промърмори Райън и я въведе навътре.

— Ако не можеш да се държиш като почтено човешко същество, не желая да разговаряш повече с никоя от приятелките ми!

— Но аз само подхвърлих, че с лека козметична операция ще подобри външния си вид, ще повиши самочувствието си и ще се наслаждава на по-добър сексуален живот.

— Ти си свиня, Патрик.

— Вероятно, но пък и приятелката ти има доста дълъг нос.

— Не само свиня, но и плиткоумен задник.

— Опитвам се да чуя новините. Защо не се изнесете навън, докато не свършат със спорта, за бога!

— Явно — сковано отбеляза Миранда — попадаме в лош момент.

— Не, всичко е нормално — увери я Райън и я поведе към просторната, претрупана и шумна всекидневна.

— Здравей, Рай!

Мъжът — по-скоро момчето, както забеляза гостенката, когато той се извърна със същата като на Райън усмивка — направи няколко широки крачки и стовари юмрук върху рамото му.

Имаше тъмни къдрави коси, златистокафеникавите му очи блестяха, а лицето... лицето му положително караше гимназистките да въздишат нощем в леглото, реши Миранда.

— Пат. — Райън го прегърна. — Малкият ми брат Патрик, Миранда Джоунс — представи ги той. И се обърна предупредително към брат си: — Дръж се прилично.

— Разбира се. Здравей, Миранда. Как си?

Не успя да отговори, защото се приближи младата жена, с която Патрик спореше. Тя огледа гостенката изпитателно, преди да прегърне Райън и да опре буза в неговата.

— Липсваше ми. Здравей, Миранда. Аз съм Колийн.

Не подаде ръка, а остана собственически прегърнала брат си.

Имаше същия тен, привлекателния вид на представител на семейство Болдари и остър преценяващ поглед.

— Приятно ми е да се запозная с двама ви — проговори Миранда и се усмихна сдържано на Колийн и малко по-ведро на Патрик.

— Цял ден ли ще държиш момичето на вратата, или ще я въведеш, за да я видя?

Гласът прокълтя от дъното на всекидневната и накара и тримата Болдари да се ухият.

— Ей сега ще ти я представя, татко. Само да ѝ помогна да си съблече палтото.

Даде му го с известна неохота, а когато чу входната врата да се затваря, се почувства като затворник, заключен в килията.

Джорджио Болдари се надигна от креслото и възпитано намали звука на телевизора. Райън не бе наследил ръста на баща си, прецени Миранда. Мъжът, който я изучаваше внимателно, беше нисък, набит, с посивели мустаци. Носеше панталони в цвят каки, добре изгладена риза, поовехтели маратонки „Найк“, а на врата му висеше медальон с изображение на Мадоната.

Всички мълчаха. Ушите на младата жена забучаха от нерви.

— Не си италианка, нали? — попита той най-накрая.

— Не, не съм.

Джорджио сви устни, продължи да изучава лицето ѝ и отбеляза:

— С тези коси вероятно имаш нещо ирландско.

— Майката на баща ми е ирландка.

Миранда едва се въздържаше да не се размърда, но вместо това вдигна вежди.

Тогава той се усмихна — бързо и заслепяващо като светкавица.

— Тя е от класа, Рай. За бога, поднеси вино на момичето, Колийн. Жадна ли ще я оставите? „Янките“ паднаха днес. Интересуваш ли се от бейзбол?

— Не, аз...

— А би трябвало. — Едва тогава се обърна към сина си и го дари с мечешка прегръдка. — Защо не се задържаш повече вкъщи?

— Работя по въпроса. Мама в кухнята ли е?

— Да. Морийн! — извика той. — Райън е тук с момичето си. Изглежда страхотно. — Намигна на Миранда. — Защо не харесваш бейзбола?

— Не че не го харесвам. Просто...

— Райън играеше бейзбол в колежа. Разказвал ли ти е?

— Не, аз...

— Много добър беше моят Райън. Успяваше да отнеме най-много противникови топки.

Тя погледна към младия мъж и отбеляза многозначително:

— Сигурна съм, че е така.

— Получаваше и трофеи. Рай, покажи ги на момичето си.

— По-късно, татко.

Щом Колийн внесе таблата с чашите, двамата с Патрик подновиха кавгата си, макар и по-тихо. Кучето лаеше безспирно при входната врата, бащата отново подвижна на жена си да се появи и да се запознае с момичето на Райън.

Поне, помисли си Миранда, няма да ѝ се налага да приказва много. Тези хора се държаха така естествено, сякаш нямаше непознат в дома им.

Самата къща беше претрупана, пълна със светлина и произведения на изкуството. Призна, че Райън е прав в преценката си за акварелите на майка си. Трите картини на нюйоркски улици по стените бяха прекрасни.

Имаше и странна, много интересна висока конструкция от черен метал — най-вероятно дело на баща му — зад дивана, отрупан със сини възглавнички.

Навсякъде се виждаха предмети и снимки в рамка, захвърлено на земята въже със следи от зъбите на Ремо и безразборно натрупани вестници и списания по масичката.

Никой не се засуети да ги прибира или да се извини за безпорядъка.

— Добре дошла при семейство Болдари. — Със закачливи пламъчета в очите Райън взе две чаши от таблата, подаде ѝ едната и вдигна своята за тост. — Може би вече ще имаш друга представа за живота.

Тя започваше да му вярва.

Тъкмо отпиваше първата глътка и в стаята забързано влезе жена, като бършеше ръце в престилката си. Морийн Болдари беше поне с десетина сантиметра по-висока от съпруга си, слаба като тръстика и с впечатляващи тъмни ирландски черти. Лъскавата коса се къдреше около лицето ѝ, а сините очи искряха от удоволствие, когато разтвори ръце.

— Ето го моето момче. Хайде, целуни мама.

Райън я вдигна на ръце и я накара да се засмее гърлено и щастливо.

— Патрик, Колийн, престанете веднага с джавкането си, преди да опитате опакото на ръката ми. Имаме гостенка. Джорджио, къде е доброто ти възпитание? Изключи веднага телевизора. Ремо, спри да лаеш.

Всичко беше изпълнено бързо и без коментар. Миранда веднага се досети кой всъщност е глава на семейството.

— Райън, представи ме на младата си дама.

— Слушам, госпожо. Морийн Болдари, любовта на живота ми, запознай се с доктор Миранда Джоунс. Хубава е нали, мамо?

— Да. Добре дошла у нас, Миранда.

— Много мило от ваша страна да ме приемете, госпожо Болдари.

— Възпитана е и с изискани маниери — одобри майката с бързо кимване. — Патрик, донеси ордъворите, а ти Райън, покажи на Миранда къде може да се поосвежи.

Младият мъж я изведе от всекидневната и като минаха по къс коридор, я въведе в малка, обзаведена в бяло и розово баня. Тя сграбчи предницата на ризата му.

— Казал си им, че помежду ни има нещо!

— Вършим това заедно.

— Знаеш какво имам предвид — продължи тя със същия свиреп шепот. — Твоето момиче? Това са глупости.

— Не съм им казвал, че си моето момиче. — Понеже се забавляваше, той също шепнеше. — На тридесет и две години съм, искат да ме видят женен и с деца; затова правят подобни предположения.

— Защо не им разясни, че сме делови партньори?

— Ти си красива, самостоятелна и жена. Нямахте да ми повярват, че сме делови партньори. Какво толкова те разстройва?

— Като начало: сестра ти ме изгледа така, сякаш искаше да ми каже, че ще се разправам с нея, ако не те обожавам достатъчно; от друга страна, всичко това е измама, но това едва ли има някакво значение за теб.

— Винаги съм честен към семейството си.

— Майка ти се гордее със сина си — крадеца. Не се и съмнявам.

— Разбира се.

Тя потрепери и забрави какво се канеше да каже. Вместо това попита:

— Знае, че крадеш? Това ли искаш да ме убедиш?

— Да, естествено. Да ти прилича на глупачка? — Поклати глава.

— Не лъжа майка си. Хайде, побързай. — Той я подбутна да влезе в банята. — Гладен съм.

Не остана дълго гладен. Никой не остана гладен. Имаше достатъчно храна за цяла армия.

Заради гостенката вечеряха в трапезарията: уютна стая с тапети на райе и маса от махагон. Съдовете бяха от хубав порцелан, чашите — кристални, а виното се лееше в изобилие.

Разговорите не секваха. Всъщност ако не изговориш думите си високо и бързо, никой не те чуваше. Когато забеляза, че чашата и всеки път е пълна догоре, дори след като е отпила само глътка, Миранда я остави и се зае с храната.

Райън се оказа прав по отношение на едно: лазанята на майка му беше превъзходна.

Разказаха ѝ всичко за семейството: Майкъл, вторият син, ръководеше клона на галерия „Болдари“ в Сан Франциско. Женен беше за любовта си от колежа и имаха две деца. Последното бе съобщено от гордия дядо, който не пропусна да погледне Райън многозначително и да се ухили на Миранда.

— Обичаш ли деца? — попита я Морийн.

— Ами... Да — отвърна гостенката.

— Дават смисъл на живота ти и са израз на любовта, която свързва мъжа и жената — добави майката, като ѝ подаде кошничка с домашно печени хлебчета, на които не можеше да се устои.

— Имате право. Вземи например моята Мери-Джо.

И Миранда изслуша разказа за добродетелите на най-голямата дъщеря, собственичка на бутик в Манхатън, която имала три деца.

А и за Бригит, която прекъснала работата като издателка, за да си стои вкъщи и да отгледа момиченцето си.

— Вероятно доста се гордеете с тях.

— Добри са ми децата. Образовани. — Усмихна се лъчезарно на Райън. — Всичките ми деца са ходили в колеж. Патрик сега е първа година. Знае всичко за компютрите.

— Наистина ли? — Темата ѝ се стори по-безобидна и тя се обърна към него с усмивка: — Тази област е доста привлекателна.

— Все едно да си изкарваш прехраната, като си играеш. О, Рай, събрах онези данни, които искаше от мен.

— Страхотен си.

— Какви данни? — попита сестра им, отмести изучаващия си поглед от Миранда и впи присвитите си очи в Райън.

— Имам да свърша една работа, скъпа. — Той стисна ръката ѝ. — Мамо, ти надмина себе си тази вечер.

— Не сменяй темата, Райън!

— Колийн — тонът на Морийн беше благ, но решителен, — имаме гости. Помогни ми да раздигна масата. Направила съм любимия ти десерт, Рай.

— Ще обсъдим този въпрос — процеди Колийн през зъби, но се надигна и послушно помогна да отнесат чиниите.

— Дайте и аз да помогна — предложи Миранда и се нареди да стане, но домакинята ѝ направи знак да остане.

— Гостите не раздигат. Стой си тук.

— Не се притеснявай от Колийн — подхвърли Патрик в момента, когато сестра му излезе. — Ние ще се справим с нея.

— Млъквай, Патрик. — Макар Райън да се усмихна на Миранда, тя забеляза тревожния му поглед. — Май не споменахме с какво се занимава Колийн.

— Прав си, не сме.

— Работи в полицията. — Въздъхна и се надигна. — Ще им помогна да направят кафето.

— О, чудесно — пророни Миранда и неусетно посегна към чашата с вино.

Като се съобрази с правилата на къщата, след кафето и десерта Миранда се оттегли във всекидневната. Джорджио не преставаше да я разпитва с какво се занимава, защо не е омъжена и какво ли още не. Изглежда, никой не обръщаше внимание на гневните гласове в кухнята.

Колийн влезе бясна и Патрик вдигна нагоре очи.

— Пак ще започне.

— Ти обеща, Рай. Даде дума.

— И я спазвам. — С раздражение, прокара ръка през косите си. — Просто довършвам нещо започнато, скъпа. След това — край.

— А тя какво общо има? — не се предаваше сестра му и насочи пръст към Миранда.

— Колийн, не е прилично да се сочат така хора — упрекна я Джорджио.

— О, по дяволите! — тросна се тя и измърморвайки нещо на италиански, напусна къщата.

— По дяволите! — Райън въздъхна, усмихна се извинително на Миранда и обяви: — Ей сега ще се върна.

— Ъъ... — Тя поседя няколко секунди смутена от вторачените погледи на Джорджио и Патрик и успя да измърмори: — Ще отида да проверя дали госпожа Болдари все пак няма нужда от помощ.

Избяга там, където се надяваше да попадне в що-годе нормална атмосфера. Кухнята беше просторна и ухаеше на различни подправки. С боядисаните си в ярки цветове полици и искрящо чист бял под беше като извадена от журнал.

Десетки неразбираеми картинки с пастели украсяваха лицевата страна на хладилника. На масата имаше купа с пресни плодове, на прозорците — дантелени перденца.

„Тук всичко е нормално“ — прецени Миранда.

— Надявам се да отстъпите от правилото си и да ми разрешите да ви помогна.

— Седни — Морийн посочи към масата. — Да си говорим на „ти“. Да пийнем кафе. Скоро ще свършат с кавгата. После ще им се накарам, загдето правят сцени пред гости. Моите деца! — Отиде до машината за кафе и започна да приготвя капучино. — Те са темпераментни, умни и упорити като магарета. В това отношение приличат на баща си.

— Мислиш ли? Забелязвам доста от теб у Райън.

Беше казала най-подходящото нещо. Очите на майката се изпълниха с топлина и любов.

— Първородното ми дете. Колкото и деца да имаш, само едно е първородното. Обичаш ги всичките — така силно, че е странно как сърцето ти не се пръска, но само едно е първородно. Сама ще се убедиш един ден.

— Хммм... — Миранда се отказа да коментира. — Сигурно е тревожно, когато детето ти постъпи на работа в силите на реда.

— Колийн винаги знае какво иска. И винаги върви само напред. Един ден ще стане капитан. Ще видиш. Сега е сърдита на Райън — продължи тя, като постави чашата пред нея. — Той ще успее да я очарова и тя ще му прости.

— Не се и съмнявам, че ще успее. Много е чаровен.

— Момичетата винаги са го преследвали. Но моят Райън е доста особен. Хвърлил е око на теб.

Миранда реши, че е време да изясни нещата:

— Госпожо Болдари, сигурно Райън не ви е обяснил. Ние просто сме делови партньори.

— Смяташ ли? — попита тя спокойно и се залови да пълни съдомиялната машина. — Не ти се струва достатъчно привлекателен,

така ли?

— О, той е много привлекателен.

— Или защото е израсъл в Бруклин, а не на Парк Авеню, не е подходящ за човек с научна степен?

— Не, нищо толкова. Просто... Просто сме делови партньори.

— Не те ли е целувал?

— Той... Аз... — объркана, грабна чашата с горещото ароматно капучино и отпи.

— Така си и помислих. Щях да се тревожа за това момче, ако не е целунал жена, която изглежда като теб. Той цени и интелигентността. Никак не е повърхностен. Но може би не ти харесва как се целува. Това има значение — уточни тя, докато младата жена се взираше в чашата. — Ако мъжът не накара кръвта ти да закипи, когато те целува, връзката ви няма да е щастлива. Сексът е важен. Който твърди обратното, просто никога не е правил добър секс.

„Господи, какво става!“ бе единственото, което мина през ума на Миранда.

— Какво си мислиш? Не знам, че момчето ми води полов живот, така ли?

— Не съм се любила с Райън.

— Защо не?

— Защо не ли? — Миранда успя само да примигне, а Морийн затвори съдомиялната и продължи да шета. — Та аз едва го познавам. — Не можеше да повярва, че наистина води този разговор. — Не спя с всеки привлекателен мъж, когото срещна.

— Това е добре. Не искам момчето ми да ходи с лесни жени.

— Госпожо Болдари — зачуди се дали ще ѝ помогне, ако удари глава в масата, — ние не ходим със сина ти. Ние просто сме делови партньори.

— Райън не води вкъщи деловите си партньори да опитат лазанята ми.

Миранда нищо не ѝ отговори. Погледна с облекчение, когато Райън и сестра му се появиха на прага.

Беше успял да очарова Колийн и тя очевидно вече не му се сърдеше. Дватама се усмихваха и се бяха прегърнали през кръста. За пръв път Колийн погледна гостенката дружелюбно.

— Извинявай. Трябваше да уточним някои неща.

— Няма проблеми.

— И така... — Колийн седна до масата и вдигна крака на срещуположния стол. — Имаш ли някакво силно усещане кой може да е откраднал оригиналната бронзова статуя?

Миранда примигна.

— Моля?

— Райън ми разказа какво се е случило. Може да успея да ви помогна за разгадаване на случая.

— Преди шест месеца завърши академията и вече е истински Шерлок Холмс. — Райън се наведе и я целуна по косите. — Да избърша ли тенджерите, мамо?

— Не. Ред е на Патрик. — Тя се огледа. — Някои е откраднал нещо от дамата ти, така ли?

— Аз го направих — подхвърли тон нехайно. — Оказа се фалшификат. Опитваме се да разплетем случая.

— Браво.

— Почакайте. Почакайте за момент. — Миранда вдигна ръце. — Браво? Това ли е всичко? Браво? Искате да кажете, че знаете, че синът ви краде?

— Аз не си затварям очите. — Морийн внимателно избърса ръцете си, преди да ги постави на кръста. — Разбира се, че знам.

— Нали ти казах, че знае — подхвърли Райън.

— Да, но... — Просто не можеше да повярва. Смаяна, тя се взря в хубавото лице на Морийн. — И не възразявате? Смятате, че е редно? А ти... — Посочи с пръст Колийн. — Ти си полицейски офицер. Брат ти краде. Как съчетавах двете?

— Той се оттегля от занаята — сви рамене сестра му и добави: — Малко по-късно от предвиденото.

— Нищо не разбирам. Ти си негова майка. Как така го насърчаваш да нарушава закона?

— Да го насърчавам? — Тя отново се засмя с гърления си смях. — Не се налагаше някой да го окуражава. — Неочаквано попита гостенката си: — Вярваш ли в Бога?

— Какво? Това какво общо има?

— Недей да спориш, а ми отговори. Вярваш ли в Бога?

Седнал до Миранда, Райън се ухили. Тя нямаше от къде да го знае, но когато майка му говореше с този тон, значи те е приела.

— Добре. Вярвам.

— Когато Господ те дари с дарба, е грехота да не я използваш. Миранда затвори за миг очи.

— Искаш да кажеш, че Господ е дал талант на Райън и ще е грехота, ако той не се промъква в сградите и не задига каквото реши?

— Господ не го е дарил с музикален талант, както е постъпил с Мери Джо. Тя свири като ангел. Вместо това му е дал тази дарба.

— Госпожо Болдари...

— Недей да спориш — промърмори Райън.

Тя се обърна към него и му се намръщи, след това направи втори опит:

— Госпожо Болдари, уважавам предаността към сина ти, но...

— И знаеш ли какво прави той с тази дарба?

— Да.

— Купува къща за семейството си, защото старият квартал вече не е достатъчно безопасен. — Направи широк жест с ръка. — Осигурява образование за братята и сестрите си, като ги изпраща в колеж. Иначе нямаше да имаме всичко това. Колкото и да се трудехме с Джорджио, нямаше да успеем да изпратим шест деца в колеж с учителските си заплати. А Господ му е дал тази дарба — повтори тя отново и сложи ръка върху рамото на Райън. — С Бога ли ще спориш?

Райън отново се оказа прав: главата я заболя. На връщане към Манхатън беше твърде мълчалива. В момента не знаеше кое повече я озадачава: това че Морийн защитаваше сина си или топлите прегръдки, с които я изпратиха всички членове на семейството.

Райън също не наруши мълчанието. Пред жилищната сграда подаде ключовете на портиера.

— Здравей, Джак. Уреди, моля те, връщането на тази взета под наем кола и се погрижи за чантите на доктор Джоунс.

— Разчитайте на мен, господин Болдари. И добре дошли вкъщи. — Двадесетачката, пусната дискретно в ръката му, го накара да се усмихне още по-широко. — Приятна вечер.

— Определено не разбирам начина ти на живот — подхвана Миранда, докато той я придружаваше през елегантното фоайе, украсено с антики и произведения на изкуството.

— Няма значение. И аз не разбирам твоя. — Влезе в асансьора и използва ключ, за да го програмира до най-горния етаж. — Вероятно си уморена. Джак ще донесе нещата ти след минута. Ще се разположиш.

— Майка ти искаше да знае защо не съм спала с теб.

— И аз това се чудя през цялото време.

Вратите на асансьора се отвориха и те се озоваха в просторна дневна, мебелирана в ярки сини и зелени тонове. Широки врати водеха към просторна тераса с великолепен изглед към Ню Йорк.

Явно се заобикаляше с изящни предмети, прецени тя. Зачуди се колко ли от тях е откраднал.

— Всички са закупени съвсем законно — обади се той, отгатнал мислите ѝ, както винаги. — Е, онази лампа там е крадена, но когато я зърнах на пазара, не ѝ устоях. Искаш ли по едно питие преди лягане?

— Не, не желая.

Върху лъснатия дървен под лежеше един от най-красивите ориенталски килими, които беше виждала. По стените висяха разнообразни картини. Сред тях забеляза пейзаж от Ирландия.

— Майка ти ли го е рисувала?

— Да. Добра е, нали?

— Много. Обърква ме, но е добра художничка.

— Хареса те.

Миранда въздъхна и се насочи към прозореца.

— И аз я харесвам.

Нейната майка никога не я бе прегръщала; баща ѝ никога не ѝ се беше усмихвал с игриви пламъчета в очите, както стори бащата на Райън.

Зачуди се как, независимо от всичко неговото семейство изглежда толкова по-нормално от нейното.

— Явно чантите ти пристигнаха.

Когато чу звънеца, Райън провери по вътрешния телефон и отиде да освободи асансьора. Предаването на багажа стана срещу още една банкнота. Вратите повторно се затвориха, той остави чантите и отиде при Миранда.

— Напрегната си — прошепна и започна да масажира раменете ѝ. — Надявах се една вечер с моето семейство да те отпусне.

— Как може човек да се отпусне, когато излъчват толкова енергия? — Не искаше, но не издържа на приятното усещане от ръцете му и се остави да я масажира. — Детството ти трябва да е било интересно.

— Страхотно беше. — Очевидно далеч не така привилегировано като нейното, но изпълнено с много повече обич. — Дълъг ден беше днешният — пророни той и усетил, че тя започва да се отпуска, се наведе и галовно ухапа ухото ѝ.

— Да. И не прави така.

— Готвех се да си прокарам път... насам.

Обърна я към себе си, впи устни в нейните и я остави без дъх.

Майка му каза, че от целувките кръвта трябва да закипи. Нейната кипеше и нахлуваше в главата ѝ.

— Недей — помоли тя отново, но слабият ѝ протест бе пренебрегнат и от двамата.

Той долавяше как желанието се заражда у нея. Без значение, че не бе насочено специално към него. Нямаше да допусне това да окаже влияние. Желаше я. Искеше да преодолее поставените прегради и да открие вулкана, който беше убеден, че дреме в нея. Тя го привличаше силно.

— Позволи ми да те докосна. — Още докато изричаше думите, прекара ръка по гърдите ѝ. — Позволи ми да те имам.

„О, да! — помисли си тя. — Докосни ме. Имай ме. Господи, не ме карай да мисля!“

— Не — изрече рязко. — Нищо няма да се получи.

— Аз получих доста. — Прегърна я през кръста и я притисна поблизо. — И смея да твърдя, че и ти получи доста.

— Няма да допусна да ме съблазниш, Райън. Няма да допусна да ме имат. Ако ще довеждаме до успешен край започнатата лудост, ще се придържаме единствено към делови отношения.

— Не ми допада това условие.

— Това е сделката и не подлежи на обжалване.

— Езикът ти никога ли не замръзва, когато говориш с такива ледени нотки? — попита той и ядосано пъкна ръце в джобовете. — Дадено, доктор Джоунс. Ще ти покажа стаята ти.

Отиде да вземе чантите ѝ и я поведе по тясно, извито стълбище, сякаш покрито с патина. Остави багажа в една стая и кимна.

— Надявам се тук да се чувстваш достатъчно уютно. И уединено. Летим утре вечер. Така ще имам възможност да довърша някои неща тук. Приятни сънища. — Затвори вратата.

Тя се наклони да вдигне рамене в знак на безразличие, но очите ѝ се разшириха, когато чу, че ключът да се превърта. В следващия миг вече натискаше дръжката.

— Кучи син, такъв. Не можеш да ме заключваш!

— Предпазна мярка, доктор Джоунс — гласът от другата страна на вратата прозвуча мек като коприна. — Просто за да съм сигурен, че ще си тук утре.

Тръгна си, като си подсвиркваше, а тя тропаше по вратата и обещаваше да си отмъсти.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар да знаеше, че е безсмислено, сутринта Миранда заключи вратата на банята отвътре. Взе набързо душ, като държеше вратата под око да не би Райън да реши да ѝ изиграе някой номер.

Допускаше, че е способен на това.

Когато беше напълно облечена, реши, че трябва да го накара да ѝ отключи.

— Пусни ме оттук, Болдари — провикна се тя и затропа по вратата.

Отговори ѝ единствено тишината. Ядосана, започна да удря по-силно, да вика и дори прибави няколко страховити закани.

Отвлечане, мина ѝ през ума. Ще прибави и отвлечане към списъка от обвинения срещу него. Надяваше се другите обитатели на федералния затвор, в който ще го натикат до края на живота му, да изпитват желание да го подлагат на физически мъчения.

Раздразнено хвана дръжката. Тя се завъртя леко в ръката ѝ и накара гневът ѝ да премине в засрамено смущение.

Пристъпи и предпазливо огледа коридора. Вратите бяха отворени; тя се насочи към първата, решила да се изправи лице в лице срещу него.

Озова се в библиотека: полици, запълнени с книги от пода до тавана, уютни кожени кресла, малка мраморна камина и часовник с орнаменти на лавицата; в стъклена витринка имаше впечатляваща колекция от изящни ориенталски предмети. Може и да има добър вкус, но е крадец, нищо повече, напомни си тя.

Насочи се към следващата врата: спалнята му. Голямото легло с табли в стил рококо беше предизвикателно, но беше грижливо покрито с перленосива кувертюра. Явно или не беше спал тук, или майка му му бе създала добри навици.

Тъй като познаваше вече Морийн, предположи, че става въпрос за второто.

Макар да беше стая на мъж, не ѝ липсваше елегантност и красота. Изкушаваше се да погледне в дрешника и шкафа, да отвори

някои от чекмеджетата, но се въздържа. Не би искала той да я изненада, докато разглежда вещите му.

Имаше и трета стая; очевидно кабинет на мъж, който има възможност да си позволи най-доброто за работа вкъщи: два компютъра с лазерни принтери, факс, ксерокс, телефон с две линии, дъбови шкафове, полици с книги и много снимки на семейството му.

Симпатичните личица на малките деца — очевидно племенничките и племенниците му — гледаха към камерата. Сериозната, приличаща на мадона жена с бебе в ръце, очевидно беше сестра му Бригит; привлекателният мъж с характерните очи на семейство Болдари сигурно беше Майкъл, а жената, която беше прегърнал — съпругата му. Живееха в Калифорния, сети се тя.

Имаше и снимка на усмихнатите Райън и Колийн, както и снимка на цялото семейство, явно правена по Коледа. Светлините на коледното дърво светеха ярко зад събралите се.

Изглеждаха щастливи и близки, призна тя. Липсваше сковаността, характерна за хората, позиращи за снимка. Улови се, че продължава да ги разглежда с интерес. Имаше снимка, на която Райън целува ръка на сияещата си сестра, облечена в подходяща за принцеса сватбена рокля.

Изпита завист. В нейния дом нямаше никакви снимки, уловили интимни семейни моменти.

Прииска ѝ се да се вмъкне в някоя снимка, да се сгуши под нечий галтовни ръце и да изпита онова, което те изпитват.

Да изпита любов.

Тръсна глава, за да прогони мисълта. Не беше време да разсъждава защо семейство Болдари изглежда така изпълнено с топлина, а отношенията в нейното са така хладни. Трябва да открие Райън и да му каже какво мисли, преди раздражението ѝ съвсем да се изпари.

Тръгна към долния етаж. Не го откри във всекидневната, нито в стаята с телевизора с огромен екран и сложна стереоуредба.

Не беше и в кухнята. Но там откри половин каничка топло кафе.

Той не беше в апартамента.

Грабна телефона с неясното намерение да позвъни на Андрю и да му разкаже всичко. Не чу сигнал. Яростно се втурна във

всекидневната и натисна бутона на асансьора. Никакъв звук. Извърна се към входната врата и установи, че е заключена.

Присви очи. Кучият му син бе отключил стаята ѝ, но само бе разширил клетката ѝ.

Някъде след един, чу тихото жужене на асансьора. Не беше пропиляла сутринта; претърси всеки сантиметър на жилището му. Тършува из дрешника без угризения; очевидно той предпочиташе италианските моделиери. Отвори чекмеджетата: явно имаше слабост към сексапилни копринени боксерки, ризи, пуловери и жилетки от естествени материи.

Бюрата — в спалнята, библиотеката и кабинета — бяха заключени. Загуби доста време в опити да ги отвори с фиба. Паролите в компютрите я спряха; каменната тераса на всекидневната я очарова, а кафето, което продължаваше да пие, я тонизира.

Беше напълно готова за Райън, когато той излезе от асансьора.

— Как смееш да ме заключваш? Не съм затворничка.

— Просто предпазна мярка.

Остави дипломатическото куфарче и торбите, който носеше.

— Следващата стъпка каква е: да ми сложиш белезници?

— Не и преди да се опознаем по-добре. Как мина денят ти?

— Аз те...

— ... мразя, ненавиждам и презирам — завърши той вместо нея, докато събличаше палтото си. — За това вече сме говорили. — Грижливо закачи дрехата. Права беше, майка му добре го е научила. — Имах да свърша няколко неща. Надявам се, че си се чувствала като у дома си, докато отсъствах.

— Тръгвам си. Вероятно не съм била на себе си да допусна, че сме в състояние да работим заедно.

Той я изчака да стигне до подножието на стълбището.

— „Смуглата дама“ е в хранилище в „Барджело“ — Националния музей — докато решат откъде се е появила и кой е направил копието.

Тя спря и бавно се обърна.

— Откъде знаеш?

— Моя работа е да знам. А сега със или без твоя помощ отивам в Италия да я освободя. С известно усилие мога да намеря друг археометрист, който да направи изследванията и евентуално да открие точно какво е станало. Тръгнеш ли си сега, приключваш с участието си.

— Никога няма да успееш да я измъкнеш от „Барджело“.

— Напротив. — Усмивката му бе светкавична и вълча. — Ще успея — продължи той. — Можеш да я получиш за изследване, когато я взема, или да се върнеш в Мейн и да чакаш родителите ти да решат дали ще се върнеш на работа.

— Как ще я извадиш?

— Това е мой проблем.

— Ако приема да участвам в този налудничав план, трябва да знам подробности.

— По пътя ще ти съобщя онова, което ти е необходимо. Такова е предложението. Приемаш ли го, или го отхвърляш, доктор Джоунс? Губим време.

Именно сега, даде си сметка тя, пресича линията и отива там, откъдето няма връщане. Той я наблюдаваше, изчакваше и в погледа му имаше арогантност, с която да предизвика гордостта ѝ.

— Ако успееш да направиш чудо и действително да проникнеш в „Барджело“, няма да взимаш нищо друго, освен бронзовата статуя. Няма да го превръщаш във възможност да задигнеш и други неща.

— Съгласен съм.

— Ако бронзовата статуя попадне в ръцете ни, аз поемам контрола над нея изцяло.

— Ти си ученият — посочи той с усмивка. С охота щеше да ѝ предостави копието. Той искаше оригинала. — Това е сделката — повтори той. — Приемаш или напускаш?

— Приемам — заяви тя и с въздишка добави: — Господ да ми е на помощ.

— Добре. Хайде. — Отвори дипломатическото куфарче и хвърли няколко неща на масата. — Тези са за теб.

Тя вдигна тънката тъмносиня книжка.

— Това не е моят паспорт.

— Вече е.

— Това не е моето име. Откъде взе тази снимка? — Взираше се в изображението си. — Това е снимката от паспорта ми.

— Точно така.

— От предишния ми паспорт. И шофьорската ми книжка... ти си откраднал портфейла с документите!

— Само заех временно някои неща от него — поправи я той.

Тя се разтрепери от гняв.

— Влязъл си в стаята ми, докато съм спала, и си взел нещата ми!

— Мяташе се, въртеше се и простенваше. Защо не опиташ да разсееш част от натрупаното напрежение с медитация?

— Толкова е долно!

— Не. Беше необходимо. Щеше да е долно, ако се бях намърдал в леглото. Забавно, естествено, но долно.

Миранда си пое дълбоко дъх.

— Какво направи с истинските ми документи?

— На безопасно място са. Няма да са ти нужни, докато не се върнем. Просто проявявам предпазливост, скъпа. По-добре е ченгетата да не знаят, че си напуснала страната.

Тя хвърли паспорта на масата.

— Не съм никаква Абигейл О'Конъл.

— Госпожа Абигейл О'Конъл... Правим втори меден месец. Мисля да те наричам Аби. Не е зле.

— Няма да се преструвам, че съм омъжена за теб.

Все пак е новачка, напомни си той. Нужно е да прояви повече търпение.

— Миранда, ще пътуваме заедно. Ще отседнем в общ хотелски апартамент. Женена двойка няма да предизвиква любопитство или въпроси. Просто така се улесняват нещата. През следващите няколко дни аз съм Кевин О'Конъл, твой любещ съпруг. Занимавам се с борсови книжа, а ти — с реклама. Женени сме от пет години, живеем в Уест Сайд и вече възнамеряваме да имаме деца. Разполагаме и с няколко кредитни карти.

Тя хвърли поглед към масата.

— Как го постигна пък това?

— С връзки — обясни той.

Представи си го в задушна стаичка, където едър мъжага с татуировка на ръката продава фалшиви документи и крадено оръжие.

Нямаше нищо общо с елегантната сграда, където братовчедът на Райън — втори братовчед всъщност — правеше документи в пригоденото за целта мазе.

— Незаконно е да се влиза в чужда страна с фалшиви документи.

Той се взира в нея цели десет секунди, преди да избухне в гръмогласен смях.

— Чудесна си. Сериозно. А сега искам подробно описание на статуята, за да я разпозная лесно и бързо.

Тя не откъсваше очи от него. Чудеше се как ще работи с този толкова импулсивен човек.

— Деветдесет и четири сантиметра висока, двадесет и четири килограма и шестстотин и осемдесет грама тежка, гола жена със синьо-зелена патина, характерна за статуите на повече от петстотин години.

Докато говореше, ясно си я представи.

— Изправила се на пръсти, с вдигнати ръце... Ще е по-лесно, ако я нарисувам.

— Чудесно. — Отиде до шкафа и извади скицник и молив. — Бъди максимално точна. Не искам да правя грешки.

Тя седна и с бързина и умение, които го накараха да вдигне вежди, му скицира статуята. Предаде всичко: лукавата и чувствена усмивка, високо вдигнатите търсеци пръсти, изящната извивка на тялото ѝ.

— Страхотно. Направо страхотно — промърмори той, надничайки през рамото на Миранда, впечатлен от въздействието на творбата. — Много те бива. Рисуваш ли?

— Не.

— Защо?

— Защото не го правя.

Наложи си да не отмества рамото си. Брадичката му бе опряна на него, докато нанасяше последните щрихи.

— Наистина имаш талант. Защо го пропиляваш?

— Не го пиляя. Скиците много ми помагат в работата.

— Дарбата ти да рисуваш би могла да ти даде удовлетворение. — Той пое рисунката и я разгледа внимателно.

— Определено имаш талант.

Тя остави молива и стана.

— Скицата е точна. Ако имаш късмет да попаднеш на статуята, ще я разпознаеш.

— Късметът няма нищо общо с работата ми. — Прокара ръка по бузата ѝ. — Ти приличаш малко на нея — формата на лицето ти, изразените скули. Би било интересно да те види човек със същата самоуверена усмивка на лицето. Не се усмихваш често, Миранда.

— Напоследък нямам много поводи за това.

— Мисля, че можем да го променим. Колата ще е тук след около час... Аби. Трябва да свикваш с новото си име. И ако смяташ, че ще забравиш, че се казвам Кевин — намигна и той, — просто ме наричай „мили“.

— Няма да забравя.

— А, и едно последно нещо.

Измъкна една кутийка от джоба. Когато вдигна капачето, проблясването на диаманта я заслепи. Посегна да вземе ръката ѝ.

— Не.

— Не ставай глупава. Маскировката трябва да е идеална.

Не беше възможно да не гледа с възхищение пръстена, който надяна на ръката ѝ — халката, украсена с четири диаманта, които проблясваха като лед.

— Открадна ли го?

— Обиждаш ме. Имам приятел бижутер. Продаде ми го с отстъпка. Отивам да си приготвя багажа.

Отново погледна пръстена, когато Райън тръгна нагоре по стълбите. Беше абсурдно, но ѝ се искаше пръстенът да не ѝ приляга така добре.

— Райън? Наистина ли можеш да направиш това?

Извърна се, намигна ѝ и подхвърли:

— Стой и ме гледай.

Веднага разбра, че е разглеждала нещата му, макар че се беше постарала да не оставя следи. Откъде можеше да знае за малките знаци — косъма върху дръжката на шкафа, почти невидимата лепенка на процепа на чекмеджето — стар навик, който не изостави дори в сградата с особено засилени мерки за сигурност, където живееше.

Поклати глава. Не беше открила нищо, което не е искал да намери.

Влезе в дрешника, натисна скрития в пръта за закачалки механизъм и пристъпи в скритата стаичка. Събирането на необходимите вещи не му отне много време. Вече беше решил какво ще вземе. Нуждаеше се от шперцовете, еластичното въже, джобните електронни уреди, хирургическите ръкавици.

Фалшиви зъби, оцветител за коса, изкуствени гумени белези, два чифта очила. Съмняваше се, че ще се налага да се дегизира, и ако всичко върви по план, ще са му нужни само основните инструменти. Но предпочиташе да е готов за всичко.

Прибра специалните атрибути в двойното дъно на куфара. Прибави и нещата, които мъж, тръгнал на романтична ваканция в Италия, би взел, и напълни и един сак.

От кабинета взе портативния компютър и нужните му дискети.

Заклучи истинските документи за самоличност в сейфа зад пълните съчинения на Едгар Алън По — бащата на мистериите — и взе от там златната халка, която държеше вътре.

Беше сватбената халка на дядо му. Получи я от майка си преди две години. Макар и при предишни маскировки да се бе налагало да носи халка, никога не беше използвал тази.

Без да се пита защо я иска сега, той я надяна, заключи и отиде да вземе куфарите.

Вътрешният телефон иззвъня и оповести пристигането на колата, докато слизаше по стълбите. Миранда вече бе свалила багажа си. Куфарът ѝ, портативният ѝ компютър и куфарчето за документи стояха прилежно подредени. Райън вдигна вежди.

— Обичам точните жени. Готова ли си?

Тя си пое дълбоко дъх. Моментът беше настъпил.

— Хайде да тръгваме. Мразя да бързам на летището.

Усмихна ѝ се.

— Точно така, моето момиче — подхвърли и се наведе да вземе куфара ѝ.

— Мога сама да си нося нещата. — Отблъсна ръката му. — И не съм твоето момиче.

Той сви рамене и отстъпи.

— След вас, доктор Джоунс.

Не трябваше да се изненадва, че е успял да запази две места в първа класа. Понеже се сепваше всеки път, когато стюардесата се обръщаше към нея с госпожо О'Конъл, Миранда заби нос в книгата.

Райън известно време чете на шумял криминален роман. После пи шампанско и гледа филм с Арнолд Шварценегер на видеоекрана. Миранда пи минерална вода и се опита да се съсредоточи върху научнопопулярния филм, който избра.

Някъде по средата на океана умората след неспокойно прекараната нощ я победи. Стараеше се да не обръща внимание на човека до нея, отпусна седалката и си заповяда да заспи.

Сънува, че е на скалите в Мейн, а вълните се разбиват в краката ѝ. Виждаше светлината на фара.

Беше сама; съвсем сама.

И се чувстваше изплашена; ужасно изплашена.

Препъваше се, пипнешком откриваше пътя и се стараеше да не зариде, независимо че въздухът изгаряше гърдите ѝ. Женски смях, тих, но зловещ, я принуждаваше да бяга.

Озова се до ръба на скалата, над кипналото море.

Усети нечия ръка и се стресна.

Седнал до нея, Райън погледна към преплетените им ръце. Нейните бяха бели от напрежение дори в съня. Какво ли я преследва, чудеше се той, какво ѝ пречи да потърси помощ?

Започна да гали пръстите ѝ, докато почувства, че се отпускат. Ала продължи да държи ръката ѝ в своята заради странното удоволствие, което усещането му доставяше. После затвори очи и също заспа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Има само една спалня.

Миранда не виждаше нищо друго от великолепното помещение, освен единствената спалня с широко легло, покрито с елегантна бяла кувертюра.

Във всекидневната Райън разтвори широко двойните врати и излезе на огромната тераса — пролетни аромати изпълваха въздуха, а италианското слънце огряваше ласкавите червени керемидени покриви.

— Виж каква гледка. Една от причините да ангажирам отново точно този апартамент са терасите. Можеш да живееш тук през цялото време.

— Добре. — Тя отвори вратите към терасата в спалнята и също излезе навън. — Защо не организиращ нещата така, че да сториш точно това.

Нямаше да позволи гледката или разцъфналите гардени в сандъчетата по перваза да я очароват. Нито мъжът, който се навеждаше към тях, и то с вид, сякаш е роден, за да бъде точно на това място.

— Има само една спалня — повтори тя.

— Ние сме женени. И това ме подсеща — защо не ми донесеш една бира?

— Сигурна съм, че някои жени те намират за доста забавен, Болдари, но аз определено не съм от тях. — Приблужи се към парапета. — И в единствената спалня има само едно легло.

— Ако се притесняваш, ще се редуваме да спим на дивана във всекидневната. Ти си първа. — Прегърна я през раменете. — Отпусни се, Миранда. Да те вкарам в леглото си ще е забавно, но не е първостепенната ми задача. Изглед като този си заслужава дългия полет със самолет, не смяташ ли?

— Да се наслаждавам на гледката не е първостепенната ми задача.

— Но тя е пред теб. Защо не се възползваш? Една млада двойка живее в апартамента ей там. — Извъртя я леко и посочи към най-

горния етаж на боядисана в жълто сграда вляво. — Събота сутрин работят заедно в градината си на покрива. А една вечер излязоха и се любиха там.

— Ти си ги наблюдавал!

— Само докато намеренията им не станаха недвусмислени. Не съм някакъв перверзен тип.

— Това тепърва трябва да се докаже. Значи и друг път си бил тук?

— Кевин О'Конъл отседна тук за няколко дни миналата година. Именно затова отново го използваме. В добре поддържан хотел като този персоналът помни гостите. Особено като им дават хубави бакшиши, а Кевин е доста щедър.

— Защо си бил тук като Кевин О'Конъл?

— Трябваше да взема нещо от мощехранителницата на Йоан Кръстител.

— Откраднал си от светиия? *Реликва*? Кост от скелета на Йоан Кръстител?

— Частица от кост. Ха, та части от костите му са разпръснати из цяла Италия. Особено тук, където е светец — патрон. — Не успяваше да се въздържа, защото очевидното й смайване безумно го развеселяваше. — Доста популярен е бил добрият стар Йоан. Никой няма да забележи липсата на частица от някоя и друга кост.

— Нямам думи — едва пророни Миранда.

— Клиентът ми беше болен от рак. Беше си въобразил, че реликвата ще го изцери. Разбира се, умря, но живя девет месеца по-дълго, отколкото лекарите предричаха. Така че, кой знае? Хайде да разопаковаме багажа. — Потупа я по ръката. — Искам да взема душ и да се хващаме на работа.

— На работа?

— Трябва да купя това-онова.

— Не искам да прекарам деня в търсене на обувки за сестра ти!

— Няма да отнеме много време, а трябва да накупя подаръци и за останалите от семейството.

— Виж какво, Болдари. Според мен някои неща са по-важни от сувенирите за семейството ти.

Вбеси я, защото се наведе напред и я целуна по носа.

— Не се безпокой, скъпа. Ще купя нещо и за теб. Сложи си удобни обувки — посъветва я той и се отпрати към банята.

Купи хубава златна гривна — рожденият ден на майка му приближаваше — и уреди да я отнесат в хотела. Като се забавляваше от тълпите туристи и пазаренето, той прибави няколко златни верижки, обици и флорентински брошки. За сестрите му — обясни той на Миранда, която не проявяваше интерес към витрините.

— Ако постоиш достатъчно дълго тук, ще чуеш всички езици по света — изкоментира той.

— А ние стояхме ли вече достатъчно дълго тук?

Обви раменете ѝ с ръце, когато тя се нацупи, и поклати глава.

— Никога ли не се отпусках и не се наслаждаваш на момента, доктор Джоунс? Във Флоренция сме, стоим на един от най-старите мостове в града, слънцето грее. Поеми си въздух — посъветва я той — и му се наслади.

За малко да се вслуша в съвета му и да се облекне на него, но се въздържа.

— Не сме тук да се наслаждаваме на града — процеди с надеждата тонът ѝ да е достатъчно студен, за да го попари и да уталожи странните му потребности.

— Но градът е наоколо, а ние сме тук — отвърна той непринудено, хвана я за ръка и я поведе по моста.

Беше запленил от малките магазинчета и сергиите, забеляза Миранда, като го наблюдаваше как се пазари за кожени чанти и какви ли не дреболии.

Не прие поканата му да си избере нещо и насочи вниманието си към архитектурата, докато го чакаше мълчалива и ядосана.

— А това е за Роби — обяви той, като свали от закачалката детско кожено яке.

— Роби?

— Племенникът ми. Той е тригодишен. Страшно ще му хареса.

Беше красиво изработено и без съмнение — скъпо.

— Крайно непрактично е за тригодишно дете.

— Но е ушито за тригодишно. Затова е толкова малко. — Quanto? — попита той суетящия се наоколо търговец и пазарлъкът започна.

Най-сетне приключи и тръгнаха на запад. Купи три чифта обувки, а тя — нищо; дори не и великолепните перленосиви пантофки, които ѝ харесаха от пръв поглед.

Кредитната карта в чантата ѝ, напомни си тя, не е на нейно име. Би предпочела да тръгне боса, вместо да я използва.

— Повечето жени — отбеляза той, докато вървяха към реката, — вече щяха да са отрупани с десетки торби и кутии.

— Не съм като повечето жени.

— Забелязах. Но кожени дрехи страшно ще ти отиват.

Тя само изсумтя.

Той спря пред някакъв магазин и отвори стъклените врати.

— Сега къде?

— Как така ще дойдем във Флоренция и няма да купим произведение на изкуството?

— Не сме тук, за да пазаруваме. Имаме работа.

— Отпусни се. — Взе ръката ѝ и я целуна. — Имай ми доверие.

— Това са две състояния, които е невъзможно да изпитам, когато си наоколо.

Магазинът беше задръстен от мраморни и бронзови копия. Богове и богини танцуваха наоколо и омайваха туристите, които хвърляха с шепи пари, само и само да се сдобият с изработено от съвременен художник копие на произведение от стар майстор.

Докато се очертаваше, че Райън възнамерява да загуби поне още час в изпълнение на задълженията си към семейството, търпението на Миранда се изчерпваше. Той обаче я изненада — само след пет минути кимна към статуетка на Венера.

— Какво мислиш за това?

Тя пристъпи напред и заобиколи лъснатата бронзова статуетка.

— Прилична изработка и ако някои от безбройните ти роднини търси украса за моравата си, би трябвало да свърши работа.

— Да, и аз мисля, че ще свърши работа.

Усмихна се на продавача и озадачи Миранда, когато потърси помощта на италианския разговорник.

Досега говореше свободно езика и дори често употребяваше жаргон, а сега изричаше елементарни фрази с ужасен акцент, та принуди продавача да заяви:

— Вие сте американци. Ние говорим английски.

— Така ли? Слава Богу. — Засмя се и прегърна Миранда, за да я приближи. — Със съпругата ми искаме нещо специално, което да отнесем къщи. Тази статуетка много ни харесва. Ще седи идеално в цветарника, нали, Аби?

В отговор от нея се чу само:

— Хммм...

Този път не се впусна в пазарлък. Само трепна при цената и дръпна Миранда настрана, сякаш да се посъветват на спокойствие.

— Какво правиш? — прошепна му тя.

— Не искам да я купя, ако не съм убеден, че съпругата ми не я харесва.

— Не се прави на магаре.

— Това ли е наградата ми, че съм грижовен съпруг? — Целуна я по устните. Само бързият му рефлекс го спаси да избегне готовите ѝ да се впият зъби. — Обещай ми, че ще направиш същото по-късно.

Преди да успее да му отговори, той се обърна към продавача:

— Ще я вземем.

Сделката приключи, опаковаха статуетката, поставиха я в кутия, но той отказа предложението да я отнесат в хотела.

— Няма смисъл. Точно там отиваме. — Взе чантата, прегърна Миранда през раменете, като я натовари с един от двата фотоапарата, увесени на врата му. — По пътя ще си купим сладолед, Аби.

— Не искам никакъв сладолед — промърмори тя, когато отново се озоваха на улицата.

— Как да не искаш? Нали трябва да се заредиш с енергия. Имаме да се отбием на още едно място.

— Слушай. Уморена съм, краката ме болят и не ми се пазарува. Ще се срещнем отново в хотела, става ли?

— И си готова да пропуснеш цялата веселба? Та нали сме тръгнали към „Барджело“?

— Сега? — От напрежение и вълнение по гърба ѝ полазиха тръпки. — Сега ли ще го направим?

— Сега ще се правим още малко на туристи. — Тръгна по паважа, за да ѝ остави място да върви по тесния тротоар. — Ще видим мястото, ще направим някои снимки. — Той ѝ намигна. — Да огледаме терена, както казват във филмите.

— Да огледаме терена? — повтори тя неразбиращо.

— Да установим къде са камерите, колко далеч от главния вход е „Бакхус“ на Микеланджело. — Макар да знаеше съвсем точно. Това съвсем не беше първото му посещение в „Барджело“. — Колко е голям вътрешния двор. Колко са стъпалата до първия етаж. Кога се сменя охраната. Колко...

— Добре, добре. Разбрах. — Сви безпомощно рамене. — Само не разбирам защо не отидохме направо там?

— Всяко нещо с времето си, скъпа. Аби и Кевин трябва да бъдат видени из града първия ден, не смяташ ли?

Предположи, че приличат на типични американски туристи — фотоапарати, пакети с покупки и пътеводители. По пътя ѝ купи сладолед. Реши, че ще ѝ помогне да охладя горещото напрежение, което се събираше в стомаха ѝ. Тя го изяде, докато вървяха по улиците, а той ѝ показваше разни архитектурни забележителности и статуи; шляеха се пред витрините, спираха да четат изнесените менюта пред кафенетата на тротоарите.

Вероятно има някакъв смисъл, прецени тя. Никой няма да ги погледне втори път и ако наистина се съсредоточи, ще прилича на човек, който е за пръв път града. Все едно, че участваше в пиеса. „Аби и Кевин на екскурзия в Италия.“

Само да не беше такава посредствена актриса.

— Възхитително е, нали? — попита той и преплете пръсти в нейните, загледан във величествената катедрала.

— Да. Куполът е революционен за своето време. Джото е проектирал камбанарията, но не е доживял да я види завършена. — Тя намести слънчевите си очила. — Неоготическата мраморна фасада отразява неговия стил, но е добавена едва през XIX век.

Отметна косите си и забеляза, че я наблюдава с усмивка.

— Какво има?

— Добре изнасяш урок по история, доктор Джоунс. — Когато лицето ѝ помръкна притеснено, той го обгърна с ръце. — Недей. Не ти се присмивам. Казах го като комплимент. — Пръстите му нежно погалиха бузата ѝ. — Разкажи ми още нещо.

Дори да ѝ се подиграваше, прикриваше го умело. Затова продължи:

— Микеланджело е изваял „Давид“ тук.

— Наистина ли?

Тонът му беше съвсем сериозен.

— Да. Също тук е копирал от „Свети Йоан“ на Донатело, за да направи своя „Мойсей“. Не ме целувай, Райън — предупреди тя припряно, затваряйки очи, когато устните му се приближиха към нейните. — Това само усложнява нещата.

— А трябва ли да са прости?

— Да. — Отвори очи и се загледа в него. — В този случай — определено.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб. — Замислено прокара пръст по устните ѝ. — Привличаме се и това би трябвало да е достатъчно просто. Но, изглежда, не е.

Отпусна ръце на раменете ѝ, после — на кръста. Отстъпи назад.

— Добре, дай наистина да не ги усложняваме. Иди застани ей там.

— Защо?

— За да те снимам, скъпа. — Свали си слънчевите очила и ѝ намигна. — Нали ще искаме да покажем снимки на всичките си приятели у дома, Аби?

Макар че ѝ се струваше пресилено, застана пред музея и го остави да я снима редом със стотици други туристи.

— А сега ти ме снимай. Натисни...

— Знам как се борави с фотоапарат — отбеляза тя и сграбчи Никона от него, — Кевин.

Фокусира и сърцето ѝ трепна. Беше толкова привлекателен, усмихнат самоуверено пред фотоапарата.

— Добре. Сега доволен ли си?

— Почти.

Обърна се към някаква двойка, която с охота се съгласи да ги снима заедно.

— Това са глупости — промърмори тя, когато отново застана пред фотоапарата, а ръката на Райън бе на кръста ѝ.

— За майка ми е — обясни той и импулсивно я целуна.

Тя неволно вдигна ръце и обгърна лицето му.

Слънцето беше нажежено до бяло, във въздуха се носеха най-различни звуци. Сърцето ѝ потрепери. Имаше чувството, че е на прага на нещо необикновено.

Или трябва да се отдръпне, или да потъне, помисли си Райън. Откъсна устни от нейните и целуна ръката ѝ.

— Извинявай — пророни той без усмивка, но някак не можеше да се отдели от нея. — Поувлякох се.

Отдръпна се с подкосени крака и отиде да прибере фотоапарата.

Върна се, взе чантата със статуята и като ѝ подаде ръка, я подкани:

— Да вървим.

Тя за миг бе забравила целта им. Кимна и го последва.

При портите на стария дворец той извади пътеводителя.

— Построен е през 1255 година. От XVI до средата на XIX век са го използвали за затвор. Извършвали са екзекуциите във вътрешния двор.

— Знам историята — промърмори тя.

— Доктор Джоунс знае историята. — Потупа я покровителствено. — Хайде, Аби, скъпа.

Щом се озоваха вътре, той извади видеокамерата.

— Тук е страхотно, нали, Аби? Виж този. Май е изпил няколко.

Насочи камерата към великолепната статуя от бронз на пияния „Бакхус“. След това се огледа бавно из залата и на висок глас обяви:

— Само чакай Джак и Сали да го видят. Ще позеленеят от яд, когато се върнем.

Завъртя камерата бавно към вратата, където пазачът зорко наблюдаваше посетителите.

— Поразходи се наоколо — нареди ѝ шепнешком. — Придай си вид на заинтересувана.

Дланите ѝ се изпотиха. Беше глупаво. Нямахте от какво да се притеснява. Имаха пълното право да са тук. Никой не можеше да знае какво се върти в главата ѝ. Но сърцето ѝ биеше лудо, докато обхождаше залата.

Тя леко се сепна, когато той отново застана до нея и я подкани да продължат.

След около час Миранда започна да подозира, че кражбите са съпътствани и от доста скучна работа. Влязоха във всички зали, запечатаха на лентата всеки сантиметър, и то под различен ъгъл. Напрежението отново я обзе.

— Не събрахме ли достатъчно информация?

— Почти. Пофлиртувай с пазача ей там.

— Моля?

— Привлечи вниманието му.

Райън свали камерата и бързо разкопча двете най-горни копчета на памучната блузка на Миранда.

— Какво правиш!

— Подсигурявам се, че вниманието му ще е насочено към теб, сага. Задай му няколко въпроса. Престори се, че не знаеш, примигвай насреща му и го накарай да се чувства важен.

— А ти какво ще правиш?

— Нищо, ако не задържиш вниманието му за пет минути. Дай ми това време, после го попитай къде е тоалетната и тръгни натам. Чакай ме във вътрешния двор след десет минути.

— Но...

— Действай! — нареди той рязко. — Има достатъчно хора в момента, за да успея.

— О, Господи. Добре.

Със свит стомах и разтреперани крака се приближи към пазача.

— Извинете... — подхвана тя. — *Per favore...* — нарочно използваше твърд американски акцент. Видя как пазачът се загледа в поразкопчаната блуза. — Английски?

— *Si, signora*, малко.

— О, чудесно. — Тя пробва номера с примигването и по реакцията на мъжа разбра, че такива жалки прийоми действат. — Уж учих малко италиански, преди да тръгнем, но всичко ми се обърка в главата. Ужасно е как ние американците не говорим втори език, както правят повечето европейци, нали?

От начина, по който я гледаше, се досети, че говори прекалено бързо за него. Толкова по-добре.

— Тук всичко е много красиво. Дали можете да ми разкажете нещо за...

Тя посочи към случайно избрана статуя.

Райън изчака пазачът да насочи вниманието си към Миранда. Приближи страничната врата, извади шперц от джоба и задейства. Лесно се справяше, нищо че работеше с ръце зад гърба си. В музея едва ли очакваха някой посетител да нахлуе в заключена стая посред бял ден.

Планът на разположението на музея беше на дискета; както и десетки други детайли. Ако източникът му беше благонадежден, Райън щеше да открие търсеното зад тази врата, в едно от претъпканите хранилища на този етаж.

С око към камерата изчака група любители на изкуството да застане между нея и него.

Преди да се отдалечат, той затваряше вратата тихо зад себе си.

Въздъхна облекчено, нахлузи хирургическите ръкавици и раздвижи пръсти. Не разполагаше с много време.

В редица ниши бяха струпани множество статуетки и картини. Както добре знаеше, тези, които си изкарват хляба с изкуство, обикновено не са особено организирани.

Няколко произведения привлякоха вниманието му. Включително и една Мадона с тъжен поглед и счупено рамо. Но той търсеше съвършено друг тип жена...

Нехайно подсвиркване и приближаващи се стъпки го накараха бързо да потърси прикритие.

Чака го десет минути; после — петнадесет. Когато минаха двадесет, вече кършеше ръце, седнала на пейка във вътрешния двор, и си представяше, че ще прекара известно време в италиански затвор.

Храната можеше и да не е отвратителна.

Поне в днешно време не убиваха крадците и не увесваха трупове им по високите прозорци на „Барджело“ за назидание.

За пореден път погледна часовника си. Хванали са го. Беше сигурна. Точно сега го разпитват в малка задушна стаичка и той съобщава името ѝ без никакво угризение. Страхливец!

В следващия миг го видя: безгрижно прекосяваше вътрешния двор. Облекчението и бе така голямо, че скочи и го прегърна.

— Къде беше? Мислех, че...

Целуна я, за да я накара да замълчи, а и се възползва от положението.

— Хайде да отидем да пийнем нещо. Тогава ще поговорим — изрече той с устни все така притиснати към нейните.

— Как можа да ме оставиш тук по този начин? Каза десет минути, а мина почти половин час.

— Отне ми малко повече време. — Устните му бяха все още върху нейните. Той се ухили. — Липсвах ли ти?

— Не. Чудех се каква ли ще е вечерта в затвора.

— Имай ми доверие. — Хвана я за ръка и я отведе. — В момента малко вино и сирене ще ни дойдат добре.

— Къде отиде? — настояваше тя. — Занимавах се с пазача достатъчно дълго, а когато свърших, ти беше изчезнал.

— Исках да видя какво има зад една врата. Сградата може някога да е била дворец, после — затвор, но вътрешните врати са детинска работа за преодоляване.

— Как е възможно да поемеш подобен риск и да влезеш, когато пазачът е на по-малко от пет метра от теб?

— Това обикновено е най-доброто време. — Хвърли поглед към някаква витрина, край която минаваха, и си напомни да си отдели още време за пазаруване. — Намерих нашата дама — подхвърли той небрежно.

— Това е безотговорно, глупаво, егоцентрично и... Какво?

— Намерих я. — Усмивката му беше ослепителна като италианското слънце. — И не ми се стори особено щастлива да стои заключена в тъмното и да събира прах. Прояви търпение — помоли той, преди да го отрупа с въпроси. — Жаден съм.

— Жаден си? Как, по дяволите, си в състояние да мислиш за вино и сирене? Трябва да предприемем нещо, да планираме следващата си крачка. Не може просто да седим под сенчест навес и да пием вино!

— Точно това ще направим и престани да се озърташ, сякаш polizia са по петите ни.

Придърпа я към изнесените на тротоара масички.

— Ти си се побъркал. Пазаруваш, купуваш сувенири, взимаш кожени якета за невръстни деца, разхождаш се из „Барджело“, сякаш кракът ти не е стъпвал там, а сега...

Тя спря смаяна, когато той я подбутна към празния стол. Усмивката, с която я дари, беше ледена и отговаряше на хладния му тон.

— Сега ще поседим известно време тук и ти няма да ми създаваш никакви проблеми.

— Аз...

— Абсолютно никакви.

Усмивката стана непринудена, когато се извърна към сервитьора. Тъй като нямаше нужда да се преструва в момента, поръча бутилка местно вино и сирена на безгрешен италиански.

— Няма да търпя жалките ти опити да ми се налагаш.

— Скъпа, ще търпиш всичко, което ти наредя. Дамата е у мен.

— Напрасно си мислиш... Какво? — Пребледня. — Какво искаш да кажеш с това, че дамата е у теб?

— Седи под масата.

— Под маса...

Тя понечи да бутне стола назад и да погледне под масата, но той я стисна така здраво за ръката, че тя едва не извика.

— Гледай ме, сага, и се прави на влюбена — посъветва я той и поднесе пръстите ѝ към устните си.

— Да не искаш да ми кажеш, че влезе в музея посред бял ден и изнесе оттам статуята?

— Добър съм, нали ти казах.

— Но сега ли го направи? Сега? Та отсъства само тридесет минути.

— Ако някакъв пазач не се беше наврял в хранилището да си пийне винце, щеше да ми отнеме два пъти по-малко време.

— Но нали каза, че трябва да огледаш разположението, да премериш разстояния, да се запознаеш с атмосферата?

Отново целуна пръстите ѝ.

— Излъгах те.

Задържа ръката ѝ в своята и продължи да я гледа замечтано, докато сервитьорът подреждаше виното и сирената на масата. Преценявайки ги като любовници, той се усмихна снизходително и ги остави сами.

— Излъгал си ме?

— Ако ти бях казал, че отивам да я взема, щеше да си нервна, притеснена и щеше да провалиш всичко. — Наля вино и за двамата, отпи и кимна одобрително. — Виното от този район е прекрасно. Няма ли да го опиташ?

Не откъсваше очи от него, когато вдигна чашата си и я пресуши на един дъх. Значи сега беше и съучастничка в кражба.

— Ако ще пиеш по този начин, най-добре хапни от това. — Той нарязва част от сиренето. — Заповядай.

Отблъсна ръката му и посегна за бутилката.

— Още като сме влизали там, си знаел какво ще правиш.

— Знаех, че ще го направя, ако ми се удаде възможност да направя размяната.

— Каква размяна?

— Със статуята, която купихме преди това. Оставих я на нейно място. Нали ти казах, че повечето хора виждат онова, което очакват да видят. В хранилището има бронзова статуя на жена. Най-вероятно известно време никой няма да забележи, че не е същата. И когато открият подмяната, ще потърсят оригинала, като решат, че е преместен. А като не успеят да я открият, няма да могат да определят кога точно е взета. Ако късметът не ни изневери, тогава ние ще си бъдем в Щатите.

— Трябва да я видя.

— Има време. Трябва да ти напомня, че след като съзнателно откраднахме фалшификат... няма за какво толкова да бързаме.

— Така ли? — промърмори тя.

— Да. Когато се пенсионирам, този забързан ритъм ще ми липсва. Между другото — чудесно се справи.

— О!

— Успя да отвлечеш вниманието на пазача. Най-добре се подкрепи. — Отново ѝ предложи сирене. — Чака ни още работа.

Струваше ѝ се нереално да седи в хотелската стая със „Смуглата дама“ в ръце. Огледа я внимателно и забеляза откъде са взимани проби.

Беше изящна и красива творба със синьо-зелената патина на времето.

Постави я на масичката до „Давид“.

— Прекрасна е — отбеляза Райън, дръпвайки от пурата. — Скицата ти беше доста точна. Не предаде съвсем духа ѝ, но очерта всички подробности. Ще бъдеш по-добра художничка, ако рисуваш от сърце.

— Не съм художничка. — Гърлото ѝ беше пресъхнало. — Аз съм учен и това не е статуята, която изследвах.

Той вдигна вежди.

— Откъде знаеш?

Не можеше просто да му каже, че изпитва усещане за нещо сбъркано. Тя дори пред себе си не признаваше докато я държи, че статуята не поражда у нея същите тръпки и вълнение. Трябваше да му даде факти.

— Напълно е възможно за човек с опит от пръв поглед да разпознае, че това е правено през ХХ век. В този случай няма да разчитаме само на това, но нали аз взимах стърготини за проба. От тук и от тук. — Посочи с пръст пресеца и извивката на рамото. — Върху тази статуя няма следи от това. Лабораторията на Понти е взела проби от гърба и таза. Аз не съм оставяла тези белези. Нужни са ми уредите ми и записките, за да го потвърдя, но определено не съм изследвала тази статуя.

Райън премисли, изгърси пепелта от пурата и предложи:

— Хайде да го потвърдим.

— Никой няма да ми повярва. Дори когато го заявя, никой няма да повярва, че не съм изследвала тази статуя. — Вдигна поглед към него. — Защо да ми вярват?

— Ще ти повярват, когато намерим оригинала.

— Как...

— Всяко нещо с времето си, доктор Джоунс. Нужно е да се преоблечеш. Черното е най-подходящият цвят за забавна вечер, през която ще нахълтаме с взлом. Аз ще се погрижа за транспорта.

Тя облиза устни и пророни:

— В „Станджо“ ще ходим, нали?

— Такъв е планът. — Усети колебанието ѝ и се облегна назад в креслото. — Освен ако не желаеш да се обадиш на майка си, да ѝ обясниш всичко дотук и да я помолиш да те пусне за малко в лабораторията.

Очите на Миранда бяха хладни, когато се надигна.

— Отивам да се преоблека.

Вратата на спалнята нямаше ключалка, затова придърпа стол и я подпря с него. Почувства се по-добре. Той я използваше, мислеше си

тя; за него тя беше само още един инструмент. Илюзия е да смята, че са партньори. А сега му помогна и да открадне.

Предстоеше ѝ да се вмъкне в сградата, ръководена от член на семейството ѝ. И как щеше да го спре, ако реши да предприеме нещо повече от няколко основни изследвания?

Чуваше го да говори по телефона във всекидневната и не бързаше да облече черната блуза и черния панталон. Наложително е да измисли свой план, да включи някого, на когото вярва.

— Слизам до рецепцията — подвикна той. — Побързай. Няма да се бавя, а и аз трябва да се преоблека.

— Ще съм готова. — Щом чу вратата да се затваря, вече отместваше стола. — Дано да те открия. Дано — мърмореше тя, вадейки телефонния си тефтер от дипломатическото куфарче.

Прелисти набързо и набра номера.

— Pronto.

— Джовани, Миранда се обажда.

— Миранда? — Изрече той предпазливо. — Къде си? Брат ти...

— Във Флоренция съм — прекъсна го тя. — Ужасно важно е да те видя веднага. Моля те, Джовани, бъди в църквата „Санта Мария Новела“ след десет минути.

— Но...

— Моля те. Важно е.

Бързо затвори, обви внимателно бронзовите статуи и ги натика в сака си. Грабна го и хукна.

Слезе по покритите с мека пътека стълби; сърцето ѝ биеше лудо, едва носеше тежкия товар. Стигна до партера и спря. Видя Райън на рецепцията да разговаря оживено със служителя. Беше рисковано да пресече фойето и затова предпочете да заобиколи и да мине през салона. Излезе през стъклените врати в красивия вътрешен двор с фонтан и сенчести дървета. Стреснатите гълъби се разлетяха.

Макар че сакът ѝ тежеше, тя не спря да си поеме дъх, докато не заобиколи хотела и не се озова на улицата. Дори тогава спря колкото да го прехвърли в другата ръка и да хвърли тревожен поглед назад. Запъти се право към църквата, която се намираще съвсем близко до хотела.

Въздържа се да не се затича и влезе спокойно в хладния, притъмнен храм. С разтреперани крака седна на един от предните

редове. Едва там осъзна какво всъщност е направила.

Райън щеше да се вбеси, а тя не бе съвсем сигурна колко жестокост се крие зад привлекателната външност. Но беше сигурна, че постъпва правилно.

Дори копието трябваше да се съхранява добре, докато не се намери разрешението. Не можеше да има доверие на крадец.

Джовани ще се появи, уверяваше се тя. Познава го от години. Колкото и да флиртуваше, колкото и ексцентричен да беше, по душа бе учен. И винаги ѝ е бил приятел.

Ще я изслуша, ще прецени. И ще ѝ помогне.

Опита се да се успокои и затвори очи.

Странна атмосфера витае в тези места — храмове на времето, вярата и мощта. Религията винаги е била — на едно или друго ниво — въпрос на власт. Тук тази власт се проявяваше под формата на изкуство, голяма част от което беше платено от ковчежетата на Медичите.

Дали по този начин са откупували душите си, зачуди се тя. Заплащали са за греховете си, като са създали тази величествена черква? Лоренцо е мамил жена си със смуглата дама — колкото и да са били допустими такива неща по онова време. А най-великото му протеже я бе обезсмъртило в бронзова статуя.

Дали е знаел?

Не, припомни си тя. Бил е мъртъв, когато е правена статуята. Вероятно дамата се е насочила към Пиеро или някой от по-младите братовчеди.

Насочвайки се към нов покровител, едва ли се е отказала от властта, подсигурена от красотата ѝ. Била е прекалено умна и практична, за да го допусне. За да живее в охолство, а дори и за да оцелее, жената по онова време се е нуждаела от защитата на мъж или от свое богатство. Или от необикновена красота и хладен ум.

Жулиета е била именно такава жена.

Миранда потрепери и отвори очи. Сега бронзовата статуя, а не жената имаха значение, напомни си тя. Науката, а не предположенията щяха да решат загадката.

Чу забързани стъпки и се напрегна. Разкрита е! Господи! Скочи, завъртя се и извика с облекчение:

— Джовани!

Краката едва я държаха, когато пристъпи напред и го прегърна.

— Bella, какво правиш тук? — Отвърна на прегръдката ѝ, обзет от раздражение и обич. — Защо ми се обади с толкова уплашен глас и поиска да се срещнем като шпиони? И то именно в черква?

— Тук е тихо и безопасно. Като убежище — отвърна тя с плаха усмивка. — Искам да ти обясня, но не зная с колко време разполагам. Той вече е разбрал, че съм излязла, и ме търси.

— Кой?

— Прекалено объркано е. Седни за минутка. — Говореше шепнешком, както е редно в черква или при конспирация. — Джовани, бронзовата статуя... „Смуглата дама“ е фалшификат.

— Миранда, вероятно английският ми изневерява, но за да бъде нещо фалшификат, ни трябва оригинал, който да подправим. Бронзовата статуя беше отливка, лоша шега... — Затърси думи. — Лош късмет — определи той. — Властите разпитаха водопроводчика, но той с нещо не им помогна. Явно някой се е опитвал да пробута статуята като истинска и почти успя.

— Тя беше оригинална.

Той внимателно взе ръцете ѝ.

— Знам, че ти е трудно...

— Ти сам видя резултатите.

— Si, но...

От съмнението и подозрението му я заболя.

— Нали не смяташ, че съм ги подправила?

— Според мен са допуснати грешки. Действахме твърде прибързано, Миранда. Всички...

— Бързите изследвания не променят резултатите. Статуята беше истинска. Тази е фалшификат.

Посегна и извади обвитата статуя от сака.

— Какво е това?

— Копието. Онова, което Понти е изследвал.

— Боже мой! Откъде я взе? — възкликна и няколко глави се извърнаха към тях. Трепна, наведе се напред и вече по-тихо добави: — Дадох я на съхранение в „Барджело“.

— Това не е важно в момента. Важното е, че не е бронзовата статуя, която ние изследвахме. Сам ще се убедиш, като я отнесеш в лабораторията.

— В лабораторията? Миранда, що за лудост е това?

— Всичко почива на здравия разум. — Опита се сама да повярва на думите си. — Забранено ми е да влизам в „Станджо“. Но цялата документация е там, Джовани, както и уредите. Нужна ми е помощта ти. В сака е и бронзова статуетка на „Давид“. И тя е фалшива. Вече я изследвах. Но искам да вземеш и двете, да ги изследваш и да направиш всички възможни тестове. Ще сравним резултатите с предишните. Така ще докажеш, че не става въпрос за едни и същи статуи.

— Миранда, бъди разумна. Дори да направя каквото искаш, само ще докажа, че си сгрешила.

— Не. Вземи записките ми. Твоите и на Ричард също. Направи новите изследвания и ги сравни. Не може да сме сбъркали до такава степен, Джовани. Сама бих го сторила, но възникнаха някои усложнения.

Помисли си за Райън — сигурно разярен кръстосва града и я търси — нея и статуите.

— Дори да ги направя, никой няма да ми повярва. Трябва да сме обективни. Не мога да се доверя на друг, освен на теб.

Стисна ръката му със съзнанието, че се възползва от приятелството им. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Отнася се за репутацията ми като учен, Джовани. За работата ми. За моя живот.

Той тихо изруга, но се сепна, като се сети къде се намира; набързо изрече молитва и се прекръсти.

— Това само ще те направи нещастна.

— Не е възможно да съм по-нещастна от сега. В името на приятелството ни, Джовани. Заради мен го направи.

— Добре.

Затвори очи, а сърцето ѝ се изпълни с дълбока благодарност.

— Още тази вечер, нали? Веднага ще го направиш?

— Колкото по-рано, толкова по-добре. Лабораторията е затворена за няколко дни, така че никой няма да разбере.

— Затворена ли? Защо?

Той за пръв път се усмихна.

— Утре, моя скъпа невернице, е църковен празник. — Не беше възнамерявал да прекара почивните си дни по този начин. Въздъхна и погледна чантата на земята. — Къде да те открия, когато приключа?

— Аз ще се свържа с теб. — Наведе се и докосна устните му със своите. — *Grazia, Giovanni*. Хиляди благодарности. Никога няма да успея да ти се издължа за това.

Когато приключи, едно обяснение ще бъде добро начало.

— Цялостно и изчерпателно — обещавам. О, толкова се радвам да те видя! Ще ми се да разполагах с повече време, но трябва да вървя... и да видя какво ме чака. Ще намеря начин да се свържа с теб сутринта. Пази ги внимателно добави тя и подбутна сака към него с крак. — Изчакай минута-две, преди да тръгнеш. За всеки случай.

Целуна го отново и го остави.

Тъй като не се огледа, не забеляза застаналата в сенките фигура. Не почувства силния гняв, нито заплахата.

Струваше ѝ се, че от плещите ѝ се смъкна огромен товар. Спря навън и се загледа за миг в залязващото слънце. За да избегне Райън, в случай че е тръгнал да я търси пеша, тя се отправи в посока обратна на хотела, към реката.

Не биваше да я открие, преди да се отдалечи на достатъчно разстояние от Джовани.

Разходката беше дълга и ѝ даде възможност да се успокои, време да помисли и дори за миг да погледне разхождащите се наоколо влюбени двойки. Веднъж Джовани ѝ беше казал, че романтиката живее във Флоренция, но тогава тя не му повярва.

Това я накара да се усмихне, а после да въздъхне. Просто не бе романтичка. И нима не го беше доказала? Единственият човек, който някога я заинтригува и я накара да изпита копнеж, се оказа крадец.

Предпочиташе да е сама, както винаги е била. Стигна до реката и видя последните слънчеви лъчи да потъват във водата. Зад гърба си чу силен шум от двигател и разбра, че е разкрита. Знаеше, че ще я намери.

— Качвай се.

Извърна глава и видя разгневеното му лице. Изненада се как гневът изпълва топлите му златисти очи със смъртоносен лед. Също като нея беше облечен в черно, караше син мотор. Вятърът рошеше косите му. Изглеждаше опасен и страшно сексапилен.

— Мога да вървя и пеша.

— Хайде, Миранда, защото сляза ли да те кача на мотора, ще те заболи.

Тъй като беше под достойнството ѝ да побегне като страхливка, тя пренебрежително сви рамене и тръгна към паважа. Настани се зад гърба му. Хвана се за седалката, за да запази равновесие.

Но когато той рязко пое, инстинктът ѝ за самосъхранение я накара да го обгърне плътно с ръце през кръста.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изглежда все пак трябваше да те прикова с белезници.

Райън караше по тесните криволичещи улици с рисковано висока скорост, подходяща на настроението му. Спря на площад „Микеланджело“.

Оттам се разкриваше изумителна гледка към Флоренция и заобикалящите я хълмове. И беше достатъчно уединено, ако реши да прибегне към насилие.

Площадът беше пуст без обичайните орди туристи, а на небето от запад се задаваха буреносни облаци.

— Слизай! — нареди той и изчака тя да разхлаби хватката около кръста му.

По пътя се постара и успя да я изплаши здравата на няколко пъти.

— Караш като бесен.

— Нали съм наполовина ирландец, наполовина италианец. Какво друго очакваш?

Слезе и я поведе към стената, откъдето Флоренция се разкриваше като на длан. Няколко туристи все още правеха снимки около големия фонтан.

— Къде са?

— В безопасност.

— Не те питам как са, а къде. Какво направи с бронзовите статуи?

— Най-разумното. Задава се буря — отбеляза тя, когато светкавица раздра небето. — По-добре да влезем някъде.

Той само я притисна по-плътно към стената.

— Искам статуите, Миранда.

Тя не откъсна очи от неговите. Нямахше да търси помощ от неколцината туристи. С този случай щеше да се справи сама.

— Нямам никаква стойност за теб.

— Аз ще реша това. По дяволите, аз ти се доверих!

Сега и в нейните очи проблесна гняв.

— Искаш да кажеш, че беше невъзможно да ме заключиш в хотелския апартамент, както направи в дома си? — Нарочно говореше приглушено, защото гласът ѝ пресипна от обзелия я гняв. — Нямаше как да ме накараш да те чакам, както постъпи в „Барджело“, докато действаше, без да ми кажеш какво си намислил. Този път аз те изпреварих.

Той я огради с ръце — приличаха на страстни влюбени, така погълнати един от друг, че не обръщат внимание на нищо друго. Хватката му я остави почти без въздух.

— Изпревари ме и какво направи?

— Уредих някои неща. Нараняваш ме.

— Още не, както ще се убедиш. Дала си ги на някого. На майка си... Не — разсъждаваше на глас, а тя продължаваше да се взира в него. — Не си ги дала на майка си. Все още се надяваш да я накараш да съжалява, че не ти е имала доверие. Имаш ли гадже във Флоренция, доктор Джоунс? Някой, когото да уговориш със сладки приказки да скрие статуите, докато прецениш, че съм се отказал? Искам бронзовите статуи... И двете!

Гръмотевиците зачестиха.

— Казах ти, в безопасност са. Уредих нещата. Постъпих, както смятам, че е най-добре.

— Приличам ли ти на човек, който дава пет пари какво смяташ?

— Искам да докажа, че са фалшиви. И ти искаш. Ако аз направя повторните изследвания и сравня резултатите, може да ме обвинят, че съм ги подменила. Ето защо друг ще ги извърши. Ти имаше задачата да измъкнеш статуята от „Барджело“, а аз — да определя как да докажа, че е копие на оригинал.

— Дала си ги на някого от „Станджо“. — Отдръпна се само колкото да успее да обгърне лицето и с ръце. — Как можа да постъпиш толкова глупаво?

— Дадох ги на човек, комуто имам доверие. На човек, когото познавам от години. — Пое дълбоко дъх. — Ще направи изследванията, защото го помолих. Утре ще се свържа с него и ще получа резултатите.

Той изпита силно желание да удари главата ѝ в стената, за да провери дали наистина е толкова твърдоглава.

— Чуй това логично умозаключение, доктор Джоунс. „Смуглата Дама“ е фалшификат. Следователно някой от „Станджо“ е направил копието. Някой, който е наясно какво ще покажат резултатите, който знае как да я преправи, за да мине за истинска при първи оглед, и някой, който вероятно има източник, готов да плати мило и драго за истинската статуя.

— Той няма да постъпи така. Работата е важна за него.

— И моята е важна за мен. Хайде да вървим.

— Къде?

Тръгнаха през площада към мотора, когато закапаха първите тежки капки.

— В лабораторията, скъпа. Ще проверим как напредва работата на приятеля ти.

— Не разбираш ли, че ако се вмъкнем в лабораторията, изследванията ще се обезсмислят? Никой няма да ми повярва.

— Забравяш, че аз вече ти вярвам. Това е част от проблема. Хайде, качвай се или тръгвам и сам ще се оправя.

Премисли и реши, че последното нещо, от което Джовани се нуждае, е Райън да се втурне разгневен в лабораторията.

— Остави го да направи изследванията. Отметна влажните си коси. — Само така ще бъдат валидни.

Той запали мотора.

— Качвай се.

Тя се подчини и докато той се измъкваше от площада, се опита да се увери, че ще успее да го убеди да постъпи разумно, когато стигнат „Станджо“.

На половин пряка от „Станджо“ Райън паркира сред десетки други мотоциклети, подредени до тротоара.

— Бъди тиха — нареди той. Скочи от седалката и грабна някакви торби. — Ще правиш каквото ти кажа и ще носиш това.

Тикна едната торба в ръката ѝ, стисна я здраво за другата и я поведе по улицата.

— Ще влезем отзад, в случай че някой наблюдава дъжда. Ще прекосим фотолабораторията и ще се насочим право към стълбището.

— Откъде знаеш разположението?

— Правя собствени проучвания. Имам чертежи на цялата сграда на дискети. — Насочи се към задната врата, измъкна хирургически

ръкавици и нареди: — Сложи ги.

— Няма да...

— Казах да мълчиш и да правиш каквото ти кажат. И без това вече ми причини твърде много главоболия. Ще изключа алармата в този сектор, което означава, че не можеш да се отдалечаваш на повече от метър от мен, докато сме вътре.

Докато говореше, самият той надяна ръкавици.

— Ако ни е нужен достъп до друга част от сградата, ще се справя с мерките за сигурност отвътре. Така е по-лесно. Няма охрана, всичко е електроника, затова едва ли ще налетим на някого, освен на приятелчето ти, нахълтало вътре за уикенда.

Понечи да възрази, но се отказа. Хрумна ѝ, че веднъж попаднала вътре, ще има Джовани на своя страна. Двамата щяха да успеят да се справят с един крадец.

— Ако той не е вътре с бронзовите статуи, ще те накарам горчиво да съжаляваш.

— Там ще бъде. Обеща ми.

— Да, както ти ми обещавах. — Приблужи вратата и се накани да се залови за работа. Разгледа устройството до входа и очите му се присвиха. — Приятелят ти е небрежен, доктор Джоунс. Не е включил системата отвътре.

Тя се опита да не обръща внимание на ледените тръпки, които я побиха.

— Вероятно не е сметнал за необходимо.

— Тъх... Но вратата е заключена. Станало е автоматично, след като е била затворена. Ще се погрижа за това.

Разгъна меко парче кожа и се опита да предпази инструментите си. По-късно ще ги избърше внимателно. Не бива да допусне да ръждясат.

— Няма да ми е нужно кой знае колко време, но ти си отваряй очите.

Той тихичко си затананика. Ария от „Аида“, разпозна тя. Миранда му обърна гръб и се загледа в пороя.

Налагаше му се да работи пипнешком. Дъждът му пречеше да чува беглите, но насърчителни изщраквания на ключалката. Здравите английски ключалки се предаваха една по една.

— Донеси чантата — нареди той, когато тежките врати се отвориха.

С джобното си фенерче освети стълбището.

— Ще кажеш на приятеля си, че ти помагам и по-нататък аз ще поема нещата. Стига да е тук, разбира се.

— Казах ти, че е тук. Той ми обеща.

— Тогава вероятно обича да работи на тъмно. — Насочи светлината напред. — Лабораторията е там, нали?

— Да. — Свъси вежди. Беше тъмно като в рог. — Просто още не е пристигнал.

— А кой е изключил алармата?

— Аз... Той сигурно е в химическата лаборатория. Тя е неговата област.

— Ще проверим след минута. Междувременно ще погледнем дали бележките ти са още в кабинета. Насам ли?

— Да. През онези врати и наляво. Кабинетът само временно беше мой.

— Нали си запаметила данните на твърдия диск?

— Да.

— Тогава ще ги вземем.

Вратите бяха отключени, което го изпълни с неприятно предчувствие. Реши да прояви предпазливост и загаси джобното фенерче.

— Стой зад мен.

— Защо?

— Прави каквото ти казвам.

Той се вмъкна през вратата. Ослушва се в продължение на няколко секунди, но не чу нищо, освен дъжда, който плющеше навън, и затова запали светлините.

— Господи! — Тя инстинктивно се вкопчи в рамото му. — Господи!

— Мислех, че учените са подредени хора — промърмори той.

Изглежда, някой се бе развихрил: компютрите бяха разбити, стъклата от мониторите и епруветките се търкаляха по пода. Работните плотове бяха преобърнати, листовете хартия — разпилени. Във въздуха се носеше силна миризма от химикали.

— Не разбирам. Какво значи това?

— Не е обир — увери я той. — Няма начин да е, след като компютрите са разбити, а не изнесени. Изглежда, доктор Джоунс, приятелят ти вече е бил тук и си е тръгнал.

— Джовани никога не би направил това. — Мина край Райън и застана сред отломките. — Сигурно са били вандали, развилнели се хлапета. Цялото оборудване, всички данни... — простена тя, пристъпвайки по-навътре в помещението. — Унищожени са, безвъзвратно повредени.

Вандали? Едва ли, прецени той. Къде бяха характерните в такива случай зловни или подигравателни драсканици по стените? Стореното е извършено в пристъп на ярост и с цел. И имаше предчувствие, че кръгът ще се затвори около тях.

— Хайде да изчезваме оттук.

— Трябва да проверя колко големи са щетите. Ако са проникнали в химическата лабо...

Млъкна, направо стресната от представата какви ужаси могат да извършат група млади хулигани с откраднатите химикали. Продължи напред.

— Нищо не можеш да направиш — промърмори той и тръгна след нея. Когато я настигна, тя стоеше пред отворената врата потресена.

Джовани беше спазил обещанието си и беше дошъл. Лежеше на пода в локва кръв, с глава обърната под странен ъгъл. Отворените му очи бяха вперени в останената до него Смугла дама. Изящните ѝ ръце и усмихнатото ѝ лице бяха в кръв.

— Господи! — Райън я придърпа обратно и насила я обърна към себе си, за да не вижда стаята. — Това ли е приятелят ти?

— Аз... Джовани... — Очите ѝ бяха празни като на кукла.

— Овладей се! Овладей се, Миранда, защото вероятно не разполагаме с време. Отпечатъците ни са по цялата бронзова статуя, разбираш ли? — От фалшификат статуята се бе превърнала в оръдие на убийство. — Полицията ще открие само нашите отпечатъци. Устроена ни е клопка.

Ушите ѝ бучаха.

— Джовани е мъртъв...

— Да. Сега — стой тук.

Облегна я на стената и пристъпи в стаята. Стараеше се да диша през зъби, за да не усеща мириса на смърт. Направи гримаса, вдигна бронзовата статуя и я натика в чантата. Като избягваше да гледа насочения към него безжизнен поглед, бързо огледа помещението.

Статуята на Давид лежеше захвърлена в единия ъгъл. Вдлъбнатината в стената показваше къде се е ударила, преди да падне на пода.

„Много умно — помисли си той, като натика и нея в чантата. — Много хитро. На местопрестъплението са оставени и двете статуи и нещата ще си дойдат на мястото. Целта е примката да се затегне около врата на Миранда.“

Тя стоеше точно както я остави, но сега трепереше и бе смъртнобледа.

— Можеш да вървиш — каза ѝ грубо той. — Можеш и да тичаш, ако се наложи, защото трябва да изчезваме оттук.

— Няма да го... оставим... Джовани... Мъртъв е.

— И с нищо няма да му помогнем. Тръгваме.

— Не мога да го оставя.

Вместо да губи време в спорове, той я грабна на ръце. Тя не оказа никаква съпротива, лежеше отпусната и повтаряше непрекъснато:

— Не мога да го оставя. Не мога да го оставя.

Остана без дъх, докато стигне до входа. Все пак успя да намести отново Миранда и да откrehне вратата, за да огледа улицата. Не забеляза нищо обезпокоително, но усещаше как по тила му пробягват тръпки, сякаш там е опряно острие.

Излязоха навън, пусна я на крака и я разтърси.

— Няма да се отпускат, Миранда. Прави каквото трябва.

Поведе я покрай сградата и после по улицата. Тя се качи сама на мотора и така силно се притисна към него, че той усещаше ударите на сърцето ѝ.

Искаше да я прибере колкото се може по-скоро в хотела, но си наложи да пообиколи из тесните улички, за да се увери, че никой не ги следва. Имаше опасност убиецът на Джовани да дебне дали ще се

появят. Въздържаше се да направи окончателно заключение, преди да чуе всичко от Миранда.

Убеден, че никой не ги следва, спря пред хотела. Вдигна чантата и отместа мокрите кичури от челото ѝ.

— Слушай ме внимателно — говореше ѝ той, приковал поглед в очите ѝ. — Налага се да прекосим фойето. Искам да тръгнеш право към асансьора. Аз ще се оправя с дежурния на рецепцията. Отиваш и заставаш пред асансьора. Ясно ли е?

— Да — машинално отвърна тя.

При влизането във фойето изпита чувството, че върви през гъст сироп, но не спря. Движеше се, без да откъсва поглед от лъскавите врати на асансьора. „Те са целта ти — мина ѝ през ума. — Върви и ще стигнеш до асансьора.“

Някъде далеч чу Райън да разговаря с администратора. Последва мъжки смях. Взираше се във вратата и протегна ръка да усети повърхността. Толкова гладка и хладна. Странно как така не го е забелязала досега. Отново прокара ръка по вратата, когато младият мъж застана до нея и натисна копчето.

Беше бледа като трупа, който оставиха, забеляза Райън. Зъбите ѝ затракаха. Предполагаше, че е премръзнала до кости. Господ му бе свидетел, че и той чувстваше ужасен студ; и то не заради разходката под дъжда.

— А сега да тръгнем по коридора — подкани я той, като намести чантата в едната ръка, а с другата я прегърна през кръста.

Не я пусна, докато не се озоваха в апартамента.

Заклучи вратата, сложи веригата и едва тогава я отведе в спалнята.

— Съблечи тези мокри дрехи и си сложи халат.

Мислеше да я вкара направо в банята, но се боеше да не би тя просто се отпусне и да се удави във ваната.

Провери дали вратите към терасата са заключени, преди да измъкне бутилка бренди от мини бара. Не си даде труда да търси чаши.

Тя седеше на леглото, както я остави.

— Трябва да съблечеш тези дрехи — повтори той. — Мокри са.

— Аз... Пръстите ми не се движат...

— Добре, добре. Пийни от това.

Поднесе бутилката към устните ѝ. Тя се подчини и усети как огънят се разлива в гърлото и после в стомаха ѝ.

— Не обичам бренди.

— Аз пък не обичам спанак, но мама ме караше да го ям. Хайде, още веднъж, като добър войник.

Успя да налее още една глътка в гърлото ѝ, преди тя да се задави и да отблъсне ръката му.

— Добре съм... Добре съм...

— Разбира се.

Той също отпи от бутилката. Сега — дрехите.

Зае се с копчетата.

— Недей...

— Миранда. — Даде си сметка, че и неговите крака едва го държат, затова седна до нея. — В шок си. Трябва се преоблечеш и да се стоплиш.

— Мога сама. Мога.

Тя се изправи и с несигурни крачки се запъти към банята.

При шума от превъртането на ключа с усилие потисна желанието си да я отключи, за да се увери, че не се е свлякла на пода.

За миг отпусна глава и си заповяда да диша, просто да диша. За пръв път се сблъскваше с насилствена смърт. Жестока и истинска, помисли си той и отпи още веднъж. Не би искал подобно нещо да се повтори.

— Ще поръчам храна — изрече той на глас, докато сваляше мокрото яке. — Гореща храна.

Той се преоблече и извика:

— Миранда?

С ръце в джобовете погледна със свъсени вежди затворената врата на банята. Свенливостта ѝ да върви по дяволите, реши и я отключи.

Тя вече беше с халат, но косите ѝ още бяха мокри. Стоеше по средата на помещението, обгърнала тялото си с ръце и се тресеше. Отправи изпълнен с отчаяние поглед към Райън и едва пророни:

— Джовани...

— Успокой се. — Прегърна я и положи главата ѝ на рамото си. — Чудесно се справи. Сега вече можеш да се отпуснеш.

Тя конвулсивно свиваше и разпускаше ръце на гърба му.

— Кой е постъпил така с него? Той никога никого не е наранил. Кой го е сторил?

— Ще открием. Непременно. Ще поговорим за това. — Притисна я по-силно и прокара ръка по косите ѝ. — Но трябва да се успокоиш. Нужен ми е ясният ти разсъдък. Логиката ти.

— Не съм в състояние да мисля. Непрекъснато е пред очите ми. И толкова много кръв. Той ми беше приятел. Отзова се, когато го повиках. Той... — Хрумна ѝ ужасяваща мисъл. — О, господи, Райън! Аз го убих!

— Не. — Отдалечи я и се взря в очите ѝ. — Онзи, който го е ударил по главата, го е убил. Приеми нещата така, Миранда, защото иначе ще полудееш.

— Той отиде там тази вечер заради мен. Ако не го бях извикала, щеше да си е у дома или на среща, или с приятели...

Притисна юмрук към устата си, а очите ѝ бяха ужасени.

— Той е мъртъв, защото го помолих да ми помогне, защото не ти вярвам, защото репутацията ми е толкова важна, че трябваше нещата да станат както аз исках. — Поклати отчаяно глава. — Никога няма да го преживея.

Колкото и отчаяние да имаше в очите ѝ, вече не беше така бледа и гласът ѝ беше доста по-силен. Чувството за вина понякога изпълва човек с енергия, както и да го парализира.

— Изсуши си косата, докато поръчам нещо за ядене. Трябва да поговорим.

Тя се подчини. После облече бяла памучна пижама и наметна халата. Ще яде, реши тя, защото иначе ще се поболее. А трябва да е здрава, силна и с бистър ум, за да отмъсти за Джовани.

Да отмъсти, помисли си и потрепери. Никога не бе вярвала в отмъщението. А сега ѝ се струваше нормално и логично. Убиецът на Джовани я бе използвал така хладнокръвно, както и бронзовата статуя, с която е нанесъл удара.

Каквото и да ѝ струва, колкото и време да ѝ отнеме, ще се погрижи той да си плати.

Излезе от спалнята и видя, че Райън е поръчал да сервират на терасата. Дъждът беше спрял и въздухът беше свеж. Под навеса на зелени и бели райета, със запалените свещи и ленената покривка масата изглеждаше весела.

Вероятно го е направил, за да я накара да се почувства по-добре. Беше му благодарна.

— Изглежда чудесно — отбеляза и дори успя да му се усмихне. — Какво ще вечеряме?

— Минестроне като начало и после пържоли по флорентински. Сядай.

Тя седна, дори взе лъжицата и опита супата. Заседна като лепило на гърлото ѝ, но си наложи да преглътне. Прав беше — топлината освободи част от обзелото я напрежение.

— Трябва да ти се извиня.

— Добре. Никога не отказвам жена да ми се извини.

— Наруших дадената дума. — Вдигна очи и го погледна. — От самото начало не възнамерявах да я спазя. Казах си, че дадено обещание на мъж като теб не е задължително да се спазва. Не постъпих правилно. Съжалявам.

Простотата на думите и тихият тон го трогнаха. Предпочиташе да не е така.

— Подхождаме към това от различни гледни точки. Затова се получава така. Но имаме една и съща цел: желаем да открием истинските бронзови статуи. Но сега се намеси някой. Изглежда, по-разумно е да се оттеглиш, да оставиш случая. Не е необходимо да доказваш с цената на живота си, че си права.

— Това вече струва живота на мой приятел. — Стисна устни. — Няма да се оттегля, Райън. Няма да намеря спокойствие, ако го сторя. А нямам толкова много приятели. Сигурна съм, че вината за това е у мен. Трудно се сближавам с хората.

— Прекалено си строга към себе си. Разбираш се чудесно, когато се поотпуснеш. Както направи със семейството ми.

— Не съм се отпуснала. Те просто не обръщаха внимание на това. Завиждам ти за взаимоотношенията с тях. — Гласът ѝ леко потрепери, затова тръсна глава. — Доверието, обичта, радостта, че принадлежите един на друг. Такова нещо — такъв подарък от съдбата — не се купува. — Тя бегло се усмихна. — Нито може да се открадне.

— Би могла да го постигнеш и ти, стига да го желаеш.

— Някой трябва да иска да приеме подобен подарък. — Въздъхна и реши да рискува, като пийне малко вино. — Ако отношенията с родителите ми бяха други, ние двамата с теб нямаше

сега да седим тук. Наистина всичко се свежда до това. Несходството невинаги води до кавги и шумни разправии. Понякога се прикрива от съвършеното възпитание.

— Някога споделяла ли си с тях как се чувстваш?

— Не. — Погледна към града и луната, която започваше нощната си разходка. — Съвсем до скоро дори не си давах сметка как се чувствам. Но това вече няма значение. Сега единственото, което трябва да се разбере, е кой е постъпил така с Джовани.

Той не изказа никакво предположение; предпочете да се залови с нещо по-практично. Вдигна капациите от блюдата.

— Никой не умее да приготвя месото като флорентинците. Разкажи ми за Джовани.

— Не знам какво искаш да чуеш.

— Първо, какво знаеш за него и откъде го знаеш.

Така, помисли си той, ще ѝ е най-лесно да сподели подробностите, които са му нужни.

— Той е... Беше изключителен химик. Роден е тук, във Флоренция и от десет години е в „Станджо“. Работи предимно тук, но е бил и в лабораториите в института. Там за пръв път работихме заедно, преди около шест години. — Разтърка слепоочията си. — Беше чудесен човек, мил и забавен. Не е женен. Обичаше жените и им засвидетелстваше вниманието си. Забелязваше и най-малките подробности: дали си със синя блуза, дали си променила прическата.

— Бяхте ли любовници?

Тя поклати глава.

— Не. Просто приятели. Уважавах го като специалист... Много. И вярвах на преценките му. Постепенно свикнах с неговата преданост. Дори използвах тази преданост... — Гласът ѝ заглъхна, тя стана и отиде до парапета. Трябваше ѝ време да се овладее. Сега той е мъртъв. Не можеше да промени нищо. Колко ли години ще ѝ трябват, за да приеме този факт? — Именно Джовани ми се обади да ми съобщи, че бронзовата статуя е фалшива. Не искаше да съм неподготвена, когато майка ми се свърже с мен.

— Значи тя му се е доверявала?

— Той участваше в екипа ми тук по време на изследванията. И му бяха искали обяснения, когато са поставили работата ми под

съмнение. — Почувства се по-сигурна, затова се върна при масата и седна. — Използвах предаността и приятелството му.

— Днес ли му каза, че статуята е копие?

— Да. Позвъних му, докато ти беше долу. Помолих го спешно да се срещнем.

— Къде му позвъни?

— В лабораторията. Знаех, че ще е там в края на работния ден. Взех статуите, слязох по стълбите и минах през вътрешния двор, докато ти беше на рецепцията. Той дойде веднага. За по-малко от петнадесет минути.

Достатъчно време, прецени Райън, за да съобщи на някого за обаждането. На някого, на когото не е трябвало да казва.

— Какво точно му каза?

— Почти всичко: че у мен е статуята, която Понти е изследвал, и че не е същата, върху която ние работехме. Казах му и колкото беше възможно за „Давид“. Мисля, че не ми повярва. Но ме изслуша. — Престана да размества пържолата в чинията. Струваше й прекалено голямо усилие да се преструва, че е гладна. — Помолих го да отнесе статуите в лабораторията, да направи изследвания, да сравни резултатите. Уверих го, че ще се свързва с него утре. Не му казах в кой хотел съм, защото не исках да позвъни или да дойде. Не исках да знаеш какво съм направила с бронзовите статуи.

Райън се облегна назад и извади пура.

— Вероятно точно затова сега седим тук и се наслаждаваме на лунната светлина.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисли, доктор Джоунс. Бронзовите статуи са били у приятеля ти; сега той е мъртъв. Оръдието на престъплението и „Давид“ бяха на местопрестъплението. Кое свързва и двете? Ти. — Той запали пурата, за да й остави време да осмисли думите му. — Ако ченгетата бяха намерили статуите до трупа, щяха да започнат да те издирват. Извършителят е наясно, че се досещаш за доста неща, щом си тръгнала да търсиш отговори, но пък си нарушила законите и на този етап не можеш да се обърнеш към полицията.

— Убили са Джовани, за да злепоставят мен?

Беше прекалено ужасяващо, за да го приеме и достатъчно логично, за да го пренебрегне.

— Ако е имал възможност да направи изследванията, сам е щял да се озадачи. Вероятно е щял да потърси записките ти, резултатите.

— Затова всичко е унищожено — досети се Миранда. — Сега вече никога няма да намерим документацията ми.

— Няма значение дали е била иззета, или унищожена. Важното е, че твоят приятел се е изпречил на пътя на убиеца. И ти също си застанала на пътя му, Миранда.

— Да, разбирам. — По някакъв начин ѝ бе по-лесно да приеме това. — Тогава става още по-важно да се намери оригиналът. Онзи, който го е подменил, е убил Джовани.

— Знаеш ли какво казват за убийствата? Трудно е първото, после става навик.

— Ако това е начин да ми кажеш, че искаш да преустановим общото дирене тук и сега, не бих те винила.

— Нима? — Облегна се назад и дръпна от пурата си. С изненада установи колко му е неприятно, че тя го смята за страхливец. И доколко желанието му да я защити е повлияло на вече взетото решение. — Аз винаги довършвам започнатото.

Тя изпита облекчение. Вдигна чашата с вино и обяви:

— Аз също.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още преди полунощ Карло излезе от кръчмата и пое пеш към къщи. Предупреди съпругата си, че тази вечер ще закъснее. Бяха се договорили една вечер в седмицата да прекарва с приятели, с които да пие и да се надлъгва. София също разполагаше с такава вечер и я прекарваше в клюки с жените у сестра ѝ, което Карло предполагаше, че за нея означава същото.

Обикновено оставаше до полунощ или дори по-късно, удължавайки мъжкото си удоволствие, но напоследък не се задържаше до малките часове: стана предмет на всеобщи подигравки, когато се разчу, че „Смуглата дама“ е фалшификат.

Самият той не вярваше в това. Нали държа статуята в ръце? Един художник различава истинското изкуство, когато го види. Но всеки път при този аргумент приятелите му се смееха.

Властите се бяха държали с него като с престъпник. Dio mio, не беше извършил нищо нередно. Или сбърка като въобще изнесе статуята от вилата?

Но нали той я намери? Държа я в ръцете си, разгледа лицето ѝ, усети красотата и силата ѝ, както сега усещаше виното в кръвта си. Тя го преобрази. Омагьоса го. И все пак накрая той направи онова, което се очакваше от него: предаде я на държавата.

Сега се опитваха да го убедят, че статуята не струва нищо. Просто много добър фалшификат, който да заблуди света на изкуството. Знаеше със сърцето си, със сетивата си, че това не е истина.

София твърдеше, че му вярва, но той знаеше, че го лъже. Говореше така, защото му беше предана, обичаше го и така по-малко се караха пред децата. Репортерите, с които разговаря, записаха всичко казано от него, но така го изопачиха, че той излезе пълен глупак.

Опита се да говори с американката — онази, която ръководеше лабораторията, където отнесоха неговата дама. Тя обаче не пожела да го изслуша. Загуби самообладание и настоя да говори с доктор Миранда Джоунс, която доказа, че статуята е истинска.

Директорката повика охраната и нареди да го изхвърлят. Почувства се толкова унижен.

Въобще не биваше да слуша София, помисли си той сега, докато крачеше по пустия извънградски път към дома, леко залитайки — виното си казваше думата. Трябваше да задържи дамата за себе си. Той я намери, той я измъкна от влажното тъмно мазе и я извади на светлина. Тя му принадлежеше.

Сега, макар да твърдяха, че няма никаква стойност, отказваха да му я дадат.

А той я искаше.

Позвъни в лабораторията в Рим и настоя да му върнат собствеността. Вика, бесня и нарече всички лъжци и измамници. Звъня дори в Америка и остави объркано съобщение на телефонния секретар на Миранда. Вярваше, че тя е връзката му с неговата дама. Тя щеше да му помогне...

Нямаше да се успокои, докато отново не види статуята. Докато не я подържи в ръце.

Ще наеме адвокат, реши той, подтикван от виното и подигравките. Отново ще се обади на американката — онази в мястото, наречено Мейн — и ще я убеди, че всичко е заговор, конспирация да откраднат дамата от него.

Помнеше снимката ѝ от вестниците: силно, честно лице. Да, тя ще му помогне.

Миранда Джоунс. Тя ще го изслуша.

Не се обърна назад, въпреки че чу шума от приближаващата се кола. Пътят беше пуст, а той вървеше в края. Съсредоточено обмисляше какво ще каже на тази жена-учен.

Мислите му бяха при Миранда и „Смуглата дама“, когато колата го блъсна с голяма скорост.

Миранда стоеше на терасата, огряна от силното утринно слънце, и гледаше към града. Може би за пръв път оценяваше истинската му красота. Убийството на Джовани коренно промени нейния живот. Дълбоко в душата ѝ щеше да остане едно тъмно кътче, изпълнено с вина и тъга. И въпреки това сега усещаше повече светлина, отколкото

когато и да било друг път. Изпитваше необходимост да ѝ се наслади, да ѝ обърне внимание, да се потопи в нея.

Усети нежната целувка на ветреца по бузата си и топлината на камъка под босите си крака.

Даде си сметка, че ѝ се иска да се облече и да тръгне по улиците без определена посока; ще погледа витрините, ще се разходи край реката, ще се почувства жива.

— Миранда.

Пое си дъх, извърна глава и видя Райън до вратата на терасата.

— Утрото е прекрасно. Пролетта, прераждането са тук. Мисля, че досега никога не съм ги оценявала истински.

Той прекоси терасата и сложи ръка върху нейната, облеганата на парапета. Тя дори щеше да се усмихне, но улови погледа му.

— Господи! Сега пък какво е станало?

— Водопроводчикът Карло Риналди е мъртъв. Снощи го е блъснала кола. Току-що го чух по новините. — Ръката ѝ под неговата се сви в юмрук. — Прибирал се вкъщи преди полунощ. Не съобщила повече подробности. — Обзе го невъздържан гняв. — Имал три деца и чакал четвърто.

— Може да е било злополука. — Искаше ѝ се да е така и може би щеше да го повярва, но видя израза на лицето му. — Но очевидно не е. Кой би искал да го убие? Той няма нищо общо с лабораторията. Не знае нищо.

— Вдигал е много шум. Доколкото ни е известно, може би участва в случая от самото начало. Нали той е намерил статуята и я задържал няколко дни? Той е бил неволен участник, Миранда, а неволните участници ги преследват.

— Точно както Джовани. — Отдръпна се от него. — Споменаха ли нещо за Джовани в новините?

— Не, но ще се чуе. Облечи се. Ще излезем.

Навън, но не за да повървят по улиците, не за да се разходят край реката, не за да се наслаждават на деня.

— Добре.

— Няма да спориш?! — изненада се той. — Няма да питаш къде, кога, защо?

— Този път не.

Влезе в спалнята и затвори вратата.

Тридесет минути по-късно бяха в телефонна кабина и Райън правеше нещо, което бе избягвал цял живот: обаждаше се в полицията.

Промени гласа си и говореше шепнешком, когато съобщи за труп на втория етаж на „Станджо“. Затвори в момента, когато започнаха въпросите.

— Май свършихме работа. Хайде да се омитаме, в случай че полицията има начин да проследи обаждането.

— В хотела ли се връщаме?

— Не. — Той яхна мотора. — Отиваме при майка ти. Ти ще си навигатор.

— При майка ми? — Забрави обещанието да не задава никакви въпроси. — Защо? Полудя ли? Не мога да те заведа при майка ми.

— Подготвен съм, че няма да има вкусна лазаня за обяд, но ще хапнем пица по пътя. Така ще дадем достатъчно време.

— На кого и за какво?

— На полицията да открие тялото и на майка ти да го научи. Какво предполагаш, че ще направи, когато разбере?

— Ще отиде право в лабораторията.

— Точно на това разчитам. Така ще имаме възможност да претърсим къщата ѝ.

— Ще се вмъкнем в дома на майка ми?

— Да, освен ако не оставя ключа под изтривалката. Сложи това. — Измъкна шапка с козирка. — Съседите ще разпознаят косите ти от километър.

— Не разбирам защо трябва да го правим — настояваше Миранда час по-късно, седнала на мотора зад него на половин пряка от къщата на майка си. — С какво ще оправдая нахлуването ни в дома на майка ми и претърсването на вещите ѝ?

— Цялата ти документация от твоите изследвания, съхранявана в лабораторията, е унищожена. Има шанс тя да разполага с копия в дома си.

— Защо?

— Защото си ѝ дъщеря.

— За нея това няма значение.

„Но за теб има“ — помисли си Райън.

— Може да няма, но може и да има. Това ли е тя?

Миранда погледна към къщата и се скри зад гърба на младия мъж като избягала от час ученичка.

— Да.

— Привлекателна жена. Не си приличате.

— Много благодаря.

Той се ухили и се загледа в Елизабет — облечена в безупречен черен костюм, отваряше вратата на колата си.

— Държи се — отбеляза той. — Като я погледнеш, няма да предположиш, че току-що са ѝ съобщили за взлом на работното ѝ място и за смъртта на един от служителите ѝ.

— Майка ми не дава израз на чувствата си.

— Както отбелязах: не ѝ приличаш много. Добре. Оттук нататък ще вървим пеша. Тя няма да се върне за по-малко от два часа, но ние ще се справим за един, за да не усложняваме нещата.

— Няма да е така просто.

Тя видя как той метна сака през рамо. Да, повтори си тя, животът ѝ никога вече няма да е същият. Сега тя беше престъпник.

Той се отправи към входната врата и натисна звънеца.

— Има ли прислужници, куче, любовник?

— Има жена, която поддържа домакинството, но не живее тук. Не обича животните. — Нахлупи шапката по-ниско, за да скрие съвсем косите си. — Не знам нищо за сексуалния ѝ живот.

Той отново позвъни. След това извади шперцовете и се справи с ключалката така, сякаш разполагаше с ключ.

— Има ли алармена система?

— Не знам. Сигурно.

— Добре, ще се справим и с нея.

Влезе вътре и видя на стената кутията със светлинната, която показваше, че системата има код. Разполага с минутка, прецени той, извади отвертката, свали капака и прекъсна някакви жички.

Ученият в нея не можеше да не се възхити на бързината и точността на движенията му, затова подхвърли с привидно безразличие:

— Питам се защо хората въобще си дават труд да се обезопасяват. Защо просто не оставят прозорците и вратите си отворени?

— И аз се чудя същото. — Намигна ѝ и се огледа. — Хубаво местенце. Малко безжизнено, но привлекателно. Къде е кабинетът ѝ?

За миг остана загледана в него и се озадачи защо случайно подметнатата критика по адрес на майка ѝ така я развесели. Редно беше да се възмути.

— На втория етаж, вляво май. Не съм прекарвала много време тук.

— Да опитаме тогава.

Той тръгна по елегантното стълбище. Можеше да има повече цветове, помисли си той неволно. Цареше идеален ред и оставяше впечатлението за необитаван образец дом. Определено беше от класа, но той предпочиташе своя апартамент в Ню Йорк или елегантната, макар и твърде неподдържана къща на Миранда в Мейн.

Откриха кабинета.

— Има ли сейф?

— Не знам.

— Е, потърси — предложи той и сам се захвана със задачата, като се насочи към картините. — Ето го — зад тази хубава картина на Реноар. Аз ще се справя с него, а ти се залови с бюрото.

Тя се поколеба. Още от дете знаеше, че не бива да влиза без позволение в стаята на майка си. Никога не бе влизала да заеме обици или да си услужи с парфюма ѝ. И определено никога не се бе докосвала до съдържанието на бюрото ѝ.

Преодоля насажданото през целия си живот и се впусна с повече ентусиазъм, отколкото щеше да признае:

— Тук има всевъзможни папки — съобщи тя на Райън, докато ги преглеждаше. — Повечето са лични: застраховки, разписки, кореспонденция.

— Продължавай да търсиш.

Настани се на стола зад бюрото — също за пръв път — и затършува из следващо чекмедже. Обзе я вълнение, примесено с вина и срам.

— Копия от договори — промърмори тя, — и доклади.

— Явно и тук работи. О! — Пръстите ѝ замръзнаха. — Папка за бронзовата статуя на Фиесоле. Значи има екземпляр.

— Вземи я. По-късно ще я прегледаме. — Заслуша се как с щракване и последния зъбец си дойде на мястото. — Сега вече си мой,

красавецо. Красиви перли — прошепна той, отваряйки облицована с кадифе кутия. — Предполагам, че са наследствени. Ще ти отиват.

— Върни ги обратно.

— Не ги взимам. Не се занимавам с бижута. — Отвори друга кутийка и подсвирна при вида на диамантите. — Много стилни обици, по три карата всяка. Руско бяло злато.

— Нали каза, че не се занимаваш с бижута?

— Това не значи, че не проявявам интерес. Ще подхождат идеално на пръстена ти.

— Той не е мой — отвърна тя троснато, но погледът ѝ неволно се насочи към ръката ѝ.

— Я виж. — Той измъкна тънка прозрачна папка. — Изглежда ли ти позната?

— Рентгеновите снимки — едва прошепна тя и в следващия момент се озова до него и ги грабна. — Компютърните копия. Виж. Ето. Сам можеш да го забележиш... Нивото на корозия. Всичко е тук. Значи е била истинска.

Развълнувана, тя притисна челото си с ръка и затвори очи.

— Всичко е тук. Не съм сбъркала. Не съм допуснала грешка.

— Никога не съм се съмнявал в теб.

Тя отвори очи и се усмихна.

— Лъжец такъв. Нахълта в спалнята ми и ме заплаши да ме удушиш.

— Казах, че бих могъл да те удуша. Но това беше преди да те опозная. Хайде, подреди нещата, скъпа. Разполагаме с достатъчно материал.

Прекараха следващите няколко часа в хотела. Миранда препрочиташе копията от докладите си ред по ред, а Райън седеше наведен над компютъра.

— Всичко е тук. Всичко, което съм направила. Вярно, липсва пълната документация, но и това доказва, че съм права. Как не го е видяла?

— Я погледни и виж дали не бъркам.

— Кое?

— Направих списък на хората, които са имали достъп и до двете бронзови статуи. Ето имената. Вероятно има и други, но тези са най-важните.

Тя се надигна и се зачете през рамото му. Стисна зъби, когато забеляза, че името ѝ е начело на списъка. Фигурираха още: майка ѝ, баща ѝ, Андрю, Джовани, Илис, Картър, Хоторн, Винсенте.

— Андрю дори не е виждал „Смуглата дама“.

Кичур от косата и се измъкна и го погали по бузата.

Напрежението в слабините му едва не го накара да изстене. Ако не друго, мина му през ума, косите ѝ щяха да го накарат да се пропие, преди да приключат с този случай.

— Той е свързан с теб, майка ви и Илис. Значи косвено е имал достъп.

Тя намести очилата на носа си.

— Това е обидно.

— Интересува ме колко е точен списъкът. Спести си коментарите.

— Относително пълен и обиждащ.

О, да, и надменните нотки в гласа ѝ. Искаше му се да ги превърне в стенания.

— Съпругата на Хоторн придружаваше ли го във Флоренция?

— Не.

— Знаем, че Ричард е разведен. — Той се отпусна за момент и се извърна, за да вдъхне уханието на косите ѝ. — Но бил ли е още женен по време на командировката си в Мейн?

— Представа нямам. Едва си го спомних. Всъщност той ми напомни, че се познаваме. — Раздразнена, сведе глава и видя погледа му. В него се четеше не само деловитост. Сърцето ѝ заби по-силно. — Какво значение има?

— Какво значение има кое?

Господи, жадуваше за устните ѝ!

— Ами... Фактът, че Ричард е разведен?

— Защото хората споделят с любовниците и съпрузите си най-различни тайни. Сексът — продължи той, играейки си с кичур от косата ѝ — предразполага към откровеност.

Само да я придърпа, мина му през ума; едно леко подръпване и устните им ще се срещнат. И ще гали косите ѝ. Ще я разсъблече за пет

минути; ще ѝ остави единствено очилата.

Представи си Миранда само по очила.

С огромно усилие се удържа да не я притисне и да зарови ръце в косите ѝ. Сви вежди и се обърна към екрана.

— Да видим и имената на останалите, но първо ни е нужна почивка.

— Почивка?

От главата ѝ бяха излетели всички мисли. Кръвта ѝ бушуваше. Ако той я докоснеше сега, ако я целунеше, щеше да излети като ракета. Изправи гръб и с копнеж затвори очи.

— Какво точно имаш предвид?

— Да оставим всичко това и да отидем да хапнем.

Смаяна, отвори очи.

— Да хапнем?

— Да, доктор Джоунс. Храната поддържа човешкия организъм.

— Да, храната... — Гласът ѝ леко трепереше. Не можеше да определи дали от смях, или от отчаяние. — Добра идея.

— Как искаш да прекараш последната си вечер във Флоренция?

— Последната вечер?

— Тук нещата се усложниха. Най-добре да изчезваме и да продължим работата от домашна територия.

— Но ако „Смуглата дама“ е тук...

— Ще дойдем по-късно да я вземе. — Изключи компютъра. — Флоренция, доктор Джоунс, не е кой знае колко голям град. Рано или късно някой познат ще те види. — Погали косите ѝ. — Ти просто не можеш да останеш незабелязана. И така — къде? В заведение за бързо хранене, елегантен ресторант или някое шумно място?

Вкъщи. Откри, че всъщност силно желае да е вкъщи и да се огледа с нови очи.

— За разнообразие ще предпочета някое шумно място.

— Отличен избор. Знаем едно чудесно заведение.

Беше шумно, претъпкано и силната светлина огряваше непретенциозните картини по стените. Над главите им висяха опушени свински бутове и наденици — специалитетът на заведението.

Приятели и непознати се озоваваха рамо до рамо край близко наслеганите маси и си похапваха макарони и меса.

Закръглен мъж с не особено чиста престилка ги отведе в един ъгъл и като чу поръчката на Райън за бутилка местно червено вино, кимна одобрително. Вляво от Миранда седяха двама весели американци, тръгнали да обикалят Европа. Спътникът ѝ се впусна в разговор с тях с лекота, която я накара да му се възхити.

Тя самата никога не бе разговаряла с непознати в ресторант, освен при крайна необходимост. Преди виното да пристигне на масата, тя вече знаеше, че са от Ню Йорк, имат собствен ресторант и са заедно от десет години. Това беше, както уточниха те, пътуване, с което да отбележат годишнината.

— А ние караме втори меден месец. — Райън очевидно се забавляваше, взе ръката ѝ и я целуна. — Нали така, Аби, скъпа?

Неразбираща, тя се вторачи в него, но след лекото му подритване под масата, побърза да изрече:

— О, да... Точно така. Не успяхме да си позволим да заминем, когато се оженихме. Кевин тъкмо започваше работа, а аз току-що бях назначена в агенцията. Сега си даваме тази ваканция, преди да се появят децата.

Смаяна от себе си, тя надигна чашата, а Райън ѝ се усмихна лъчезарно.

— Заслужаваше си чакането — отбеляза той. — Във Флоренция е толкова романтично.

Противно на всякакви природни закони сервитьорът си проби път до тях и попита какво ще поръчат.

Не мина и час и Миранда настояваше за още вино.

— Чудесно е. А и мястото е възхитително. — Тя се усмихна приятелски на някакви англичани на съседна маса, а после на група германци, които пиеха бира и пееха. — Досега не съм била на такова място.

— Искаш ли десерт?

— Разбира се. Яж, пий и се весели. — Наля си още една чаша вино и му се усмихна широко. — Страшно ми харесва тук.

— Да, забелязвам.

Отмести бутилката по-далеч от нея и направи знак на сервитьора.

— Нали бяха много симпатична двойка? — попита тя и погледна към освободените от американците места. — Истински влюбени. Непременно ще ги потърсим, когато се приберем. Не... Когато те се приберат. Ние се прибираме утре.

— Ще опитаме домашния сладкиш — поръча Райън на сервитьора, като не пропусна да забележи как Миранда започва да припява с пияните германци. — И едно капучино.

— Бих предпочела още вино.

— Идеята ти не е добра.

— Защо не? — Изпълнена с благи чувства към себеподобните си, тя надигна чашата и я пресуши. — Харесва ми.

— Ще те боли глава — отбеляза той със свиване на раменете, когато младата дама отново посегна към бутилката. — Продължавай така и няма да ти е много приятно по време на полета утре.

— Много добре понасям летенето — осведоми го и напълни чашата си. Засмя се. — Видя ли как не ми трепна ръката. Доктор Джоунс е винаги стабилен. Отново се засмя и добави: — Но на Аби не може да се разчита.

— А Кевин е доста притеснен, че тя ще падне на масата и ще се наложи да я отнесе до хотела.

— Няма опасност. — Разтърка носа си. — Доктор Джоунс не би допуснала това. Ще се притесни. Хайде да отидем край реката. Искам да се разходим там на лунната светлина. Аби ще позволи да я целунеш.

— Интересно предложение, но смятам, че е най-добре да се прибираме.

— Много обичам Мейн. — Тя се облегна назад с чаша в ръка. — Обожавам мъглата, разбиващите се в скалите вълни и лодките. Ще засадя наново градината. Тази година наистина ще го направя. Ммм... — Последното се отнасяше за поставения пред нея сладкиш. — Много е вкусен.

— Опитай и от кафето — предложи той.

— Искам вино — възрази тя, но когато посегна към бутилката, той я изпревари.

— Бих ли могъл да привлека вниманието ти към нещо друго?

Тя го погледна и се усмихна:

— Донеси ми главата на Йоан Кръстител. — Разхили се. — Наистина ли задигна костите му? Просто не проумявам що за мъж ще

задигне костите на светец. Но е възхитително.

Време е да тръгват, прецени Райън и бързо извади достатъчно пари не само да плати сметката, но и да остави солиден бакшиш.

— Хайде да направим онази разходка край реката, скъпа.

— Добре. — Тя се изправи енергично, но се наложи да се облегне на стената. — Олеле, колко е силно земното притегляне тук!

— Вероятно навън не е така силно — предположи той, прегърна я през кръста и като се смееше, я поведе през ресторанта, а тя весело се сбогуваше с посетителите.

— Как се казва това вино? Искам да си купя една каса.

— И май си решила да я изпиеш още тази вечер.

Придържаше я, докато вървяха по неравния тротоар и пресякоха тихата уличка. Беше благодарен, че решиха да вървят пеша, а не с мотора. Ако бяха го взели, щеше да се наложи да я завърже, за да не се изтърси.

— Ще боядисам кепенците на къщата.

— Прекрасна идея.

— Кепенците на къщата на майка ти са жълти. Толкова са весели. Всички от семейството ти са весели. — И тя го прегърна през кръста. — Но мисля, че яркосиньото повече ще подхождат на моята. Хубаво яркосиньо и ще поставя люлка на предната веранда.

— Няма нищо по-хубаво от люлка на предната веранда. Хей, внимавай при бордюра. Браво.

— Днес се вмъкнах в дома на майка си.

— Чух за това някъде.

— Деля хотелски апартамент с крадец и нахълтах в дома на майка ми. Можех да я оберя до дупка.

— Трябваше само да го предложиш. Хайде сега наляво. Почти стигнахме.

— Беше великолепно.

— Кое?

— Нахлуването в къщата й. Не исках да го призная тогава, но усещането беше великолепно. — Извърна се и понечи да обгърне врата му с ръце, като при опита силно го удари по брадичката. — Сигурно ще ме научиш как да боравя с шперц. Ще го направиш ли, Райън?

— Да, да...

Побутна я към входа на хотела.

— Бих могла да те съблазня и така да те накарам да издадеш тайните си.

Тя се извърна и както бяха застанали в елегантното фоайе, притисна устни към неговите. Главата му забуча.

— Миранда...

— За теб съм Аби, скъпи — промърмори тя, докато администраторът дискретно извърна очи. — Забрави ли?

— Ще говорим горе — отвърна той и я поведе към асансьорите, за да я скрие от любопитните погледи.

— Не искам да говоря. — Залепи се към него и захапа ухото му. — Искам див, необуздан секс. Веднага.

— Кой не иска — отбеляза елегантно облечен мъж, който излезе от асансьора.

— Видя ли? — зарадва се Миранда, докато Райън я набутваше в кабината. — Той е съгласен с мен. Искам да ти се нахвърля откакто те видях и усетих бученето.

— Бученето?

Остана почти без дъх от опитите си да се освободи от нея.

— Щом те видя и главата ми започва да бучи. Целуни ме пак, Райън. Нали знаеш, че искаш.

— Престани. — Отчаяно се опита да избегне ръцете ѝ, които се насочваха към копчетата на ризата му. — Пияна си.

— Какво те засяга? — Отметна глава и се засмя. — И без това отдавна се мъчиш да ме вкараш в леглото. Сега ти е паднало.

— Имам правила — промърмори той и се отдръпна, за да ѝ попречи отново да се притисне към него.

Един от двамата, помисли си той, спешно се нуждае от студен душ.

— О, значи сега се оказва, че имало правила?

Засмя се и издърпа ризата от панталоните му. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, после по корема, а той се мъчеше да напъха ключа, за да отвори вратата.

— Господ да ми е на помощ. Миранда... Господи... — Ръцете ѝ се бяха проверели надолу. — Не. — Очите му изразяваха недоволство, когато двамата се озоваха залитайки в стаята. — Овладей се!

— Не мога. Искам те. — Пусна го само колкото да подскочи и да обвие кръста му с крака. Зарови ръце в косите му и притисна устни

към неговите. — Искам те. О, колко те искам! — Дишаше учестено. — Люби ме, докосвай ме. Искам да усетя ръцете ти върху тялото си.

Те вече го правеха. Не можеше да ги възпре да не обгърнат прелестния стегнат задник. Кръвта му кипеше, езикът му се преплиташе с нейния. Тънкият лъч разум, който все още пробягваше в съзнанието му, гаснеше.

— Утре сутрин ще мразиш и двама ни.

— И какво от това? — Тя отново се изсмя и очите ѝ, взрени в неговите, бяха невероятно сини. Отметна назад глава. — Става въпрос за момента. Възползвай се от момента като мен, Райън. Не искам да се озова в спалнята сама.

Без да откъсва очи от нейните, той я отнесе в спалнята.

— Тогава да видим колко дълго ще продължи моментът. И запомни, доктор Джоунс — ти го поиска.

Стовариха се на леглото, лунната светлина нахлуваше през отворената врата и караше сенките в ъгъла да танцуват. Тежестта на тялото му върху нейното я опияняваше. Устните им отново се срещнаха в целувка, пълна с болезнена алчност.

Тя искаше още и още. Искаше всичко — дори невъзможното — и знаеше, че с него ще го намери.

Притисна се към младия мъж. Грубите движения караха главата ѝ да се замайва, а от устата ѝ се изтръгваха тихи стенания. Господи, беше свободна. И така жива. Жива. В бързината да усети плътта му дръпна рязко ризата и откъсна няколко копчета от елегантната копринена материя.

— О, да... — прошепна тя, когато на свой ред той скъса ръкава на блузата ѝ. — Побързай.

Той не можеше да забави темпото, както не можеше да спре времето. Ръцете му нетърпеливо смъкваха сутиена, за да докоснат гърдите ѝ.

Бели като мрамор и нежни като вода.

Досегът вече не го задоволяваше, той се плъзна и им се нахвърли с устни.

Тя извика, а пръстите ѝ се забиха в гърба му.

— Хайде... Сега... Сега...

Но устните му се спуснаха по тялото ѝ. Още не.

Смъкна памучните пликчета на бедрата ѝ и се потопи в центъра на разбушувалата се топлина. Тя свърши веднага — моментално и бурно. Пророни името му, зарови пръсти в косите му, когато освобождението започна отново да прераства в желание.

Останаха неподвижни за един безкраен миг. Слети — той дълбоко в нея — те не откъсваха поглед един от друг. Тя бавно плъзна ръце по гърба му, сложи ги върху бедрата му и ги стисна.

Започнаха да се движат заедно, с все по-забързани движения. Насладата беше невероятна.

И ставаше все по-голяма и по-голяма, докато тя доближаваше края. Всичко, а после дори невъзможното. Откри го, когато го обгърна с крака и потрепери.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силната слънчева светлина я събуди. За един ужасен миг си помисли, че очите ѝ горят, и ги разтърка, за да дойде на себе си.

Откри, че не е обвита от пламъци и не е сама в леглото. Успя само приглушено да простене, докато отново затваряше очи.

Какво беше направила?

Е, беше доста очевидно какво — всъщност, ако не ѝ изневеряваше паметта, направи го два пъти. Между които Райън я накара да вземе три аспирина. Предположи, че тези предохранителни мерки държат главата ѝ все още закрепена към раменете.

Предпазливо го погледна. Той лежеше по корем, заровил лице във възглавницата. Вероятно ярката слънчева светлина пречи и на него, но снощи не се сетиха да спуснат завесите.

О, Господи! Нахвърли се, разкъса дрехите му като луда.

Но дори сега, на дневната светлина, беше готова отново да го направи с радост.

Бавно, с надеждата да запази достойнството си поне докато стигне до банята, тя се надигна от леглото. Той дори не трепна. Тя се втурна към банята.

За щастие не видя как той отвори око и се ухили загледан в голия ѝ задник.

Говореше си сама през цялото време, докато взимаше душ. Горещата вода ѝ действаше добре и отмиваше част от болките. Но не и онези, които, както предположи, се дължаха на хубавия, здрав секс.

Взе още три аспирина, разчитайки, че ще ѝ олекне.

Завари го на терасата — разговаряше небрежно със сервитьора от обслужването по стаите. Беше късно да се шмугне обратно в банята; успя все пак да се усмихне бегло и на двамата.

— Buon giorno. Прекрасен ден. — Келнерът прие подписания чек с лек поклон. — Grazie. Добър апетит.

Остави ги сами пред масата, отрупана с храна.

— Ами... Аз...

Тя натика ръце в джобовете на халата, защото щяха да се разтреперят всеки момент.

— Пийни малко кафе — предложи той.

В сивите панталони и черната копринена риза изглеждаше съвсем съдържан и делови. И ѝ напомни, че нейните коси са влажни и разрошени.

— Райън, снощи... Мисля, че трябва да се извиня.

— Нима?

Той наля две чаши кафе и се настани удобно.

— Пих прекалено много. Не го казвам като извинение, а като факт.

— Скъпа, беше великолепа. И сладка — допълни той, докато слагаше конфитюр на кроасана. — И невероятно изобретателна.

Тя затвори очи, предаде се и седна.

— Поведението ми е осъдително, за което съжалявам. Поставих те в доста неловко положение.

— Идват ми наум няколко положения. — Той отпи от кафето, очарован от леката руменина, плъзнала по шията ѝ. — И в нито едно от тях не се чувствах неловко.

Тя посегна към кафето.

— Защо трябва да те извинявам? — зачуди се той. — Какъв смисъл има да съжаляваме? Наранихме ли някого?

— Въпросът е...

— Въпросът ако такъв съществува, е, че и двамата сме необвързани, здрави възрастни и между нас има силно привличане. Снощи се подчинихме на този повик. — Вдигна единия похлупак и разкри златист апетитен омлет. — Лично аз изпитах голяма наслада и се забавлявах. — Разрежа омлета на две и сложи половината в нейната чиния. — А ти?

Беше готова съзнателно да се самоунижава, да се извинява, да поеме цялата отговорност. Защо не ѝ позволява да го прави?

— Преиначаваш нещата.

— Ни най-малко. Не съм съгласен с това, което си намислила да кажеш. — А, познатото проблясване на студен гняв в очите. Така вече беше по-добре. — И така — оценявам, че не ме виниш, че се възползвах от ситуацията. Все пак ти започна да късаш дрехите ми, но е глупаво да се самообвиняваш.

— Виня виното — отвърна тя сковано.

— Не, вече призна, че това не е извинение. — Засмя се, взе ръката ѝ и сложи в нея вилица. — Искрах да те любя от момента, в който те видях. И все повече исках, откакто те опознах. Възхитителна си, Миранда. Изяж си яйцата, преди да изстинат.

Тя го погледна. Невъзможно беше да му се сърди.

— Не се впускам в моментни връзки.

— Ти наричаш това мимолетно? — Той въздъхна замечтано. — Господ да ми е на помощ, когато се захванем сериозно.

Тя неволно ахна и се предаде.

— Наистина беше великолепно.

— Радвам се, че си спомняш. Не бях сигурен колко е замаяна главата ти. Ще ми се да имахме повече време да прекараме тук. Флоренция действа добре на любовниците.

Тя пое дълбоко дъх, погледна го право в очите и направи нещо, което за нея бе като непредвидено обвързване.

— Мейн е страшно красив през пролетта.

Той се усмихна и прокара пръст по бузата ѝ.

— С огромно удоволствие ще проверя дали си права.

„Смуглата дама“ стоеше под лъча на светлината. Човекът, който я изследваше, седеше в сянката. Умът беше хладен, спокоен и бистър, както когато се извърши убийството.

Убийството не беше предвидено. Ако нещата не се бяха объркали, нямаше да се стигне до насилие.

Но не всичко потръгна гладко и затова се наложи да се внесат корекции. Открадването на „Давид“ бе причина за загубата на два живота. Кой да предвиди подобно нещо?

Убийството обаче не се оказа така отблъскващо. Даваше усещане за могъщество. Нищо и никой не може да потвърди съществуването на „Смуглата дама“ и да остане жив. Това беше просто факт.

И на този проблем ще се намери разрешение. Спокойно, компетентно и окончателно разрешение. Когато времето настъпи, всичко ще свърши. Както и с Миранда ще е свършено.

Жалко все пак за такъв ум. Някога щеше да е достатъчно да се унищожи само репутацията ѝ. Но сега беше наложително да ѝ се

отнеме всичко. Няма място за чувства, стане ли въпрос за наука или могъщество.

Защо не нещастен случай, макар самоубийството да е най-доброто.

Да, самоубийство... Толкова ще е... удовлетворяващо. Колко странно, че до момента не подозираше каква наслада доставя убийството.

Но ще е необходимо да се обмисли, да се планира. Ще е нужно... Върху лицето на човека се появи същата лукава усмивка, както на бронзовата статуя. Ще е необходимо търпение.

Когато „Смуглата дама“ остана сама под лъча светлина, нямаш кой да чуе тихия смях на прокълнатите. Или на лудите...

В Мейн пролетта бе дошла. Във въздуха се долавяше мекота, която липсваше само преди седмица. Или поне Миранда не я бе забелязвала.

На хълма старата къща се издигаше с гръб към морето, а под залязващите слънчеви лъчи прозорците ѝ блестяха като злато. Приятно бе да е отново у дома.

Влезе и завари Андрю в библиотеката в компанията на бутилка „Джак Даниелс“. Настроението ѝ се помрачи.

Той рязко се изправи, при което залитна. Забеляза блуждаещия му поглед, небръснатото лице, измачканите дрехи.

Беше доста пиян, вероятно през последните няколко дни не бе изтрезнявал.

— Къде беше? — Направи няколко несигурни крачки към нея и непохватно я прегърна. — Тревожех се за теб. Обадох се на всички, за които се сетих. Никой не знае къде си.

Независимо от тежката миризма на уиски тя знаеше, че загрижеността му е искрена. Отвърна на прегръдката му, но се отказа от намерението си да му разкаже всичко. Не можеше да разчита на пияница?

— В отпуска съм — напомни тя. — Оставих ти бележка.

— Да, от която нищо не се разбира. — Той се отдръпна, взря се в лицето ѝ и я погали по главата с едрата си ръка. — Когато старият

цъфна в института, знаех, че сме загазили. Пристигнах тук при първа възможност, но ти вече беше изчезнала.

— Не ми оставиха друг избор. Много ли лошо се държа с теб?

— Не по-лошо, отколкото очаквах. — Небрежно сви рамене. Дори с уискито, което притъпяваше сетивата му, долавяше, че нещата са се променили. — Какво става, Миранда? Какво си направила?

— Заминах за няколко дни. В Ню Йорк попаднах на Райън Болдари.

Извърна се, защото никак не я биваше да лъже. А и никога не лъжеше Андрю.

— Той отново е в Мейн. Ще отседне тук за няколко дни.

— Тук?

— Да. Аз... Между нас... има връзка.

— Ти... О! — Прокара език по зъбите и се опита да помисли. — Разбрах. Не е ли доста прибързано?

— Всъщност — не. Между нас има доста общи неща. — Не ѝ се разпростираше върху темата. — Разследването напредва ли?

— Попаднахме на нещо: изчезнала е документацията на „Давид“.

Макар да очакваше подобно нещо, стомахът ѝ се сви. Прекара нервно пръсти през косите си и се подготви да продължи измамата:

— Не можете да я откриете ли? Би трябвало да е в папките.

— Знам къде би трябвало да бъде, Миранда. — Раздразнен, взе бутилката и си наля още едно питие. — Но я няма. Няма я в целия институт. Навсякъде търсих. — Разтърка очи. — От застрахователната компания се опъват. Ако не открием документацията, ще трябва да си понесем загубата. Навремето ти прави изследването.

— Да — подхвана тя предпазливо. — Аз изследвах статуетката и документацията бе прилежно заведена в папки. Знаеш, че е така, Андрю. И ти работеше заедно с мен.

— Да, но сега я няма. Застрахователната компания отказва да плати, докато не получи документите, майка заплашва да пристигне, за да види защо сме загубили не само ценно произведение на изкуството, но и съпровождащата го документация, а Кук през цялото време ме дебне.

— Съжалявам, че те оставих сам да се справяш с всичко. — И съжаляваше още повече сега, когато виждаше как се оправя. — Андрю,

моля те! — Пристъпи към него и измъкна чашата от ръката му. — Не мога да разговарям с теб, когато си пиан.

Той се усмихна и на страните му се появиха познатите трапчинки.

— Още не съм пиан.

— Напротив. — Тя самата съвсем наскоро беше изпаднала в подобно състояние, та различаваше ясно признаците. — Трябва да се включиш в оздравителна програма.

Трапчинките изчезнаха. „Господи — мина му през ума — само това оставаше!“

— Нуждая се единствено от малко разбиране и подкрепа. — Раздразнен, той сграбчи чашата и отпи. — Може да съжаляваш, че ме остави сам в тази каша, но точно това направи. И ако искам няколко питиета след ужасен ден, в който съм се занимавал с полиция, ръководене на института и да правя мили очи на родителите ни, това не е ничия шибана работа.

Тя се взираше в него със свито сърце.

— Обичам те! — изговори го трудно, защото не си го казваха много често. — Обичам те, Андрю, а ти се убиваш пред очите ми. Затова е и моя работа.

В очите и имаше сълзи и те го накараха да се почувства виновен. Затова, вбесен, обяви:

— Добре, тогава ще се убия в уединение. Така няма да е твоя работа.

Грабна бутилката и излезе.

Мразеше се, че разочарова и огорчи единствения човек, на когото напълно разчиташе. Но, по дяволите, животът си беше негов!

Затръшна вратата на спалнята. Седна на стола и отпи направо от бутилката.

Полагаше му се да се отпусне, нали? Вършеше си работата, справяше се със задачите — сякаш имаше някаква полза от това — а в замяна няколкото изпити питиета го изпълваха с тъга.

Е, може би моментите на безпаметност малко го безпокояха; онези отрязъци от време, когато не помнеше какво е ставало. Вероятно е от стреса, а най-добрият лек срещу стреса е алкохолът.

Уверяваше се, че му липсва съпругата му, макар да ставаше все по-трудно и по-трудно да извика неин ясен образ в съзнанието си или

да си припомни гласа ѝ. Когато беше трезвен, знаеше: вече не обичаше Илис. И може би никога не я бе обичал толкова, колкото си въобразяваше. Затова пиеше, за да забрави истината и да си позволи да се наслаждава на усещането, че е предаден и нещастен.

Откакто Ани му забрани да посещава заведението ѝ, откри предимството на това да пие сам вкъщи. Пиеш си, докато краката престанат да те държат; тогава си лягаш и потъваш в сън. Така човек успява да преживее нощта.

А човек трябва да преживее нощта, помисли си той, загледан в бутилката, преди отново да я надигне.

Не че имаше нужда да пие. Контролира положението и може да спре щом поиска. Просто не желае, това е всичко. Но ще спре изведнъж, за да докаже на Миранда, на Ани и на всички останали колко грешат по отношение на него.

Хората винаги са грешали по отношение на него, сети се той, изпълвайки се с негодувание. Като се започне от родителите му. Така и никога не се заинтересуваха какъв е, какво иска, от какво се нуждае.

Да вървят по дяволите! Те и всички останали.

Ще спре да пие. Утре, помисли си той, ухили се и надигна бутилката.

Видя светлината да преминава по стените на стаята. Вероятно от фарове на кола, реши той след дълъг размисъл със зяпнала уста. Идват гости. Сигурно е Болдари.

Отпи и се ухили. Миранда си има гадже. Ще се възползва от случая. Отдавна не беше дразнил сестра си за нещо толкова интересно като мъж в живота ѝ.

Защо да не почне още сега? Изправи се и се изсмя, когато стаята се завъртя пред очите му. Тръгна към вратата.

Просто ще провери какви са намеренията на Райън Болдари. Точно така. Ще покаже на този мазен нюйоркчанин, че малката Миранда има по-голям брат, който се грижи за нея. Отново отпи, крачейки по коридора; стигна до площадката, хвана се за парапета и погледна надолу.

Ето я сестричката му в подножието на стълбите, прегърнала силно господин Ню Йорк.

— Ей! — провикна се той и размаха бутилката, а Миранда сепнато се извърна. — К'во пра'иш с' сестра ми, господин Ню Йорк?

— Здравей, Андрю.

— Я не ме здравосвай! Спиш ли с' сестра ми, копеле такава?

— В момента не — отвърна хладно Райън, прегърнал младата жена през скованите рамене.

— Е, искам да си поговорим с теб, приятелче.

Андрю тръгна надолу, стигна до средата на стълбите и падна — все едно камък се откърти от скала.

Сестра му се втурна напред и коленичи до проснатото тяло. По лицето му имаше кръв и тя се ужаси.

— Господи! Андрю!

— Добре съм... Добре съм... — промърмори той и отмести ръцете й. — Просто едно тупване.

— Можеше да си счупиш врата.

— Стъпалата са коварно нещо — отбеляза Райън тихо. Клекна до Миранда и забеляза, че раната на челото на Андрю е лека, а нейните ръце треперят. — Защо не те качим отново горе и да те пооправим?

— По дяволите! — Той попипа челото си и се взря в кръвта по пръстите. — Я виж...

— Ще донеса аптекката — предложи младата жена.

Райън отново я погледна: беше пребледняла, а в очите й се четеше пълно отчаяние.

— Ние ще се погрижим. Хайде, Андрю. Вечерта на ергенското му парти брат ми се спъна на тротоара и се нарани къде-къде по-силно от теб. — Изправи пияния на крака. Когато Миранда се накани да ги последва, той поклати глава: — Никакви жени. Това е мъжка работа, нали, Андрю?

— Абсолютно си прав. — Алкохолът превърна Райън в най-добрия му приятел. — Жените са коренът на всяко зло.

— Господ да ги поживи.

— Аз имах една по едно време, но тя ме заряза.

— Хич да не ти пука за нея — посъветва го Болдари, като го побутна наляво.

— Леле, нищо не виждам.

— В очите ти капе кръв.

— Слава Богу! Изплаших се да не съм ослепял. Знаеш ли какво, приятелче?

— Какво?

— Ей сега ще повърна.

— И аз така си мисля — отбеляза Райън и го завлече към банята. Какво семейство, помисли си той, докато държеше главата на Андрю приведена над тоалетната чиния.

Когато приключи, Андрю бе изтощен, смъртнобледен и треперещ. Три пъти Болдари прави опити да го закрепил седнал, за да се погрижи за раната.

— Вероятно ми прилоша от падането — пророни Андрю тихо.

— Повърна близо литър — срязва го Райън, докато бършеше потта и кръвта, — засрами себе си и сестра си, изтърси се така, че можеше да си счупиш главата, но алкохолът те спаси; миришеш на долен локал в четири часа сутринта и изглеждаш още по-ужасно. Разбира се, че е било от падането.

Нещастникът затвори очи. Искеше да се свие някъде и да спи, докато умре.

— Май пийнах малко повече. Нямаше да го направя, ако Миранда не се нахвърли върху мен.

— Я се откажи от тези жалки извинения. Ти си алкохолик. — Болдари дезинфекцира раната му и не изпита никакво съжаление, когато той рязко си пое въздух. — Поне бъди достатъчно мъж, за да поемеш отговорността си.

— Върви по дяволите!

— Много оригинален отговор. Няма да е нужно да те шият, но утре окоето ти ще е прелестно синьо.

Доволен от резултата, той измъкна ризата на Андрю през главата.

— Ей...

— Нужен ти е душ, приятел. Повярвай ми.

— Искам да си легна. За Бога, искам да легна! Май умирам.

— Още не, но си на път.

Райън го изправи на крака и го придържаше, докато пускаше водата. Реши, че не си струва труда да го съблича, и го натика с дрехите във ваната.

— Господи, пак ще повърна...

— Тогава се цели в канала — предложи Райън и отново го хвана за тила, макар той да се разплака като дете.

Отне му близо час, докато настани Андрю в леглото. Когато най-после слезе, откри, че стъклата от разбитата бутилка са изметени и

уискито, разляло се по стените и пода, е избърсано.

Не откри Миранда в къщата. Грабна някакво яке и излезе.

Тя беше на скалите. Загледа се в нея: сама, висока, слаба. Вятърът развяваше косите ѝ, а лицето ѝ бе обърнато към океана.

Не само сама, помисли си той, но и самотна. Като че ли не беше виждал по-самотен човек.

Отиде при нея и я наметна с якето.

Беше се посъвзела. Кой знае как неспокойните води винаги успяваха да я успокоят.

— Ужасно съжалявам, че те въвлякох в това — хладно изрече тя. Машинално издигна бариера между двамата. Продължаваше да стои с гръб към него.

— Не съм въввлечен. Сам дойдох.

Сложи ръце върху раменете ѝ, но тя се отдръпна.

— Втори път ти се налага да се справяш с неприлично пиян представител на семейство Джоунс.

— Една вечер, през която си се увлякла, няма нищо общо с онова, което брат ти прави със себе си, Миранда.

— Колкото и да отговаря на истината, не променя факта. Ние се държим лошо, а ти оправяш бъркотията след нас. Не знам дали сама щях да се справя с Андрю тази вечер. Но май предпочитам да бях опитала.

— Е, съжалявам — срязва я той раздражено и я извърна към себе си. — Но бях тук и възнамерявам да поостана известно време.

— Докато открием бронзовите статуи.

— Точно така. И ако дотогава не съм приключил с теб... — Обгърна лицето ѝ с ръце и яростно я целуна. — Ти ще имаш проблем, с който да се справяш.

— Но, аз не знам как да се справя. — Гласът ѝ се извиси над грохота на вълните. — Не съм подготвена за това, за теб. Всички връзки, които съм имала, свършваха зле. Дори не знам как да се справя с обърканите си чувства; никой от семейството ми не знае как да се оправя и затова винаги се оплитаме.

— Но никога не си се оплитала с мен досега.

Изрече го така самоуверено, че при други обстоятелства тя щеше да се засмее. Вместо това се извърна и се загледа в кръжащата светлина на фара.

„Той ще си тръгне, щом всичко приключи“ — каза си тя. Тогава тя се опасяваше, че доста ще страда. Нямахше значение, че е наясно защо е тук и каква е основната му цел. Тя щеше да страда, когато той я напусне.

— Всичко, което ми се случва, откакто се запознах с теб, ми е чуждо. Аз не се чувствам добре, ако нямам представа къде се намирам.

— Засега се справяш отлично.

— Двама мъже са мъртви, Райън. Репутацията ми е унищожена, семейството ми е по-разделено от всякога. Наруших закона, пренебрегнах етиката и съм във връзка с престъпник.

— Но нито за миг не си се почувствала отегчена, нали?

Тя леко се засмя.

— Не. Само че не знам какво да предприема оттук нататък.

— Ще ти се притека на помощ. — Хвана я за ръка и я поведе. — Утрешният ден ще настъпи бързо; тогава ще предприемем следващите стъпки. Сега имаме достатъчно време да поговорим какви трябва да са те.

— Искам да подредя всичко... — Като че ли е най-добре да проверя как е Андрю и после да се организирам.

— Андрю спи и няма да се събуди до сутринта. За организация на нещата е необходим ясен ум. В момента ти си твърде напрегната, за да разсъждаваш разумно.

— Извинявай, но организацията е моят живот. В състояние съм едновременно да осъществявам три проекта, да очертая бъдеща лекция и да преподавам в клас.

— Ти си страхотна жена, доктор Джоунс. Тогава да приемем, че аз не съм в състояние да разсъждавам разумно. А и никога не съм бил във фар. — Той го изучаваше, докато се приближаваха, и се наслаждаваше как светлината прорязва тъмнината и се стеле по повърхността на водата. — Откога е?

Тя въздъхна. Ако ще заобикалят проблемите в момента — така да бъде.

— Построен е през 1853. Отвън е запазен, но вътре дядо ми го е преустроил с намерението да го използва като ателие. Според баба ми обаче то му служело предимно за любовните му похождения, защото го е забавлявало да държи къщата под око и заради очевидната му прилика с фалос.

— Добрият стар дядо.

— Той е само един от емоционално осакатените представители на семейство Джоунс. Баща му — пак според баба ми, която единствено говореше за тези неща — се появявал с любовниците си в обществото и имал няколко незаконни деца, които отказал да признае. Дядо ми просто продължил традицията.

— Излиза, че има доста представители на семейство Джоунс наоколо.

Тя с изненада откри, че не се почувства обидена. Напротив, думите му я развеселиха.

— Да, предполагам, че е така. Както и да е — прабаба ми предпочела да си затваря очите пред навиците му и прекарвала по-голямата част от година в Европа, където за отмъщение харчела колкото може повече от парите му. За съжаление решила веднъж да се върне в Щатите на нов луксозен кораб. Казвал се „Титаник“.

— Наистина ли?

Вече бяха достатъчно близо и Райън видя ръждясалия катинар на здравата дървена врата.

— Е, все пак тя и децата ѝ се качили на спасителна лодка и оцелели. Но се простудила и след няколко седмици починала от пневмония. Съпругът ѝ изразил скръбта си, като наскоро след това се събрал да живее с оперна певица. Загинал, понеже съпругът на певицата, някак недоволен от такова решение, подпалил къщата, където двамата живеели в грях.

— Предполагам, че е умрял щастлив.

Райън извади джобно ножче и се зае с катинара.

— Недей. Имам ключ в къщата, ако искаш да видиш какво има вътре.

— Но така е доста по-бързо и забавно. Виждаш ли? — Прибра ножчето и отвори вратата. — Влажно е — отбеляза и извади фенерчето си, за да освети долното помещение. — Но и уютно.

Стените бяха облицовани с чамова ламперия, а мебелите бяха покрити с дебели платнища. В далечния ъгъл имаше зидана камина.

Помисли си, че проектантът е сбъркал, като е направил помещението квадратно, а не го е оставил кръгло.

— Значи тук дядо е забавлявал дамите си?

— Предполагам. — Вътре бе хладно, въздухът — застоял. — Баба го презираше, но остана с него, отгледа сина си и предано се грижи за болния си съпруг през последните две години от живота му. Беше забележителна жена: силна, упорита... И ме обичаше.

Той се обърна към нея и погали лицето ѝ.

— Естествено, че те е обичала.

— Няма нищо естествено, когато става дума за обич в нашето семейство. — Забеляза съчувственото пламъче в очите му и се извърна. — Мисля, че на дневна светлина ще успееш да разгледаш по-добре помещението.

Той нищо не каза. Спомни си как в началото реши, че е студена. Обикновено не грешеше в преценките си.

Всъщност у нея нямаше студенина, а добре изградена защитна система от ударите на живота. Беше изпитала пренебрежение, безразличие, студенина.

Зае се да разучи обстановката и откри газена лампа и свещи. Запали и двете.

— Малко е зловещо. Идвала ли си тук да търсиш духове като дете?

— Не ставай глупав.

— Скъпа, детството ти е било осакатено. Ще трябва да наваксаме. Хайде.

— Какво правиш?

— Качвам се горе — обясни той, вече поел по металните стъпала.

— Не пипай нищо. — Тя бързо тръгна след него. — Всичко сега е автоматизирано.

Той попадна на малка спалня, в която се имаше само матрак. Пристъпи към прозореца и се възхити от гледката на разбиващите се в скалите вълни.

— Страхотно е. Драматично, опасно и предизвикателно.

— Почти никога не е спокойно — уточни тя зад гърба му. — От другия прозорец се вижда заливът. Понякога водите там са гладки като стъкло. Сякаш можеш да вървиш по тях и да стигнеш направо до брега.

Той я погледна през рамо.

— Ти коя гледка предпочиташ?

— Харесвам и двете, но предпочитам бурния океан.

— Бурите привличат неспокойните духове.

Тя свъси вежди и продължи след него. Не смяташе, че има неспокоен дух.

Доктор Миранда Джоунс е стабилна като гранит, помисли си тя. И за съжаление толкова скучна.

Сви рамене и го последва в помещението с прожектора.

— Възхитително място — отбеляза той и въпреки предупреждението и пипаше каквото му попадне.

Оборудването бе доста осъвременено и жужеше, докато лъчът светлина кръжеше над главите им. Помещението беше кръгло. Външният железен парапет бе ръждясал, но и това го очарова. Излезе навън и вятърът го удари като обидена жена. Това го разсмя.

— Прекрасно е. И аз бих водил дамите си тук. Толкова е романтично, предразполагащо към секс и малко страшничко. Би трябвало да го постегнеш — подхвърли. — Ще стане страхотно ателие.

— Нямам нужда от ателие.

— Щеше да имаш, ако се занимаваше сериозно с изкуството.

— Не съм художничка.

Той се усмихна, влезе отново вътре и затвори вратата.

— Аз съм доста вещ търговец на произведения на изкуството и твърдя, че си. Студено ли ти е?

— Малко. Тук е доста влажно.

— Направо ще премръзнеш, ако не предприема нещо. А това ще е истинско престъпление. Но пък нали съм и специалист по престъпленията. — Хвана ръцете ѝ и ги разтри. — Морето звучи по-различно оттук: тайнствено и почти заплашително.

— Ако духаше източен вятър, щеше да звучи много по-заплашително. Фарът предпазва корабите да не се приближават прекалено много до плитчините и скалите. И въпреки това има няколко корабокрушения през миналия век.

— Значи духовете на моряци корабокрушенци с подрънкващи кости се чуват по брега.

— Не съм забелязала.

— Но аз ги чувам. — Прегърна я. — Умоляват за милост.

— Чуваш вятъра — поправи го тя, но все пак потрепери от думите му. — Е, разгледа ли вече?

— Още не. — Сведе устни към нейните. — Но възнамерявам да го направя.

Тя се опита да се освободи.

— Болдари, ако си въобразяваш, че ще ме прелъстиш тук, напълно се заблуждаваш.

— Предизвикваш ли ме? — попита той и нежно я ухапа по шията.

— Не. Съобщавам ти го като факт. Но усети как краката ѝ се подкосяват. — В къщата има удобна спалня... Всъщност няколко. Там е топло, уютно и дюшеците са отлични.

— Ще трябва да ги пробваме... по-късно. Споменах ли какво прекрасно тяло имаш, доктор Джоунс?

Ръцете му вече го изучаваха. Пъргавите му пръсти успяха да разкопчат панталона ѝ и да свалят ципа, преди тя да успее да се възпротиви.

— Райън, тук не е мястото да...

— Щом е задоволявало дядо ти... — напомни ѝ той и пъкна ръка между краката ѝ. Тя вече беше гореща и влажна и той не откъсваше очи от нейните; наблюдаваше как се замъгляват и в тях се появява желание. — Отпусни се. Искам да усетя как ще свършиш тук и сега. Искам да видя какво съм в състояние да направя с теб.

Тялото ѝ не ѝ оставяше никакъв избор: действаше като добре смазана машина. Усети как я побиват сладостни тръпки, напрега се и насладата се разлива по тялото ѝ.

Главата и се отпусна назад и тя неволно простена. Той се възползва и обсипа шията ѝ с целувки.

— Още ли ти е студено?

— Не.

Тялото ѝ гореше, кръвта ѝ пулсираше. Обгърна раменете му с ръце.

Когато отново потърси устните ѝ, тя отвърна на целувката му. Времето и мястото нямаха никакво значение пред силата на желанието.

Панталоните ѝ се свлякоха на пода, якето се изхлузи от раменете ѝ. Тя се разтапяше под ръцете му, облеганата на плота с оборудването, което продължаваше да дава своите сигнали, а светлината да кръжи по водата.

— Вдигни ръце, Миранда.

Тя се подчини и той свали пуловера ѝ. Забеляза удоволствието по лицето ѝ, когато докосна зърната.

— Никакво вино тази вечер, за да не притъпява сетивата — пророни той и прокара ръка по кожата ѝ. — Искам да усетя всичко, да се чудя какво ще изпиташ в следващия момент.

Смъкна едната презрамка и леко заби зъби в рамото ѝ. Все едно че я вкухва, помисли си тя зад затворените клепачи. Езикът му се плъзгаше по раменете, по корема и постепенно достигна между бедрата ѝ.

Остана между разтворените ѝ бедра и тя, стиснала здраво ръба на плота, разбра какво е да си напълно под нечия власт. И да го искаш. Да копнееш за него.

Всичко, което правеше с нея, и действаше като шок. Логичната ѝ мисъл се бунтуваше.

Представяше си как всъщност изглежда в момента: гола, с възбудено извито тяло, готово да се отдаде на почти напълно облечен мъж.

Но когато свали сутиена ѝ и насочи устни към гърдите ѝ, откри, че това не я безпокои.

Той нито подозираше, че тя ще откликне така, нито какво е да усети готовността на тази силна и непредпазлива жена напълно да му се отдаде. Тръпката бе невероятна.

Кръжащата светлина я освети и тя заприлича на бяла мраморна статуя; след това изчезна и на светлината на свещите тялото ѝ стана златисто. Устните ѝ приемаха неговите с нетърпение.

Целувката стана още по-дълбока; несравнимо по-дълбока, отколкото някой от двамата очакваше. За миг останаха притиснати един към друг и потрепериха.

Не забелязваха влажния въздух и студа. Свлякоха се върху прашния под; беше твърд и студен, но за тях беше като пухено легло.

Тя съблече ризата му и докосна с устни лявата му гърд, защото съзнаваше, че той е откраднал сърцето ѝ. Той искаше да е нежен и затова непредпазливо я изучаваше с ръце и устни. Наслаждаваше се как тя сияе от чувства и желание.

Затова, когато тя го обгърна и притисна лице във врата му, Райън си позволи да изпита дълбока нежност.

Той се обърна, постави я върху себе си и стисна бедрата ѝ, а тя го пое и разбра какво означава да обичаш любовника си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

За втори път Миранда се събуждаше до Райън. Изпълни я трепетно вълнение.

Съгрешаваше със стил.

Изпита желание да прокара пръсти през косите му, да погали лицето му, да докосне мъничкия белег на веждата. Глупави, сантиментални докосвания, които знаеше до какво могат да доведат.

Чувстваше се така странно, обзета от силни чувства, запълващи празнини, за чието съществуване не подозираше, сгриващи места, за които предполагаше, че вечно ще останат хладни и незасегнати. Сега беше завладяна от нещо съвсем различно от обикновено физическо привличане. Беше прекалено силно и я правеше крайно уязвима.

А това я ужасяваше.

Ето защо побърза да се измъкне от леглото и на пръсти се отправи към банята, както постъпи и предишния път. Сега обаче едва застана под душа, когато Райън я прегърна през кръста.

— Защо го правиш?

Изчака сърцето ѝ да спре лудото си туптене.

— Кое?

— Измъкваш се от леглото. Вече съм те виждал гола.

— Не се измъквам. — Опита се да се освободи, но той леко захапа рамото ѝ. — Просто не исках да те събудя.

— Познавам кога един човек се измъква. Аз никога не се измъквам от леглото на жена. Вмъквал — да, но измъквал — никога.

— Много забавно. А сега, ако обичаш, опитвам се да взема душ.

— Ще ти помогна.

Той взе сапуна, помириса го и започна да сапунисва гърба ѝ.

— Мога и сама да се справя.

— Защо?

Тъй като тонът ѝ бе възхитително строг, той я извърна и притисна мокрото ѝ хлъзгаво тяло към своето.

— Защото е... — Усети, че се изчервява, и се ядоса на себе си. — ... нещо лично.

— А, разбирам. А сексът не е лично, така ли?

— Различно е.

— Добре. — Усмихна се и прокара сапуна по гърдите ѝ. — Ще направим компромис и ще комбинираме двете.

Още потреперваше и гълташе парата, когато той притисна лице в шията ѝ.

— Да, това бе доста лично. — Въздъхна. — Трябва да отида на църковна служба.

— Какво! — Тя тръсна глава, сигурна, че има вода в ушите. — На църква ли каза, че трябва да ходиш?

— Нали е Великден.

— Да, така е. — Като продължаваше да се чуди за какво говори, тя отметна мократа си коса от очите. — Но не разбирам защо се сети за това при тези обстоятелства.

— В библейски времена може и да не са имали вода по къщите, но са правили доста секс.

Реши, че сигурно е прав, но продължаваше да се чувства неловко да мисли за религия, когато ръцете му се плъзгаха по голия ѝ задник.

— Не знаех, че ходиш на църква редовно. О, нали си ирландец и италианец. Как няма да ходиш.

— Почти не ходя. — Той излезе изпод душа, подаде и хавлиена кърпа и взе една за себе си. — Но ако кажеш на майка ми, че съм го признал, ще се закълна, че си мръсна долна лъжкия. Днес обаче е Великден. — Избърса набързо косите си с пешкира и после го омота около кръста. — Ако не отида на служба, мама ще ме убие.

— Разбирам, но държа да отбележа, че майка ти не е тук.

— О, тя ще разбере дали съм ходил или не — обясни той. — Винаги успява и ще се погрижи да отида направо в ада.

Загледа я как се увива с хавлиената кърпа. Стаята ухаеше на нея — свежа и чиста. Изведнъж изпита желание да не се отделя от нея.

— Защо не дойдеш с мен? Така ще имаш възможност да разходиш новата си шапка.

— Не само че нямам нова шапка, но трябва да подредя мислите си. А и смятам да поговоря с Андрю.

За миг той се замисли дали да не отиде на следобедната служба, а междувременно да смъкне хавлията ѝ и... Овладея се и попита:

— Какво възнамеряваш да му кажеш?

— Не кой знае колко много. — Усети се засрамена. — Неприятно ми е, когато пие и се съсипва така. За миг снощи дори го намразих. Той е всичко, което имам, а аз го намразих.

— Не, не си. Ти ненавиждаш онова, което той прави.

— Прав си, така е. — Но тя знаеше какво изпита, когато отвори вратата и го видя да залита на площадката. — При всички обстоятелства се налага да поговоря с него. Трябва да му обясня това-онова. Досега никога не съм го лъгала.

Ако имаше нещо, което Райън отлично да разбираше, това бяха семейните връзки — или възлите, в които взаимоотношенията се заплитат.

— Докато не престане с пиенето, той не е човекът, за когото го смяташ или на когото да можеш да се довериш.

— Знам — отвърна тя и от признанието сърцето ѝ се сви.

В банята в съседното крило, Андрю се облегна на умивалника и се взря в огледалото.

Сиво подпухнало лице, с кръвясали очи. Лявото му око беше насинено, а над него имаше рана, дълга почти три сантиметра, и го болеше.

Не си спомняше много от случилото се предишната вечер, но от малкото, което изплува в съзнанието му, стомахът му се сви.

Сети се как се олюляваше на горната площадка, крещеше нещо, размахвайки полупразна бутилка, а Миранда, застанала в подножието, го гледа втрещена.

И в очите ѝ зърна нещо като ненавист.

Затвори очи. Добре, всичко е наред. Може да се контролира. Прекали снощи, но няма да го направи пак. Ще спре да пие за няколко дни; ще докаже на всички, че може. Дължеше се на стрес, а стресът наистина беше силен.

Глътна няколко аспирина и се постара да не гледа треперещите си ръце. Шишенцето с лекарството се изплъзна и падна на пода, но той не се наведе да го вземе и излезе.

Завари Миранда в кабинета ѝ, облечена с жилетка и клин; косите и бяха вдигнати. Работеше на компютъра.

Отне му повече време, отколкото беше склонен да признае, докато събере смелост да влезе в стаята. Но когато се престраши, тя вдигна поглед, после бързо запамети написаното и изключи екрана.

— Добро утро. — Тонът ѝ беше леден. — В кухнята има кафе.

— Извинявай. Съжалявам.

— Сигурна съм, че съжаляваш. Май е най-добре да сложиш лед на окото си.

— Какво искаш от мен? Извиних се! Прекалих с пиенето. Засрамах те. Държах се като идиот. Няма да се повтори.

— Няма ли?

— Не. — Това, че не вярваше на думите му, го влудяваше. — Просто прекалих, това е всичко.

— И едно питие е прекалено за теб, Андрю. Докато не го осъзнаеш, ще продължиш да се излагаш и да нараняваш не само себе си, но и тези около теб, на които не си безразличен.

— Виж какво, докато ти си се забавлявала с Болдари, аз стоях тук, затънал до гуша в делови въпроси. И част от тези въпроси е твоето издънване във Флоренция!

Тя много бавно се надигна.

— Моля?

— Много добре ме чу, Миранда. Аз трябваше да изслушвам как майка и татко се оплакват и вилнеят за кашата, която си забъркала с бронзовата статуя. Прекарах дни в търсене на проклетата документация за „Давид“, за която също ти отговаряше! Аз поех ударите и за това, защото те нямаше. Предпочете да изчезнеш и да се чукаш с някакъв...

Шамарът върху бузата му изненада и двамата; останаха безмълвни и вторачени един в друг. Тя сви пръсти, притисна ги към сърцето си и му обърна гръб.

За миг той остана вкаменен, зачуди се защо извинението, което душата му копнееше да изрече, не излиза от устата му. После, без да каже дума, излезе.

Само след няколко минути тя чу затръшването на входната врата и като погледа през прозореца, видя колата му да се отдалечава.

През целия ѝ живот той бе нейната опора, скала. А сега, защото вече не изпитваше съчувствие към него, мина ѝ през ума, го зашлеви, и то в момент, когато той се нуждаеше от нея. Отблъсна го.

Не беше сигурна дали иска да го привлече отново.
Факсът ѝ изписука и Миранда отиде да види съобщението.

„Да не би да си въобразяваше, че няма да узная?
Хареса ли ти Флоренция, Миранда? Пролетните цветя,
топлината на слънчевите лъчи? Знам къде ходиш. Знам
какво правиш. През цялото време съм в съзнанието ти.

Ти уби Джовани! Ръцете ти са изцапани с кръвта му.

Ти виждаш ли я?

Аз — да!“

Вбесена, младата жена смачка хартията на топка и я захвърли през стаята. Притисна очи с ръце и изчака гневът и страхът да я напуснат. След известно време се надигна спокойно, вдигна смачканата хартия и внимателно я приглади.

После я сложи в папка.

Райън се завърна с китка толкова ярки и весели нарциси, че тя се усмихна. Но понеже смехът не стигна до очите ѝ, той повдигна брадичката ѝ и попита:

— Какво има?

— Нищо. Чудесни са.

— Какво има? — повтори той, докато я наблюдаваше как се бори с навика си да не споделя тревогите си.

— Скарахме се с Андрю и той излезе. Представа нямам къде отиде и съзнавам, че нищо не мога да направя.

— Най-добре е да го оставиш сам да намери себе си, Миранда.

— И това го знам. Дай да ги натопя във вода. — Взе любимата ваза на баба си и като я отнесе в кухнята, започна да подрежда цветята.
— Имам известен напредък — сподели тя. — Съставих няколко списъка.

Сети се за факса. Зачуди се дали да му каже. По-късно, реши. След като обмисли всичко.

— Списъци?

— Подредих си мислите, фактите и задачите и ги записах.

— Знам какво значи списък.

— Ще отида да взема разпечатките, за да ги прегледаш и ти.

— Чудесно. — Отвори хладилника и започна да изучава съдържанието. — Искаш ли сандвич?

Понеже тя вече бе излязла, той сви рамене и си помисли какво ли би комбинирал един изобретателен мъж.

— Нито месото, нито хлябът са особено пресни — отбеляза той при появяването ѝ. — Но ще рискуваме да хапнем от тях пред перспективата да умрем от глад.

— Андрю трябваше да отиде на пазар. — Загледа го как реже омекналите домати и се намръщи. Държеше се като у дома си. — Предполагам, че знаеш и да готвиш?

— Никой не напусна къщата ни, преди да се научи. — Той я погледна. — Допускам, че ти не умееш.

— Напротив. Много добра готвачка съм — отвърна леко раздражена.

— Нима? Как изглеждаш с престилка?

— Като майстор готвач.

— Бас държа, че не е така. Защо не сложиш една, за да видя?

— Ти се зае да приготвяш обяда. На мен не ми е нужна престилка. И само отбелязвам като факт — май доста държиш на редовното хранене.

— За мен храната е страст.

Тя седна и подреди листовите в ръцете си.

— А сега...

— С горчица или с майонеза?

— Няма значение. И така — подредих...

— Кафе или нещо студено?

— Както предпочиташ ти. — Въздъхна и си помисли, че едва ли я прекъсва, за да я дразни. — Трябва да...

— Няма да е с мляко — отбеляза той, подушвайки извадената от хладилника кутия.

— Тогава излей проклетото нещо в мивката и седни. — Очите ѝ блестяха, когато вдигна поглед и го видя да се хили насреща ѝ. — Защо ме дразниш нарочно?

— Защото зачервеното ти лице е много привлекателно. — Вдигна кутийка пепси. — Диетична ли е?

Тя не издържа и се засмя. Тогава той се настани на масата срещу нея.

— Така вече е по-добре — кимна, побутна чинията към нея и взе своя сандвич. — Когато си тъжна, не съм в състояние да се съсредоточа върху нищо друго, освен върху теб.

— О, Райън, не съм тъжна.

— Ти си най-тъжната жена, която познавам. — Целуна пръстите на ръката ѝ. — Но ще оправим това. Е, казвай с какво разполагаш.

Тя вдигна първия лист:

— Това е допълнен списък на служителите, които са имали достъп или контакт и с двете статуи.

— Допълнен?

— Вписах един техник, за когото се сетих, че тогава пристигна от Флоренция да помага на Джовани по друг проект. Прекара тук само няколко дни, но в името на точността трябва да бъде вписан. Името му не беше в списъците, които разгледахме, защото той формално е от персонала във Флоренция и прекара тук малко време. Отбелязах и кой откога е при нас и каква е заплатата му, тъй като може да се окаже, че парите са мотивът.

Също така, забеляза той, беше подредила имената по азбучен ред.

— Семейството ти плаща добре.

И преди го бе забелязал.

— Квалифицираната работна ръка заслужава съответно финансово възнаграждение. Следващият списък представя съотношението на вероятността на извършване. Ще видиш, че и моето име остава, но вероятността е твърде малка. Знам, че не съм откраднала оригиналите. Махнах Джовани, защото той не може да е замесен.

— Защо?

Тя примигна:

— Защото е мъртъв. Беше убит.

— Съжалявам, Миранда, но е сигурно само, че е мъртъв. Възможно е да е бил замесен и убит по редица причини.

— Но той изследваше статуите, когато го убиха.

— Трябвало е да го стори, за да е сигурен. Защо например да не е поискал по-голям дял или просто да е споделил с някого от

съдружниците си. Съжалявам, но името му остава.

— Не е бил Джовани.

— Това са чувства, а не факти, доктор Джоунс.

— Добре. — Със стиснати зъби прибави името на Джовани. — Вероятно няма да се съгласиш, но не поставям членовете на семейството си сред най-вероятните извършители. Няма причина да крадат от самите себе си.

Той само я изгледа и след малко тя побутна листа настрана.

— Засега ще оставим този списък. Тук съм отбелязала сроковете: откога „Давид“ е при нас, колко е престоял в лабораторията. Без записките и докладите си само гадая за датите и времето на изследванията, но предполагам, че са достатъчно точни.

— Направила си графики и съпоставки — възхити се той и се наведе по-близо. — Каква жена!

— Не разбирам сарказма ти.

— Не съм саркастичен. Справила си се страхотно.

— Тук — тя посочи към следваща диаграма — е приблизителното време, през което статуята е била заключена в хранилището на лабораторията. До него човек може да стигне, ако има пропуск, магнитна карта, информация за комбинацията и втори ключ. Или — добави тя и извърна глава към него — ако е много добър крадец.

Той също я погледна. Очите му бяха тъмни и присмехулни.

— По това време бях в Париж.

— Нима?

— Не може да съм замесен. Защо ми е да крада копие и да се забърквам в цялата каша, ако вече съм взел оригинала?

Тя наклони глава и като се усмихна привидно дружелюбно, отбеляза:

— За да ме вкараш в леглото си например?

Той и се ухили:

— Да, би могло всъщност.

— Това — отвърна тя сухо — го казах със сарказъм. Ето периодът, през който се е работило по „Смуглата дама“. Разполагаме със записките, а и не е минало много време, така че всичко е напълно точно. В този случай още се работеше по попълване на документацията и резултатите не бяха оповестени официално.

— Но проектът е замразен, а теб те изхвърлят — отбеляза Райън.

— Ако предпочиташ да опростяваш нещата, и така може да се каже. — Гордостта ѝ беше наранена. — На другия ден статуята е прехвърлена в Рим. Подмяната е направена през този кратък отрязък от време, тъй като следобед правих още някои изследвания.

— Освен ако не е подменена в Рим — промърмори той.

— Как е могла да бъде подменена там?

— Някои от „Станджо“ не я ли е придружил?

— Не знам. Може би някой от охраната или майка ми... Имало е документи за подписване и в двете учреждения.

— Споменах само още една възможност, която дава на похитителите в най-добрия случай още няколко допълнителни часа. Но е трябвало те да са готови, копието да е било направено. Статуята е стояла при водопроводчика една седмица — поне той твърдеше така. После правителството я прибира, което означава още една седмица, докато се занимават с документите и се свържат със „Станджо“. Едва тогава майка ти се обажда и ти предлага задачата.

— Не ми предложи задачата, а ми нареди да се явя във Флоренция.

— Хммм... — Той се вгледа в диаграмата. — Защо са ти били нужни шест дни между телефонното обаждане и полета? От думите ти не добивам впечатление да е търпелива жена.

— Нареди ми... — и възнамерявах да тръгна на следващия ден. Но ме забавиха.

— Как?

— Нападнаха ме.

— Какво?!

— Един едър мъж се появи изневиделица и опря нож до гърлото ми.

Ръката и неволно се насочи към шията. Райън отмести пръстите ѝ, за да види, макар да знаеше, че няма никакъв белег. Очите му притъмняха от гняв.

— Как стана?

— Тъкмо се прибирах от пътуване. Слязох от колата пред къщата, а той явно ме е причаквал. Взе дипломатическото ми куфарче и чантата. Мислех, че ще ме изнасили, и се чудех дали ще успея да се преборя с него и да избия ножа. Имам нещо като фобия към ножовете.

Когато пръстите ѝ леко потрепериха, той ги стисна.

— Поряза ли те?

— Малко... Колкото да ме изплаши. След това ме бутна на земята, разряза гумите ми и изчезна.

— Бутнал те е на земята?

Тя примигна, като долови стоманените нотки в гласа му и невероятната нежност, с която погали бузата ѝ.

— Да.

Беше бесен от мисълта, че някой е държал опрян нож в шията ѝ и я е тероризирал.

— Удари ли се?

— Нищо особено. Малко се понатъртих и одрасках. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сведе поглед. Страхуваше се да не проличат чувствата, които изпита към него. Никой никога, освен Андрю не я бе гледал с такава загриженост. — Наистина нищо особено — повтори тя.

Той повдигна брадичката ѝ и нежно докосна страните ѝ с устни.

— Не бъди така мил към мен — пророни младата жена, докато една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Не знам как да се справя с това.

— Научи се. — Той леко я целуна и изтри сълзата с палец. — Имали ли сте подобни неприятности тук и преди?

— Не, никога. Ето защо толкова се шокирах и се оказах съвсем неподготвена. И района престъпността е много ниска. Дотолкова, че се занимавах със случая по местните новини дни наред.

— А хванаха ли го?

— Не. Не успях да дам подробно описание. Носеше маска, така че можах да съобщя само колко е висок.

— Колко?

Не искаше отново да си припомня инцидента, но знаеше, че той няма да я остави на мира.

— Бял мъж, близо метър и деветдесет, около сто и десет килограма, кафяви очи... Мътнокафяви. Дълги ръце, едри длани, левак, широкоплещест, къс врат... Нямахше издайнически белези, доколкото видях.

— Като те слушам, дала си им доста смислено описание.

— Но не се оказа достатъчно. През цялото време не пророни дума. Това също доста ме изплаши. Извърши всичко мълчаливо и

бързо. И ми задигна паспорта, шофьорската книжка и всички документи за самоличност. Нужни ми бяха няколко дни, за да си извадя нови.

Професионалист, прецени Райън. И очевидно с досие.

— Андрю беше бесен — сети се тя и бегло се усмихна. — Разхождаше се около къщата цяла седмица със стика за голф. Надяваше се този тип да се появи отново и той да го размаже.

— Разбирам чувствата му.

— Така реагирате мъжете. Аз щях да предпочета сама да се справя. Унизително ми беше да не се съпротивлявам, но просто се вцепених.

— Когато някои опре нож в гърлото ти, най-умната реакция е да не се съпротивляваш.

— Бях повече уплашена, отколкото наранена — промърмори тя и се вторачи в масата.

— Съжалявам за случилото се. Не се опита да нахълта в къщата, така ли?

— Не. Само грабна чантата ми, куфарчето за документи, бутна ме и избяга.

— А бижутата?

— Не ги докосна.

— Носеше ли бижута тогава?

— Да. Златна верижка и часовник... И полицията се учуди. Но бях с палто. Предполагам, че не ги е видял.

— Това ли е часовникът? — Той вдигна китката ѝ и разгледа елегантния златен часовник „Картие“. Дори идиот би могъл да го препродаде най-малко за хиляда. — Това, което ми описваш, не ми прилича на случайна работа. Даже аматьор не би пропуснал толкова лесна плячка. А и не е нахълтал в къщата, където е могъл лесно да задигне някои ценни и леснопреносими вещи.

— Полицията сметна, че е минавал случайно и спешно е търсил пари в брой.

— Сигурно е преценил, че носиш със себе си най-много няколко стотачки, което не си заслужава нападението.

— Нападат хора и за по-малко.

— Но не и в този случай. Искал е да се добере до документите ти за самоличност, скъпа, защото за някого не е било удобно да

пристигнеш бързо във Флоренция. Нужно им е било да разполагат с време, та да поработят върху копието, а твоето бързо появяване там би било пречка. Затова са наели професионалист. Някой, който няма да забърка каша или да допусне глупави грешки. И са му платили достатъчно, за да не прояви алчност.

Обяснението прозвуча така просто, така логично, че тя остана загледана в него; чудеше се защо сама не бе направила връзката.

— Но полицията така и не предположи подобна версия...

— Полицията не е разполагала с всички данни като нас.

Тя кимна и усети как постепенно я обхваща гняв.

— Държал е опрян нож в гърлото ми заради паспорта. Цялата работа е била, за да се забавя. Да разполагат с повече време.

— Бих казал, че има доста голяма вероятност да е така. Хайде, опиши ми всичко отново. Нищо чудно някой от моите връзки да успее да посочи нападателя ти.

— Ако успеят — възрази тя стегнато, — не желая да се срещам с връзките ти.

— Не се безпокой, доктор Джоунс. — Той обърна ръката ѝ и я целуна по дланта. — Няма да ги видиш.

Нямаше откъде да купи бутилка на Великден. Когато си даде сметка, че кара безцелно с надеждата да намери алкохол, Андрю се разтрепери. Не че му беше нужно да пие, повтори си той. Просто искаше да пие — а това е различно. Трябваше да пийне, за да се поуспокои.

По дяволите, всички бяха против него. А и имаше да свърши толкова неща. Беше му втръснало до смърт. Така че нека всички да вървят по дяволите. Удари силно с длани по волана. Да ходят да се шибат.

Просто ще поеме на юг. Ще продължи да кара, докато се почувства по-добре. Има доста пари в себе си, но няма покой.

Няма да спре, докато не усети, че отново може да диша, докато не намери някой проклет отворен магазин в проклетата неделя.

Погледна смаян към юмука, който удряше волана. Натъртен, окървавен, той сякаш принадлежеше на друг.

Някой, който много го изплаши.

Господи! Господи! Беше загазил. Усети, че ръцете му треперят, и спря при бордюра. Остави двигателя включен, сведе глава и се помоли за помощ.

Бързото потропване по стъклото го сепна и когато вдигна глава, с изненада видя лицето на Ани. Тя му направи знак да смъкне прозореца. Едва когато я видя, си даде сметка, че е спрял пред дома ѝ.

— Какво правиш, Андрю?

— Седя си.

Тя прехвърли тежката торба в другата ръка и се загледа в лицето му. На нищо не приличаше, забеляза тя. Посивяло, наранено и измъчено лице, отбеляза тя.

— Да не си се карал с някого?

— Със сестра ми.

Повдигна вежди нагоре.

— Миранда те е фраснала по окото?

— Какво? О, не! Не! — Засрамен, прокара пръст по синината. — Паднах по стълбите.

— Така ли? — Присви очи и се взря в пресните одрасквания и засъхналата кръв по кокалчетата на ръцете му. — И ги удря с юмрук, а?

— Аз... — Вдигна ръка и я погледна. Устата му пресъхна. Дори не бе усетил болката. На какво е способен човек, когато престане да усеща болка? — Ще разрешиш ли да вляза? Не съм пил — добави бързо той, доловил колебанието ѝ. — Пие ми се, но не съм.

— От мен няма да получиш нищо за пиене.

— Знам. — Остана загледан в нея. — Затова искам да вляза.

Тя го изучава още известно време, после кимна:

— Добре.

Отключи вратата и постави торбата върху масата, отрупана с листове, разписки и фактури, някои затиснати със сметачна машина.

— Занимавам се с данъците си — обясни тя. — Затова ходих да купя витамини и подсилващи — посочи към торбата. — На теб ще ти разтворя с витамин С. Струва ми се, че имаш главоболие.

— Права си.

Взе две чаши, напълни ги с вода и сипа разни прахчета. Тържествено и мълчаливо ги изпиха.

Тя отвори фризера, извади пакет замръзнал грах и му го подаде.

— Сложи това върху ръката си за малко. После ще почистя ожулванията.

— Благодаря.

Не чувстваше болка, когато удряше волана с юмрук, но сега я усети. Постара се обаче да не трепне, докато слагаше студения пакет отгоре. И без това достатъчно се изложи пред Ани Маклейн.

— Е, какво направи, за да разсърдиш сестра си?

Топлите ѝ, преценяващи очи не му позволяваха да излъже.

— Вероятно защото бях доста пийнал и я изложих пред новото ѝ гадже.

— Миранда има гадже?

— Да, стана малко неочаквано. Симпатичен е. Позабавлявах го, като се изтърсих по стълбите, а после само дето не си повърнах червата пред него.

Изпита съчувствие към него, но не го показва.

— Доста си бил зает, Андрю.

— О, да. — Остави пакета грах в мивката и напрегнато закрочи из стаята. — А днес сутринта реших да завърша нещата, като я упрекна за работата ѝ, семейните ни проблеми и сексуалния ѝ живот.

Прекара ръка по бузата си, като се сети за шамара ѝ.

Ани се извърна и извади анкерпласт от аптекката.

— Най-вероятно обсъждането на сексуалния ѝ живот си е казало думата. Ние, жените, не обичаме да се ровят в него.

— Сигурно си права. Но в института нещата са доста объркани в момента. Намирам се в голям стрес напоследък.

Тя сви устни и погледна към разхвърляната маса.

— Щом дишаш, значи си изложен на стрес. Дори да се напиеш до безсъзнание, стресът ще е пак налице, когато изтрезнееш.

— Виж, може и да имам малък проблем. Но ще се справя. Нужно ми е само малко време, да се отпусна и да си почина. Аз... — Притисна очи и залитна.

— Имаш голям проблем, но можеш да се справиш. — Тя отиде при него, свали ръцете му и заяви: — Нужен ти е един ден, защото единствено днешният ден има значение.

— А до този момент днешният ден е отвратителен.

Тя се усмихна, надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Вероятно ще стане още по-лош. Дай да оправя ръката ти.

— Благодаря. — Въздъхна и повтори: — Благодаря ти, Ани.

Той също целуна бузата ѝ в отговор и облегна глава върху нейната, за да усети утеха. Тя продължаваше да държи ръцете му и пръстите ѝ бяха така силни и сръчни, а косите ѝ ухаеха приятно. Притисна устни към тях, после към слепоочията ѝ.

В следващия момент устните му някак намериха нейните и вкусът им се плъзна по цялото му тяло като слънчева топлина. Усетил как пръстите ѝ върху китките му трепват, той я притисна към себе си, обгърна лицето ѝ с ръце и остави топлината ѝ да го успокоява като балсам върху рана.

Бе изтъкана от контрасти: стегнатото дребно тяло, нежната мека коса, острия тон и щедрата уста.

Излъчваше сила и нежност; така познати, така примамливи. И толкова нужни.

Винаги беше до него. Знаеше, че винаги може да разчита на нея.

Не му беше лесно да се откъсне. Не искаше да я пусне; тя лесно можеше да се отдръпне. Ръцете му бяха нежни като криле на птици, докато докосваше лицето ѝ. Устните ѝ бяха жадни и меки.

Питала се бе дали ще е същото. Дали ще изпита същото, когато го докосне, когато го усети. Но това бе отдавна, преди да се убеди, че приятелството им ѝ е достатъчно. А сега не ѝ бе лесно да прекъсне тази дълга и разтърсваща целувка.

Наложи си да се отдръпне и да се отдалечи от желанието, което той пробуди у нея. Желание, каза си, която не е полезно за двамата.

Андрю посегна да я прегърне, но тя вдигна ръце предупредително. Той се сви, сякаш отново го зашлевиха.

— О, Господи! Съжалявам, Ани. Съжалявам. — Какво направи? Щеше да унищожи едно приятелство, без което знаеше, че не може да живее. — Не исках да стане така. Просто не разсъждавах. Съжалявам.

— Снощи изхвърлих сто и тридесет килограмов мъж от заведението си, защото си въобрази, че ще ме купи с няколко бири. — Хвана палеца на Андрю и леко го изви. Очите му се присвиха от болка и дъхът му секна. — Бих те свалила на колене, приятелче, само като извиля пръста ти още малко. Отдавна не сме на седемнадесет, не сме толкова глупави и съвсем не сме толкова невинни. Ако не исках да ме докосваш, щях да те поваля, преди да се усетиш.

По челото му започваше да избива пот.

— А сега би ли ми пуснала палеца?

— Разбира се. — Отдръпна ръката си, но остана със свъсени вежди. — Искаш ли кола? Потен си — отбеляза и отвори хладилника.

— Не искам да проваля нещата — промърмори той.

— Кои неща?

— Между нас. Ти имаш значение за мен. Винаги си имала, Ани.

Тя се взираше неவிждащо в хладилника.

— И ти винаги си имал значение за мен. Ще ти кажа, когато провалиш нещата.

— Искам да поговорим за... преди.

Изчака да отвори двете бутилки. Направи го с отмерено движение, тялото ѝ бе стегнато. Беше ли забелязвал тези неща преди? Подозираше ли за златистите петънца в очите ѝ? Или просто те се бяха запечатали в съзнанието му, готови да изскочат в момент като този?

— Защо?

— За да изясним случилото се. — Сви пръсти и усети болката. — В момента не съм в най-добрата форма, но все отнякъде и някога трябва да започна.

Тя постави бутилките на плота и си наложи да се извърне, да го погледне в очите. В нейните видя таени от години чувства.

— За мен е болезнено, Андрю.

— Ти искаше онова бебе. — Пое мъчително дъх. Никога досега не бе говорил за бебето. — Видях го по лицето ти, когато ми каза, че си бременна. Страшно се изплаших.

— Бях прекалено млада, за да съм наясно какво искам. — Затвори очи, защото беше лъжа. — Да! Искях бебето. Мислех си, че когато ти кажа, ще бъдеш толкова щастлив, че ще ме вземеш на ръце. След това ще... По-далеч не стигнах. Ти не ме искаше.

Устата му бе пресъхнала. Знаеше, че едно питие ще премахне неприятното усещане. Прокле се, че мисли за това в такъв момент, и грабна колата. Изпи питието — стори му се лепкаво и сладко.

— Държах на теб.

— Ти не ме обичаше, Андрю. Аз просто бях момичето, което е извадило късмет онази нощ на плажа.

Той стовари бутилката на плота.

— Въобще не беше така! По дяволите, знаеш, че не беше така.

— Точно така беше — подчерта тя. — Бях влюбена в теб, Андрю, и знаех, когато легнах на одеялото до теб, знаех, че ти не си влюбен в мен. Но не ме интересуваше. Не очаквах нищо. Андрю Джоунс от Джоунс Пойнт и Ани Маклейн да са заедно? Бях млада, но не и глупава.

— Щях да се оженя за теб.

— Така ли? — попита хладно. — Не направи предложението с особен ентузиазъм.

— Знам. — Именно това го измъчваше от петнадесет години. — През онзи ден не ти дадох онова, което ти беше необходимо. Не знаех как да го направя. Ако бях успял, ти можеше да направиш друг избор.

— Ако бях приела, щеше да ме намразиш. Дори когато ми предлагаше, една част от теб вече ме ненавиждаше. — Сви рамене и взе колата. — Не те обвинявам. Щях да проваля живота ти.

Той решително се насочи към нея, гневът в очите му я накара да се облегне на плота. Андрю сграбчи бутилката, остави я настрани и здраво я стисна за раменете.

— Не знам какво щеше да се получи — питал съм се през всичките тези години — но знам как беше. Да, може би не бях влюбен в теб, но това, че се любихме, имаше значение за мен. — Даде си сметка, че това също никога не го бе изричал на глас. — Колкото и лошо да се справих със случилото се по-късно, онази нощ имаше значение за мен. И, по дяволите, Ани — разтърси я той, — ти можеше да изградиш живота ми!

— Не бях подходяща за теб.

— Откъде, по дяволите, си толкова сигурна? Така и никога не опитахме. Съобщи ми, че си бременна, и преди да осъзная случилото се, направи аборт.

— Не съм правила аборт.

— Сгреси — продължи той, — щях да се грижа и за теб, и за детето. Щях да се постарая да ти дам най-доброто. — Пръстите му се впиха в раменете ѝ. — Но това не ти стигаше. Добре, решението беше твое право, тялото е твое. Но, по дяволите, и аз трябваше да участвам при избора!

Тя вдигна ръце, готова да го отблъсне, но вместо това ги отпусна върху гърдите му. Лицето му беше смъртнобледо, очите му потъмняха от гняв. Мъката в сърцето ѝ беше достатъчна и за двамата.

— Андрю, не направих аборт. Загубих бебето. Казах ти, че пометнах.

Нещо в очите му трепна. Ръцете му върху раменете ѝ се отпуснаха и той отстъпи назад.

— Загубила си го?

— Казах ти, когато стана.

— Предполагах, сметнах... — Извърна се, отиде до прозореца и го отвори широко. — Мислех, че ми каза така, за да е по-лесно и за двама ни. Реших, че не си ми вярвала достатъчно и си се безпокояла, че няма да се грижа за вас.

— Нямах да направя такова нещо, без да ти кажа.

— После дълго време ме избягваше. Никога не говорихме за това. Знаех, че искаше бебето, и си мислех, че си прекъснала бременността, защото не съм застанал до теб.

— Ти... — Преглътна мъчително. — Ти също си искал бебето?

— Не знам. — Дори сега не знаеше. — Но през живота си никога не съм съжалявал за нещо толкова много, както че не застанах до теб през онзи ден. После нещата поеха своя ход, сякаш нищо не се е случило.

— Чувствах се обидена. Трябваше да го преодоля. Да превъзможна и любовта си към теб.

Той бавно се отдръпна от прозореца и се извърна към нея.

— И успя ли?

— Животът ми продължи: имах несполучлив брак, грозен развод.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Очите му бяха невероятно сини и на едно ниво с нейните.

— В момента въпросът ти не е честен. Няма да започна с теб нищо, основано на минали чувства.

— Тогава да се огледаме къде сме сега и да започнем оттам.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Миранда продължи да работи на компютъра: преглеждаше схемите, правеше нови. Това ангажираше мислите ѝ, като се изключат моментите, когато се улавяше, че поглежда през прозореца с надеждата да зърне колата на Андрю.

Райън се беше настанил в спалнята ѝ с клетъчния си телефон. Предположи, че не желае някои от разговорите му да бъдат проведени от нейния. Реши да не се тревожи и за това.

Той така и така ѝ даде достатъчно поводи за нови тревоги: ако е прав, дръзкото нападение не е било случайно; било е грижливо планирано, организирано и извършено. Тя е била мишената, а целта — да забавят пристигането ѝ във Флоренция и така да отложат началото на изследванията ѝ, свързани с бронзовата статуя.

Който я е откраднал и е направил копието, иска да я дискредитира. Дали е лично отношение, или е случайно избрана, чудеше се тя. Преценяваше, че както има неколцина истински приятели, така има и няколко истински врагове.

Само че съобщенията по факса са съвсем лични.

Нападението също е било насочено лично към нея, за да я ужаси: мълчанието през цялото време, лекото порване на врата ѝ с ножа. Дали е решение на нападателя, или изпълнение на инструкция да остави жертвата си парализирана от страх и шок?

Случилото се уязви нейната самоувереност, чувството ѝ за безопасност, достойнството ѝ. И отложи заминаването ѝ поне със седмица. Забавянето усложни взаимоотношенията с майка ѝ още преди да започне работа.

Пластове, помисли си тя, много старателно наслагвани върху основата, и то далеч преди да се извърши нападението, още когато е бил откраднат и фалшифициран „Давид“.

Какво прави през онези години от живота си? Кое ѝ се изплъзва, каква е връзката между едното и другото?

По онова време работеше върху доктората си, припомни си тя. Разпределяше времето си между института, ученето и писането на

дисертацията. Сведе социалните си контакти до нула.

А какво ставаше около нея? Това, даде си сметка тя, бе по-трудно да се определи. Почти не обръщаше внимание на хората край себе си. Възнамеряваше за в бъдеще да промени това поведение.

Притвори очи и се опита да си припомни всичко за онова време.

Илис и Андрю бяха женени и на пръв поглед — все още дълбоко влюбени. Не си спомняше да са се карали и разправяли. Е, Андрю пиеше, но никой не се тревожеше за това.

През онези години се постара да осигури колкото е възможно повече уединение за двамата.

Джовани и Лори се бяха впуснали в кратка и удовлетворителна и за двете страни връзка. Тя знаеше, че са любовници, но това не пречеше на работата им.

Майка ѝ пристигна в института за кратко. Ден-два най-много, прецени сега Миранда. Проведоха доста събрания, изкараха една скована семейна вечеря и се разделиха.

Баща ѝ остана достатъчно дълго да види първите резултати от изследването на бронзовата статуетка. Не участва във всичките събрания и намери претекст да не се появи на семейната вечеря.

Вместо него дойдоха Винсенте и съпругата му, но дори те не разведриха атмосферата. Ако паметта не ѝ изневеряваше, Джина се мерна в лабораторията само веднъж.

За Ричард Хоторн имаше съвсем бледи спомени — неизменно наведен над книгите или зад компютъра.

Джон Картър присъстваше през цялото време, надзираваше работата, тревожеше се за докладите. Миранда разтри слепоочията си и се опита да си припомни подробности. За няколко дни беше неразположен — грип или нещо подобно — но не изостави задълженията си.

Как да си спомни подробностите! Отчаяно отпусна ръце. Такова обикновено всекидневие. А и всичко изчезваше от погледа ѝ, взимаше ли статуетката в ръце.

Гледаше на изследването на „Давид“ като на още една стъпка в кариерата си. Работата я откри сред останалите специалисти и я постави начело.

Продължаваше да се взира в екрана, без да вижда изписаното, без да чува лекото жужене.

Бронзовата статуя на Фиесоле щеше да даде тласък на кариерата ѝ. Щеше да я направи един от водещите археометристи на света. И този път щеше да доведе не само до признанието на научния свят, но и на широката публика. Тук ставаше въпрос за Микеланджело, романтика, тайнственост и пари. Затвори очи и продължи разсъжденията си.

И двете статуетки бяха нейни. И двете бяха от значение за кариерата ѝ. И двете бяха фалшифицирани. Ами ако не те са били целта?

Ако целта е тя?

Скръсти ръце и изчака да се успокои. Има логика; вероятно е така.

Но какъв е мотивът?

Кои други творби, изследвани от нея, могат да бъдат повторно обработени, без да се събудят прекалено много спекулации в института? Творбата на Челини! Стомахът ѝ се сви болезнено. Статуята на Нике, сети се тя, или бронзовата статуя на Ромул и Рем, кърмени от вълчицата.

Трябва да се върне в лабораторията и да се убеди, че някоя от тези творби не е подменена с копие.

Подскочи при звъна на телефона и за няколко секунди остана втренчена в него, преди да вдигне слушалката.

— Ало?

— Миранда, има лоши новини.

— Майко! — изненада се тя. „Мисля, че някой се опитва да ме нарани. Опитват се да ме унищожат. Бронзовата статуя беше истинска. Трябва да ме чуеш.“ Но думите останаха неизречени. На глас пророни: — Какво има?

— В четвъртък вечерта са нахлули в лабораторията. Оборудването, докладите, данните са унищожени.

— Унищожени? — повтори тя глухо. Да, унищожават ме.

— Джовани... — Последва продължителна пауза и за пръв път долови вълнение в гласа на майка си. — Джовани е бил убит.

— Джовани! — „О, ти си държала на него! Не ти е бил безразличен!“ Затвори очи, за да спре напирещите сълзи. — Джовани — повтори.

— Очевидно е решил да се възползва от почивните дни и да поработи спокойно в лабораторията. Не можем да определим с какво се е занимавал. Полицията... — Гласът отново и изневери. — Полицията започна разследване, но нямат следа, по която да тръгнат. През последните два дни се опитвам да им съдействам с каквото мога. Погребението е утре.

— Утре?

— Сметнах, че е най-добре да узнаеш от мен. Разчитам да уведомиш Андрю. Знам, че обичаше Джовани. Всички имахме слабост към него. Не е нужно да идваш за погребението. Ще бъде скромно, в тесен кръг.

— А близките му?

— Разговарях с тях. Достатъчно е да се поднесат цветя. В това трудно за всички ни време се надявам двете с теб да загърбим професионалните си различия и да бъдем единни.

— Да, разбира се. Мога да взема вечерния полет.

— Не е необходимо, а и не е разумно — хладно заяви Елизабет. — Журналистите знаят, че заедно работихте върху бронзовата статуя. Този факт вече няколко пъти се посочва в пресата. Присъствието ти тук само ще породи излишен шум. Заради близките на Джовани церемонията трябва да е тиха и с достойнство.

Припомни си последния факс: „Ръцете ти са изцапани с кръвта му. Ти виждаш ли я?“

— Права си. Ако се появя, нещата ще се влошат. — Наложих си да говори спокойно. — Полицията знае ли причините за нахлуването в лабораторията? Нещо откраднато ли е?

— Трудно е да се прецени, но изглежда, че нищо не е задигнато. Почти всичко обаче е унищожено. Алармата е била изключена от вътрешната страна. Според следствието има възможност той да е познавал убиеца.

— Бих искала да ме държиш в течение на разследването. Той имаше огромно значение за мен.

— Знам, че бяхте близки.

— Майко, не сме били любовници — въздъхна Миранда. — Бяхме приятели.

— Не исках... — Елизабет спря и остана смълчана няколко секунди. — Ще се погрижа да си в течение. Ако ще напускаш града,

погрижи се този път Андрю да знае къде си.

— Възнамерявам да си стоя вкъщи — отвърна Миранда. — И да се занимавам с градинарство. — Тя леко се усмихна на последвалото мълчание. — Принудителната отпуска ми дава възможност да се посветя на някое хоби. Твърди се, че повдигат духа.

— И аз съм го чувала. Радвам се, че ще запълниш времето си. Кажете на Андрю, че искам последните сведения от разследването при вас. Вероятно ще отскоча за малко и искам всичко свързано с „Давид“ да е подготвено.

— Сигурна съм, че ще те разбере.

— Добре. Дочуване, Миранда.

— Дочуване, майко.

Внимателно остави слушалката и остана загледана в телефона, преди да си даде сметка, че Райън е влязъл и стои зад нея.

— За миг ме подведе. Почти повярвах, че е човешко същество. Стори ми се, че е тъжна, когато ми съобщи за Джовани. Но преди да приключим, отново заприлича на себе си. Трябва да остана тук, защото присъствието ми на погребението на Джовани е нежелателно.

Инстинктивно се напрегна, когато той сложи ръце върху раменете ѝ. Затвори очи и си наложи да се отпусне.

— Получих инструкция да съобщя на Андрю къде отивам, ако отново напусна града, и да му кажа да ѝ приготви всички най-нови данни за разследването на откраднатата статуетка.

— Тя е доста натоварена, Миранда. Всички от семейството ти имат доста работа в момента.

— А когато в твоето семейство има криза, вие как постъпвате?

Той приклепна и завъртя стола ѝ, за да е с лице към него.

— Твоето и моето семейство са различни. Не може да се очаква да реагират еднакво.

— Не. При всички обстоятелства майка ми си остава директор, баща ми изобщо не се интересува, а Андрю търси спасение в бутилката. А аз как реагирам? Правя се, че не ме засяга, и се потапям в работата си.

— Не мисля, че си такава.

— Ти не ме познаваш. — Побутна го, за да се изправи. — Отивам да потичам.

— Миранда. — Хвана я за ръката. — Ако не те интересуваха, ако нямаха значение за теб, нямаше да си толкова тъжна.

— Не съм тъжна, Райън. Примирена съм.

Освободи се и отиде да се преоблече.

Не тичаше често. Смяташе, че ходенето пеша е по-ефективно и определено по-достоеен начин да се натоварва физически човек. Но когато имаше проблеми и беше твърде напрегната, избираше бягането да се разтовари.

Отправи се към плажа под скалите, защото водата беше наблизко, а въздухът — свеж. Тръгна на север. Над главата и кръжаха чайки и надаваха остри писъци.

Когато ѝ стана топло, свали лекото яке и го остави настрана. Никой нямаше да го открадне. Престъпността, напомни си тя, е ниска в Джоунс Пойнт.

Следваше извивката на плажа. Рибар с червена кърпа на главата проверяваше мрежите си. Забеляза я и ѝ махна. Тя също му махна. После, изтощена, спря и опря ръце на коленете.

Беше тичала твърде бързо. Не си наложи правилно темпо. Всичко около нея се движеше бързо. Не успяваше да догони нещата, но и не смееше да изостане.

А и въобще нямаше представа накъде е тръгнала.

В къщата ѝ имаше мъж; мъж, когото познаваше едва от седмици. Мъж, който е крадец, вероятно — лъжец и без съмнение — опасен. И въпреки това му се довери. Сближи се с него така, както не си бе позволявала с никой друг.

Извърна се и се загледа във фара. Осъзна, че се е влюбила в Райън именно там, в кулата. Нямаше значение дали постепенно беше ставало това, или скочи с двата крака.

А той ще си тръгне, щом приключи онова, за което бе дошъл. Прояви доста находчивост и чар, за да постигне своето. И никаква жестокост. Но неизбежно ще се върне към своя начин на живот, даде си сметка тя, а нейният ще бъде разбит.

Може би ще открият изчезналите бронзови статуи, ще възстановят репутациите си, ще разрешат загадката и дори ще хванат убиеца. Ала тя ще страда.

И понеже тук нямаше опит, знание, данни, формули, тя не можеше да прецени колко време ще ѝ е нужно, за да се съвземе.

Вълните прииждаха и се разливаха; стигаха почти до краката ѝ.

Когато беше дете, баба ѝ често се разхождаше с нея, а понякога и с Андрю по плажа. Заедно разглеждаха мидите, наблюдаваха океана. Малки светове, така ги наричаше баба им. И толкова по-смислени от живота, който водеха те.

— Ще ми се да е тук — пророни Миранда. — Искам все още да можех да говоря с нея.

Взираше се в далечината. Вятърът развяваше косите ѝ. Какво ще прави отсега нататък, питаше се тя. Вече знаеше какво е да обичаш някого до болка и да предпочиташ тази болка пред празнотата, изпитвана досега.

Седна на изгладен от вълните камък, сви колене и отпусна брадичката си върху тях. Така се получава, предположи тя, когато сърцето ръководи разума, постъпките и решенията. Всичко около нея се свива, а тя седи на камъка, гледа морето и мисли за една обречена любов.

Една чайка се заразхожда по пясъка, като се стараеше да изглежда важна. Явно и на птичките не им е безразлично какво впечатление оставят, помисли си Миранда и неволно се усмихна.

— Ще те видя колко си важна, ако донеса малко трохички — подвижна тя. — Ще се впуснеш да ги изкълвеш, преди дружките ти да се усетят и да се втурнат да се бият с теб заради тях.

— Чувал съм, че хора, които прекаляват с пиенето, започват да вярват в говорещи птички. — Андрю видя как раменете ѝ се сковаха, но продължи да върви към нея. — Изпуснала си това — добави и пусна якето в скута ѝ.

— Сгорещих се.

— Ако седиш тук без него, след като си тичала, ще настинеш.

— Добре съм.

— Както решиш. — Нужна му беше доста смелост, за да седне на скалата до нея. — Миранда, съжалявам.

— Мисля, че приключихме с въпроса.

— Миранда...

Разбра колко я бе наранил, когато тя отказа да му даде ръката си.

— Дойдох тук, за да остана сама известно време.

Знаеше колко упорита може да бъде.

— Имам да ти кажа някои неща. После може отново да ме удариш. Днес сутринта не бях на себе си, но това не е извинение за нещата, които ти наговорих.

— Разбрано. Да се договорим да не се бъркаме в личния си живот.

— Не. — Този път взе ръката ѝ. — Няма да се договорим. Винаги сме разчитали един на друг.

— Но аз вече не мога да разчитам на теб, Андрю, не разбираш ли?

Най-после го погледна и забеляза колко измъчено е лицето му зад тъмните очила. Очакваше, че ще изглежда предизвикателно, а вместо това той будеше съжаление.

— Знам, че те провалих.

— Сама ще се грижа за себе си. А ти провали не мен, а себе си.

— Миранда, моля те. — Подозираше, че няма да е лесно, но не си даваше сметка колко ще го засегне. — Съзнавам, че имам проблем. Опитвам се да го приема. Аз... Довечера ще отида на сбирка на АА... На Анонимните алкохолици.

Забеляза проблесналата надежда в очите ѝ и поклати глава:

— Не знам дали ще е за мен, но ще отида. Ще послушам, ще видя как ще ми се отрази.

— Това е добро начало, първа стъпка.

Той се изправи и се загледа в бурния океан.

— Когато сутринта излязох, тръгнах да търся нещо за пиене. Не си давах сметка, не мислех съзнателно за това. Разбрах го едва когато се разтреперих, когато открих, че търся магазин или бар, отворен в неделя сутрин. — Погледна към ожулените си ръце. — Изплаших се до смърт.

— Ще ти помогна, Андрю. Изчетох толкова много по въпроса, била съм на сбирки на АА...

Той се обърна и я погледна. Тя не откъсваше очи от него и мачкаше якето в ръце. А в очите ѝ имаше толкова много надежда.

— Опасявах се, че си ме намразила — прошепна той.

— Исках, но не мога. — Избърса сълзите си. — Толкова бях ядосана, че ме отблъскваш от себе си. Когато тръгна сутринта, си представях как ще се върнеш пиан или как правиш глупостта да шофираш пиан и загиваш. Мразех те заради това.

— Отидох при Ани. Дори не подозирах, че отивам там, докато не се озовах пред жилището ѝ. Тя... Аз... Ще остана при нея няколко дни. Така ще осигуря уединение за теб и Райън.

— При Ани? Ще отседнеш при Ани?

— Не сме любовници.

— Ани? — повтори тя. — Ани Маклейн?

— Това притеснява ли те?

Отбранителният тон, с който го изрече, я накара да се усмихне.

— Ни най-малко. Напротив. Много се радвам. Тя е упорита и амбициозна жена. И няма да търпи глупостите ти.

— Ани и аз... — Не беше сигурен как да го обясни. — Имаме минало. Може би сега ще видим дали имаме настояще.

— Не знаех, че сте били повече от приятели.

Загледа се към плажа и си въобрази, че може да посочи точното място, където двамата загубиха невинността си.

— Бяхме, после... не бяхме. Не знам какви сме сега. — Но да открие, сега представляваше цел за него, а отдавна не беше имал цел. — Няколко вечери ще спя на дивана ѝ. Ще се опитам отново да стъпя на крака. Но нищо чудно пак да те разочаровам.

Тя бе изчела всичко, което ѝ попадна за алкохолизма — лечението, възстановяването. Знаеше, че понякога човек отново започва да пие.

— Днес не може да се каже, че ме разочароваш. Протегна му ръка и здраво стисна неговата. Толкова много ми липсваше.

Вдигна я на ръце. От леките тръпки, които пробягнаха по тялото ѝ, знаеше, че тя плаче. Но го правеше безмълвно.

— Не се отказвай от мен.

— Опитах. Не мога.

Той се засмя и опря буза до нейната.

— Тази история между господин Ню Йорк...

— Как така преди беше Райън, а сега е господин Ню Йорк?

— Сега се занимава със сестра ми. Въздържам се от оценка. Тази история — продължи той — удовлетворява ли те?

Тя се отдръпна.

— Днес ме удовлетворява.

— Добре. След като се сдобрихме, защо не се приберем и да пийнем по едно, за да го отпразнуваме. — Намигна ѝ. — Шегувам се.

Какво ще кажеш да направиш гювеч?

— Няма време, но ще изпека месо.

— И това не е лошо.

Тръгнаха обратно и тя набра смелост. Съзнаваше, че трябва да му каже, въпреки че щеше да развали настъпилата хармония.

— Андрю, майка се обади преди малко.

— О, защо не си почива на Великден като останалите хора?

— Андрю — тя го хвана под ръка, — някой се е вмъкнал в лабораторията във Флоренция. Джовани е бил вътре сам. Убили са го.

— Какво? Джовани? Господи! — Извърна се, отиде при водата и остави вълните да залепат обувките му. — Джовани е мъртъв? Убит? Какво, по дяволите, става?

Не посмя да му каже. Слабата му воля, чувствата му, болестта му... всичко това я спря.

— Ще ми се да знаех. Каза, че в лабораторията всичко било унищожено. А за Джовани смятат, че е останал да работи до късно и когато някой е влязъл...

— Обир ли е било?

— Не знам. Не приличало на обир. Според нея нищо ценно не е изчезнало.

— Но няма логика. — Той се извърна. Изглеждаше съкрушен. — Някой прониква в галерията тук, открадва ценна бронзова статуетка и не наранява никого. Някой нахълтва в лабораторията в „Станджо“, убива Джовани, вандалства и нищо не взима...

— И аз не го разбирам.

Последното поне отчасти отговаряше на истината.

— Каква е връзката между двете? — промърмори той, а тя го зяпна.

— Връзката?

— Случилото се не е случайно. Два инцидента за две седмици, в различни клонове на една и съща организация. Едното тайнствено и тихо, другото — жестоко и без видима причина. А причина винаги има. Джовани е работил и на двете места по едно или друго време. — Очите зад тъмните очила се присвиха. — Той работи и по „Давид“, нали?

— Тъъ... Да.

— „Давид“ е откраднат, документацията е изчезнала, а сега Джовани е мъртъв. Каква е връзката?

Очевидно не очакваше отговор и така ѝ спести усилието да измисли някаква лъжа.

— Ще съобщя на Кук. Дано да му помогне по някакъв начин. Дали да не отида във Флоренция?

— Андрю. — Гласът ѝ бе готов да се разтрепери. Не искаше той да ходи във Флоренция. По-точно близо до човека, убил Джовани. — Моментът не е подходящ. Трябва да се възстановяваш. Остави полицията да си свърши работата.

— Да, вероятно е по-добре да остана и да поразсъждавам върху случилото се — съгласи се той. — Ще позвъня на Кук.

— След малко идвам и аз и ще се заема с приготвянето на месото — каза тя с пресилена усмивка.

Не забеляза как усмивката ѝ бързо изчезна, но видя Райън на пътеката към скалите. Гордостта, срамът и братската загриженост бързо го завладяха.

— Болдари.

— Андрю.

— Може би си мислиш, че като е зряла жена и семейството ни е такова объркано, няма кой да се грижи за нея, но грешиш. Само да я нараниш и ще те пребия. — Очите му се присвиха, когато Райън се ухили насреща му. — Нещо смешно ли казах?

— Не. Просто по същия начин заплаших съпруга на сестра ми Мери-Джо, когато ги спипах да се натискат в шевролета. Преди това го бях извлякъл от купето и го бях фраснал по носа.

— Ти не си съпруг на сестра ми.

— И той не беше съпруг на сестра ми по онова време. — Изрече думите, преди да осъзнае смисъла им. Веселите пламъчета в очите му изчезнаха и той примигна. — Искях да кажа...

— Да? — Сега вече и Андрю се развесели и го подкани: — Какво точно искаше да кажеш?

Един мъж може да премисли доста неща, докато прочиства гърлото си.

— Искях да кажа, че съм привързан и уважавам сестра ти. Тя е красива, интересна и привлекателна.

И двамата погледнаха към скалата, на която седеше Миранда и наблюдаваше морето.

— Но не е толкова силна, колкото си мисли — добави брат й. — Не си позволява да се сближава много с хората, защото когато го прави, става твърде уязвима.

— Държа на нея. Това ли искаш да чуеш?

— Да. — „Особено, прецени Андрю, след като бе изречено разпалено и с известна неохота.“ — Засега ми стига. Между другото — оценявам какво направи за мен снощи и че не ми натри носа днес.

— Как е окото?

— Адски ме боли.

— Е, значи си наказан достатъчно.

— Сигурно. — Извърна се и тръгна по пътечката, като се провикна: — Иди и я накарай да си сложи якето, а?

— Точно това и ще направя — промърмори Райън. Тръгна надолу, като внимателно се провираше между скалите. В това време тя тръгна нагоре, уверена като планинска коза.

— Не си с подходящи обувки за такова катерене.

— Вече разбрах. — Прегърна я. — Ръцете ти са студени. Защо не си сложиш якето?

— Не ми е студено. Андрю ще ходи на сбирка на АА довечера.

— Чудесно. — Целуна я по челото. — Това е добро начало.

— Той ще се справи. — Вятърът развя косите й и тя ги отметна от лицето си. — Знам, че ще успее. Няколко дни няма да спи вкъщи, за да има възможност да се посъвземе. А и струва ми се, не се чувства особено уютно под един покрив с нас.

— Консерватизмът на янките.

Тя си пое дъх, преди да продължи:

— Казах му за Джовани. Той направи връзката.

— Какво значи „направи връзката“?

— Макар през последните няколко години да пие доста и да се самоунищожава, той е изключително умен. Веднага се досети, че има връзка между обира тук и нападението в лабораторията във Флоренция. Ще говори с детектив Кук по въпроса.

— Страхотно. Сега ще привикаме и ченгетата!

— Разумно е да се направи. Андрю не го приема като случайност. — Заговори бързо и повтори част от думите на брат си. —

И без това няма да се откаже да разследва случая. Не му казах какво знам или подозирам. Няма да го натоварвам точно сега, когато трябва да се съсредоточи върху възстановяването си. Но и не мога да продължа да го лъжа. Поне не още дълго.

— Тогава ще се наложи да действаме по-бързо. — Той не възнамеряваше да се включва в колективна игра или да споделя с друг бронзовите статуи. Щом ги открие, ще ги задържи за себе си. — Хайде, вятърът се усилва — отбеляза той, — а и приближава време за вечеря.

— Няма да останеш гладен, Болдари. А и те уверявам, че правя страхотно печено.

— В някои цивилизации печеното месо се сервира с картофено пюре.

— Нима? Да опитаме тогава.

— Да. То не бива да се прави от полуфабрикат.

— Моля, не ме обиждай.

— Мисля, че съм луд по теб, доктор Джоунс.

Тя се засмя, но както спомена брат й, ставаше твърде уязвима.

ЧАСТ ТРЕТА

ЦЕНАТА

*„Гневът е жесток, ядът — вбесяващ, но
кой може да устои на завистта?“*

Поговорка

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Провинциалната тишина пречеше на Райън да заспи и той се замисли за Ню Йорк: за постоянния шум от уличното движение, за ритъма, който се прокрадва във вените ти и те кара да закрачиш по-бързо, за да уловиш зеления светофар на ъгъла.

Местата близо до океана те настройват да забавяш темпото. А веднъж забавиш ли го, се заселваш и пускаш корени, преди да се усетиш какво става.

Изпитваше необходимост да се върне в своята галерия, която и без това прекалено дълго остави в други ръце. Разбира се, често го правеше, но когато пътуваше, когато се движеше от място на място. Не и когато... е закрепостен по този начин.

Скоро ще трябва да си замине.

Тя спеше до него; дишането ѝ съвпаднаше с бавното прииждане и оттегляне на вълните навън. Не се беше сгушила в него — бе се разположила в своята половина, оставяйки му неговата. Каза си, че ѝ е благодарен за това. Но не отговаряше на истината. Дразнеше се, че не се сгушва в него и не се преструва, че иска да го задържи.

Щеше да му е толкова по-лесно да ѝ се съпротивлява и да си тръгне, ако постъпваше така.

А по този начин не успяваше да се концентрира. Тя постоянно го разсейваше, защото бе така близо, че да можеше да я докосне. А беше толкова приятно да я докосва, ако ще и заради факта, че винаги оставаше смаяна и от най-беглите ласки.

И понеже му се прииска да направи точно това — да я милва, докато я събуди и възбуди, да я гали, докато тя се разгорещи и поиска да я обладае, стана от леглото.

Сексът трябва да е прост начин за забавление, а не да се превръща в нещо неустойимо, по дяволите!

Облече черни джинси, намери пура и запалката си, тихо отвори вратата към терасата и излезе.

Въздухът тук му действаше така, сякаш пие леко изстудено бяло вино. Лесно можеше да се пристрасти към него. От терасата виждаше

морето и кулата на фара, откъдето светлината прорязваше тъмнината.

Вероятно внушава мисълта за древност и традиция у онези, които виждат гледката всеки ден. Тук нещата сигурно се променят бавно, ако въобще някога се променят.

Всяка сутрин гледката ще е една и съща, прецени той. Разпръснатите по вълните лодки, следващи ритъма на морето. Виждаше и звезди, ярко открояващи се на фона на кадифеното небе. Луната сякаш губеше очертанията си.

Както той усещаше, че губи своите.

Ядосан на себе си, запали пурата и издуха дима, който неизменният вятър тук отвя.

До никъде не стигаха, прецени той. Миранда чертаеше схемите и диаграмите си, изчисляваше времето и съпоставяше данните; натрупа огромен материал, но всъщност не проникваше в сърцата и умовете на замесените хора. Не разполагаше с данни за алчността, гнева, завистта или омразата. Диаграмите не отразяваха защо едно човешко същество отнема живота на друго заради парче метал.

Той имаше нужда да познава добре играчите, да ги разбере, а едва бе започнал.

Смяташе, че я е опознал: дейна, делова, прагматична жена; ако се намери подходящият ключ, може да се разтвори и да покаже цялата топлина и потребностите си, които държи заключени. Беше отгледана в привилегирована среда, но без любов. В резултат странеше от хората, не се сближаваше, сама си поставяше цели и си ги постигаше.

Слабостта ѝ беше нейният брат. Държаха се един за друг; като проява на защита или бунт, или истинска привързаност. Но връзката помежду им бе силна. Съществуваше, беше истинска и ги обединяваше. В нея имаше и преданост, и любов. Лично стана свидетел как ѝ влияе пианството на Андрю и неговото непредвидимо поведение — беше объркана и разгневена.

И забеляза надеждата и щастието в очите и по време на вечерята им снощи. Тя искрено вярваше, че брат ѝ ще се пребори с порока си. Самата тя имаше нужда от тази вяра. Немислимо беше да разбие тази нейна надежда.

Затова ще запази съмненията за себе си, макар да знае как всяко пристрастяване влияе на един мъж: в състояние е да го тласне към постъпки, които е смятал, че е невъзможно да направи.

Андрю ръководеше института, разполагаше с власт и свобода на действие, които да му позволят да открадне първата статуетка. Мотивът може да са били пари или просто подчиняване на някаква необходимост, или пък са го шантажирали. Никой не е в по-добра позиция от член на семейство Джоунс, реши ли да режисира кражбите и да уреди изработването на копия.

Замисли се за Чарлз Джоунс. Именно той беше открил „Давид“. Не е изключено, поне теоретично, да е искал да задържи статуетката за себе си. Тогава ще е имал нужда от помощ. Андрю? Възможно е. А може би Джовани или който и да е от най-доверените служители.

Елизабет Джоунс — горда, студена, амбициозна. Посветила живота си на изкуството, науката, а не на красотата. Тя, подобно на съпруга си, бе пренебрегнала семейството си, за да насочи енергията, времето и усилията си да си спечели престиж. Безценната статуя не е ли идеален трофей, за да увенчае делото на цял един живот?

Джовани — доверен служител. Брилянтен учен, иначе Миранда нямаше да го вземе в екипа си. Очарователен, по нейните думи. Свободен мъж, обичал жените. Може да е имал връзка с неподходяща жена или да е искал повече, отколкото положението му в „Станджо“ предполага.

Илис — бившата съпруга. Бившите съпруги често са отмъстителни. Преместена от института в „Станджо“, Флоренция. На поста, който заемаше, се радваше на доверие и власт. Възможно е да е използвала Андрю и после да го е зарязала. Като началник на лабораторията разполага с достъп до всички данни. Бе държала в ръце и двете статуи. Дали ги е подменила?

Ричард Хоторн — книжен плъх. Но тихите води понякога са най-опасни. Добър специалист е, но хора като него често са пренебрегвани заради по-ярките и открояващите се личности. Подобно пренебрежение може да накара човек доста да страда.

Винсенте Морели — дългогодишен приятел и сътрудник. С изключително млада и взискателна съпруга. Отдал на института и „Станджо“ години от живота си, работата си, уменията си. Защо да не осребри още един допълнителен чек и да получи потупване по рамото за свършената работа?

Джон Картър с износените си обувки и идиотски вратовръзки. Стабилен като гранит. А защо да не е и толкова твърд? Работи в

института повече от петнадесет години и си е пробил път нагоре, като стриктно е изпълнявал нарежданията. Ами ако продължава да изпълнява нечии нареждания?

Всеки от тях е в състояние да го планира, прецени той. Ала не допускаше, че някой от тях може да извърши две толкова съвършени подмени сам. Приличаше му на колективно дело, ръководено от умен и хитър човек.

Нужно му е повече от описание и диаграми за служителите, за да открие човека.

Видя една звезда да пада към водите и започна да крои планове.

— Какво имаш предвид, като казваш, че ще се обадиш на майка ми?

— Бих се обадил на баща ти — уточни Райън, надничайки зад рамото ѝ да види върху какво работи на компютъра, — но останах с впечатлението, че тя е по-запозната с нещата. Какво правиш в момента?

— Нищо. Защо ще звъниш на майка ми?

— Какво е това? Статия по градинарство?

— Нужни са ми някои данни.

— За цветя?

— Да. — Вече бе разпечатала няколко статии за почви, обработка, сезони за засаждане. — Говорихме за майка ми.

— Ще ти кажа. Но първо ми обясни защо са ти нужни данни за цветя.

— Защото ще се заема с градината, а нищо не разбирам от тази работа.

— И подхождаш научно. — Наведе се и я целуна по главата. — Наистина си изключително сладка, Миранда.

Свали очилата си и ги остави на бюрото, преди да отвърне:

— Радвам се, че те развеселих. А сега ще отговориш ли на въпроса ми?

— За майка ти? — Настани се на бюрото ѝ с лице към нея. — Ще ѝ позвъня да ѝ съобщя при какви условия ще ѝ заема някои от моите творби на Вазари, Рафаел и Ботичели.

— Рафаел и Ботичели? Ти така и не прие да ни заемеш друго, освен Вазари.

— Сега обмислям нова сделка. Пет картини — ще се оставя да ме уговориш да прибавя и една творба на Донатело — за три месеца, като галерия „Болдари“ се споменава във всички реклами, а приходите да отидат в „Националните дарения за поощряване на изкуствата“.

— Приходите?

— Ще стигна и дотам. Причината да избира Института по история на изкуствата в Нова Англия е заради репутацията му, задачата му не само да излага произведения на изкуството, но и да ги изучава, реставрира, съхранява и запазва. Много се впечатлих, когато го посетих преди няколко седмици и бях смаян от вещината на доктор Миранда Джоунс.

Дръпна косите ѝ и те се разпиляха по раменете — така ги харесваше най-много. И се направи, че не забелязва раздражението ѝ.

— Особено ми допадна идеята ѝ да направи исторически преглед — продължи — на социалната, религиозната и политическата действителност на италианския Ренесанс.

— Нима? — промърмори тя. — Не знаех.

— Така се разбрахме. — Взе ръката ѝ и забеляза, че е свалила пръстена, който той ѝ надяна. По-късно щеше да мисли, защо това го накара да свъси вежди. — Привлякоха ме идеята ѝ как да бъде подредена изложбата и фактът, че ще мога да направя подобна тримесечна изложба в моята галерия в Ню Йорк.

— Разбирам. Ще си сътрудничим.

— Точно така. Проектът допада и на двама ни и при предварителните разговори ти предложи да се използва изложбата за събиране на средства за „Националните дарения за поощряване на изкуствата“. Тъй като галерия „Болдари“ винаги е поддържала тази организация, начинанието доста ми се понрави. Ти много умело вплете това в преговорите.

— Да — промърмори тя. — Нали и ти смяташ така.

— Готов съм да се заема с предстоящата задача при първа възможност, но тъй като съм разбрал, че доктор Джоунс е в отпуска, съм доста разтревожен. Не мога да работя с никого друг. Отлагането ме кара да обмислям дали да не се обърна към Института по изкуства в Чикаго.

— Това няма да ѝ допадне.

— И аз мисля, че няма.

Той измъкна останалите фиби от косите ѝ и те се разпиляха.

— По дяволите, Райън...

— Не ме прекъсвай. Ти трябва да се върнеш в института. Трябва човекът, който е направил копията, да знае, че отново си на работа. После, като уредим всичко, ще съберем всички свързани и с двете бронзови статуи хора заедно, на едно място.

— Вероятно ще успееш да реализираш първото. Описаната изложба ще бъде доста престижна. — Той си играеше с косите ѝ и оглеждаше лицето ѝ, докато ги вдигаше и разпускаше. — Ъхх... Майка ми ще бъде поласкана от мнението ти за института. Това с дарението също ще ѝ допадне. Но представа нямам как ще уредиш последната част.

— Ще ти кажа. — Усмихна се и я погали по бузата. — Ще организираме страхотно тържество.

— Тържество?

— Да. — Надигна се и започна да рови по полиците и в чекмеджетата. — И ще обявим, че го направим в памет на Джовани.

— Джовани? — Кръвта ѝ застина. — Готов си да го използваш? Та той е мъртъв.

— Не можем да променим това, Миранда. Но ще уредим убиецът му да присъства. И така ще сме на крачка по-близо до бронзовите статуи.

— Не те разбирам.

— В момента обмислям подробностите. Имаш ли скицник?

— Разбира се.

Обзета от раздразнение и объркана, тя се надигна и извади скицник от един шкаф.

— Трябваше да се досетя. Добре, вземи го заедно с няколко молива и ела.

— Къде да дойда?

— На задната веранда. Ще поседиш там и ще скицираш бъдещата си градина, докато аз се обадя по няколко телефона.

— Очакваш да скицирам градината в такъв момент?

— Ще те отпусне. — Подбра няколко молива от бюрото ѝ, пъкна ги в джоба на ризата си, взе очилата ѝ и ги напъха в нейния. — И ще

засадиш по-красива градина, ако си наясно какво искаш да виждаш.

Хвана я за ръка и я изведе от стаята.

— Кога измисли всичко това?

— Снощи. Не можах да заспя. Тъпчем на едно място, а трябва да действаме. Оставихме друг да командва парада, но сега ние ще започнем да дърпаме конците.

— Всичко е много интересно и метафорично, Райън, но организирането на тържество в памет на Джовани не означава, че убиецът ще се появи. И определено не поставя бронзовите статуи в ръцете ни.

— Да караме подред, скъпа. Няма ли да ти е хладно?

— Не се суети около мен. Като седя навън и скицирам, няма да се отпусна. Ако наистина ще организираме изложбата, за която спомена, трябва да се захващам на работа.

— Скоро ще затънеш до шия.

Тя се предаде и излезе на верандата. В началото на април времето беше слънчево, спокойно, духаше лек ветрец. Но както тя добре знаеше, можеше рязко да се промени, да задухат силни ветрове и да завали сняг. Сигурно в това беше привлекателността на крайбрежния климат.

— Сядай. — Целуна я братски по челото. — Аз ще се погрижа за останалото.

— А аз да не тревожа красивата си малка главица, така ли?

Той се засмя и извади клетъчния телефон.

— Проявявай повече толерантност, доктор Джоунс, макар и така да ми харесваш. Какъв е номерът на майка ти?

Тя сви рамене и си каза, че той често може да бъде едновременно вбесяваш и много забавен.

— Това е домашният ѝ телефон — уточни тя, след като го продиктува. — Като имам предвид часовата разлика, най-вероятно ще я намериш вкъщи.

Той натисна бутоните, а тя се загледа към моравата. С чара си ще успее да убеди Елизабет, прецени тя. Успехът му сред жените бе безспорен и не желаше да се замисля прекалено по този въпрос. Ще знае точно как да се хареса на Елизабет, както се оказа, че знае как да се хареса на дъщеря ѝ.

Въздъхна, когато го чу да изрича името на майка ѝ и престана да го слуша.

На фона на ослепително синьото небе, проблясващите води на океана и скалите моравата ѝ изглеждаше още по-окаяна. Явно и верандата се нуждаеше от пребоядисване.

Баба ѝ се бе грижила за къщата и цветята както майка се грижи за любими деца. А сега внуците бяха занемарили всичко, за да се занимават — както смятаха — с по-важни неща.

Въпросът с ремонта беше лесен за разрешаване. Щяха да наемат някого да го извърши. Обаче не си представяше как тя или Андрю косят тревата, събират падналите листа, подкастрят храсти или плевят.

А промяната положително ще се окаже приятна, мина ѝ през ума. Ще бъде нещо, което ще вършат заедно. Физическият труд и удовлетворението да виждат резултата от него, сигурно ще се окажат добра терапия за него. А защо не и за нея? Така или иначе сегашният ѝ начин на живот рано или късно ще свърши и тогава ще има нужда да запълни с нещо празнината.

Помъчи се да си припомни как изглеждаше градината, докато баба ѝ още се грижеше за нея.

Високи цветя, сети се тя, с лилав или червен цвят. Имаше и жълти маргарити, полюшвани от вятъра. Моливът ѝ несъзнателно се задвижи заедно с изплувалите спомени.

Докато преговаряше с майката по телефона, Райън съсредоточено наблюдаваше дъщерята. Беше се отпуснала и се усмихваше, докато рисуваше. Скицираше бързо, както правят талантливите и надарените с точно око.

Косите ѝ бяха разрошени. Ноктите на дългите ѝ пръсти бяха дълбоко изрязани. Беше си сложила очилата.

Реши, че е най-зашеметяващата жена, която някога е виждал.

И тъй като се разсея, се извърна и отиде в отдалечения край на верандата, за да продължи телефонния разговор.

— Моля ви, наричайте ме Райън. А нали и аз мога да ви наричам Елизабет? Убеден съм, че сте наясно каква забележителна и умна дъщеря имате, но не мога да не споделя силното впечатление, което ми направи. Когато узнах, че е взела отпуска, „разочарование“ е слаба дума да опиша какво изпитах.

Заслуша се за известно време и се усмихна. Зачуди се дали Миранда се досеща, че гласът ѝ придобива същите напрегнати нотки, когато се опитва да прикрие раздразнението си.

— О, да. Не се съмнявам, че има служители в института, които биха схванали общия замисъл, за да го изпълнят. Но не се интересувам единствено от изпълнението. Макар Лойс Беренски от Института по изкуствата в Чикаго — познавате Лойс, предполагам? Да... Тя е изключителен специалист и проявява интерес към проекта. Обещах да ѝ отговоря до четиридесет и осем часа и затова си позволих да ви обезпокоя в дома ви. Аз лично бих предпочел института и Миранда, но ако е трудно да се уреди, ще се наложи...

Той млъкна и се ухили злорадо, когато Елизабет започна да го уговаря. Настани се удобно и прехвърли крак през перилата. Загледа се към морето и изчака събеседничката му да приеме точно онова, което той искаше от самото начало.

Преговорите отнеха четиридесет минути. През това време отиде до кухнята, напълни си чинийка със солени бисквитки, сирене и маслини и отново излезе навън. Когато приключваха, се уговориха да се срещнат вечерта преди тържеството и да вдигнат тост за съвместното начинание.

Затвори и лапна една маслина.

— Миранда?

Тя скицираше усилено вече трети вариант на бъдещата градина.

— Хммм...

— Вдигни телефона.

— Какво? — Тя вдигна очи, леко раздразнена заради прекъсването. — Та той не звъни.

Намигна ѝ.

— Всеки момент ще звънне — увери я той и я дари с широка усмивка, когато деривата в кухнята иззвъня. — Сигурно е майка ти. На твоето място щях да се престоря на изненадана... И да проявя известно колебание.

— Тя прие?

— Вдигни телефона и ще разбереш.

Тя вече беше на крака и тичешком се отправи към къщата да вдигне слушалката.

— Ало? Здравей, майко.

Разтърка с ръка разтуптяното си сърце и се заслуша.

Прозвуча ѝ като заповед, но го очакваше. Освен това ѝ говореше с нетърпящ възражения тон: отпуската ѝ се прекъсва и тя трябва да се свърже с Галерия „Болдари“ и да уточни подробностите. Така да нагоди графика си, че изложбата да е планирана, подредена и завършена до втория уикенд на май.

— Но това е след по-малко от месец. Как...

— Давам си сметка, че времето е кратко за такова грандиозно начинание, но господин Болдари има и други задължения. Ще работи с Андрю около тържеството, а Винсенте ще им помага. Твоя единствена грижа през следващите четири седмици е изложбата. Той очаква много от теб, Миранда, също и аз. Ясна ли съм?

— Разбира се. — Разсеяно свали очилата. — Започвам веднага. Джовани...

— Церемонията беше чудесна. Близките му благодарят за цветята. Ще поддържам непрекъснато връзка с теб, Миранда, и ще пристигна вероятно първата седмица през май, за да надзиравам последните етапи. Погрижи се да получи необходимите материали.

— Всичко ще получиш. Дочуване... — Миранда затвори. — Всичко е уговорено. Просто ей така — пророни тя невярващо.

— Не споменах Джовани — каза ѝ Райън. — Предложението не трябва да дойде от мен. Тази идея ще ти хрумне утре и след като си я съгласувала с мен, ще ѝ изпратиш бележка. Оттам ще възникне идеята всички високопоставени служители от всички подразделения на организацията „Джоунс“ да присъстват — за да демонстрират единство, подкрепа и уважение.

— Ще дойдат — тихо се съгласи тя. — Майка ми ще се погрижи да присъстват. Но не виждам каква ще е ползата от това.

— Всички ще са събрани на едно място по едно и също време. — Усмихна се той. — Чакам този момент с нетърпение.

— Трябва да се захващам за работа. — Прокара ръце през косите си. — Чака ме уреждане на изложба.

— Утре заминавам за Ню Йорк.

Тя спря на прага и се извърна.

— А... Така ли?

— Да. Със сутрешния полет. Ще е истинско удоволствие да ви видя отново, доктор Джоунс.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Хубаво е, че отново си тук.

Лори постави чаша димящо кафе на бюрото на Миранда.

— Надявам се да изпитваш същото чувство в края на седмицата.

— Ще се справя. — Секретарката докосна ръката ѝ. — Страшно съжалявам за Джовани. Знаем, че бяхте приятели. Всички много го харесвахме.

— Знаем. — „Ръцете ти са изцапани с неговата кръв.“ — На всички ще липсва. Нужно ми е да се потопя в работа, Лори.

— Добре. — Тръгна към стола, седна, приготви бележник и молив. — Откъде започваме?

— Уреди събрание с дърводелците... — Да присъства Друбек. Той се справи чудесно с фламандските живописци преди две години. Трябва да се видя и с хората от правния отдел, изготвящи договорите. Имам нужда от час и половина насаме с Андрю и искам да бъде осведомена в момента, когато господин Болдари пристигне. Уреди да поднесат обяд в трапезарията за важни гости — да кажем в един часа и виж дали брат ми ще се присъедини към нас. Свържи се и с хората от отдел „Реставрация“. Покани от мое име госпожа Колингсфорд на чай в удобен ден за нея през седмицата. Пак в трапезарията за важни гости.

— Надяваш се да ни послужи с колекцията си ли.

В очите на Миранда се появи хищно пламъче.

— Разчитам да успея да я убедя колко добре ще се впишат нейните картини в тази изложба, особено като им бъде поставена елегантна месингова табелка „Заето от колекцията на...“.

А ако тя не успее да убеди госпожа Колингсфорд, помисли си Миранда, ще се погрижи Райън да го стори.

— Нужни са ми и точните размери на Южната галерия. Ако не разполагаме с тях, нареди да я измерят. Трябват ми още днес. А, да, искам и декоратор.

Моливът на Лори спря за миг.

— Декоратор?

— Имам идея за... атмосферата. Трябва ми човек, който умее да изпълнява разпореждания, а не да ги дава. — Миранда забарабани с пръсти. Да, беше наясно точно какво иска до най-дребния детайл. — Имам нужда и от дъска за чертане — една тук и една за вкъщи. Остави бележка на Андрю, че държа да съм в течение на организирането на рекламата за тържеството. Свързвай ме с господин Болдари по всяко време; желанията му да се изпълняват, стига да е възможно.

— Разбрано.

— Ще поговоря и с охраната.

— Записах.

— След четири седмици ми напомни да ти вдигна заплата.

Секретарката се ухили.

— Записах и го подчертах.

— Хайде да започваме.

— Само едно нещо. — Лори прелисти бележника. — На телефонния ти секретар се получи съобщение. Оставила съм го. На италиански е, тъй че почти нищо не разбрах.

Тя стана, отиде до машинката и натисна бутона. Мигом последва изблик от думи на развълнуван, емоционален италиански. Леко раздражена, Миранда спря записа, върна го и се настрои да превежда.

„Доктор Джоунс, необходимо е да поговорим. Опитвах се да се свържа с вас тук. Никой друг няма да ми повярва. Аз съм Риналди. Карло Риналди. Дето откри статуята. Държах я в ръце. Знаем, че беше истинска. Вие също знаете, че това е истина. Във вестниците писаха, че вярвате, че е истинска. Никой няма да ме изслуша. Никой няма да повярва на човек като мен. Но вие, вие сте важна. Вие сте учен. Вас те ще изслушат. Моля ви — обадете ми се. Ще поговорим. Ние знаем какво знаем. Трябва да го докажем. Никой не иска да ме изслуша. Майка ви ме прогони от кабинета си, сякаш съм просяк или крадец. Правителството смята, че съм съучастник в измама. Това е лъжа. Ужасна лъжа. Вие знаете, че това не е вярно. Моля ви — нека кажем истината на всички.“

Той ѝ съобщаваше и телефонен номер; повтаряше го и отново отправяше същата молба.

А сега бе мъртъв, помисли си Миранда, когато чу края на записа. Беше се обърнал към нея за помощ, но не я намери. А сега бе мъртъв.

— За какво става дума? — Загрижена от отчаянието, изписано на лицето ѝ, Лори протегна ръка да я докосне. — Моят италиански стига колкото да си поръчам спагети. Лоши новини ли чу?

— Стари новини — промърмори Миранда. — А сега вече е прекалено късно.

Натисна бутона за изтриване, но знаеше, че съобщението от мъртвия дълго ще звучи в съзнанието ѝ.

Хубаво беше отново да действа, да има конкретни задачи и цели. В това отношение Райън се оказа прав. Тя се нуждаеше да се заеме с нещо.

Беше в отдел „Реставрация“ да провери как напредват работите, когато се появи Джон Картър.

— Миранда, да знаеш откога те издирвам. Добре дошла отново.

— Благодаря, Джон. И аз се радвам, че съм тук.

Той свали очилата и ги изтри в престилката си.

— Случилото се с Джовани е кошмарно. Не мога да го повярвам.

Сети се за проснатото тяло, вторачените очи, кръвта.

— Той имаше доста приятели тук.

— Аз трябваше да съобщя на колегите вчера. Лабораторията е като морга. — Въздъхна дълбоко. — Ще ми липсва — успяваше да внесе оживление само за няколко дни, през които отскачаше дотук. Както и да е, всички сме единомдушни, че искаме да направим нещо. Имаше различни предложения, но на всички най-много им допадна идеята да посадим дърво в градината в негова памет. Мнозина от нас прекарват там обедната почивка и сметнахме, че ще е сполучливо решение.

— Идеята е прекрасна, Джон. На него много щеше да му хареса.

— Искях да го уточня първо с теб. Все пак ти си директорът.

— Смятай го уточнено. И понеже съм ръководител, надявам се, няма да ме изключите от списъка на хората, които правят дарение.

— Всички знаехме, че сте приятели. Това бе на първо място.

— Двамата се виждахте, когато той идваше тук или ти отскачаше до „Станджо“.

— Все успяваше да ме уговори — подхвана Джон с усмивка — да отидем някъде да изпием бутилка вино и да хапнем нещо. Казваше, че ще ме измъкне от черупката ми и ще ме научи как се свалят хубави момичета. После настояваше да види най-новите снимки на децата ми. — Очите му се навлажниха. Прочисти гърлото си. — Отивам да уредя засаждането на дървото.

— Да, благодаря ти, Джон.

Тя също се извърна, засрамена, че допусна подозренията на Райън да предизвикат съмненията ѝ в този човек.

— Междувременно всички се надяваме отново да се появиш в лабораторията. Липсваш ни.

— Разбира се, но имам спешна задача, с която ще се занимавам през следващите няколко седмици.

— Новата Ренесансова изложба — отбеляза той. — Голяма експозиция като замислената доста ще помогне да се възстановим след обира тук. Идеята е прекрасна.

— Да... То... — Млъкна, зърнала детектив Кук да влиза. — Извинявай, Джон, трябва да поговоря с...

— Разбира се... — Картър сниши глас: — Представа нямам защо, но този човек ме изнервя. Изглежда, сякаш подозира всички за всичко.

Кимна леко на Кук и излезе.

— Детективе? С какво мога да ви бъда полезна?

— Доста впечатляващи неща имате тук, доктор Джоунс — отбеляза той, загледан в една от картините. — Тази е истинска, нали?

— Да. XVI век, италиански ренесансов художник. Институтът е доволен да я получи. Собствениците се съгласиха да ни я заемат за изложбата.

— Мога ли да попитам какво прави тя там?

Реставраторката му хвърли бегъл поглед.

— Картината е част от колекция — подхвана Миранда — на някакъв саможивец от Джорджия. Тази, а и някои други са пострадали, понеже наследниците са ги държали във влажен, мръсен склад доста дълго време. Сега я почистваме. Процесът е бавен и изисква прецизност. Не бива да рискуваме да повредим платното, затова се работи изключително внимателно. В момента се възстановява част от боята. Стремим се да използваме съставки, с които са приготвяни

боите, когато е рисувана картината. Така няма да се наруши нейната цялост. За целта са нужни изследвания, талант и търпение. Ако се справим добре, картината ще изглежда както при завършването ѝ от художника.

— Доста напомня на полицейската работа — отбеляза той.

— Така ли?

— И тя е бавен, внимателен процес. Не можеш да рискуваш да повредиш нещо, свързано със случая. Разполагаш с информация, която да изследваш, а за това е нужен талант. — Той бегло се усмихна. — И страшно много търпение. Ако направиш всичко както трябва, се получава пълна възстановка на случилото се.

— Много интересна аналогия, детективе. — Която същевременно я изнервяше. — И на път ли сте да съставите цялата картина?

— Засега разполагаме с отделни детайли, доктор Джоунс. Само детайли. — Затършува из джоба си и извади пакетче дъвки. — Искате ли?

— Не, благодаря.

— Спрях да пуша. — Извади парченце, внимателно го разгъна и прибра хартиятката обратно в джоба. Още не съм дошъл на себе си. Сложих си и пластир, но съвсем не е същото като да пушиш — това мога да кажа. Вие пушите ли?

— Не.

— Умно момиче. Някога унищожавах по два пакета на ден. После започнаха да ограничават местата за пушене. Трябваше да се крия по килери или да излизам навън на дъжда, за няколко дръпвания. Чувствах се като престъпник — завърши той с тъжна усмивка.

Миранда едва се въздържа да не се размърда. Затова си представи, че потропва с крак.

— Не се съмнявам, че е много трудно да се преодолее навикът.

— Пристрастеност, това е точната дума. А е трудно да се преодолее пристрастеността. Може да завладее живота ти, да те накара да правиш неща, които не би и помислил.

Знаеше за слабостта на Андрю. Виждаше го в погледа му.

— Никога не съм пушила — повтори тя суховато. — Да влезем в кабинета ми.

— Не, не. Няма да ви губя времето. Не очаквах дори да ви видя, защото ми казаха, че сте в отпуска. Били сте на малка ваканция.

Тя се наклони да потвърди. Не знаеше дали инстинктивно, или от страх се спря.

— Положително сте научили, че ми наредиха да изляза в отпуска, детективе, заради обира тук и някои затруднения, които възникнаха от пътуването ми до Флоренция миналия месец.

„Бързо съобразява — прецени той — и не можеш лесно да я подведеш.“

— Дочух нещо. Пак става въпрос за бронзова статуя, нали? Имали сте известни затруднения с датировката ѝ.

— Не мисля. Другите смятат така.

Тя се отдалечи.

— Но е предизвикало известни затруднения все пак. Две бронзови статуи... Смешно, че се явяват и в двата случая, не мислите ли?

— За мен няма нищо смешно, понеже става въпрос за репутацията ми.

— Да, разбирам. Но все пак отпуската ви продължи едва няколко дни.

Този път тя не се поколеба.

— Щях да отсъствам по-дълго, но започваме нов проект, който е по моята специалност.

— Да, някой спомена. А и чух за вашия човек в Италия. Убитият. Лоша работа.

Отчаянието, което я обзе, я накара да погледне настрана.

— Беше ми приятел. Истински приятел.

— Имате ли представа кой би постъпил така с него?

Тя го погледна отново.

— Детектив Кук, ако знаех кой е разбил черепа на приятеля ми, щях да съм във Флоренция и да разговарям с полицията.

— Не знаех, че са разпространили информацията, че черепът му е бил счупен.

— Майка ми знаеше — отвърна тя със същия леден тон. — Както и близките на Джовани. — Вътрешно се помоли това да отговаря на истината. — Вие какво разследвате — неговото убийство или обира тук, при нас?

— Просто съм любопитен. Ченгетата сме любопитно племе. — Разпери ръце. — Дойдох, защото брат ви има теория за връзка между двата инцидента.

— Да, спомена ми. Вие виждате ли такава връзка?

— Понякога не я виждате, докато не застанете лице в лице с нея. Именно вие сте датирали и... — извади бележник и прелисти страниците, сякаш да се подсети — „Давид“, XVI век, в стила на Леонардо.

Дланите ѝ бяха потни, но се въздържа да ги изтрие в панталоните.

— Да. Така е.

— Но никой не може да намери документацията, свързана с изследването: докладите, резултатите, снимките.

— Андрю ми спомена и това. Мога само да предположа, че крадецът е задигнал не само статуетката, но и документите.

— Има логика, но трябва да знае къде да ги намери, нали? Съдейки по времето, когато камерите не са действали, той е бил вътре за... — отново прелисти бележника — ... около десетина минути. Трябва да е бил бърз като светкавица, за да се отбие и в лабораторията. Аз самият изминах разстоянието на бърз ход. Нужна е поне минута. Не е много, но когато общо разполагаш с осем-десет минути...

Не можеше да си позволи погледът ѝ да се отклони. Гласът ѝ бе загубил част от силата си, когато заяви:

— Мога единствено да кажа, че имаше документация, а сега е факт, че липсва. Както и бронзовата статуетка.

— Много ли хора от персонала работят тук сами след работно време? Както вашият човек във Флоренция.

— От време на време, и то предимно от висшия персонал. Охраната не би допуснала друг да влезе, след като сградата е заключена.

— Както вие и брат ви сте влезли седмица след обира.

— Моля?

— Разполагам с доклад от началника на охраната ви. Той твърди, че на двадесет и трети март, около два и половина след полунощ сте позвънили, за да кажете, че заедно с доктор Андрю Джоунс ще поработите в лабораторията. Това отговаря ли на истината?

— Да.

— Доста до късно сте будна.

— Обикновено не го правя. — Сърцето ѝ биеше лудо, но ръцете ѝ не затрепераха, когато оправяше косата си. — Решихме да поработим на спокойствие и тишина. Някакъв проблем ли създава това, детективе?

— За мен не. Просто искам всичко да е подредено. — Прибра бележника и отново огледа помещението. — Знаете ли, тук при вас е трудно да се намери дори кламер не на мястото му. С брат ви поддържате отлична организация.

— У дома той често захвърля чорапите си във всекидневната и никога не оставя ключовете си на едно и също място.

Дали не започва вече да свиква с лъжите, учуди се тя. Не се ли справяше отлично? А и по някакъв начин, да не би да започва да се забавлява от това надлъгване с ченгето?

— Бас държа, че при вас винаги всичко е подредено. Всяко нещо си има място. Оставете го по навик.

— Наречете го пристрастеност. — Да, по някакъв начин тя наистина се забавляваше от словесния двубой. — Детективе, след малко имам среща, а не разполагам с много време.

— Не възнамерявах да ви задържам толкова дълго. Благодаря за вниманието и обясненията — добави той и кимна към картината. — Твърде много усилия. Няма ли да е по-лесно да се нарисува отново същото?

— Но тогава няма да е оригинал.

— Мнозина не биха забелязали разликата. Но вие ще я откриете. Бас държа, че бихте разпознали фалшификат от пръв поглед.

Зачуди се дали кръвта се е оттеглила от лицето ѝ, или просто само изпитва такова чувство. Той бе стигнал така близо и така бързо до същината, а преди секунди тя се поздравяваше, че е започнала да играе играта свършено.

— Невинаги. Зрителната преценка не е окончателна, ако фалшификатът е добре направен. Нужни са лабораторни изследвания.

— Като тези, които правите тук или сте правили във Флоренция миналия месец?

— Да, точно такива. — Ледена пот се стичаше по гърба ѝ. — Ако ви е интересно, ще помоля да ви покажат. Но не сега — уточни тя, като погледна часовника. — Наистина...

Тя млъкна и изпита и облекчение, и напрежение, когато видя Райън да влиза през вратата.

— Миранда. Радвам се да те видя отново. Секретарката ти каза, че ще те заваря тук. — Говореше спокойно. Взе ръката ѝ и докосна пръсти с устни. — Съжалявам, че закъснях. Движението беше натоварено.

— Няма нищо — чу се да произнася думите, но не усещаше как устните ѝ се движат. — Забавих се малко. Детектив Кук...

— О, да, запознахме се вече, нали? — Райън протегна ръка. — Сутринта след обира тук. Има ли напредък?

— Работим по случая.

— Не се и съмнявам. Съжалявам, че ви прекъсвам. Да те изчакам ли в кабинета ти, Миранда?

— Да. Не. Свършихме ли, детективе?

— Да, госпожо. Радвам се, че обирът тук не ви е стреснал, господин Болдари. Не всеки би заел толкова произведения на изкуството на галерия, където наскоро е имало обир.

— Имам пълно доверие в доктор Джоунс и института. Сигурен съм, че ще пазят добре собствеността ми.

— Въпреки това няма да е зле да се наемат още хора за охрана.

— Работим в тази насока — увери го Миранда.

— Мога да ви дам имената на няколко добри ченгета, които изкарват допълнително като частна охрана.

— Много мило от ваша страна. Оставете имената им при секретарката ми.

— Никакъв проблем. Доктор Джоунс, господин Болдари, довиждане.

„Между двамата има нещо — мислеше Кук, тръгнал към вратата. — Може да става дума само за секс, но може да е и нещо повече.“

— Райън...

Той я накара да млъкни с едва забележимо поклащане на главата.

— Съжалявам, че още не сте възстановили собствеността си.

— Не сме се отказали. Уредих да обядваме в трапезарията за високопоставени гости. Реших, че така ще имаме възможност да прегледаме плановете за изложбата.

— Чудесно. — Предложи ѝ ръката си. — С нетърпение чакам да чуя подробности за намеренията ти. — Минаха по коридора, качиха се

по стълбите, а той през цялото време бърбеше тривиалности. Едва когато влязоха в елегантния малък салон, попита: — Отдавна ли те пържи на бавен огън?

— Стори ми се цяла вечност. Говореше за фалшификати, питаше дали бих ги различила с просто око.

— Така ли? — Масата вече бе сервирана за трима. В единия край имаше соленки, маслини и пастет. Той си намаза. — Той е проникателно ченге. Макар номерата на Колombo да са вече изтъркани.

— Колombo?

— Лейтенант Колombo. — Райън отхапа от соленката. — Питър Фолк изпълнява ролята. Пуши евтини пури, шлиферът му е вечно измачкан. — Когато тя продължава ваше да го гледа недоумяващо, той поклати глава. — В образованието ти по поп култура има сериозни пропуски. Няма значение. — Махна с ръка. — Детективът дори може да се окаже от полза за нас, преди всичко това да приключи.

— Райън, ако направи връзката между двата инцидента, ако поеме тази линия на разследване, това ще го насочи към теб. Нали фалшификатите са у теб?

— Няма да го насочи нито към мен, нито към теб. А след месец — плюс или минус ден — копията няма да са у мен. Ще разполагам с оригиналите. И двамата ще изтрием петната от репутацията си.

Тя притисна очи с пръсти. От чувството на удовлетворение, което изпитваше преди малко, нямаше и следа.

— И как ще стане?

— Вярвай ми, доктор Джоунс. Това е мое поле на действие. — Посочи към масата. — Кой ще обядва с нас?

— Андрю.

— Не можеш да му кажеш, Миранда.

— Знам. Опитва се да промени живота си. Няма да го тревожа допълнително, като му съобщя, че съм заета да планирам обир.

— Ако нещата вървят според замисъла — уточни той и взе ръцете ѝ в своите, — просто ще си възвърнем откраднатото. Затова защо не гледаш на това, като на план да се възвърне нещо.

— Така деянието не става по-малко престъпно. Не ми помага да се чувствам по-добре, когато Кук души около мен и ме разпитва за фалшификати.

— Но успя да се справиш с него.

— И дори започвах да се забавлявам — промърмори тя. — Не знам какво става с мен. Всичко, с което се захващам напоследък, е в разрез със закона. А това не ми е присъщо, Райън. А... на телефонния ми секретар имаше съобщение от Карло Риналди.

— Риналди? — Той остави току-що намазаната соленка. — Какво е искал?

— Помощ. — Тя затвори очи. Май не успяваше да помогне на никого, освен вероятно на себе си. В какво я превръщаше това? — Искал е да му помогна. Никой не му вярвал за бронзовата статуя. Сигурно е ходил при майка ми, защото споменава, че го е изгонила от кабинета си. Твърдеше, че единствено аз мога да му помогна да докаже, че бронзовата статуя е автентична.

— И ти ще направиш точно това.

— Той е мъртъв, Райън. Той и Джовани са мъртви. Не съм в състояние да им помогна.

— Не си отговорна за случилото се с тях. Не си — повтори той и я обърна към себе си. Стисна раменете ѝ и прикова очи в нейните. — А сега си задай въпроса, дали те биха искали да спреш, преди да доведеш нещата докрай. Докато не докажеш, че бронзовата статуя е истинска? Защото като го докажеш, ще посочиш убицеца им.

— Не знам. Не мога да знам. — Бавно си пое дъх. — Но съм сигурна, че няма да се успокоя, докато не доведе нещата докрай. Единият ме потърси за помощ, другият ми направи услуга. Няма да спра, докато не приключа. Искам да отмъстя. — Затвори очи. — Все чакам да се засрамя от това чувство, а не се получава.

— Скъпа, винаги ли си задаваш въпроси за всяко човешко чувство, което изпитваш?

— Струва ми се, че напоследък изпитвам твърде много чувства. Трудно ми е да изградя логичен модел.

— Желаяш логичен модел? Ще ти помогна. Искам да чуя плановете ти за изложбата.

— Не е вярно.

— Напротив. Галерия „Болдари“ ти заема някои от основните си творби. — Вдигна ръка и докосна пръстите ѝ с устни. — Желая да знам какво възнамеряваш да правиш с тях. Това е бизнес.

— Райън...

Не беше сигурна какво точно иска да каже, а и нямаше възможност, тъй като в този момент се появи Андрю.

— Нещата се движат доста бързо — отбеляза той, като се загледа как младият мъж обсипва пръстите на сестра му с целувки.

— Здравей, Андрю — поздрави Райън и отпусна ръката на Миранда, но не я пусна.

— Защо вие двамата не вземете да ми кажете какво става тук.

— С удоволствие. Решихме да осъществим замисленото от по-рано сътрудничество между моята галерия и вашата организация. Надяваме се да съберем доста пари за „Националните дарения за поощряване на изкуствата“ и да върнем Миранда на мястото, което ѝ се полага.

Райън се обърна към масата, вдигна стъклена кана и наля три чаши вода.

— Майка ти прояви голям интерес към проекта.

— Да, говорих с нея. — Което вероятно обясняваше лошото му настроение, помисли си той. — Каза, че си ѝ позвънил от Ню Йорк.

— Така ли? — Райън се усмихна и раздаде чашите. — Вероятно тя предполага, че съм звънил оттам. Защо да не оставим и нея, и всички останали да вярват, че е било така? Толкова по-малко усложнения ще има. Миранда и аз предпочитаме да не разгласяваме личните си взаимоотношения.

— Тогава не се разхождайте из сградата, хванати за ръце. Ключките и без това вече плъзнаха.

— Това не представлява проблем за мен. За теб проблем ли е? — обърна се той към младата жена и продължи, преди тя да успее да отговори: — Миранда тъкмо се готвеше да ми разкаже за плановете си относно изложбата. Аз самият имам някои идеи, както и за тържествената вечеря. Защо не седнем и да видим какво ще измислим.

Тя реши, че е най-добре да застане между двамата.

— Събитието ще е важно за нас и за мен лично. Благодарна съм, че Райън не се отказа от идеята. Това ме върна на работа, Андрю, а то ми е нужно. Освен всичко друго, от години мечтая за такава изложба. Затова ще успея бързо да се справя с уреждането ѝ. — Докосна с ръка брат си. — След случилото се във Флоренция майка никога нямаше да ми даде този шанс, ако Райън не бе настоял, че държи да работи с мен.

— Знам. Знам. Напоследък, изглежда, ми е трудно да превключвам от едно на друго.

— Но се чувстваш добре, нали?

— Не съм пил нищо от три дни. — Усмихна се вяло. И две нощи, прекарани в изпотяване, треперене и депресия. Не бих искал да те водя там, където съм в момента, Миранда.

Добре. Пусна ръката му. Излиза, че сега и двамата имат тайни един от друг. — Ще се обадя да поднесат обяда.

Не е честно, не трябва да е така. Тя няма право отново да е начело. Няма да позволя да разруши плановете ми. Няма да го допусна. Години чаках и понасях жертви. „Смуглата дама“ е моя. Попадна в ръцете ми и по лукавата усмивка познах сроден дух; ум, който умеє да изчаква, да наблюдава, да планира и събира сили. И усмивката ми подсказа начин как да унищожи всичките си врагове. Да взема онова, което е мое; което винаги ми е принадлежало.

Тя беше унищожена. Аз го постигнах.

Ръката, която пишеше, затрепери. Използва химикалката като острие, за да пробие страницата от дневника. Нанасяше ударите злобно и неспирно. В стаята се чуваше учестено дишане. Постепенно ръката се успокои, дишането се нормализира; сякаш човекът изпадна в транс.

Контролът ѝ се изплъзваше. Имаше начин обаче пак да си го възвърне. Нужни бяха доста усилия, но имаше шансове за успех.

Това е само временно препятствие. Ще намеря начин да я накарам да плати; всички да ми заплатят за онова, което ми отказаха. „Смуглата дама“ е все още моя. Заедно с нея ще убиваме.

Копието е у Миранда. Това е единственото обяснение. Полицията не разполага с оръдието на убийството. Колко нетипично за нея, колко дръзко, да отиде във Флоренция да открадне бронзовата статуя. Не подозирах, че е способна на такава постъпка. Затова не предвидих евентуалните последици.

Няма да допусна същата грешка втори път.

Дали е стояла и съзерцавала мъртвия Джовани? Имало ли е ужас и страх в очите ѝ? О, надявам се. Още ли се чувства преследвана от страха, сякаш е зло куче по петите ѝ?

Да, така е. Защото бързо избяга в Мейн. Поглежда ли нервно през рамо, докато крачи из коридорите на института? Знае ли,

някъде дълбоко у себе си, че времето ѝ изтича?

Нека се порадва временно на тази отсрочка, да се наслади на силата, която с нищо не е заслужила. Даже ще е по-сладко, когато ѝ отнема всичко веднъж завинаги.

Не възнамерявах да отнема и живота ѝ. Но плановете ми се промениха.

Когато вече е мъртва, а репутацията ѝ — унищожена от скандали, аз ще плача на гроба ѝ. Това ще са сълзи на победител.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изкуствените мустаци предизвикваха сърбеж, а и като че ли бяха излишни. Както и контактните лещи, които променяха очите му от кафяви в лешникови, и дългата руса перука, вързана на модна опашница. Лицето и откритите части от кожата изсветли — от златисти станаха тебеширенобели, като на човек, много по-щастлив, когато не е на слънце.

Три обици проблясваха на дясното му ухо, а очилата с кръгли рамки и розови стъкла бяха кацнали на носа му. Допадаха му веселите тонове, с които украсяваше всичко!

Внимателно подбра дрехите: тесни червени панталони, копринена риза с широки ръкави и черни кожени ботуши с ток.

В края на краищата не държеше да изглежда особено изтънчен.

Приличаше на фанатично следващ модата артистичен тип, попрекрачил границата на добрия вкус. Беше виждал достатъчно такива хора, за да познава маниерите им, начина на изразяване.

Погледна се в огледалото за обратно виждане на не особено натрапващата се кола, която нае. Неприятната за шофиране кола все пак го отведе до щатската леярна, отстояща на стотина километра. Надяваше се и да го върне на брега, когато приключи.

Взе и евтината папка за рисунки от задната седалка. Вътре имаше десетки скици — повечето, от които зае, така да се каже, от Миранда.

Копието на „Давид“ трябва да е било отлято някъде, разсъждаваше той. Най-вероятно — поради ограниченото време — някъде наоколо. А това е най-близката до института леярна. Именно нея, както показва и бързият оглед на досиетата, използваха обикновено служителите и студентите.

Извади пакетче ментови бонбони и лапна един, докато оглеждаше леярната. Постройката, изградена от тухли и метал, с комини, които бълваха пушек, доста загрозяваше пейзажа. Зачуди се дали не нарушават екологичните норми, но се сети, че в момента това не е негов проблем, нито има отношение към мисията му.

Грабна голямата папка и се отправи към ниската метална сграда с мръсни прозорци встрани.

Вътре имаше дълги полици с метални калъпи, големи странни предмети. В ъгъла седеше жена и разлистваше списание.

Погледна към Райън и повдигна вежди, но не го изгледа презрително.

— С какво да ви помогна?

— Казвам се Франсис Ковоски. Студент съм в Института по история на изкуствата в Нова Англия.

— Да?

Той се приближи с блеснали от вълнение очи.

— Неколцина мои колеги са правили отливки на бронзови статуи тук. Това е моята специалност — скулптура. Наскоро постъпих в института.

— Не сте ли малко стар за студент?

Изчерви се.

— Едва наскоро се сдобих със средства...

Изглеждаше така смутен, засрамен, че трогна сърцето на жената.

— Да, понякога е трудно. Имате нещо за отливане ли?

— Не донесох модела, само скици. Искам да съм сигурен дали ще е „състарена“ точно както аз искам. — Сякаш набра кураж и бързо отвори папката. — Един от другите студенти ми разказа за бронзова статуетка, която е направил тук, но не се сети за името на майстора леяр. Ето скица. „Давид“.

— Онзи с Голиат, нали? — Тя разгледа скицата. — Много е добра. Вие ли сте я правили?

— Да. — Усмихна ѝ се лъчезарно. — Надявах се да разбера кой я е отлял, за да поръчам при него моята работа. Но според приятеля ми е било преди три години...

— Три години? Доста отдавна.

— Знам. Но е важно да намеря човека. Приятелят ми сподели, че е била направена великолепно. А и който е правил отливката, е използвал формули от Ренесанса, разбирал е до съвършенство от занаята си.

Извади нова скица и ѝ показа „Смуглата дама“.

— Страшно много труд хвърлих в тази творба. Почти отне всичките ми сили, живота ми, ако мога така да се изразя.

Очите му отново заблестяха, докато я наблюдаваше как изучава скицата.

— Великолепна е. Наистина удивителна. Защо не опиташ да продадеш тези рисунки? Сериозно говоря.

— Изкарвам малко пари, като правя портрети — промърмори той. — Но не желая да се занимавам с това. Те са колкото да се храня.

— Бас държа, че ще пожънеш голям успех.

— Благодаря. — Очарован, той я погледна с насълзени очи. — Вече преживях толкова много разочарования. Идвало ми е да се откажа, да се предам, но...

Вдигна ръце, все едно че е дълбоко разстроен. Изпълнена със съчувствие, тя извади книжни носни кърпички и му подаде една.

— Благодаря ви. Съжалявам. — Внимателно докосна очите с контактните лещи. — Но знам, че ме бива да правя скулптури. А що се отнася до тази бронзова статуя — искам най-доброто, с което разполагате. Спестил съм достатъчно пари да заплатя каквото поискате. Ще дам и допълнително, ако трябва.

— Няма нужда от допълнително. — Потупа го по ръката и се обърна към компютъра. — Преди три години значи. Дай да видим какво ще открия. Нищо чудно да е бил Уайтсмит. Той изпълнява доста поръчки на студенти.

— Толкова съм ви благодарен. Пътувайки насам, знаех, че днес ще е специален ден за мен.

Отне по-малко от десет минути.

— Ето го. Пийт Уайтсмит, както предположих. Той е най-добрият тук, а и навсякъде би бил, ако питате мен. Често работеше за друг ваш колега... Харисън Матърс. Талантлив, но не колкото вас — добави тя и се усмихна майчински на Райън.

— Значи е правил доста работи тук, този Харисън?

— Да. Няколко. Все висеше на главата на Пийт. Нервно хлапе.

— А този Уайтсмит още ли работи тук?

— Да. Най-добре да отидете в леярната. Кажете на Пийт, че Бабс е казала да се държи добре с теб.

— Не знам как да ви се отблагодаря.

— Колко ще ми вземеш да нарисуваш портрети на децата ми?

— Ще го направя безплатно — увери я той с лъчезарна усмивка.

— Разбира се, че си спомням.

Уайтсмит избърса чело под козирката на изцапаната синя шапка. Лицето му заслужаваше да бъде издялано от гранит. Гласът му ехтеше над шума от пещта и ударите на метал.

— Това ли е статуетката? — Той се загледа в показаната от Райън скица. — Да. Хари прояви особена придирчивост за тази. Имаше написана формулата на бронза. Настоя да добавя малко олово, но иначе беше старата формула. Я да излезем отвън. И без това е време за почивката ми.

Райън охотно го последва, за да се отдалечи от горещината и шума.

— Леяр съм от двадесет и пет години — обясни леярят, като запали предвидената за почивката цигара. — Но трябва да призная, че тази статуетка е една от любимите ми. Истинско бижу.

— Правили ли сте и други негови работи?

— На Хари ли? Естествено. Може би пет-шест за две години. Но тази беше най-добрата. Знаех, че е специална още като донесе калъпа и восьчната отливка. Сега, като се замисля... — Замълча и продължи да пуши. — Точно така. Това бе последното нещо, което направих за него.

— Така ли?

— Да. Не си спомням да съм виждал младия Хари след това. — Сви рамене. — Тук непрекъснато идват нови студенти, други си заминават.

— Да не е поръчвал при друг.

— Доколкото ми е известно, не. Аз му правих отливките. Той се увличаше от процеса. Не всички студенти се интересуват от тази част на работата. Мислят само за изкуство. — Изхили се. — А това, което аз правя, приятел, също е изкуство. Добрият леяр не отстъпва на художника.

— Напълно съм съгласен. Затова се обърнах към вас. Майсторът, който е отлял „Давид“.

Уайтсмит остана доволен. Дръпна пак от цигарата и продължи:

— Някои от художниците са доста противни кучи синове. Придават си важност и гледат на такива като мен като на изпълнител. А аз трябва да съм и художник, и учен. Но повечето не им пука.

— Познавах един леяр в Толедо. Смятах го направо за бог. Надявам се, че Харисън е оценил по достойнство работата ти.

— Не се оплаквам.

— Предполагам, че сте използвали подвижен калъп за „Давид“.

— Да, от силикон. С него трябва да си предпазлив. — Уайтсмит загаси цигарата и я захвърли. — Понякога се получават изкривявания. Но и хлапето си разбираше от работата. Само дете не обичам да ме припират.

— Хари ви е карал да бързате, така ли?

— При тази — последната — статуетка беше много досаден. Човек да си помисли, че е самият Леонардо да Винчи, който гони някакъв вътрешен срок. — Сви рамене. — Но като цяло беше симпатично хлапе.

Без да е сигурен какво ще узнае, Райън извади скицата на „Смуглата дама“.

— Какво мислите за това?

Уайтсмит сви устни.

— Сексапилно парче. Няма да откажа да я отлея.

— Ще поговорим по въпроса. Значи Хари повече не е идвал тук след това?

— Не, доколкото си спомням. — Човекът присви очи.

— Защо питате?

— О, просто се чудя дали приятелят ми, който ме насочи към вас, го е срещал някога. Той доста хвалеше работата ви.

— А как се казва?

— Джеймс Криспин — изрече първото име, което му хрумна. — Но той е живописец, затова едва ли се е мяркал насам. Изследвах древните формули — смени той темата. — Значи, ако донеса восьъчен модел, ще ми отлеете творбата?

— Затова сме тук.

— Много ще съм ви благодарен. — Протегна му ръка.

— Ще се обадя.

— Харесва ми как изглежда дамата ви — подметна Уайтсмит и кимна към папката. — Ще ѝ отдам нужното внимание.

— Пак благодаря.

Като си подсвиркуваше тихичко, Райън се отправи към колата. Поздравяваше се за успешно свършената работа тази сутрин, когато

друга кола пристигна и спря на паркинга.

От нея излезе Кук и като се загледа в Райън, поздрави:

— Добро утро.

Той кимна, намести розовите очила и седна зад волана на наетата кола, а Кук се отправи към канцелариите.

„Размина ми се“ — помисли си Райън. Погледът на детектива не показва, че го е разпознал. Засега все още бе крачка пред него.

Щом се върна в къщата при скалите, свали изкуствените мустаци, перуката и с облекчение — лещите. Предпазните мерки в края на краищата не се оказаха излишни, прецени той, докато събличаше екстравагантната риза.

Очевидно в главата на Кук се въртеше мисълта за фалшификати.

Свали грима, свари си кафе и се залови за работа.

Осем студенти бяха използвали леярната през важните две седмици. Вече отхвърли трима, защото произведенията им бяха прекалено големи.

Благодарение на добрата Бабс и Пийт знаеше кого да търси. Не му отне много време да се запознае с досиетата от института. И там откри, че през последния семестър класът на Хари се е занимавал с ренесансови бронзови статуи на човешко тяло.

И Миранда беше водила лекциите.

Не го очакваше. Искаше да срещне друго име. На Картър, на Андрю — всеки, върху когото би могъл да се съсредоточи и да го разобличи. След това си даде сметка, че всичко е в реда на нещата. Тя е изследвала „Давид“, а също и „Смуглата дама“. Тя беше в центъра на събитията и дори започваше да подозира, че тя е и причината.

Един от нейните студенти е направил бронзова отливка на „Давид“. Райън не се съмняваше, че става въпрос за същата скулптура, която открадна.

Продължи да разглежда досиетата. Запозна се с окончателните оценки. Миранда не пишеше лесно високи оценки, забеляза той с усмивка. Само четирима от нейните двадесет студенти бяха получили шестици; имаше няколко петици и всичко останало — четворки.

И един незавършил.

Харисън К. Матърс. Не представил проект и напуснал класа.

„Защо си постъпил така, Харисън — запита се Райън, — особено след като си си дал труда да отлееш бронзова статуя десет дни преди крайния срок?“.

Прегледа по-внимателно досието на Матърс и установи, че през двете години, докато е бил в института, е посещавал дванадесет класа. Оценките му бяха похвални до последния семестър, когато рязко се влошаваха.

Взе клетъчния телефон и набра номера, вписан в личните данни за Харисън.

— Ало?

— Обажда се Денис Сиуърт от Института по история на изкуствата в Нова Англия. Опитвам се да се свържа с Харисън Матърс.

— Тук е госпожа Матърс, майката на Харисън. Той не живее вече тук.

— Осъвременяваме данните за нашите студенти. Дали сте в състояние да ми дадете негови координати?

— Премести се в Калифорния. — Гласът ѝ звучеше уморено. — Така и не завърши курса в института ви.

— Да, отразено е в досието. Опитваме се да разберем дали и защо някои от бившите ни студенти са били недоволни от предлаганите програми.

— Ако разберете това, непременно ми кажете. Той така добре се справяше при вас. Страшно му допаднаше.

— Радвам се да го чуя. Как да се свържа с него?

Тя даде телефонен номер в Сан Франциско.

Райън го набра и запис му съобщи, че телефонът вече не е действащ.

Е, помисли си той, едно пътуване до Сан Франциско ще му даде възможност да се види с брат си Майкъл.

— Харисън Матърс.

В главата на Миранда се въртяха най-новите планове за изложбата. Затова погледна Райън със свъсени вежди.

— Да?

— Харисън Матърс — повтори той. — Разкажи ми за него.

Тя съблече якето и го закачи в антрето.

— Познавам ли Харисън Матърс?

— Бил е твой студент преди няколко години.

— Ще трябва да ми дадеш нещо повече от име, Райън. Имала съм стотици студенти.

— Бил е в курса ти по бронзови статуи от времето на Ренесанса преди три години. Не го е завършил.

— Не е завършил? — Постара се да си припомни. — Хари! — възкликна тя с удоволствие, но и със съжаление. — Да, посещаваше курса. Мисля, че беше в института от няколко години. Беше талантлив и интелигентен. Започна много добре, и като рисуване. — Насочи се към всекидневната. — Но започна да отсъства от часовете ми или пристигаше с вид на човек, който не е мигвал цяла нощ. Беше разсеян. Работата му не вървеше.

— Наркотици?

— Представа нямам. Причините може да са били най-различни — наркотици, семейни проблеми, момиче. — Сви рамене безпомощно. Беше деветнадесет-двадесетгодишен. Какво ли не преживява човек на тази възраст. Поговорих с него. Обърнах му внимание, че трябва да се съсредоточи върху работата си. Уж си взе бележка, но не за дълго. След това изобщо престана да посещава часовете. Така и не представи своя проект.

— Но е направил отливка в щатската леярна през втората седмица на май. Бронзова статуетка.

Тя го зяпна, после се отпусна на стола.

— Да не искаш да кажеш, че е замесен в тази история?

— Казвам ти, че е направил отливка на „Давид“. Но така и не я е представил. Бил е в института, когато „Давид“ е бил изследван. Влизал ли е в лабораторията?

Усети как стомахът ѝ се свива от напрежение и притеснение. Спомняше си Хари Матърс. Не съвсем ясно, но достатъчно, за да изпита болка.

— Целият клас трябва да е минал през лабораторията. Всеки минава през всички отдели. Това е част от програмата.

— С кого дружеше?

— Не знам. Не следя личния живот на студентите си. Спомням си го по-ясно от останалите, защото беше истински талантлив и ми се стори ужасно накрая така да пропилее заложите си.

Главата започваше да я боли. Колкото и странно да беше, но в продължение на часове през деня бе забравила всичко друго, освен изложбата и тръпката от организирането ѝ.

— Райън, той е момче. Не може да е замесен в такава фалшификация.

— На двадесет години откраднах мозайка с изображение на Мадоната от XIII век от частна колекция, след което ходихме да ядем пица с Алис Мери Грималди.

— Как е възможно да се хвалиш с подобно нещо?

— Не се хваля, Миранда. Просто ти поднасям факт, който сочи, че възрастта няма нищо общо с определен тип поведение. Виж, ако исках да се хваля, щях да ти разкажа какво откраднах от Метрополитън преди няколко години. Но няма — бързо добави той, — защото те разстройва.

Тя го гледаше смаяно.

— Това ли ти е представата за разведряване на атмосферата?

— Не се получи, нали? — И понеже тя изведнъж придоби изморен вид, от отворената вече бутилка бяло вино ѝ наля чаша. — Опитай с това тогава.

— Как откри всичко това за Хари?

— Работа с документи и малък излет. — Нещастният ѝ поглед го стресна. Седна върху облегалката на креслото и започна да разтрива ръцете и раменете ѝ. — Трябва да напусна града за няколко дни.

— Какво? Къде...

— Ню Йорк. Налага се да уточня известни подробности. Например транспортирането на някои от произведенията за изложбата. Искам да отскоча и до Сан Франциско, за да открива Хари.

— Той в Сан Франциско ли е?

— Според майка му — да. Телефонът му обаче е прекъснат.

— Открил си всичко това днес?

— Ти си имаш своята работа, аз — моята. Как вървят нещата?

Тя нервно прокара пръсти през косите си.

— Подбрах някои тъкани за драперии и уточних с дърводелеца къде да постави допълнителни платформи. Днес пристигнаха и отпечатъците за поканите. Одобрих ги.

— Чудесно. Значи се движим в график.

— Кога заминаваш?

— Рано сутринта. Ще се върна след седмица. И ще поддържаме връзка. Може би Андрю ще се върне, за да не си сама.

— Нямам нищо против да съм сама.

— Но аз имам. — Вдигна я, настани се в креслото и я сложи в скута си. Тя нямаше намерение да пие, затова взе чашата от ръцете ѝ и я остави настрана. — А след като не е тук в момента...

Прихвана врата ѝ и привлече устните ѝ към своите.

Възнамеряваше това да е всичко — една целувка, но топлият ѝ вкус го привлече повече, отколкото очакваше. Откри, че не е в състояние да се откъсне от устните ѝ.

А когато ръцете ѝ се обвиха около врата му и устните ѝ станаха по-настойчиви, той се предаде.

Ръцете му разкопчаха блузата ѝ, плъзнаха се по голите ѝ рамене, проследиха извивката на гърдите ѝ.

— Не мога да ти се наситя. — Думите му прозвучаха по-скоро с раздражение, отколкото с наслада. — Все си мисля, че съм успял, но щом те видя, отново те пожелавам.

Никой никога не я бе желал така. Усети, че се потапя в море от чувства и потребности; така първични, като дишането.

Пръстите му не се откъсваха от гърдите ѝ. Насочи устни към тях. Пое зърната им жадно и ненаситно.

Тя се изви, готова да му се отдаде. Провря ръце под ризата му, да го докосне.

Краката ѝ се разтвориха. Всяко движение изпълваше и двамата със сладостна болка.

Изпитваше потребност да проникне в нея, да я изпълни. Тази жажда ги накара трескаво да се разсъблекат, да се свлекат на пода.

Там тя го възседна. Наведе се напред и опря ръце в гърдите му. Бавно, внимателно, той повдигна таза ѝ. Очите им се впиха един в друг; бяха като зашеметени. Най-накрая тя се отпусна върху него, пое го.

След това се изтегли назад. В присвитите ѝ очи се четеше наслада.

Движенията им станаха по-забързани, по-дълбоки. Пръстите на ръцете им се преплетоха. Тя достигаше оргазъм.

Той не спираше. Главата му бучеше. И тогава я видя; видя как тя се изви назад, косите ѝ се разпиляха по раменете, очите ѝ бяха

затворени, а усмивката ѝ говореше, че е на върха на насладата, но съзнава и женската си сила.

Беше безценна като „Смуглата дама“ и притежаваше същата власт като нея. И в този миг той осъзна: това е съдбата му.

Усети как блаженството го залива.

— Господи...

Никога преди не бе загубвал ума си по жена така, нито се бе чувствал така обвързан.

— Миранда... — Прокара ръка по гърба ѝ. — Господи, колко ще ми липсваш!

Тя остана със затворени очи и не пророни дума. Част от нея не вярваше, че той ще се върне.

Когато се събуди, беше сама. Той бе заминал, оставяйки бележка на възглавницата до нея.

„Добро утро, доктор Джоунс. Приготвих кафето. Ще е прясно, ако не спиш до късно. Свършила си яйцата. Ще ти се обадя.“

Макар да се чувстваше като глупаво влюбено момиченце, препрочете бележката най-малко пет пъти и я прибра като знак на вечна незамираща любов в кутията с бижутата.

Пръстенът, който надяна на пръста ѝ, който тя държеше в облицована с кадифе кутийка, беше изчезнал.

Самолетът кацна в девет и половина и Райън се появи в галерията си в единадесет. Сградата, по-малка от тази на института, приличаше повече на дом, отколкото на галерия. Но таваните и арките бяха високи, а стълбищата — просторни. Килимите по дървения под представляваха не по-малко ценни произведения на изкуството от картините на стените.

Кабинетът му се намираше на четвъртия етаж. Нарочно избра малко помещение, за да освободи повече пространство за достъп на

широката публика. Не му липсваха обаче удобства.

Прекара три часа зад бюрото в работа с помощника си, проведе среща с директора на галерията, одобри направените по време на отсъствието му продажби и покупки. Уговориха необходимите охранителни мерки за транспортирането на експонатите до Мейн.

Уточниха графика за интервютата във връзка с предстоящата изложба и тържествената вечеря за събиране на средства. Успя да вмести и взимането на мерки за нов смокинг, позвъни и на майка си да ѝ заръча да си купи нова рокля.

Цялото му семейство щеше да присъства на тържеството в Мейн.

Следващата задача бе да се обади на братовчед си, който му уреждаше пътуванията.

— Джой, обажда се Рай.

— О, любимият ми пътешественик. Как си?

— Не се оплаквам. Искам да летя за Сан Франциско вдругиден.

Отиване и връщане, което по-късно ще уточня.

— Нямах проблеми. Под какво име ще пътуваш?

— Моето.

— Това е новост. Дадено. Ще го организирам и ще ти изпратя факс. Къде си?

— Вкъщи. Запази места и за семейството ми за Мейн — добави той и съобщи датите.

— Записах. Все първа класа, нали?

— Естествено.

— Винаги е удоволствие да се работи за теб, Рай!

— Радвам се да го чуя, защото искам да ми направиш една услуга.

— Казвай.

— Ще ти дам списък от имена. Нужно ми е да разбера къде са пътували тези хора. Става въпрос за последните три и половина години.

— Три и половина години! Господи, Рай.

— Съсредоточи се предимно върху международните полети и поспециално — до Италия. Готов ли си да записваш имената?

— Виж, Рай, знаеш, че те обичам като брат, но такава задача ще отнеме дни, а вероятно и седмици. Не е така просто като да натиснеш няколко бутона и да получиш нужното. Предполага се, че аеролиниите

не дават подобна информация. — Райън търпеливо го изчака да приключи с оплакванията си, след което чу: — Хайде, давай списъка.

Когато приключи, се облегна назад в стола. Извади от джоба си пръстена, който беше дал на Миранда и се загледа как проблясва на залязващите слънчеви лъчи.

Замисли се дали да не помоли своя приятел бижутера да свали камъните и да ги направи на обици за нея. Далеч по-безопасно е да поднесеш обици на една жена. Жените — дори практичните, делови жени — започваха да фантазират, когато получат пръстен.

Тя ще оцени жеста му, мина му през ума. А и той ѝ дължеше нещо в края на краищата. Ще поръча обиците и ще ѝ ги изпрати, когато той и бронзовите статуи са далеч.

Знаеше, че след като премисли, тя ще се съгласи, че е действал по единствено възможния и логичен начин.

Прибра пръстена, за да престане да си го представя на ръката ѝ.

Когато докажат, че изследваната от нея бронзова статуя е била истинска, когато разкрият фалшификатора и убиеца, тя ще бъде отново в центъра на вниманието, а репутацията ѝ ще блести като злато.

Разполагаше с няколко клиента, които биха платили солидна сума за „Смуглата дама“. От него зависеше да избере щастливеца.

Освен ако не реши да я задържи за себе си. Без съмнение тя ще бъде перлата на частната му колекция.

Но бизнесът си е бизнес. Намери ли подходящия клиент с подходящата сума, ще открие нов филиал на галерията в Чикаго или в Атланта, или... в Мейн.

Не, по-добре да избягва Мейн, след като този случай приключи.

Жалко, помисли си. Започна да му харесва там, край водите на океана, до скалите. Ще му липсва.

Тя ще му липсва.

Е, няма какво да направи. Обеща си да приключи с досегашния си живот и да започне нов. Ще стане почтен търговец на произведения на изкуството. Ще спази даденото пред семейството му и пред Миранда обещание.

Всичко ще си дойде на мястото.

Той си беше виновен, че се поддаде на чувствата. Причината бе, реши той, че от седмици живееха заедно.

Харесваше му да върви редом до нея; малко прекалено му харесваше. Допадаше му да стои на скалите, да слуша леко дрезгавия ѝ глас и да зърва редките ѝ усмивки. Онези, които достигаха и до очите ѝ и прогонваха тъгата ѝ.

Лошото беше, че у нея нямаше нещо, което да не му харесва.

Добре стана, че се разделиха за известно време.

Но се учуди защо, точно когато почти се убеди в горното, изпита болезнена празнота в сърцето.

Тя се постара да не мисли за него; да не се пита дали се сеща за нея. Много по-полезно беше, увещаваше се тя, да се съсредоточи предимно върху работата си.

Най-вероятно само това ще ѝ остане.

Почти успя. През деня имаше да уточнява десетки подробности, да им обръща внимание.

Налагаше се отново да свиква със самотата.

Миранда се готвеше да си тръгва и да продължи работата си вкъщи, когато компютърът даде знак, че е получила електронна поща.

Включи и прочете:

„У теб е фалшивата Дама. Върху ръцете ѝ има кръв.

Тя иска сега твоята. Признай грешката си и ще живееш.

Продължавай така и нищо няма да я спре.

На нея ѝ подхожда да убива.“

Остана загледана в съобщението; препрочиташе го отново и отново.

Искаха да се страхува, да е ужасена. И, Господи, успяваха.

Знаеха, че фалшификатът е у нея. Следователно някой я е видял с Джовани или той е казал на някого. На този, който го е убил и иска да види и нея мъртва.

Постара се да се овладее и потърси обратния адрес. Не го откри. Беше заличен.

Кой си ти?

Написа само това и го изпрати. След по-малко от секунда компютърът отказа достъп. Подателят бил неизвестен.

Бързо действа, прецени тя. Но все пак е поел риск. Полученото трябва да може да се проследи. Съхрани съобщението на хард диска.

Погледна часовника и видя, че приближава шест. Няма кой да ѝ помогне по това време. Никой не я чака.

Тя беше сама.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— И така — Райън обаждал ли се е?

Миранда отмяташе в списъка картините по стените на Южната галерия, които общите работници сваляха.

— Да. От кабинета му позвъниха и уточниха подробности около транспортирането. Всичко ще пристигне до следващата сряда. Уредих екип от нашата охрана да ги посрещне заедно с придружителите на летището.

Андрю продължи да я наблюдава, после сви рамене. И двамата знаеха, че не това го интересува. Райън отсъстваше вече седмица.

Бръкна в пличето с дребни солени гевречета — в последно време ги унищожаваше с килограми и понеже ожадняваше от тях, пиеше литри вода, което пък го караше да пикае като състезателен кон.

Беше решил, че обилното поглъщане на течности ще отмие токсините от организма му.

— Госпожа Пурдю и Клара се занимават с менюто на вечерята — осведоми я той. — Още не сме наясно точно колко души ще присъстват, но искат одобрение на менюто. Хвърли му едно око, преди да подпишем окончателния договор. Все пак ти ръководиш начинанието.

— Начинанието е наше — поправи го Миранда между две отметки в списъка си.

Смяташе за необходимо и картините, и рамките да бъдат почистени преди изложбата и вече даде съответните разпореждания в отдел „Реставрация“.

— Дано да има успех. Затварянето на Южната галерия преди изложбата предизвиква недоволството на доста посетители.

— След две седмици ще имат възможност да видят доста повече — отвърна тя, свали очилата и разтърка очи.

— Голяма работа свърши.

— И още много ме чака, а почти не остана време. Пък и работата ми доставя удоволствие.

— Сигурно. И двамата не се нуждаем от свободно време в момента.

— Добре ли се справяш?

— Това начин ли е да ме попиташ дали пия още? — Изрече го по-остро, отколкото възнамеряваше. — Извинявай. Не, не пия.

— Знам. Не вложих никакъв подтекст.

— Справям се.

— Радвам се, че се върна вкъщи, но не ми се иска да се чувстваш задължен да стоиш с мен, ако предпочиташ да си при Ани.

— Просто си дадох сметка, че изпитвам желание да съм с Ани, а това прави малко трудно спането ми на дивана ѝ. Горедолу такава е картината.

— Ясно.

Тя се приближи към него и си взе едно геврече.

— Имаш ли някаква представа кога ще се появи Райън?

— Никаква.

Останаха смълчани; похапваха гевречета и се опитваха да преодолеят усещането за самота.

Искаш ли да отидем някъде да пийнем по едно? — попита ухилен Андрю и уточни: — Опитвам се да съм забавен.

— Ха-ха! — Тя отново бръкна в пликчето. — Имаш ли още от тези?

В Сан Франциско Райън най-напред се отби в галерията. Беше избрал стария склад при доковете по две причини: за да разполага с достатъчно място и за да разграничи своята галерия от десетките в центъра на града.

Оказа се успешен ход — освен че се превърна в престижен център на изобразителното изкуство, галерията представляваше и уникално място, където начинаещи и утвърдени художници показваха творбите си.

Предпочете този клон да бъде по-непретенциозен; изисканата елегантност запази като характеристика за залите в Ню Йорк. Тук картините висяха върху груби тухлени стени, скулптурите често стояха на необработени метални конструкции. Широки, голи прозорци откриваха изглед към залива, където се разхождаха туристите.

Кафенето на втория етаж, обзаведено с миниатюрни масички по подобие на тротоарните заведения, сервираше на художниците и любителите на изкуството първокласно капучино, а основният салон долу и залите на третия етаж приемаха посетителите.

Райън се настани на една от тези масички и се усмихна на брат си Майкъл.

— Е, как върви бизнесът?

— Помниш ли онази метална композиция, за която каза, че ти прилича на катастрофирал влак?

— Да.

— Вчера я продадохме за двадесет хиляди.

— Много хора имат повече пари, отколкото вкус. Как сте вкъщи?

— Сам ще видиш. Очакват те за вечеря.

— Непременно ще дойда — увери го той, облегна се назад и поръча кафе за двамата. — Отива ти — отбеляза Райън. — Имам предвид женитбата, семейството, децата, къщата извън града.

— Надявам се, защото смятам да е за цял живот. А и на теб ти правя услуга — така мама не се тревожи единствено за теб.

— Не твърдя, че усещам да ме изпуска от поглед. Вчера се видяхме. Заръча непременно да ти напомня да изпратиш снимки на децата. Няма да знае как изглеждат, ако няма снимки — това бяха думите ѝ.

— Миналия месец ѝ изпратихме пет килограма снимки.

— Следващите ще ѝ ги връчиш лично. Искам ти и цялото семейство да присъстват на изложбата за набиране на средства, която организирам в института в Мейн. Нали получи съобщението ми за този проект?

— Да, разбира се.

— Ще попречи ли с нещо на плановете ти?

Майкъл изчака да им сервират кафето.

— Не. Няма причина да не дойдем. Децата обожават да ходят в Ню Йорк, да се срещат с роднините, да се бият с братовчедите и да се радват на сладките, които татко тайно им раздава. А и ще видя тази докторка на науките, за която мама ми спомена. Кажете две думи за нея.

— За Миранда? Умна е, много умна и способна.

— Умна и способна? — повтори Майкъл, отпи от кафето и забеляза, че брат му леко започва да барабани с пръсти по масата.

Райън обикновено беше твърде спокоен. Значи умната, способна докторка на науките занимава мислите му. — Според мама била красавица с буйни червени коси.

— Да, червенокоса е.

— Обикновено предпочиташ блондинки. — Веждите на Райън се стрелнаха нагоре и брат му се засмя. — Хайде, Рай, разкажи ми.

— Красива е. Сложна личност... Май всичко е сложно — определи той и едва сега си даде сметка, че барабани с пръсти. — Заловили сме се с няколко делови въпроса на няколко нива.

— Нима?

— Не ми се разказва точно сега. — Така му липсваше, че усещаше парещата болка в стомаха. — Да кажем, че работим заедно по няколко проекта и изложбата е един от тях. И имаме лични взаимоотношения. Наслаждаваме се един на друг. Това е.

— Е, ако е само това, нямаше да изглеждаш тъй угрижен.

— Не съм угрижен. — Или поне не беше, докато тя не обсеби отново мислите му. — Много е сложно.

Майкъл пророни едно „хммм...“ в знак на съгласие и си представи с какво удоволствие ще разкаже на съпругата си, че Райън е хлътнал по червенокоса докторка на науките от Мейн.

— Е, винаги си успявал да се измъкнеш от сложните ситуации — подметна небрежно той.

— Така е. — Райън кимна; беше му удобно да приеме, че думите на брат му отговарят на истината. — Както и да е, не затова съм тук. Търся един млад художник. Имам адреса му, но ме интересува дали си чувал за него. Харисън Матърс. Скулптор.

— Матърс? — сви вежди. — Май нищо не ми говори. Ще проверя дали съм приемал негови работи.

— И това ще направим. Сега проблемът ми е, че не съм сигурен дали е още на същия адрес.

— Ако е в Сан Франциско и иска да продава изкуството си, ще го открием. Виждал ли си негови работи?

— Така мисля — отвърна Райън, имайки предвид „Давид“.

Последният известен адрес на Матърс бе триетажна сграда без асансьор в не особено престижната част на града. Райън се насочи към

жилищната кооперация, дъждецът леко барабанеше по покрива на колата. На прага група младежи се оглеждаха наоколо с явното намерение да създават неприятности.

Сред множеството пощенски кутии Райън накрая откри: „Х. Матърс. 3В“.

Тръгна по стълбището, вмирисано на урина и повърнато.

Върху вратата на апартамент 3В някой бе изрисувал чудесен средновековен замък с всичките кули и подвижен мост. Като от приказка, помисли си Райън, преди да забележи лицето, надничащо от един от горните прозорци, застинало в ужас.

Хари, прецени той, очевидно притежава талант и осъзнава заобикалящата го действителност. Домът му може и да представлява негова крепост, но същевременно той е ужасен затворник в него.

Почука и зачака. Почти веднага вратата зад гърба му се отвори. Той се извърна.

Младата жена щеше да мине дори за привлекателна, ако не бе вече гримирана за предстоящата си нощна работа. Грим на проститутка. Под тежестта на сенките и изкуствените мигли очите гледаха леденостудено. Кестенявите ѝ коси бяха късо подстригани. Сигурно нощем използва перука, предположи той.

Всичко това, както и тялото под късия полуразтворен халат се мярна пред погледа му за част от секундата. Вниманието му бе привлечено от голям черен пистолет калибър 45 в ръката ѝ. Дулото му се стори широко като тръба и сочеше право към гърдите му.

Прецени, че ще е най-добре да не откъсва очи от нейните, да държи ръцете си така, че тя да ги вижда и да не се впуска в обяснения.

— Не съм ченге. Не продавам нищо. Търся Хари.

— Помислих те за онзи, другия тип.

Студеният ѝ глас не го предразположи да се отпусне.

— Да кажем — при сегашните обстоятелства — радвам се, че не съм. Дали не би насочила оръдието някъде другаде?

Тя продължи да го гледа още известно време, после сви рамене.

— Да, разбира се. Не ми хареса видът на онзи тип. Нито пък отношението му.

— Докато стискаш пистолета, ще се държа точно както искаш.

Ухили се и за миг лицето ѝ стана привлекателно.

— Ти си различен. Какво искаш от Рембранд?

— Да поговорим.

— Да, ама него го няма и не се е прибирал от няколко дни. Същото казах и на онзи тип.

— Разбирам. А знаеш ли къде е Хари?

— Не се бъркам в чужди работи.

— Положително. — Райън бавно извади портфейла си. Видя я как облиза устни, когато показва петдесетачката. — Имаш ли няколко свободни минути?

— Ще се намерят. Ако прибавиш още петдесет, ще разполагаш с час. — Изведнъж поклати глава. — Не ми приличаш на човек, който си плаща за тази работа.

— Само да поговорим — обади се той и ѝ подаде петдесетачката. Тя се пресегна и грабна банкнотата.

— Добре. Влез.

В стаята имаше легло, стол, две стари малки маси и метална закачалка, отрупана с евтини дрехи в ярки цветове. Оказа се прав за перуката, забеляза той. Бяха две — дълга, руса, къдрава и черна, с права коса — стояха на гипсови глави.

На тоалетката с малко огледало имаше пълен комплект гримове.

Макар и почти гола, стаята беше подредена и спретната като бюро на главен счетоводител.

— За петдесет — обяви тя — ти се полага и бира.

— Много ще съм ти благодарен.

Докато тя се насочваше към миниатюрния хладилник, Райън вдигна изработения от бронз дракон, който украсяваше една от масичките.

— Хубаво е.

— Да. Това е истинско изкуство. Рембранд го направи.

— Има талант.

— Предполагам. — Сви рамене и халатът ѝ се разтвори. Не си даде труд да го загърне — какво пък, мъжът можеше да реши да вложи още петдесет долара. — Казах му, че ми харесва, и той ми го подари — обясни тя и му подаде бутилка „Бутвайзер“.

— Приятели ли сте с Матърс?

— Той е свестен. Е, даже и да пуши повечко трева, но е свестен. Прави го заради артистичната си натура, предполагам.

— Има ли много приятели?

— Господинчо, никой в тази сграда няма много приятели. Той живее тук от две години и за пръв път виждам двама души да го търсят в един и същи ден.

— Разкажи ми за онзи, другия тип.

Тя докосна петдесетдоларовата банкнота в джоба на халата.

— Едър, с грозно лице. Прилича ми на нечия машина. И си личи какъв кеф му доставя да троши костите на хората. Искал да купи скулптура от Рембранд, така твърдеше, ама никаквецът няма хабер от изкуство. Много се разочарова, като му съобщих, че младежът го няма и не ме интересува къде е.

Поколеба се за миг и пак сви рамене.

— Беше въоръжен. Под сакото се виждаше издутина. Затръшнах му вратата в лицето и си взех моето приятелче тук. — Тя посочи с глава към плота в кухнята, където лежеше пистолетът. — Разминахте се с няколко минути.

— Колко едър бе всъщност?

— Около метър и деветдесет. И тежи най-малко сто и десет килограма, широки рамене, груби ръце. Неприятни кафяви очи. Ако такъв ме заговори, докато съм на работа, ще му откажа.

— Правилно.

Описанието доста напомняше на мъжа, нападнал Миранда. Харисън Матърс беше извадил късмет, че не си е бил вкъщи.

— А ти какво искаш от Рембранд?

— Търгувам с произведения на изкуството.

Райън извади визитна картичка и ѝ я подаде.

— Много шик.

— Ако Хари ти се обади или се върне, предай му я. Кажи му, че харесвам работите му. Ще ми се да поговорим.

— Разбира се. — Тя прокара ръка по картичката, повдигна дракона и я постави под опашката му. После се извърна към него и плъзна ръка по гърдите му. — Знаеш ли... Навън е студено и вали. Ако искаш да си поговорим още малко... ще ти направя отстъпка от цената.

Вместо отговор той извади от портфейла втора банкнота от петдесет долара.

— Това е за помощта и бирата. — Тръгна към вратата, хвърляйки последен поглед на дракона. — Ако закъсаш за пари, обади се на Майкъл Болдари при доковете. Ще ти плати добре за него.

— Ще го имам предвид. Ела отново, когато пожелаеш. Дължа ти едно безплатно обслужване.

Райън прекоси коридора, отключи и се озова в апартамента на Матърс.

По размери стаята бе същата като току-що напуснатата. Но се съмняваше, че контейнерите за заваряване на метал са попаднали тук с одобрението на хазяина. Видя няколко творби. Всички отстъпваха пред талантливата изработка на дракона, даден на проститутката срещу секс.

Успя да претърси целия апартамент за по-малко от петнадесет минути. В единия край на матрака върху пода имаше навити чаршафи и одеяла. Чекмеджетата на осеяната с белези от цигари тоалетка заяждаха.

Скицници — повечето изрисувани — бяха натрупани на пода. Миранда се оказа права: младежът имаше талант.

В кухнята намери пакет овесени ядки, шест бири, три яйца, позеленял бекон и шест пакета замразени храни. В кутия от чай грижливо бяха скрити четири цигари трева.

Намери още шестдесет и три цента и отдавна забравено десертно блокче „Милки Уей“. Нямаше никакви писма, бележки или банкноти. Откри последното предупреждение от телефонната компания, смачкано и захвърлено в боклука заедно с шест кутии от бира.

Нямаше никаква следа къде е отишъл Хари, защо и кога възнамерява да се върне.

Но щеше да се върне, прецени Райън, оглеждайки отново стаята. Няма да зареже нещата си за рисуване или запаса наркотик.

И когато се върне, веднага щом картичката попадне в ръцете му, ще позвъни. Бедните художници са темпераментни, но лесно предвидими. И всеки от тях мечтаеше за нещо повече от храна.

За покровител.

— Върни се скоро, Хари — прошепна Райън и излезе.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Миранда гледаше втрещено току-що пристигналия факс. Този бе изписан изцяло с главни букви, все едно изпращачът крещеше думите.

„НЯКОГА НЕ ТЕ МРАЗЕХ, НО ПОСТОЯННО ТЕ СЛЕДЯХ. ГОДИНА СЛЕД ГОДИНА. ПОМНИШ ЛИ ПРОЛЕТТА, КОГАТО ЗАВЪРШИ ГИМНАЗИЯ — ЕСТЕСТВЕНО С ОТЛИЧИЕ — И СЕ ВПУСНА В ЛЮБОВНА ВРЪЗКА С БЪДЕЩИЯ АДВОКАТ? КРЕГ РОЙ СЕ КАЗВАШЕ И ТЕ ИЗОСТАВИ. ЗАЩОТО СИ ПРЕКАЛЕНО СТУДЕНА И НЕ ОБЪРНА ДОСТАТЪЧНО ВНИМАНИЕ НА ЖЕЛАНИЯТА МУ. ПОМНИШ ЛИ ГО, МИРАНДА?

ТОЙ СПОДЕЛИ С ПРИЯТЕЛИТЕ СИ, ЧЕ НЕ ТЕ БИВА ОСОБЕНО В ЛЕГЛОТО. БАС ДЪРЖА, ЧЕ НЕ ЗНАЕШЕ ЗА ТОВА. Е, СЕГА ГО ЗНАЕШ.

АЗ НЕ БЯХ МНОГО ДАЛЕЧ. ВЪОБЩЕ НЕ БЯХ ДАЛЕЧ ОТ ТЕБ.

УСЕЩАШЕ ЛИ ПОНЯКОГА, ЧЕ ТЕ СЛЕДЯ?

УСЕЩАШ ЛИ ГО СЕГА?

НЕ ОСТАВА МНОГО ВРЕМЕ. ТРЯБВАШЕ ДА ПОСТЪПИШ, КАКТО ТИ СЕ КАЗА. ТРЯБВАШЕ ДА ПРИЕМЕШ НЕЩАТА ТАКИВА, КАКВИТО СА. КАКТО АЗ ИСКАХ ДА БЪДАТ. ВЕРОЯТНО ДЖОВАНИ ЩЕШЕ ДА Е ЖИВ, АКО МЕ БЕШЕ ПОСЛУШАЛА.

МИСЛИЛА ЛИ СИ ЗА ТОВА?

НЯКОГА НЕ ТЕ МРАЗЕХ, МИРАНДА, НО СЕГА ТЕ МРАЗЯ.

ЧУВСТВАШ ЛИ ОМРАЗАТА МИ?

ЩЕ Я УСЕТИШ.“

Листът в ръцете ѝ трепереше, докато го четеше. В главните букви имаше нещо страшно детинско — като закана на училищен побойник. Опитваше се да я нарани, унизи и изплаши. Нямахте да го допусне.

Когато вътрешният ѝ телефон иззвъня, неволно ахна, а пръстите ѝ смачкаха листа. Постави го на бюрото, започна да го изглажда и отговори на Лори.

— Да?

— Господин Болдари е тук. Пита дали разполагаш с минутка за него.

Райън. Произнесе името му почти на глас. Докосна с пръсти устните си, за да не се чуе.

— Помоли го да ме изчака, ако обичаш.

— Разбира се.

Значи се е върнал. Миранда разтърка страните си, за да възвърне цвета им. Трябва да запази гордостта си, помисли си тя. Трябва. Няма да се втурне през вратата в обятията му като влюбена кокошка.

Беше отсъствал близо две седмици и нито веднъж не ѝ се обади. О, задочно поддържаха връзка, призна тя, вадейки огледалцето, за да приглади косите си и да си сложи червило. От кабинета му ѝ изпращаха бележки, факсове, електронна поща, все подписана от него.

Няма да прави сцени. Все още им предстоеше да работят заедно. Тя ще се погрижи да доведат започнатото докрай.

Няма да му достави удоволствието да разбере, че се нуждае от него; че всеки ден и всяка нощ през изминалите две седмици бе копняла за него.

Овладея се, отвори чекмеджето и постави последния факс при купчината с другите. Вече пристигаха всекидневно: някои по ред-два, други многословни като днешния. Копие и от писмото по електронната поща беше там, макар така и да не откри подателя.

Заклучи чекмеджето, прибра ключа в джоба си и отиде при вратата.

— Райън. — Усмихна му се любезно. — Извинявай, че те накарах да ме изчакаш. Влез.

Седнала на бюрото, Лори местеше поглед от единия към другия. Прочисти гърлото си.

— Да отклонявам ли телефонните позвънявания?

— Няма нужда. Кафе или...

Така и не довърши. Щом влязоха, той я притисна към затворената врата и впи жадно устни в нейните. Целувката разруши стените, така старателно издигнати от нея.

Сви ръце в юмруци и ги остави отпуснати, без да отвърне или да окаже съпротива.

Най-после той я пусна — гледаше я с присвити очи. Тя наклони глава и като се отдалечи, попита:

— Как беше пътуването?

— Дълго. Къде отиваш, Миранда?

— Тук съм през цялото време. Сигурна съм, че искаш да видиш окончателния вариант. Разполагам със схеми. С удоволствие ще сляза с теб да ти покажа направеното досега. Надявам се да ти хареса.

Приблужи се към чертожната дъска и започна да разгъва голям лист хартия.

— Това ще почака.

Тя го погледна въпросително.

— Нещо друго ли имаш предвид?

— Определено. Но очевидно и то ще почака.

Очите му останаха присвити, докато пристъпваше към нея; сякаш я виждаше за пръв път. Озоваха се един срещу друг. Той хвана брадичката ѝ и бавно погали бузата ѝ с пръсти.

— Липсваше ми — изрече го леко озадачено, сякаш току-що разгадал сложна гатанка. — Повече отколкото очаквах. Повече отколкото исках.

— Нима? — Отстъпи назад, защото близостта му я разсейваше. — Затова ли ми се обаждаше толкова често?

— Затова не ти се обаждах. — Напъха ръце в джобовете. Чувстваше се като глупак. — А ти защо не ми се обади? Погрижих се да знаеш къде се намирам.

Тя наклони глава. За пръв път виждаше Райън Болдари смутен.

— Да, помощниците ти постоянно ме уведомяваха за местонахождението ти. Тъй като проектът тук се движеше по график, нямаше причини да те безпокоя. А понеже очевидно си решил да се справиш сам с другата част от съвместната ни работа, нямаше какво да предприема.

— Не предвиждах да имаш толкова голямо значение за мен — изрече той замислено. — Не искам да имаш такава голямо значение за мен. Пречи ми.

Тя се извърна — надяваше се да го е сторила достатъчно бързо, за да не забележи той болката, пробягала в очите ѝ.

— Ако желаеш да приключим с интимната ни връзка, Райън, можеше да го направиш по друг начин.

Сложи ръце върху раменете ѝ и я извърна към себе си.

— Приличам ли ти на човек, който желае да я прекъсне? — Придърпа я към себе си и отново впи устни в нейните. — Такава целувка оставя ли у теб усещането, че искам да я прекъсне?

— Не си играй с мен. — Престана да се съпротивлява, гласът ѝ отслабна и затрепери. Макар и да се презира заради това, нямаше сили да се овладее. — Не съм въоръжена за подобен род игрички.

— Не допусках, че мога да те нараня. — Усети как гневът му се стопява и опря чело в нейното. Ръцете, стиснали преди малко раменете ѝ, нежно се спуснаха по ръцете ѝ. — Вероятно съм искал да проверя дали ще успея да го сторя, а това не ми прави чест.

— Мислех, че няма да се върнеш. — Трябваше да постави известно разстояние помежду им, само така би се овладяла отново, затова се изплъзна от ръцете му. — На хората винаги им е много лесно да ме изоставят.

Той прозря, че не само е разрушил нещо много крехко, но и нещо, за чиято скъпоценност не подозираше, не просто вярата ѝ в него, а вярата ѝ в тях двамата. Без да се замисли, той изрече:

— Влюбен съм в теб. Дори нещо повече. И нищо не ми е лесно.

Очите ѝ потъмняха, страните ѝ пребледняха. Опря се с ръце на бюрото, за да не залитне.

— Аз... Райън...

— Няма логичен отговор на това, нали, доктор Джоунс? — Пристъпи към нея и я хвана за ръце. — Какво ще правим при създаването се положение?

— Не знам.

— Каквото и да е, не желая да го правим тук. Можеш ли да излезеш?

— Аз... Предполагам, да.

Той се усмихна и докосна пръстите ѝ с устни.

— Тогава ела с мен.

Отидоха в къщата ѝ.

Тя допускаше, че ще я отведе на някое тихо местенце, където да поговорят, да преценят чувствата, очевидно съвсем непознати и за двамата. В ресторант или в парка — да наблюдават как пролетта завладява Мейн.

Но той тръгна към брега. И двамата мълчаха.

При върха на хълма, малко преди къщата, пред тях се ширна жълт океан от нарциси и форзиции, засадени още преди тя да се роди.

Изненада я, когато спря колата и възкликна:

— Великолепно е!

— Дело на баба ми, тя ги е садила. Твърдеше, че жълтото е непретенциозен цвят и кара хората да се усмихват.

— Баба ти ми харесва.

Слезе, набра букет и ѝ го поднесе с думите:

— Не вярвам баба ти да има нещо против.

— Не, не би имала — отвърна тя.

Беше готова да заплаче.

— Веднъж ти купих нарциси. — Сложи ръка на бузата ѝ и изчака да се обърне към него. — Защо не те накараха да се усмихнеш?

Със затворени очи тя зарови лице в цветята и вдъхна аромата им.

— Не знам как да постъпя с чувствата си. Нужно ми е да правя крачка по крачка; разумни, разбираеми за мен крачки.

— Понякога не ти ли се иска просто да се спънеш и да видиш къде си паднала?

— Не. — А знаеше, че направи точно това. — Страхливка съм.

— Ти не си страхливка.

Тя поклати решително глава.

— Когато се отнася за чувства, съм страхливка и ти ме плашиш.

Той оттегли ръката си и се облегна на волана. Изпитваше възбуда и чувство за вина.

— Опасно е да ми казваш такива неща. В състояние съм да се възползвам.

— Знам. Точно както си в състояние да отбиеш от пътя и да набереш цветя. Ако правиш само едното или само другото, нямаше да се боя от теб.

Той нищо не каза. Потегли бавно, изви и спря пред къщата.

— Не съм склонен да се оттегля и да се ограничим само с делови взаимоотношения. Ако си мислила така — грешиш. — Тя трепна, когато я хвана за брадичката. — Дълбоко грешиш — добави и нежната заплаха в тона му я накара да потрепери.

— Каквото и да изпитвам, няма да допусна да ме припират.

С тези думи тя отвори вратата и излезе. Така пропусна да види ухилената му физиономия и да чуе как тихо промърморва:

— Ще видим, доктор Джоунс.

Последва я по стълбите.

Още от верандата тя започна:

— Има по-важни неща от личните ни взаимоотношения. Трябва да прегледаме плановете за изложбата.

— Ще го направим.

— Интересно ми е какво очакваш да се случи, когато съберем всичките хора заедно — продължи Миранда, отключвайки вратата.

— Ще ти кажа.

— Трябва да говорим за всичко това, да го организирам в съзнанието си.

— Знам.

Тя затвори вратата. В антрето останаха загледани един в друг. Гърлото ѝ пресъхна, докато той, без да откъсва очи от нея, събличаше якето си.

Като ловец, който не изпуска плячката си, мина ѝ през ума и се запита защо изпитва такова приятно усещане.

— Имам копие от схемите и тук. Горе в кабинета ми са.

— Не се и съмнявам. — Пристъпи към нея. — Знаеш ли какво искам да направя с теб, доктор Джоунс? Тук и сега.

— Още нищо не сме разрешили в тази сфера. А преди това трябва да приключим с другите задачи. — Сърцето и биеше в гърдите, както невъзпитан гост би тропал по вратата. — Ще отида да взема... Господи...

Хвърлиха се един към друг. Ръцете им трескаво смъкнаха дрехите.

Тя отчаяно задърпа ризата му.

— Господи, как мразя това!

— Никога повече няма да я облека.

— Не, не. — Неволно се засмя. — Мразя да изпитвам подобна
потребност. Докосни ме. Не издържам. Докосни ме.

— Опитвам се. — Той смъкна от раменете и тънката жилетка,
която носеше под самото. — Точно днес ли намери да се навлечеш с
толкова много дрехи?

Успяха да стигнат до подножието на стълбището. Там се
препънаха.

— Чакай, трябва...

Ръцете му се заровиха в косите ѝ и изтръгнаха фибите.

— Миранда...

Впи устни в нейните.

Заглуши стенанията и. Опита се да възпре и своите. Изкачиха две
стъпала. Тя продължаваше да тегли ризата — искаше да я измъкне от
панталона. Едва дишаше, но най-сетне пръстите ѝ усетиха плът.

Той трепна, когато го докосна. Сърцето му биеше лудо също
както и нейното. Това обаче не доказваше нищо. Ставаше въпрос
единствено за физическо привличане. В момента обаче не се
замисляше.

Райън искаше да я обладава диво и ненаситно. Откри, че и тя е
готова за същото. Разкопча панталоните му, смъкна ги надолу и
притисна бедра към неговите. Повтаряше името му и се задъхваше.
Той бързо проникна в нея и я притисна към стената. Навлизаше все по-
дълбоко и по-дълбоко.

Ноктите и се впиха в гърба му. Звучите, които издаваше —
гърлени, първични степания — разпалваха кръвта му. В един миг тя
замря; той прихвана таза ѝ и глух и сляп за всичко останало, се
нахвърли да взима, взима, взима... Сякаш с всяко проникване я
правеше своя собственост.

Моя е.

— Искам още — пророни той задъхано. — Остани с мен. Върни
се.

— Не мога.

Ръцете ѝ безсилно се плъзнаха по раменете му.

— Тогава вземи още.

Приповдигна клепачи и видя, че очите му не се откъсват от нея.
Толкова тъмни, горещи, дълбоки, с проблясващи златисти петънца. Тя
отново започна да потреперва, всяко поемане на дъх завършваше в

тихо стенание. Удоволствието и насладата сякаш имаха нокти, готови да я разкъсат на парчета.

Тя извика; той зарови лице в косите ѝ и потъна в неподозирани дълбини.

Все едно че преживяха влакова катастрофа, каза си Райън. Лежаха на пода с преплетени, изтръпнали тела, загубили всякаква способност да разсъждават. Миранда бе излегната върху него — просто така се свлякоха на пода.

Тя разбра, че е жива единствено защото стомахът периодично я присвиваше.

— Миранда... — измърка той хрипливо.

Гърлото му бе пресъхнало, копнееше за глътка вода.

В отговор се чу нещо средно между стенание и сумтене.

— Дали ще можеш да станеш?

— Кога?

Той леко се засмя.

— Сега, ако е възможно. — Тя не помръдна. Той изръмжа: — Вода. Искам вода.

— Защо просто не ме бутнеш настрани?

Оказа се, че не е толкова лесно, но накрая все пак успя. Опря се на стената, за да не падне. В кухнята изпи две чаши вода и напълни трета. Вече по-уверено тръгна обратно и се усмихна широко при вида на разхвърляните по пътя му дрехи и цветя.

Тя продължаваше да лежи на горната площадка, но вече по гръб, със затворени очи. Косите ѝ бяха разпилени около лицето.

Все още усмихнат, той се наведе, докосна с чашата гърдата ѝ и предложи:

— Пийни. Сигурно имаш нужда от това.

— Ммм... — Успя да се надигне и да отпие. — Така и не стигнахме до спалнята.

— Винаги има следващ път. Изглеждаш ми по-спокойна.

— Чувствам се като дрогирана. — Примигна, взря се в картината зад гърба му и в белия сутиен, увиснал победоносно на рамката. — Онова нещо мое ли е?

Той проследи погледа ѝ.

— Не мисля, че е мое.

— Господи...

Трябваше да ѝ признае, че бързо се съвзе. Скочи на крака, грабна го, впусна се да събира останалите дрехи и да спаси оцелелите цветя.

Райън се облегна на стената и се загледа в представлението.

— Не откривам единия чорап — оплака се тя, притиснала изпомачканите дрехи към гърдите си.

Той се усмихна:

— Все още е на крака ти.

Тя погледна надолу и видя усукания около левия и глезен чорап.

— Много си сладка. Имаш ли фотоапарат?

Тъй като моментът ѝ се стори подходящ, тя стовари купчината дрехи върху главата му.

По настояване на Райън взеха бутилка вино, отидоха на скалите и седнаха да се порадват на пролетното слънце.

— Права си — отбеляза той. — През пролетта тук е красиво.

Водата, светлосиня при брега, преминаваше в по-тъмни зеленикави тонове навътре, където се виждаха отделни корабчета. Вятърът днес бе по-мек. Боровете от едната страна на къщата изглеждаха по-свежи, а широколистните дървета вече бяха напъпили.

По плажа не се разхождаше никой и той беше доволен от това.

Бяха сами.

Извърна очи към къщата — изсъхналите клонки и листа в градината бяха събрани, повечето от плевелите почистени. Земята изглеждаше наскоро прекопана. Забелязваха се тревички. Беше споменала, че ще се залови с градинарство, сети се той, а бе жена, която изпълнява думата си.

Би му било приятно да я наблюдава как работи.

— По-добре щеше да бъде, ако работим в кабинета — отбеляза тя някак гузно; зараждащото се у нея чувство за вина започваше да помрачава удоволствието от прекрасния следобед. — Трябва да видиш схемите.

— Миранда, ако не ти гласувам пълно доверие по въпроса, нямаше да ти заема картините си. — Той отпи от виното. — И без това

си давала всекидневни отчети в кабинета ми, затова мисля, че имам представа.

— Докато работех, имах време да погледна на нещата в перспектива. Не виждам какво ще постигнем от всичко това, освен очевиден престиж за твоята и моята организация и солидна сума за „Националните дарения за поощряване на изкуствата“. Другото...

— Другото също напредва.

— Райън, редно е да предоставим на полицията цялата информация, с която разполагаме. Премислих го. Така трябваше да постъпим от самото начало. Оставих се да се увлека заради накърненото ми самочувствие и чувствата ми към теб...

— Не си ми говорила за тях. Ще го направиш ли?

Тя се извърна към водата.

— Никога не съм изпитвала това, което изпитвам към теб. Не ми е познато, нито знам как да се справя. Представителите на моето семейство не ги бива много в личните взаимоотношения.

— Какво общо имат в случая представителите на твоето семейство?

— Проклятието на семейство Джоунс. — Въздъхна и без да го погледне, разбра, че се усмихва. — Винаги объркваме нещата заради равнодушие, апатия, амбиции. Не знам защо е така, но просто не успяваме да се справим.

— Значи твърдиш, че си продукт на гените, заложен в теб, а не си постигнала всичко сама?

Тя рязко се извърна и го накара да се ухили, защото долови обидата в очите ѝ. Тя се овладя и сведе глава.

— Много точно го определи. Но факт е, че съм почти на тридесет години и досега не съм имала сериозна, дълготрайна връзка. Не знам дали съм способна на това.

— Първо трябва да пожелаеш да разбереш дали искаш. Готова ли си за подобно нещо?

— Да.

Започна нервно да трие длан в панталона. Той взе ръката ѝ и я задържа.

— Тогава започваме оттам. И аз съм объркан като теб.

— Ти винаги знаеш какво искаш — възрази тя.

Засмя се и стисна ръката ѝ.

— Защо не се държим като двама души, които се наслаждават на компанията си, и да ти разкажа за пътуването до Сан Франциско?

— Видял си брат си.

— Да. Той и семейството му ще дойдат за гала тържеството. Другите от семейството ще пристигнат от Ню Йорк.

— Всичките? Цялото ти семейство ли ще дойде?

— Разбира се. Изложбата е голямо събитие. И трябва да те предупредя — много внимателно ще те преценяват.

— Чудесно. Още едно нещо, за което да се притеснявам.

— Ще присъства и майка ти. А и баща ти; това представлява малък проблем, защото ме мисли за друг.

— О, Господи! Съвсем забравих! Какво ще правим?

— Няма да имаме представа за какво говори. Райън за малко да се засмее, когато тя зяпна. Родни е англичанин, а аз не съм. Освен това далеч не е толкова привлекателен като мен.

— Наистина ли си въобразяваш, че баща ми може да бъде заблуден толкова лесно?

— Разбира се, защото това е нашата версия и няма да се отклоняваме от нея. — Кръстоса крака и вдиша студения влажен въздух. И си даде сметка, че не се е чувствал така отпуснат от дни насам. — Защо ще му се представям за някой друг? А и бях в Ню Йорк, когато той дойде да те види. Ще се почувства объркан, но едва ли ще посмее да нарече Райън Болдари лъжец в лицето.

Мина известно време, докато тя напълно възприеме чутото.

— Нямаме друг избор, пък и баща ми не обръща особено внимание на хората, но...

— Просто ще се съгласяваш с мен и ще се усмихваш. Сега... Докато бях в Сан Франциско потърсих Харисън Матърс.

— Открил си Хари?

— Само апартамента му. Той не беше там. Но прекарах интересен половин час с проститутката отсреща. Тя ми каза, че не се е появявал от няколко дни и...

— Един момент. — Тя издърпа ръка от неговата и заканително вдигна пръст. — Би ли повторил последното?

— Че от няколко дни не се е появявал?

— Не. Спомена, че си прекарал известно време с проститутка.

— О, струваше си петдесетачката... Сто, всъщност. Дадох и още петдесет, когато приключихме.

— Нещо като бакшиш, така ли?

— Да. — Усмихна ѝ се лъчезарно. — Ревнуваш ли, скъпа?

— Не е ли редно да ревнувам?

— Напротив. Малко ревност е доста здравословно.

— Точно така.

Тя сви освободената си ръка в юмрук и го заби в стомаха му.

Той издиша тежко и се стегна да не би тя да реши да повтори удара.

— Добре. Коригирам се. Ревността определено е нездравословна. Платих ѝ да поговори с мен.

— Ако смятах, че е било за друго, вече да си долу върху скалите.

— Този път тя се усмихна лъчезарно. — Какво ти разказа?

— Знаеш ли, вашата овладяност — на янките, имам предвид — понякога е доста опасна, доктор Джоунс. Съобщи ми, че съм вторият мъж, който го търси този ден. През цялото време държа огромен пистолет, насочен към мен.

— Пистолет? Била е въоръжена?

— Не ѝ харесал видът на първия посетител. Жените от нейния занаят вярно и бързо преценяват човек. Като съдя по описанието ѝ, съм склонен да се съглася с нея, но ти сама го познаваш. Мисля, че е мъжът, който те е нападнал.

Ръката ѝ бързо се стрелна към шията.

— Онзи дето открадна чантата ми? Бил е в Сан Франциско?

— Търсил е Хари... А съм склонен да смятам, че бившият ти студент е извадил късмет, като е отсъствал от дома си. Но и той е замесен, Миранда. За когото и да е направил отливката или на когото и да я е продал, горилата не желае той да е сред живите.

— Ако го открият...

— Уредих да следят за появата му. Ние трябва първи да го намерим.

— Сигурно е избягал, знаел е, че го търсят.

— Не. Прегледах апартамента му. Оставил е всичките си неща за рисуване и малък запас трева. — Райън се отпусна назад и се загледа в пухкавите облачета по небето. — Не останах с впечатлението да е бързал. Имаме предимство — знаем, че някой го издирва. На този етап

никой не подозира, че и ние го търсим. По начина, по който живее, съдя, че или не е получил много пари за фалшификата, или ги е изхарчил, а още не му е хрумнало да прибегне към изнудване.

— Дали първо няма да го заплашат?

— За какво им е да го заплашват? Те не искат той да избяга. Искат да го елиминират бързо и тихо. — В очите ѝ долови сянка. — Защо ти хрумна това?

— От известно време получавам съобщения.

Думата бе безлична, професионална и не предизвикваше тръпки по гърба ѝ.

— Съобщения?

— Предимно по факса. Започнаха да пристигат всекидневно, откакто ти замина. По факса, по електронната поща и тук, и в кабинета ми.

Той отново седна. Този път очите му бяха присвити и студени.

— Заплахи ли съдържат?

— Не точно. Или поне не доскоро.

— Защо не ми каза?

— Точно това правя.

— Защо не ми каза от самото начало какво става? — Тя го погледна така смаяно, че той скочи на крака. От рязкото движение чашата падна и се разби в скалите. — И през ум не ти е минало, нали, да споделиш с мен, че те заплашват? Само не ми казвай, че не си била изплашена — спря я той, преди тя да успее да отговори. — Виждам го изписано по лицето ти.

„Виждаш — помисли си тя — прекалено много и прекалено лесно.“

— Какво можеше да направиш?

Той я погледна с изпепеляващ поглед. После натика ръце в джобовете.

— Какво пише в тях?

— Различни неща. Някои са спокойни, кратки и привидно не са заплашителни. Други са несвързани. Има и някои лични — споменават се отделни събития в живота ми. — Също се изправи. — Едното пристигна, след като Джовани... След като Джовани... — Не успя да го изрече и затова завърши: — Пише, че ръцете ми са изцапани с неговата кръв.

Той забрави за момента недоволството и личната си обида. Обърна се и прикова очи в нейните.

— Ако повярваш на това, ако позволиш някакво анонимно копеле да ти внуши подобна мисъл, значи си глупачка и правиш точно каквото искат.

— Знам, Райън. Отлично го разбирам. — Искаше да го изрече спокойно, но гласът ѝ изневери. — Сигурна съм, че е някой, който ме познава достатъчно добре, защото е наясно към какво да прибегне, та най-много да ме нарани.

Пристъпи към нея и я прегърна.

— Прегърни ме. Прегърни ме. — Ръцете ѝ най-последно се подчиниха и той притисна буза в косите ѝ. — Не си сама, Миранда.

Ала тя беше сама толкова отдавна. Мъж като него нямаше представа какво означава да си в стая, пълна с хора, и да се чувстваш сам, чужд, нежелан.

— Джовани... бе от малцината, които ме караха да се чувствам... нормална. Сигурна съм, че неговият убиец ми изпраща съобщенията. Като се замисля, го разбирам, Райън, но в сърцето си знам, че всъщност аз съм виновната. И те го знаят.

— Не допускай да използват теб или него по този начин!

Затвори очи, дълбоко развълнувана от утехата, която той ѝ предлагаше. После ги отвори и се загледа в морето, осъзнала смисъла на думите му.

— Да използват него... — пророни тя. — Прав си. Оставих ги да го използват, за да ме наранят. Който го е направил, ме ненавижда и се подсигури да го разбере чрез факса, който пристигна днес.

— Имаш ли копия от всичките?

— Да.

— Искам да ги видя. — Тя понечи да се отдръпне, но той я задържа и помилва косите ѝ. Дали Миранда усещаше, че трепери, зачуди се той. — Проследи ли електронната поща?

— Да, но името на подателя не се появи в сървър. Използваме един и същи сървър тук и в „Станджо“.

— Но е още в компютъра ти, нали?

— Да.

— Тогава ще открием подателя. — „Или Патрик ще го направи“, каза си той. — Съжалявам, че не бях тук. — Отново я притегли към

себе си и обгърна лицето ѝ с ръце. — Но сега съм тук, Миранда, и никой няма да те нарани, докато съм до теб. — Тя не отговори; притисна я още по-силно и внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Не давам лесно обещания, защото винаги ги спазвам. Ще стигнем до дъното на тази история заедно с теб. И няма да допусна нищо да ти се случи.

Направи пауза, после подхвана една опасна според него тема:

— Още ли искаш да се обадиш на Кук?

Преди да ѝ бе дал обещанието си, беше напълно убедена, че това е най-правилното. Ала когато го стори, противно на целия си здрав разум тя му повярва.

— Ще стигнем до дъното на нещата, Райън. Предполагам, че и двамата няма да се задоволим с по-малко.

— Нагласете постаментата на отбелязаното място. — Миранда отстъпи и даде възможност на двамата яки мъже да поставят мраморния постамент точно в средата на залата. Знаеше, че е центърът, защото три пъти лично мери помещението. — Да, отлично.

— Това ли е последният, доктор Джоунс?

— В тази зала — да.

Тя присви очи и си представи как точно ще изглежда бронзовата „Венера“ на Донатело.

Тази зала бе посветена на творби от ранния Ренесанс. Творбата на Донатело щеше да бъде централният експонат. Вярно, за нея лично творбите от този период предлагаха по-малко емоции, страсти. Някои дори ѝ се струаха до известна степен статични.

Хвърли последен поглед към залата. На прозорците висяха сини завеси, бродирани със злато, върху маси с различна височина бяха изложени оръдията на труда, палитрите, четките от този период. Лично подбра експонатите. На една от масите, също под стъклен похлупак, лежеше разтворена огромна Библия, старателно украсена от древните монаси. Имаше и украшения, предпочитани от хората през същата епоха.

— Доста впечатляващо — отбеляза Райън.

— Почти идеално. Изкуството с неговите социални, икономически, политически и религиозни аспекти. Пренася те в

средата на XIV век, когато се е родил Лоренцо Великолепния. — Тя посочи и картата от 1454 година. — Флоренция, Милано, Неапол, Венеция...

— Нервна си — отбеляза той, взе ръцете ѝ в своите и усети, че са хладни.

— Напрегната съм — поправи го тя. — Видя ли другите зали?

— Мислех, че ще ми ги покажеш.

— Добре, но не разполагам с много време. Майка ми ще пристигне всеки момент. Искам всичко да е готово. Нарочно оставих повече пространство между експонатите — обясни тя. — Нека хората да се чувстват удобно, когато се движат сред тях. От тук ще преминат в съседната зала, където са творбите от разцвета на Ренесанса. Продължаваме темата ненатрапчиво, непринудено. За тази зала нарочно избрах червено и повече злато. Да загатва за мощ, за силното присъствие на църквата, за величието на кралските особи.

Докато го развеждаше и посочваше отделни детайли, токетата ѝ потракваха по мраморния под.

— Този период е по-богат и по-драматичен. Не е продължил дълго, но е дал най-добрите образци.

Той се насочи към маса, отрупана със сребърни и златни църковни атрибути.

— Великолепна работа си свършила, доктор Джоунс.

— И аз смятам, че се получи добре. Особено с твоя Рафаел, там, на централното място.

— Да, и аз го харесвам. Искаш ли да го купиш? — Обърна се ухилен към нея. — Прелестта на моя бизнес, доктор Джоунс, е, че всяко нещо си има цена. Ако я назовеш, картината е твоя.

— Ако сериозно възнамеряваш да продадеш Рафаел, ще си помисля.

— Подобно нещо не ми минава през ума дори за теб, скъпа.

Тя сви рамене. Не бе и очаквала друг отговор.

— Щях да поставя „Смуглата дама“ тук — смени тя внезапно темата. — Всеки път, когато си представя тази зала, я виждам точно тук, пред очите на всички. И където аз ще мога да я съзерцавам.

— Ще си я вземем обратно, Миранда.

Тя нищо не отвърна, защото се ядоса на себе си, че фантазира.

— Искаш ли да погледнеш и съседната зала? Там са твоите творби на Вазари?

— По-късно. — Приблужи се към нея. Налагаше се вече да ѝ каже. Възнамеряваше да го стори веднага, но не желаше да заличи замечтания и унесен израз върху лицето ѝ, появил се още в първата зала. — Миранда, обади се брат ми от Сан Франциско. Майкъл. Снощи са извлекли удавник от залива. Трупът е на Харисън Матърс.

Тя го изгледа продължително, неспособна да промълви и дума. Накрая се извърна и едва чуто промърмори:

— Не е случайно. Не е нещастен случай.

— Според информацията на брат ми — макар да не се дават много подробности — е бил убит, преди да го хвърлят във водата.

Майкъл му бе казал, че гърлото на младежа било прерязано. Райън реши да ѝ спести тази подробност.

— Трима души... Вече трима са мъртви. И за какво? — Тя се взираше във великолепното лице на Мадоната. — Заради пари, заради изкуството, заради нечии амбиции? А може би заради трите.

— А може би ти си целта.

Сърцето ѝ се сви и тя се разтрепери. Той забеляза страх в очите ѝ, но знаеше, че този страх не е предизвикан от него.

— Заради мен? Нима някой ме мрази толкова много? Защо? Не се сецам за никого, когото така да съм наранила, с когото така да съм се сблъскала, че да е готов да убива, да лъже, за да разруши професионалната ми репутация. О, по дяволите, Райън, та Хари бе все още момче! — Гласът ѝ стана остър; гневът изместваше страха ѝ.

— Момче — повтори, — и са го отрязали като висящ конец. Ей така. Кой ме ненавижда така, че да убие момче по този начин? Никой никога не се е интересувал от мен.

Това беше най-тъжното нещо, което бе чувал някой да изрича за себе си. Още по-тъжен бе фактът, че тя го вярваше.

— Правиш много по-голямо впечатление, отколкото предполагаш, Миранда. Ти си силна, имаш успешна кариера. Поставяш си цел и я преследваш до край.

— Не съм наранила никого по своя път.

— Вероятно не си забелязала. Патрик работи по откриването на подателя от електронната поща.

Тя прокара ръце през косите си. Да не е забелязала, зачуди се тя. Възможно ли е да е така самовглъбена, отчуждена, студена?

— Има ли някакъв напредък? Мина повече от седмица. Смятах, че се е отказал.

— Никога, особено ако става въпрос за компютърна загадка.

— Какво има? Какво се опитваш да ми кажеш?

— Името на изпращача съвсем за кратко е било прикрепено към сметка за плащане на услугите на електронната поща. Останало е там за няколко секунди и е било заличено, или по-скоро преобразено, по сложни компютърни пътища.

Стомахът ѝ се сви. Знаеше, че ще последва нещо лошо. Много лошо.

— Чия е сметката?

Сложи ръце върху раменете ѝ.

— На майка ти.

— Не е възможно.

— Съобщението е тръгнало от Флоренция и е включено в сметката на Елизабет Станфорд-Джоунс под парола. Съжалявам.

— Не е възможно. — Отдръпна се от него. — Независимо колко много... колко малко... Независимо от всичко тя не би постъпила така. Не е възможно да ме мрази толкова. Не мога да го приема.

— Тя е имала достъп и до двете бронзови статуи. Никой няма да сметне подозрително присъствието ѝ. Привика те, после те уволни и те върна вкъщи. Принуди те да напуснеш института за известно време. Наистина съжалявам — завърши и я погали по бузата, — но ще трябва да приемеш фактите.

Беше логично и отвратително. Затвори очи и се остави да я прегърне.

— Извинявам се.

Тя трепна, сякаш зад гърба ѝ изстреляха куршуми. Бавно се извърна и си пое дълбоко дъх.

— Здравей, майко.

Елизабет не приличаше на човек, който току-що е прелетял океана и е понасял дребните неудобства при международните полети. Косите ѝ бяха идеално подредени, стоманеносиният ѝ костюм без гънка.

Както винаги, когато се изправяше пред майка си, Миранда се почувства разрошена, небрежна, безлична. Сега към това се прибави и съмнението. Възможно ли бе тази жена, изискваща от другите почтеност и честност, да е предала собствената си дъщеря?

— Извинявам се, че прекъсвам... работата ви.

Прекалено много свикнала с неодобрението ѝ, за да реагира, Миранда само кимна и ги представи:

— Елизабет Станфорд-Джоунс, Райън Болдари.

— Господин Болдари. — Елизабет мигом прецени ситуацията и реши, че собственикът на галерията е настоявал за участието на Миранда не само заради деловите ѝ качества. Но понеже това беше от полза за института, усмивката ѝ стана по-сърдечна. — Приятно ми е най-после да се запознаем.

— За мен е удоволствие. — Прекоси помещението, за да поеме ръката ѝ, като отбеляза, че майка и дъщеря дори не се целунаха. — Надявам се, че сте пътували добре.

— Да, благодаря. — Привлекателно лице и изтънчени маниери. Фотографиите, които бе виждала из пресата през годините, не успяваха да уловят и предадат точно това съчетание. — Съжалявам, че не успях да пристигна по-рано. Очаквам проектът да напредва според предвижданията, господин Болдари.

— Наричайте ме Райън, моля. Да, вече дори ги надминава. Дъщеря ви се справи великолепно с всичко.

— Била си доста заета — подхвърли Елизабет на дъщеря си.

— Да. През последните два дни затворихме за посетители залата на този етаж. Екипът работи почти денонощно, но си заслужава.

— Виждам. — Тя прецени направеното и остана доволна, но на глас изрече само: — Има още работа, разбира се. Ще имаш възможност да ползваш и талантите на колегите от „Станджо“. Няколко души пристигнаха заедно с мен, а останалите ще бъдат тук утре. Знаят, че са на твоё разположение. Илис и Ричард са тук, а също Винсенте и съпругата му.

— Андрю знае ли, че Илис е тук?

Майка ѝ вдигна вежди.

— Дори да не знае, скоро ще разбере. — Ясно пролича предупреждението в тона ѝ. Никакви лични или семейни проблеми

няма да пречат на работата. — Баща ви трябва да пристигне довечера. Помощта му за окончателния избор на експонатите ще бъде безценна.

— Вече са избрани — сухо отбеляза Миранда.

— Помощта му няма да ти бъде излишна.

— Да не би да възнамеряваш да ме отстраниш и от този проект?

За миг ѝ се стори, че Елизабет ще ѝ отговори. Обаче тя се обърна към Райън:

— Много бих желала да видя твоите творби на Вазари.

— Да, Райън, покажи ѝ ги. В съседната зала са. Моля да ме извините, но имам среща.

— Чувствам се задължен да ти кажа, Елизабет подхвана Райън, когато Миранда се отдалечи, че тази впечатляваща изложба не би била осъществена без дъщеря ти. Тя я измисли, планира и организира.

— Добре познавам талантите на Миранда.

— Нима? — изрече го тихо, придружавайки го с насмешливо вдигане на веждите. — Тогава очевидно греша. Реших, че щом не отбеляза резултата от четири седмици напрегната работа, нещо не ти е допаднало.

Нещо, което можеше да мине за смущение, се появи в очите на Елизабет.

— Напротив. Вярвам в способностите на Миранда. Ако има някакви недостатъци, те са прекаленият ѝ ентузиазъм и твърде личното ѝ ангажиране.

— Според мен това са по-скоро плюсове, а не минуси.

— В деловата работа е важна обективността. Сигурна съм, че ще се съгласиш.

— Предпочитам жар и плам в нещата. По-рисковано е, но и далеч по-вълнуващо. У Миранда има страст, но тя е склонна да я потиска. Все пак се надявам да получи одобрението ти. Изразяваш ли го понякога?

Личеше, че е ядосана: очите ѝ бяха хладни, гласът леден.

— Взаимоотношенията ми с Миранда не са твой проблем, господин Болдари, както и твоите с нея не са мой.

— Странно. Бих казал, че последното има значение за теб, защото с дъщеря ти сме любовници.

Пръстите и стиснаха дръжката на дипломатическото куфарче.

— Миранда е зрял човек. Не се бъркам в личния ѝ живот.

— Значи само в професионалния. Разкажи ми за „Смуглата дама“.

— Моля?

— „Смуглата дама“ — повтори той, без да откъсва очи от нейните. — Къде е?

— Статуята — подхвана Елизабет с равен тон — бе открадната от хранилището на „Барджело“. Нито аз, нито властите имаме представа за сегашното ѝ местонахождение.

— Не питам за копието, а за оригинала.

— Оригиналът? — Лицето ѝ остана безизразно. Но той все пак зърна нещо. Знаеше ли, изненадана ли бе или бе загрижена? Трудно му бе да определи при жена с такъв изключителен самоконтрол.

— Елизабет? — В залата влязоха няколко души, начело с Илис. Райън видя дребна, фина жена с коси като на самодива и огромни, сияещи очи. На крачка зад нея пристъпяше пооплешивял, блед мъж, когото разпозна като Ричард Хоторн. Следваше пищна дама — напомняше София Лорен — хванала под ръка червендалест як мъж с блестяща бяла коса. Семейство Морели, реши той. Около тях се суетеше Джон Картър.

— Извинявай. — Илис събра красивите си ръце. — Не знаех, че си заета.

Благодарна за прекъсването, Елизабет представи новодошлите.

— Толкова се радвам да се запознаем — заяви Илис. — Бях в галерията ви в Ню Йорк миналата година. Истинско съкровище. Както и тук — тя се завъртя и огледа залата. — Великолепно е. Ричард, остави картата и виж картините.

Той се извърна със смутена усмивка.

— Не мога да устоя на карти. Изложбата е отлична.

— Вероятно сте се скъсали от работа — отбеляза Винсенте и тупна Картър по раменете.

— Всеки момент очаквах да ме накарат да търкам подовете. Миранда само дето не ни накара да скачаме през пламтящи обръчи.

— Справила се е чудесно — отбеляза Илис, като се огледа отново. — Къде е тя впрочем?

— Има среща — отговори Елизабет.

— По-късно ще ѝ се обадя. Надявам се и на нас да възложи работа.

— Знае, че сте на нейно разположение.

— Чудесно. Аз... Ще отида да видя дали Андрю е свободен за няколко минути. — Усмихна се притеснително и някак извинително на бившата си свекърва. — Искам да видя как е. Ако не съм ти нужна в момента...

— Отивай. — Забеляза интереса на Джина Морели към изложените бижута и се усмихна. Обърна се към Хоторн: — Ричард, знам, че нямаш търпение да се заровиш в библиотеката.

— Толкова съм предвидим.

— Иди се забавлявай.

— Така поне ще знаем къде да го намерим — обади се Винсенте. — А аз ще изчакам Джина да се нарадва на бижутата и после очаквам да ме помъкне по магазините. — Поклати развеселен глава. — И тя е предвидима.

— Два часа — обяви Елизабет с директорски тон. — След това се събираме тук и ще правим, каквото се очаква от нас.

Илис се поколеба пред кабинета на Андрю. Секретарката му не беше зад бюрото и тя изпита благодарност. Дълбоко преданата към Андрю госпожа Пурдю, не би одобрила внезапното посещение на бившата му съпруга. Чу гласа му зад откренатата врата. Силен глас, който събуди спомени.

Възлагаше такива надежди на брака, а накрая стигнаха до развод и всеки пое своя път. Според слуховете тя бе постигнала много повече от него.

Залепи ведра усмивка на устните си и почука.

— Очакваме около петстотин гости — говореше той по телефона.

Вдигна поглед и застина.

Спомените го завладяха: спомни си я, когато току-що беше постъпила по препоръка на баща му. Тогава беше облечена в престилка и носеше очила. Спомни си как смъкна очилата си, докато Миранда ги представяше един на друг.

Как се засмя и отбеляза, че е крайно време, когато той най-последно събра смелост и я покани да излязат.

Как се любиха за пръв път. И как — за последен.

Как изглеждаше в сватбения им ден: лъчезарна, щастлива. Колко студена и отчуждена — в деня, когато му заяви, че всичко помежду им е свършило.

Човекът отсреща продължаваше да говори, но той не чуваше думите. Ръката му, скрита под бюрото, се сви в юмрук. В момента би дал всичко за едно питие.

— Ще се свържа отново с вас, но подробностите са в разпространеното за пресата изявление. Сигурен съм, че ще имам възможност да ви дам интервю утре вечер, по време на събитието... Няма защо. Довиждане.

— Извинявай, Дрю — подхвана тя, когато той постави слушалката върху апарата. — Госпожа Пурдю не беше на мястото си и реших да вляза.

— Няма нищо. Пак беше някакъв журналист.

— Събитието получава доста ласкави отзиви в печата.

— Нужни са ни.

— Да, последните няколко месеца бяха трудни. — Той не стана, както тя очакваше. Затова пристъпи и застана до бюрото му. — Реших, че ще е най-добре и най-лесно и за двамата ни, ако се видим първо насаме за няколко минути. Нямахме да дойда, ако Елизабет не настоя. А и трябва да призная, че щеше да ми е силно неприятно да изпусна всичко това.

Нямахме сили да откъсне очи от нея.

— Ние също искахме най-добрите служители да са тук.

— Още ми се сърдиш, а и изглеждаш уморен.

— Не беше лесно да подредим изложбата.

— Знам, че се чувстваш неловко. — Тя протегна ръка, но я оттегли, сякаш си даде сметка, че той няма да я поеме. — Последният път, когато се видяхме...

— ... беше в кабинета на адвоката — довърши Андрю.

— Така е. — Сведе очи. — Наистина исках да стане по друг начин. Но и двамата бяхме така наранени и сърдити, Дрю. Надявах се, че вече сме в състояние да сме...

— Приятели? — попита той с горчив смях.

— Не, не приятели. — Великолепните и очи се насълзиха. — Но не и врагове.

Не бе очаквала този суров, циничен поглед. Вместо това очакваше да види съжаление, тъга, дори малко гняв. Беше се приготвила за което и да е от тези чувства, но не и за този непроницаем щит.

Нали някога я обичаше. Знаеше, че я обичаше. И разчиташе на това дори когато подписваше документите за развода.

— Ние не сме врагове, Илис.

— Добре, явно сбърках, че дойдох тук. — Примигна един-два пъти, за да прогони сълзите. — Не желая с нищо да помрачавам утрешния успех. Ако съм те разстроила и започнеш да пиеш...

— Вече не пия.

— Нима? — Тонът ѝ отново стана хладен и пренебрежителен. Бе забравил този ѝ талант. — Дали не съм го чувала и преди?

— Разликата е, че този път няма нищо общо с теб и е изцяло мое решение. Доста бутилки изпразних по теб, Илис, но това свърши. Вероятно те разочаровах или си обидена, че не пълзя в краката ти и не съм очарован от появата ти. Но вече не си центърът на живота ми.

— Никога не съм била. — Тонът ѝ бе леден. — Ако бях, сигурно още щях да съм с теб.

Тя се извърна и бързо излезе. Докато стигне до асансьора, сълзите ѝ неудържимо закапаха. Натисна бутона с юмрук.

Той изчака шумът от токчетата ѝ да заглъхне и се захлупи върху бюрото. Имаше нужда от едно питие; само от едно, колкото да се успокои.

Тя бе толкова красива. Някога му принадлежеше, а той не успя да я задържи, да запази брака им, да бъде мъжът, от когото се нуждае.

Загуби я, защото нямаше представа как се дава, как се обича.

Трябваше да излезе на въздух. Испитваше потребност да ходи, да тича, да се освободи от уханието на парфюма ѝ. Спусна се по стълбите, като избегна крилото, където работеха усилено, мина покрай малкото посетители, избрали късния следобед, за да поразгледат галерията, и излезе навън.

Остави колата на паркинга и тръгна пеш, за да даде възможност на парещото усещане в стомаха да изчезне.

Вървя дълго, като си повтаряше, че вече разсъждава съвсем ясно.

И тогава спря пред магазин за алкохол. Загледа се в обещаващите облекчение, наслада и спасение бутилки; каза си, че би могъл да се

справи с няколко питиета.

Не само да се справи. Та той ги заслужава заради срещата с жената, която обеща да обича, да уважава, да пази. И тя бе обещала същото. Докато смъртта ги раздели.

Влезе и продължи да изучава бутилките: половинки и четвъртинки, които чакаха, умоляваха да бъдат избрани.

Лъскави бутилки с примамливи етикети.

Избра бутилка „Джак Даниелс“ и прокара пръсти по познатия етикет. Потта започна да се стича по гърба му.

Добрият стар Джак. Винаги можеше да разчита на него.

Усещаше вкуса му върху езика си, плъзгането в гърлото, топлината в стомаха.

Занесе бутилката на касата. Усещаше пръстите си дебели и непохватни, докато вадеше портфейла.

— Това ли ще е всичко? — попита продавачът.

— Да — отвърна Андрю приглушено. — Толкова.

Пъхна бутилката в джоба и докато крачеше, усещаше тежестта и формата ѝ.

Едно завъртане на капачката и с грижите му ще е свършено. Гадната болка в стомаха му ще изчезне.

Слънцето залязваше, застудяваше и той се отправи към парка.

Жълтите чашки на нарцисите се полюшваха като океан, сред който тук-там се мяркаха червени лалета. Дъбовете и кленовете се бяха раззеленили; щяха да предлагат сянка през лятото — кратко в Мейн, но обикновено доста горещо. Водата във фонтанчето пееше.

Вляво люлките и пързалките пустееха. Децата, вече по домовете си, се миеха за вечеря. Нали и той искаше деца? Представяше си как създава семейство; истинско семейство, в което всички знаят как да се обичат, да се разбират помежду си. Смях, четене на приказки преди сън, шумни семейни вечери.

И с това не успя.

Седеше на пейката, загледан в празните люлки, заслушан във фонтана, и не преставаше да милва бутилката в джоба.

Едно питие, помисли си той. Само една глътка от бутилката. Тогава нищо от това вече нямаше да има толкова голямо значение.

Две глътки и щеше да се чуди защо въобще някога е имало значение.

Ани наля две бири, докато машината до нея приготвяше коктейл „Маргарита“. Петък вечер бе и имаше доста клиенти. Идваха предимно редовните посетители, но няколко маси се заемаха от студентите — хем имаше къде да одумват преподавателите, хем се възползваха от обявеното намаление и безплатните закуски.

Изви гръб да облекчи леката болка в кръста и огледа заведението, за да е сигурна, че сервитьорките са обслужили клиентите. Украси конусовидните чашки със сол и резен лимон.

Щом Андрю влезе, видя какво държи в ръка. Стомахът ѝ се сви, но не спря да изпълнява задълженията си: изпразваше пепелници, бършеше плота. Наблюдаваше го как се приближава, стига до бара и поставя бутилката отгоре.

Очите им се срещнаха над кафявия книжен плик. Нейните бяха безизразни.

— Не я отворих.

— Добре. Това е много добре.

— Исках. Дори още искам.

Ани направи знак на една от сервитьорките и свали престилката.

— Смени ме за малко, ако обичаш. Андрю, хайде да се поразходим.

Той кимна, но на излизане взе бутилката.

— Влязох в магазин за алкохол. Добре се почувствах да съм отново там. Отидох в парка и седнах на пейка до фонтана. Нямахше никого наоколо. Мислех да пийна, колкото да се сгрея.

— Но не го направи.

— Не.

— Трудно ти е било. Това, което правиш, е трудно. А тази вечер си направил верния избор.

— Видях Илис.

— О...

— Дошла е за изложбата. Знаех, че ще пристигне. Но когато я видях, нещо сякаш се стовари отгоре ми. Опитваше се да се сдобрим, но не ѝ позволих.

Ани пхна ръце в джобовете и си каза, че е малоумна да допуска възможността между нея и Андрю да излезе нещо. Все пак рискува:

— Трябва да се държиш както смяташ за правилно.

— Не знам как е правилно. Само знам как е неправилно.

Тръгнаха към парка, където се бе разхождал сам, седнаха на същата пейка и той остави бутилката до себе си.

— Не мога да те посъветвам как да постъпиш, Андрю, но според мен, ако не стигнеш до някакво решение, непрекъснато ще се чувстваш наранен.

— Знам.

— Тя ще бъде тук само няколко дни. Ако можеш да приемеш присъствието ѝ, ще се чувстваш по-добре.

Погледна я сериозно.

— Защо остана с Бъстър, след като беше ясно, че нещата не вървят, Ани?

Тя прокара ръце през косите си.

— Защото бях дала обет. Дали ще го направиш в кметството през обедната почивка или в църквата, облечена в булчинска рокля, е без значение.

— Да. — Стисна ръката ѝ. — Знам. Ако щеш вярвай, но аз желяех да спазя моя обет. Искях да докажа, че мога. Като се провалих, само доказах, че не съм по-различен от баща ми, от неговия баща и всички останали.

— Ти си ти, Андрю.

— Това ме плаши.

Понеже имаше нужда, Ани се приведе и го целуна.

Господ да ѝ е на помощ.

Усети отчаянието му, но и забеляза колко е внимателен с нея. Познаваше толкова много мъже, неспособни да проявят внимание.

Желанието, което я обземаше, беше възмутително.

— Не си като тях, Андрю — увери го тя и опря буза в неговата.

— Е, поне тази вечер не постъпвам като роднините си по мъжка линия. — Взе бутилката и ѝ я подаде. — Заповядай. Това е сто процента печалба за теб. — Забеляза облекчението ѝ. — Ще отида на сбирката на АА, преди да се прибера. — Пое си дълбоко дъх. — Ани, за утре вечер... Ще означава много за мен, ако промениш решението си и дойдеш.

— Андрю, знаеш, че не съм подходяща за обществото на всички онези хора, ценители на изкуството.

— Подходяща си за мен. Винаги си била.

— Съботите са доста натоварени в заведението. — Жалки извинения, мина й през ума. Страхливка. — Ще си помисля. Трябва да тръгвам.

— Ще те изпратя. — Стана и я хвана за ръката. — Ани, ела утре.

— Ще си помисля — повтори тя, без да има подобно намерение. Последното нещо, което желаше, бе да се срещне с Илис.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— По-добре е да излезеш от тук.

Миранда вдигна поглед от отгрупаното с книжа бюро, зад което седеше, и видя застаналия на прага Райън.

— В момента на практика живея тук.

— Трябва ли да вършиш цялата работа сама?

Тя завъртя молива в ръце.

— Има ли нещо нередно в начина, по който се справям?

— Не казвам това. — Пристъпи, опря се на бюрото и се приведе към нея. — Не се налага да й доказваш нищо.

— Не го правя заради майка ми. Искам да съм сигурна, че утрешната вечер ще мине добре.

Той се пресегна, взе молива от ръката ѝ и го счупи на две.

Тя примигна, изненадана от появилия се гняв в очите му.

— Много зряла постъпка, няма що.

— По-добре молива, отколкото да направя същото със скования ти врат.

Лицето ѝ помръкна и тя се затвори в себе си.

— Не се опитвай да се криеш от мен! Няма да седиш и да се взираш в някой от безкрайните ти списъци, сякаш не съществува нищо по-важно от следващия предмет, който ще отметнеш. Не съм някакъв шибан предмет и знам точно какво ти се върти в главата!

— Недей да ругаеш.

Той се обърна и тръгна към вратата. Тя очакваше, че ще излезе, ще я затръшне и ще си отиде, както бяха постъпвали други. Вместо това Райън я заключи отвътре. Тя се изправи с разтреперани крака.

— Представа нямам защо си ядосан.

— Така ли? Смяташ, че не видях израза на лицето ти, когато ти съобщих откъде е пристигнало писмото по електронната поща. Наистина ли смяташ, че контролираш положението, доктор Джоунс, и не личи колко си разтревожена?

Нейните комплекси и усложненията в живота ѝ го изнервиха. Не искаше постоянно да се бори да проникне до същината на душата ѝ.

— Поиска от мен да приема голямата вероятност, че майка ми ме е използвала, предала ме е, наредила е да ме тероризират. Че е замесена в отвратителен обир на произведения на изкуството, поради което вече са отнети два човешки живота. Поиска това от мен, а сега ме критикуваш, че съм притеснена и не знам как да реагирам.

— Бих предпочел да ѝ изкрещиш и да поискаш обяснения.

— Така може да постъпвате в твоето семейство, но в моето не сме толкова експанзивни.

— Да. Вие сте студени като ледени остриета и правите безкръвни разрези. Казвам ти, Миранда, топлината е по-здравословна и несравнимо по-хуманна.

— Какво очакваш да направя? По дяволите, какво?! Да ѝ се развикам, да беснея, да я обвинявам. — Тя замахна и помете от бюрото старателно подредените документи и подострените моливи. — Да настоявам да ми каже истината? Да признае или да отрече? Ако ме мрази достатъчно, за да направи всичко това, спокойно ще отрече всичко. — Отмести стола със замах. — Никога не ме е обичала и не е показвала привързаност. Всъщност родителите ми никога не са показвали чувства към мен, към Андрю, нито един към друг. Никога не са ми казвали, че ме обичат. Дори не си дадох труда да го изрекат като лъжа, за да живея с тази илюзия. Не знаеш какво е никога да не са те прегръщали, да не са ти говорили ласкаво! Да копнееш толкова силно и отдавна, че накрая или трябва да престанеш да го искаш, или да умреш.

— Не, това чувство ми е непознато изрече той. — Опиши ми го.

— Все едно че израстваш в някаква шибана лаборатория. Всичко е стерилно, идеално подредено, документирано, изчислено и без капчица радост при откритието. Правила — това е всичко. Как да се държиш, как да говориш, как да се храниш. Това се прави така, а онова — иначе. Няма друг правилен начин. Колко от тези правила самата тя е нарушила, ако стои зад тази история?

Задъхваше се. Очите ѝ блестяха, ръцете ѝ се свиха в юмруци. Той не каза нито дума и сега в стаята се чуваше единствено тежкото ѝ дишане. Смаяно огледа пораженията, които бе нанесла. За пръв път си даде сметка, че сълзи се стичат по бузите ѝ и са толкова горещи, че я парят.

— Това ли искаше да направя?

— Исках да го изкараш от себе си.

— Изглежда се получи.

Той леко се усмихна.

— Ти не си студена, Миранда. Просто си изплашена. Не че не те обичат, просто не те оценяват.

Тя не можеше да спре сълзите.

— Не искам майка ми да го е направила, Райън.

Пристъпи и я погали по мокрите бузи.

— Твърде е вероятно да открием отговорите през следващите два-три дни. Тогава всичко това ще приключи.

— Но се налага да живея с тези съмнения.

Той я придружи до вкъщи, настоя да вземе сънотворно и да си легне рано.

Когато се убеди, че е заспала, а Андрю е в своето крило, Райън облече черната жилетка и джинси, които предпочиташе за нощните си приключения.

Пъхна инструментите в джоба си и взе дипломатическо куфарче.

Измъкна ключовете на Миранда от чантата ѝ. Излезе, качи се в колата ѝ, нагласи седалката и отпусна спирачката. Тръгна надолу по пътя със загасени светлини.

Ако тя или Андрю чуеха шума от колата, можеше да обясни, че не му се е спяло и си е услужил с колата ѝ, за да се поразходи. Но защо да лъже? Изчака да се отдалечи достатъчно и едва тогава запали мотора и фаровете.

Включи радиото — разнесе се музиката на Пучини. Макар да споделяше любовта на Миранда към операта, в момента тази музика не отговаряше на настроението му. Запомни станцията и затърси по скалата друга.

С приближаването на града, движението стана по-интензивно. Хората тръгнаха или се прибираха от забавления. Нямаше още полунощ.

Спря на паркинга пред хотела, далеч от главния вход. Предполагаше, че гостите от Флоренция спят дълбоко. През първия ден седемчасовата разлика се понася мъчително.

Самият той отседна в този хотел при първото си посещение в града и отлично знаеше разположението му. Даде си труда да установи

номерата на стайте на всички, които възнамеряваше да посети тази нощ.

Никой не му обърна внимание, когато забързано прекоси фоайето към асансьора.

Елизабет и Илис делеха апартамент с две спални на най-горния етаж. За да се задвижи асансьорът бе нужен ключ. Предвидливо беше запазил своя, когато напускаше хотела.

Не забеляза никаква светлина под вратата, нито чу сподавени гласове или шум от телевизор.

След две минути се озова в общия хол на апартаментата. Остана неподвижен в тъмното, слушаше, чакаше очите му да се приспособят. Като предпазна мярка отвори вратите към терасата, за да разполага с още един изход при нужда.

Залови се за работа. Първо претърси хола, макар сериозно да се съмняваше, че някоя от гостенките ще остави каквото и да било изобличаващо там.

В първата спалня се наложи да използва светлината на джобното фенерче — внимаваше да не го насочва към леглото, откъдето се разнасяше равномерно спокойно дишане. Взе дипломатическото куфарче и чантата и ги изнесе в хола, за да ги претърси.

Елизабет е в леглото, отбеляза той, като отваряше портфейла. Извади всичко: разписки, листчета, бележки. Намери ключ от банков сейф в чантата ѝ и го прибра.

Провери паспорта и констатира идентичността на печатите и датите, които братовчед му издиктува. Това бе първото връщане на Елизабет в Щатите от година насам, но през последните два месеца е отскачала за кратко на два пъти до Франция.

Върна всичко на мястото, освен ключето и се зае с багажа ѝ. После провери гардероба, тоалетката и козметичния ѝ комплект в банята. Тя продължаваше да спи.

Отне му час, преди да се захване с другата спалня.

В края на проверката си вече познаваше доста добре бившата съпруга на Андрю: предпочита копринено бельо; дрехите ѝ, макар да не бяха скъпи, бяха от най-известните дизайнери. Задоволяването на скъпи вкусове изисква пари и затова си отбеляза мислено да провери доходите ѝ.

Носеше си и работа, ако съдеше по портативния компютър върху бюрото. Значи или е много посветена, или е прекалено усърдна. Чантата и куфарът бяха старателно подредени. В кутията с бижута видя няколко хубави накити от италианско злато и добре подбрани по цвят скъпоценни камъни. В старинен сребърен медальон намери снимки на мъж и жена. Съдейки по стила, снимката бе направена някъде около Втората световна война.

Баба й и дядо й, реши той. Илис очевидно беше сантиментална.

Като приключи с този апартамент, се отправи към стаята на Ричард Хоторн. И той спеше дълбоко.

Нужни му бяха десет минути да намери разписката за складово помещение във Флоренция.

След още тринадесет откри пистолет калибър 38. Не го пипна.

След двадесет намери тефтерче, скрито в черен чорап. Загледа се в дребния почерк и прочете отделни пасажи. Устните му се свиха в мрачна усмивка, когато пъкна бележника в джоба си.

Предстоеше му грубо събуждане.

— Извинявай, но правилно ли чух: снощи си се вмъкнал в спалнята на майка ми?

— Нищо не счупих — увери я Райън.

Имаше чувството, че преследва Миранда от часове, за да открадне половин час насаме с нея.

— В спалнята й?

— Минах през хола, ако това ще те успокои. Едва ли имаше смисъл да ги събираме всичките на едно място тук, ако преди това не предприема нищо. Намерих ключе за сейф в чантата й. В първия момент ми се стори странно, че го носи на това пътуване, но се оказа от сейф в американска банка. Банка, с клон в Джоунс Пойнт.

Миранда седеше зад бюрото си. Райън прекъсна срещата й с цветарите, като й даде да разбере, че или ще го последва до кабинета си, или ще я отнесе на ръце дотам.

— Не разбирам, Райън. Защо едно ключе от банков сейф е толкова важно?

— На такива места хората обикновено държат ценни или важни за тях вещи и не искат други да ги пипат. Както и да е — ще проверя

какво има. — Продължи разказа си:

— В стаята на Илис не открих нищо, освен портативния ѝ компютър. Стори ми се странно; защо ще го носи при четириднешно пътуване. Ако успея, ще се върна и ще се опитам да се поровя из него, докато не е в стаята си.

— О, тогава би било най-подходящо — иронично отбеляза тя.

— Нали? В стаята на семейство Морели намерих достатъчно бижута, за да натоварят слон. Тази жена определено има слабост към лъскавия метал; хубаво е да видя банковата сметка на Винсенте, та да разбере с колко точно е задлъжнял, за да ѝ ги осигури. А при баща ти...

— Баща ми? Та той пристигна след полунощ.

— Разбрах. Едва не се сблъсках с него на излизане от стаята на майка ти. Той заспа доста бързо. Имаш ли представа, че баща ти е ходил три пъти до Каймановите острови през миналата година?

— На Каймановите?

— Много популярно място. Идеално за плуване, слънчеви бани и пране на пари. Но най-ценното открих в стаята на Хоторн.

— Имал си доста напрегната нощ, която съм проспала.

— Ти се нуждаеше от почивка. Намерих това. — Извади разписката и я разгъна. — Наел е хранилището в деня, след като бронзовата статуя се е появила в „Станджо“. Деня, преди майка ти да ти позвъни и да ти нареди да заминеш. Какво беше казал Андрю за съвпаденията? Такива не съществуват.

— Хората наемат хранилища за какво ли не.

— Обикновено не наемат малък гараж извън града, когато нямат кола. Проверих. Той няма кола. Но има пистолет.

— Пистолет?

— Не ме питай каква марка. Обикновено избягвам оръжията. Но ми се видя добър.

Взе каната от машината за кафе, помириша и установи, че остатъкът все още става за пиене.

— Струва ми се, че е забранено да носиш оръжия при пътуване със самолет — добави той. — Съмнявам се, че е спазил предвидените формалности, за да го пренесе тук. А и защо един скромнен, симпатичен научен работник има нужда от пистолет, за да посети изложба?

— Представа нямам. Ричард и пистолет. Струва ми се невероятно.

— Вероятно ще промениш мнението си, след като прочетеш това. — Извади тефтерчето. — Ще го прегледаш цялото, но сега ще ти прочета избрани пасажии. Описват бронзова статуя, висока деветдесет и четири сантиметра и тежка двадесет и четири килограма и шестстотин и осемдесет грама. Представява голо женско тяло. Има и резултати от изследването на въпросната статуя, които я датират от края на XV век и е в стила на Микеланджело.

Забеляза как лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се разшириха.

— Времето на първия тест е деветнадесет часът, на датата на която „Смуглата дама“ е постъпила в „Станджо“. Предполагам, че лабораторията обикновено приключва работа в осем.

— Значи сам е направил тестове на статуята.

— Отбелязани са — един по един; нанесени са датите и резултатите. Работил е и по документацията. Открил е нещо, което не е споделил с теб. В стар манастирски регистър е записано мъжко отроче. Името на майката е Жулиета Буенодарни.

— Имала е дете. Четох, че е имала дете, вероятно незаконно, от някой от Медичите. Дала го е в манастир, най-вероятно да го запази живо, понеже времената са били доста размирни.

— Детето е кръстено Микеланджело. — Видя, че следи мисълта му. — Човек би допуснал, че е кръстен на баща си.

— Микеланджело никога не е имал дете. Според всички данни е бил хомосексуалист.

— Това не го прави неспособен да създаде дете. — Сви рамене. — Не означава, разбира се, че момчето е негово, но подкрепя теорията за доста близката им връзка и щом е така...

— ... е възможно да я е използвал за модел.

— Именно. Хоторн е решил, че фактът заслужава да намери място в тефтерчето му, но не и да сподели информацията с теб. Ако са били любовници дори и за една нощ, или са били достатъчно близки, та да кръсти детето си на негово име, има голяма вероятност той да е направил бронзовата статуя, като тя му е позирала.

— Не е доказателство, но е възможно. Ако не нещо друго, поне може да ни послужи за трамплин и да продължим да търсим.

— А Хоторн не е искал това.

— Не. А аз сама го улесних, защото го оставих почти изяло той да проверява за документация. Прочетох това, което той ми даде. Значи е разпознал статуята от пръв поглед, точно както аз свързах нещата, когато ми каза за манастирския регистър.

— Приемам, че предположението е вярно, доктор Джоунс.

Сега тя виждаше логиката на нещата, обясняваше си отделните детайли.

— Ричард е откраднал статуята и е направил копие. Сигурно така е постъпил и с „Давид“. — Сви ръце в юмруци. — Той е убил Джовани.

— Това не може да послужи като доказателство — Райън остави тефтерчето върху бюрото ѝ, — но би придало известна тежест.

— Да го отнесем в полицията.

— Още не. — Сложи ръка върху тефтерчето, преди тя да успее да го сграбчи. — Ще се чувствам много по-спокоен, ако разполагаме с бронзовите статуи, преди да се свържем с полицията. Утре ще отида до Флоренция и ще проверя този гараж. Ако не са там, ще бъдат в апартамента му или ще има знак къде са. Като разполагаме с тях, ще измислим какво да съобщим на полицията.

— Той трябва да плати за Джовани.

— Ще плати. За всичко ще плати. Дай ми четиридесет и осем часа, Миранда. Стигнахме дотук.

Тя сви устни.

— Не съм забравила как това би се отразило върху кариерата ми или какво ще означава за света на изкуството. И знам, че сключихме сделка. Но сега те моля да приемеш, че Джовани е на първо място.

— Ако Хоторн е виновен за смъртта на Джовани, той ще плати. Това мога да ти обещаая.

— Добре. Ще изчакаме да се върнеш от Флоренция и тогава ще отидем в полицията. Но тази вечер... Как ще изкараме тази вечер? Той ще бъде тук. Сигурно и в момента е тук.

— Вечерта ще протече, както е предвидено. Поканени са стотици хора — напомни ѝ той. — Всичко е подредено. Прекалено е късно да се оттеглим. Ще навреди и на Института, и на моята галерия. А и не знам дали е действал самостоятелно.

Тя прокара ръце през косите си.

— Още не е изключена възможността да е майка ми.

Не можеше да направи нищо, за да не изглежда толкова нещастна.

— Налага се сама да се справиш с нея, Миранда.

— Точно това възнамерявам. — Отпусна ръце. — Ще го направя.

— Хоторн допусна грешка. Сега ще видим дали той — или някой друг — също няма да сгреши. Когато прибера статуите, ще го предадем на полицията. Имам чувството, че няма да иска да увисне сам на бесилото.

Тя скочи:

— На бесилото?

— Фигуративно казано.

— Но ако е затвор или... нещо по-лошо? Това ще последва, нали? Години, прекарани зад решетките или... Ако е някой от моето семейство — който и да е, Райън — не бих могла да го понеса. Няма да мога.

— Миранда...

Понечи да хване ръцете ѝ, но тя ги отдръпна.

— Не, не. Съжалявам. Не е редно да постъпя така. Осъзнавам какво стана с Джовани и онзи окаян мъж, дето остави жена и деца, но... Ако откритието ни изобличи някой от моето семейство, не съм сигурна дали ще мога да преживея мисълта, че съм го пратила зад решетките.

— Чакай малко. — И двамата се изненадаха от така бързо обзелия го гняв. — Който и да стои зад това, заплашва живота ти. Ще се погрижа и за това да плати.

— Не заплашват живота ми. Само кариерата и изградената ми репутация.

— Кой е наел онзи кучи син да те тероризира с нож? Кой ти изпраща факсове да те плаши и наранява?

— Сигурно е Ричард. А ако не е той, няма да поема отговорността да изпратя някой от семейството ми в затвора.

— Какъв избор имаш? Да го оставиш на свобода? Да оставиш „Смуглата дама“ където и да е, да унищожиш бележника и да забравиш стореното?

— Не знам. Нужно ми е време. Ти помоли за четиридесет и осем часа. И аз искам същата отсрочка. Истината може да е някъде по средата.

— Не ми се вярва. — Постави бележника на дланта си, все едно го претегляше. — Вземи го и го пази.

Тя сведе поглед и се поколеба.

— Как ще изкарам днешния ден? Ами довечера?

— С твоите здрави корени на янки? Ще се справиш. А и аз ще бъда до теб. Нали сме заедно?

Тя кимна и заключи бележника в чекмеджето. Четиридесет и осем часа, помисли си. С толкова време разполага, за да реши дали да огласи съществуването на бележника, или да го изгори.

Всичко се подрежда идеално. Сега точно знам как ще протече. Всичко е готово. Несъзнателно Миранда доста ми помогна. Толкова хора ще бъдат тук, ще се възхищават на изкуството, ще пият шампанско, ще ядат деликатните хапки. Тя ще се движи сред тях грациозно и спокойно. Талантливата доктор Джоунс. Съвършената доктор Джоунс.

Обречената доктор Джоунс.

Великолепна изложба, доктор Джоунс, в която вие сте шедьовърът. Великолепна изложба — това ще повтарят всички, и наистина ще го мислят. Така допуснатите от нея грешки ще се забравят, ще избледнеят. Сякаш всичките ми усилия ще са отишли напразно.

Звездата ѝ отново изгрява.

Но тази вечер ще угасне.

За тази вечер имам планирана своя изложба, която ще засенчи нейната. Озаглавила съм я „Смъртта на предателката“.

Мисля, че отзивите ще са доста силни.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Никой не подозираше как стомахът ѝ се свива от притеснение. Ръцете ѝ бяха спокойни и не трепереха, усмивката ѝ беше непринудена. Справяше се с всички разговори. Но доктор Джоунс бе вдигнала предпазния си щит.

Избра да облече дълга тъмносиня рокля с висока яка и ръкави с тънък маншет. Радваше се, че избра тази дреха, защото ѝ беше студено. Откакто Райън и даде тефтерчето, не можеше да се стопли.

Наблюдаваше как майка ѝ — елегантна като императрица в перленорозовата си рокля — обикаля сред множеството. Едно докосване на ръката тук, прегръдка или бегла целувка там. Винаги знаеше какво да каже.

Съпругът ѝ, в елегантен смокинг, разбира се, бе до нея. Представителен мъж, интересен учен. В очите на присъстващите семейство Джоунс от Джоунс Пойнт беше идеално. А зад фасадата всъщност нямаше никакво съдържание.

Колко добре се справят като екип, стига да решат, мина ѝ през ума. Преценяваха как да се постъпи с института, с произведенията на изкуството, с репутацията на членовете на семейство Джоунс, макар никога да не избраха да бъдат нормално семейство.

Искаше да ги мрази заради това, но се сети за бележника и изпита единствено страх.

Извърна се и мина под арката.

— Мястото ти е сред една от картините зад теб. — Райън я хвана за ръка и я обърна миг преди тя да се приближи към следващата групичка. — Изглеждаш възхитително.

— А съм ужасена. — Засмя се леко, като си даде сметка, че само преди два месеца никога не би споделила какво изпитва. — Май винаги се чувствам така сред тълпа.

— Тогава да си представим, че сме само двамата. Но едно нещо липсва — шампанско.

— Тази вечер предпочитам минералната вода.

— Само една чаша, за един тост. — Взе чаша от минаващия наблизно сервитьор и ѝ я подаде. — За изключително успешните резултати от работата ти, доктор Джоунс.

— Трудно ми е да им се насладя.

— Радвай се на мига — посъветва я той. — Подходящ е. — Леко докосна устните ѝ със своите. — Намирам стеснителността ти страшно привлекателна — прошепна в ухото ѝ, като накара неколцина от присъстващите наоколо да вдигнат учудено вежди. — А умението ти да я прикриваш заслужава похвала.

Тревогата в погледа ѝ премина.

— Този талант вроден ли ти е или си го придобил?

— Кой от всичките ми таланти? Имам няколко.

— Да знаеш точно какво да кажеш в определен момент.

— Вероятно знам какво ти е необходимо да чуеш. В централната зала започнаха танците. Никога не си танцувала с мен.

— Не умея.

— Мисля, че кавалерите ти не са били добри танцьори. Хайде да опитаме.

Сложи ръка на гърба ѝ и я насочи през тълпата. Умееше да се справя и с това, забеляза тя. Подхвърляше някоя уместна реплика и отминаваше. Дочу звуците на пиано и цигулка, приглушени разговори, смях.

Разпореди да украсят централната зала с пълзящи растения и палми в саксии, обсипани с бели италиански лампички, които приличаха на звезди. Въздухът ухаеше на лилии и рози. Всяка висулка на античния полилей бе измита с вода и оцет, за да заблести ослепително.

Двойки танцуваха, други стояха в подножието на стълбището. Поне десетина души я спряха да я поздравят. Дори да обсъждаха въпроса за бронзовата статуя във Флоренция, всички проявяваха деликатност да го сторят, след като отmine.

— Това е госпожа Колингсфорд — кимна Миранда към белокоса жена с кадифена рокля.

— От рода Колингсфорд от Портланд?

— Да. Ще отида да се уверя, че разполага с всичко необходимо и ще те представя. Много обича привлекателните млади мъже.

Миранда тръгна към прозореца, където седеше дамата и тактуваше с крак под звуците на музиката.

— Госпожо Колингсфорд, надявам се, че се забавлявате.

— Прекрасна музика — изграчи тя. — Хубаво осветление. Отдавна твърдя, че трябва да пооживиш това място. Изложбените зали не бива да са помпозни. Не е приятно творбите да стоят като трупове. А това кой е?

— Райън Болдари. — Той се наведе, пое ръката ѝ и я целуна. — Помолих Миранда да ни запознае, госпожо Колингсфорд. Искрах лично да ви благодаря за щедростта да заемете на Института толкова много произведения от личната си колекция. Те се превърнаха в център на изложбата.

— Ако това момиче по-често правеше събирания, вместо да се заравя в лабораторията си, отдавна да съм ѝ ги заела.

— Напълно съм съгласен с вас. — Той се усмихна лъчезарно на госпожа Колингсфорд. — На изкуството човек трябва да се възхищава, а не само да го изучава.

— А тя постоянно седи като залепена за микроскопа.

— Да, и тогава човек изпуска от очи цялата картина.

Госпожа Колингсфорд го погледна с присвити очи и отсече:

— Харесваш ми.

— Благодаря. Дали бих могъл да ви поканя на танц, мадам?

— Разбира се, ще ми бъде приятно, господин Болдари — прие тя с весели пламъчета в очите.

— Моля ви, наричайте ме Райън — помоли той, докато ѝ помагаше да се изправи.

Хвърли на Миранда победоносна усмивка, докато повеждаше госпожа Колингсфорд към дансинга.

— Добре го изигра — промърмори Андрю, застанал зад Миранда.

— Много го бива да очарова хората. — Чашата шампанско бе още в ръката ѝ и тя отпи. — Запозна ли се със семейството му?

— Как бих могъл да пропусна? Имам чувството, че тук всички, освен нас, са му роднини. Майка му ме притисна и настояваше да разбере дали сме мислили да проведем курс по рисуване за деца и защо не; не съм ли обичал децата. Но тя е прекрасна.

Напъха ръце в джобовете. После нервно започна да си оправя вратовръзката. Не знаеше какво да прави с ръцете си.

Миранда го хвана за ръка и я стисна.

— Знам, че ти е трудно. Всички тези хора, а и Илис наоколо...

— Нещо като малък ад за мен: Илис, родителите ни, касите безплатно шампанско.

Отново погледна към входа. Ани така и не се появи.

— Трябва да се занимаваш с нещо. Искаш ли да потанцуваме?

— Ти и аз? — попита смаяно. — И двамата ще се намерим в Спешното отделение със счупени крайници.

— Готова съм да рискувам, ако и ти си готов.

Усмихна ѝ се нежно.

— Миранда, в живота винаги си ми била като пътеводна звезда. Добре. Просто ще следим какво правят хората, които умеят да танцуват.

В този момент усмивката му застина. Нямахше нужда Миранда да се обърне, за да разбере, че е видял Илис.

Тя се приближи към тях, облечена в бяло, като самодива. Миранда зърна нервност в погледа на Илис.

— Искях само да ви поздравя за великолепната изложба. Всички са във възторг. Свършили сте страхотна работа за института и организацията.

— Имахме и доста помощници — додаде Миранда. — Всички работеха извънредно.

— Не можеше да е по-добре, Андрю. — Тя сякаш мъчително си пое дълбоко дъх. — Искам да се извиня, че присъствието ми ти създава известно неудобство. Няма да остана дълго тази вечер, тъй като реших да се върна във Флоренция утре.

— Не е нужно да променяш плановете си заради мен.

— Правя го и заради себе си. — Погледна към Миранда и пресилено се усмихна. — Не исках да си тръгна, преди да ти кажа колко се възхищавам от постигнатото тук. Родителите ти много се гордеят с теб.

Миранда изненадано я погледна, преди да се овладее.

— Родителите ми?

— Да, Елизабет тъкмо казваше...

— Ани! — Андрю произнесе името почти като молитва и Илис замълча и го погледна смаяно. — Извинете ме.

Той бързо се отправи към новодошлата. „Сякаш се е загубила — мина му през ума — в това море от хора. И е толкова прекрасна с лъскавите си коси. Червената ѝ рокля грееше сред останалите тъмни и консервативни тоалети.“

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — каза той и се хвана за ръцете ѝ като за спасителни въжета.

— Не разбирам защо го направих. Чувствам се така неловко.

„Роклята ми е прекалено къса — помисли си тя. — Прекалено ярка. При мен всичко е прекалено. Евтините ми обици са като тенекиени дрънкулки и кой ме накара да си купя обувки с катарамии?“

— Много се радвам, че си тук — увери я той отново и без да обръща внимание на околните, я целуна.

— Защо да не взема една табла и да започна да разнасям питиета? Ще се чувствам много по-добре.

— Чудесно се вписваш. Ела да видиш Миранда.

Но когато се обърна, съзря отново Илис. Стоеше точно там, където я остави. Видя Миранда да я докосва по ръката, да ѝ прошепва нещо, но тя само поклати глава и бързо се отдалечи.

— Съпругата ти изглежда разстроена — отбеляза Ани със свит стомах.

— Бившата съпруга — напомни Андрю и с облекчение видя, че сестра му се насочва към тях.

— Ани, така се радвам да те видя. Сега разбирам кого чакаше Андрю цяла вечер.

— Нямах намерение да идвам.

— Радвам се, че си променила решението си. — Миранда рядко действаше импулсивно, но сега го направи. Приблужи се и допря буза до лицето на Ани. — Има нужда от теб — прошепна тя и се отдръпна с усмивка. — Виждам едни хора, които каза, че ти били приятни, Андрю. Защо не представиш Ани на господин и госпожа Болдари?

Той проследи погледа ѝ и се ухили.

— Права си. Хайде, Ани. Тези хора страшно ще ти допаднат.

Сърцето на сестра му трепна радостно, когато видя топлината в очите на Андрю. Настроението ѝ толкова се подобри, че дори си позволи да танцува с Райън.

Когато съзря Ричард, съсредоточил се в картина на Светото семейство, тя просто отмести поглед.

Последва съвета на Райън — поне този път. Щеше да се потопи в настоящия момент.

Чудеше се дали да не приеме още един танц и още една чаша шампанско, когато Елизабет се появи.

— Миранда, пренебрегваш задълженията си. Говорих с няколко души, които казаха, че още не са имали възможност да се видят с теб. Поддредането на изложбата не е достатъчно. Има още какво да се прави.

— Разбира се, права си. — Подаде чашата на майка си. — Ще изпълня задълженията си. Ще направя каквото е необходимо за Института. — Понечи да тръгне. Не, спря се тя. Ще направи нещо, което ѝ е нужно на самата нея. — Но ти можеше да кажеш... Поне веднъж и поне тази вечер, че съм свършила добра работа. Предполагам обаче, че думите щяха да заседнат в гърлото ти.

Тя се извърна и пое по стълбите, за да се смеси с гостите на втория етаж.

— Някакъв проблем ли има, Елизабет?

Тя хвърли поглед към съпруга си, застанал до нея, после отново към Миранда.

— Не знам. Вероятно ще трябва да разбере.

— Сенатор Лам би искал да те види. Той подкрепя даренията за поощряване на изкуствата.

— Много добре знам кой е. — Усети, че тонът ѝ е прекалено остър, и го смекчи. — С удоволствие ще поговоря с него.

А после, помисли си тя, ще се разбере с Миранда.

Близо час Миранда изпълнява ролята си на образцова домакиня. Когато най-сетне се вмъкна в дамската стая да се освежи, с облекчение откри, че е празна.

Прекалено много хора, помисли си, облягайки се върху плота пред огледалата. Просто не я бива да се справя с много хора. Скучни разговори, вяли шеги. Лицето я болеше от необходимостта постоянно да се усмихва.

Тръсна глава. Няма за какво да хленчи. Всичко мина добре: изложбата, тържеството, представянето пред журналистите, откликът. Това щеше да помогне да възстанови накърнената си репутация.

Би трябвало да е благодарна. Всъщност би била благодарна, ако знаеше какво да предприеме отсега нататък.

Ще вземе решенията утре, нареди си тя. Утре, след като поговори сериозно с майка си. Това е единственият отговор, единствената правилна стъпка. Време е двете да се изправят една срещу друга.

А ако майка ѝ е виновна? Ако е свързана с конспирацията около кражбите и убийствата?

Отново тръсна глава. Утре, напомни си тя и посегна да извади червилото.

Силният трясък я накара да подскочи. Червилото се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода. Очите ѝ се разшириха от ужас.

Изстрели? Невъзможно.

Още не можеше да повярва, когато чу женски писък. Втурна се към вратата.

Отвън хората викаха, някои тичаха. Тя се впусна сред тях, разблъсквайки ги с лакти. Стигна до стълбищната площадка едновременно с Райън.

— То... Дойде от горе.

— Стой тук.

Можеше да си спести усилието да ѝ казва какво да прави. Тя вдигна поли и хукна след него. Той бутна кадифения кордон, отделящ третия етаж от определените за тържеството.

— Провери нататък — задъхано изрече тя, — а аз ще...

— Какво си въобразяваш? Щом няма да стоиш настрана, ще дойдеш с мен — заяви той, хвана я решително за ръка и я поведе по коридора.

По стълбището зад тях се чува още стъпки. Андрю взе последните три стъпала наведнъж.

— Това беше пистолет. Миранда, слизай долу. Ани, и ти слез с нея.

— Няма.

Очевидно и двете жени нямаха намерение да се подчинят, затова Райън махна наляво.

— Вие проверете нататък, ние ще тръгнем насам. — Преди да отвори предпазливо една врата, заяви: — Който е стрелял, вероятно отдавна е изчезнал, но ти стои зад мен.

— Защо? Да не би теб куршуми да не те ловят?

Тя се пресегна през рамото му и включи осветлението. Той я побутна настрани, влезе в помещението и го огледа набързо. Успокоен, че е празно, я придърпа вътре.

— Използвай този кабинет. Заклучи вратата и се обади на полицията.

— Ще им се обадя, когато знам какво да им съобщя.

Тя го избута с лакът и тръгна по коридора към следващата стая.

Той силно я дръпна за ръката.

— Поне се постарай да не си толкова лесна мишена, доктор Джоунс.

Продължиха по коридора, докато стигнаха до вратата към преддверието на нейния кабинет. Отдолу се процеждаше светлина.

— Ти ли си оставила лампата да свети?

— Не. А и вратата трябваше да е заключена, но сега е откряната.

— Свали си обувките.

— Моля?

— Свали си обувките — повтори той. — Трябва да бягаш, ако се наложи, а не да си счупиш краката с тези токчета.

Тя се облегна на него, за да се събуе. Би могло и да е смешно при други обстоятелства, помисли си тя, като го видя как се готви да използва токчето за оръжие, докато приближаваха вратата.

Но дланите ѝ започваха да се потят и всъщност никак не ѝ беше смешно.

Той внимателно бутна вратата, като се опря в някаква преграда. Миранда надникна зад рамото му.

— Господи!

Разпозна полите на ефирната бяла рокля, сребристите обувки. Свлече се на колене и бутна с рамо вратата достатъчно, за да се вмъкне.

Илис лежеше по корем на пода. Кръв се стичаше от раната на тила ѝ.

— Жива е — обяви Миранда бързо, след като усети слабото пулсиране на шията ѝ. — Жива е. Извикай линейка. Бързо.

— Вземи. — Той натика кърпичка в ръката ѝ — Притисни раната с нея. Опитай се да спреш кръвенето.

— Ти побързай.

Тя сгъна кърпичката още веднъж и я опря върху раната. Погледът и се плъзна наоколо и забеляза захвърлената статуетка на „Венера“, която държеше в кабинета си — копие от творбата на Донатело на Райън.

Още една бронзова статуетка, мина ѝ през ума. Още едно копие. Още една жертва.

— Миранда, какво... — Андрю бутна вратата и спря. — Господи! Илис! — Той беше на колене, гледаше кръвта. — Мъртва ли е? Господи...

— Не. Жива е. Райън отиде да извика линейка. Дай ми кърпичката си. Мисля, че раната не е дълбока, но не успявам да спра кръвенето.

— Трябва да я завием. Имате ли одеяло, кърпи? — попита Ани. — Трябва да бъде на топло, ако е изпаднала в шок.

— Вътре в кабинета ми има.

— Добре е да я обърнем — предложи Миранда. — Да се уверим, че няма и други рани. Можеш ли да го направиш, Андрю?

— Да. — Протегна ръце, внимателно прихвана врата на Илис и я обърна. Клепачите ѝ трепнаха. — Май идва на себе си. Има кръв само на тила ѝ. — Докосна нежно синината на слепоочието. — Сигурно се е ударила при падането.

— Миранда — Ани се бе върнала. Очите и тонът ѝ бяха безизразни. — Райън те вика. С Андрю ще се погрижим за нея.

— Добре. Опитайте се да я успокоите, ако дойде в съзнание.

Изправи се и преди да излезе, стисна Ани за ръката.

— Стегни се — прошепна тя. После се обърна към Андрю. — Ще се оправи. Линейката е на път.

Миранда влезе в кабинета си. Една линейка няма да стигне, осъзна тя. Няколко кърпички няма да заличат всичката кръв.

Тя се бе разляла по бюрото ѝ и капеше върху килима.

Капките по стъклото на прозореца приличаха на лепкав червен дъжд.

През бюрото, проснат по лице, лежеше Ричард Хоторн.

Хората от охраната успяха да възпрат любопитните и журналистите от третия етаж. Докато пристигне екипът от отдел „Убийства“, отцепиха мястото на произшествието, а Илис откараха в болницата.

Миранда повтаряше показанията си отново и отново, лъжа след лъжа. Да мами се бе превърнало в нейна втора природа.

Не, нямаше никаква представа защо Илис или Ричард са били в кабинета ѝ. Не, не познава никого, който би искал да ги убие. Когато най-после я пуснаха, слезе долу — краката ѝ сякаш бяха от стъкло.

Ани седеше на най-долното стъпало, обгърнала раменете си с ръце.

— Не те ли пускат да си вървиш, Ани?

— Напротив. Казаха, че са приключили с мен за момента.

Миранда хвърли поглед към полицаите из залата. Настани се до нея.

— И аз не знам какво да правя. Изглежда, още разговарят с Райън. Не виждам Андрю.

— Пуснаха го да отиде в болницата с Илис.

— Да, според него било правилно да я придружи.

— Той още я обича.

— Не смятам.

— Още е увлечен по нея, Миранда. А и защо да не бъде? — Обхвана главата си с ръце. — А аз съм луда, смутена и жалка да мисля за това, когато един човек е мъртъв, а Илис е пострадала.

— Не може винаги да контролираме чувствата си. Сега знам, че е така.

— А мислех, че контролирам своите. Е... — Тя се надигна, подсмръкна и като разтри лице с ръце, се изправи. — Най-добре да си вървя.

— Изчакай Райън, Ани. Ще те откараме.

— Няма нужда. Пристигнах с моята браква. Предай на Андрю, че се надявам Илис да се оправи и... ще се видим.

— Ани, наистина мисля онова, което ти казах преди време: той има нужда от теб.

Ани свали обиците и разтърка уши, за да възвърне кръвообращението им.

— Трябва да започне да разчита на себе си, да разбере кой е и какво иска. Аз не съм в състояние да му помогна в това отношение, Миранда, нито пък ти.

Май на никого не може да помогне, помисли си Миранда, останала сама. Всичко, до което се докосна през последните месеци, се превърна в развалина.

Погледна през рамо, дочула стъпки. Райън слезе, заобиколи я и без да каже дума, я изправи и я взе в обятията си.

— О, Господи, Райън... Още колко души?

— Шшшт... — Той я погали по гърба. — Пистолетът е бил негов — прошепна в ухото ѝ. — Същият, който видях в стаята му. Някой го е застрелял със собствения му пистолет.

— Искам да отида в болницата да видя как е Илис. Андрю е там. Не бива да е сам.

Не беше сам. Миранда се изненада да завари майка си в чакалнята. Взираше се през прозореца с пластмасова чашка кафе в ръка.

При появата ѝ Андрю спря да крачи напред-назад, поклати глава и отново започна.

— Казаха ли нещо? — попита го Миранда.

— Стабилизирала се е. Направили са рентгенови снимки, изследвания... Още не са съобщили резултатите. Дежурният се опасява от мозъчно сътресение. Дълго време беше в безсъзнание, изгуби доста кръв...

И част от нея, забеляза той, обагреше дрехата на Миранда.

— Най-добре да си вървиш. Райън, отведи я.

— Ще остана при теб, точно както ти би постъпил.

— Добре, добре.

Опря чело в нейното. Останаха така и така ги видя и Елизабет, когато се извърна. Забеляза, че Райън я наблюдава внимателно, и леко се изчерви.

— Има кафе. Не е прясно, но е горещо и силно.

— Не искам. — Миранда се откъсна от брат си и пристъпи напред. — Къде е татко?

— Ами... Не знам. Мисля, че се върна в хотела. Нямахме какво да прави тук.

— Но понеже ти си тук, трябва да поговорим.

— Извинете, доктор Джоунс.

И тримата се обърнаха. Детектив Кук се смути.

— Май се получи объркващо.

— Детективе, надявам се, че не сте болен — съвзе се първа Миранда, но стомахът и се сви.

— Болен? А! Болница — болен. Ясно. Не, нищо ми няма. Дойдох да поговоря с доктор Уорфийлд, щом лекарите разрешат.

— С Илис? — Андрю поклати глава. — Мислех, че се занимавате с обири, а нищо не е изчезнало.

— Понякога нещата са свързани. И момчетата от отдел „Убийства“ ще говорят с нея. Очертава се дълга нощ. Ще ми кажете ли какво знаете за случилото се? Така ще имам по-ясна представа, преди да поговоря с доктор Уорфийлд.

— Детектив... Кук, нали така? — Елизабет пристъпи напред. — Наистина ли се налага да проведете разпит в болничната чакалня, докато всички ние с тревога очакваме резултатите от изследванията?

— Съжалявам за неудобството, доктор Джоунс.

— Станфорд-Джоунс.

— Да. Елизабет Станфорд-Джоунс. Вие сте работодателката на жертвите.

— Точно така. И Ричард, и Илис работят за мен във Флоренция. Работеха — поправи се тя, леко сконфузена. — Ричард работеше за мен.

— С какво точно се занимаваше?

— Предимно с изследователска работа. Той бе изключителен познавач на историята на изкуствата. Имаше страст към факти, дати, но което е най-важното разбираше духа на изследваната творба. Беше незаменим.

— А доктор Уорфийлд?

— Тя е началник на лабораторията ми във Флоренция. Способен, ефективен и благонадежден учен.

— Някога ви е била снаха.

Погледът на Елизабет не се отклони към Андрю.

— Точно така. Но запазихме добри взаимоотношения.

— Това е добре. Повечето бивши свекърви винят снахите си за развода. Не съм виждал много, които да работят заедно и... да са запазили добри взаимоотношения.

— И двете сме професионалистки, детективе. И не позволявам семейни недоразумения да пречат на работата или да влияят на мнението ми за определен човек. Доста съм привързана към Илис.

— Имало ли е нещо между нея и Хоторн?

— Някаква връзка? — Въпросът беше зададен с леден тон. — Това, за което загатвате, е обидно, жалко и унижително.

— Според сведенията и двамата са необвързани; не съм искал да обидя никого с въпроса си. Били са заедно на третия етаж, а тържеството се е състояло долу.

— Представа нямам какво са търсили в кабинета на Миранда, но очевидно не са били сами. — Тя мина покрай него, когато на вратата застана лекар в зелена престилка. — Илис?

— Добре се справя — съобщи той. — Мозъчното сътресение е леко. Още ѝ се вие свят, но това горе-долу е всичко. Никакви увреждания.

Елизабет затвори очи и въздъхна облекчено.

— Бих искала да я видя.

— Пуснах полицията при нея. Настояваха да разговарят при първа възможност, а и тя се съгласи. Дори се подразни, когато предложих да изчака до утре. Щяло да ѝ олекне, ако поговори с тях веднага.

— И аз бих искал да разменя няколко думи с нея — обади се Кук, показва значката си и се обърна към Елизабет и Андрю: — Мога да ви изчакам. Разполагам с много време.

Наложи се да чака около час, а и тогава нямаше да я види, ако Илис не бе настояла, че иска да даде показания.

Кук видя дребна, крехка жена със синина на дясното слепоочие, която преминаваше в пурпурно към окото.

Очите ѝ бяха уморени и зачервени.

Но белезите от нараняването само подчертаваха красотата ѝ. Бели превръзки опасваха черните ѝ коси. Знаеше, че раната е на тила ѝ

доста е кървяла. Представи си, че се е наложило да обръснат част от косите ѝ, за да направят шевове. Толкова жалко.

— Вие сте детектив... Съжалявам, не си спомням името, което ми съобщиха.

— Кук. Благодаря, че се съгласихте да поговорим.

— Искам да помогна. — Личеше си, че изпитва болки. — След малко ще ми дадат обезболяващи. Тогава няма да съм в състояние да разсъждавам ясно.

— Ще се постарая да съм кратък. Удобно ли е да седна тук?

— Заповядайте. — Загледа се в тавана, сякаш искаше да преодолее болката. — Всеки път, когато започвам, ми се струва като кошмар. Все едно, че не е станало.

— Можете ли да ми кажете какво точно се случи? Всичко, за което се сещате.

— Ричард... Той застреля Ричард.

— Той?

— Дори това не съм в състояние да определя със сигурност. Не видях убиеца, а Ричард. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и потекоха по бузите. — Мъртъв е. Казаха ми, че е мъртъв. Мислех си... Не знам... Може би се надявах, но те казаха, че е мъртъв. Клетият Ричард.

— Какво правехте горе с него?

— Не бях с него. Търсех го. — Вдигна ръка да избърше сълзите. — Беше ми обещал да се приберем в хотела веднага щом пожелае да си тръгне. Ричард не е много по светските събития. Аз самата се канех да си тръгвам.

— Скучно тържество, така ли?

— Не. — Тя леко се усмихна. — Изложбата е великолепна, представена впечатляващо. Но аз... Убедена съм, че знаете вече... С Андрю бяхме женени и беше някак неловко. Той беше с приятелка...

— Извинявайте, доктор Уорфийлд, но според моите сведения вие сте поискали развод.

— Да, така е. И окончателното решение за разтрогването на брака е отпреди година, но това не пречи да изпитваш... чувства — завърши тя. — От срещата тази вечер се чувствах неловко и бях потисната. Бях задължена да остана поне два часа. Елизабет се отнася така добре с мен, а тази вечер бе важна за нея. Отношенията ни с Миранда бяха доста хладни и не исках да си помисли, че работата ѝ не

ме е впечатлила. Очаквах да го открия сврян в някой ъгъл или загледан в някоя карта. След това си помислих, че може да се е качил горе в библиотеката. Не го намерих и там. После... Извинявайте, май постоянно си губя мисълта.

— Не се притеснявайте. Спокойно.

Тя притвори очи.

— Полутах се горе и тогава забелязах светлината под вратата на кабинета на Миранда. Тръгнах да си вървя, но изведнъж чух неговия глас. Чух го да изкрещява нещо като: „Не мога повече!“ — Ръцете й започнаха да мачкат чаршафа. — Приближих се. Чувах се гласове, но не долавях какво точно казват.

— Мъжки или женски?

— Не знам. — Тя уморено разтърка чело. — Наистина не знам. Бяха тихи, приличаха по-скоро на шепот. Останах там около минута. Не знаех какво да предприема. Предположих, че той и Миранда са се качили да обсъдят нещо, и не исках да ги прекъсвам.

— Миранда?

— Понеже беше нейният кабинет, предположих... Реших да си тръгна сама и изведнъж... Чух изстрели. Бяха толкова силни, толкова внезапни. Май извиках. Аз... Не си спомням много добре.

— Не се безпокойте. Кажете ми само каквото си спомняте.

— Видях Ричард проснат върху бюрото. Навсякъде имаше кръв. Стори ми се, че във въздуха мирише на барут. Май изкрещях. Трябва да съм изкрещяла... После се обърнах. Исках да избягам. Така се срамувам, че щях да побягна и да го оставя там. После някой... Нещо ме удари. — Вдигна ръка и докосна тила си. — Помня, че сякаш ярка светлина изригна в главата ми и после нищо... Събудих се в линейката.

Сълзите вече се лееха неудържимо и тя пресегна за книжните салфетки до леглото. Кук й подаде кутията и я изчака да избърше лицето си.

— Помните ли колко дълго го търсихте?

— Десет-петнадесет минути... Не, наистина не знам.

— Когато влязохте в кабинета, видяхте ли някого?

— Само Ричард... — Тя отново притвори очи, а сълзите продължиха да се стичат през дългите мигли. — Само Ричард, а сега той е мъртъв.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Почти се загоряваше, когато Ани отвори вратата и видя Андрю, застанал на прага; смъртноблед, с дълбоки сенки около очите, още в смокинг, с разхлабена вратовръзка, горното копче на ризата му липсваше. Самата риза — снежнобяла преди часове — беше измачкана и изцапана с кръв.

— Ще се оправи. Извадила е късмет. Леко сътресение, няколко шева. Няма следи от вътрешни кръвоизливи.

— Влез, Андрю. Седни.

— Трябваше да дойда да ти го съобщя.

— Знам. Влизай. Вече направих кафето.

Беше наметнала халат и почистила грима. Забеляза колко е уморено лицето ѝ.

— Въобще лягала ли си?

— Опитах, но не можах да заспя. Ще приготвя закуска.

Той затвори вратата, загледа я как прекосява малкото разстояние до кухничката, където отвори миниатюрния хладилник. Извади яйца и бекон. Наля кафе в две плътни порцеланови сини чаши.

Утринните лъчи се промъкваха през тесните прозорци и правеха слънчеви зайчета по пода. В стаята ухаеше на кафе и карамфили.

Краката ѝ бяха боси.

Постави бекона в черен тиган. Скоро помещението се изпълни с аромата му и се чу цвърчене. Уютни, домашни миризми.

— Ани.

— Седни, Андрю. Прав ще заспиш.

— Ани. — Хвана я за раменете и я извърна. — Трябваше да отида с Илис снощи.

— Разбира се.

— Не ме прекъсвай. Трябваше да отида, за да се уверя, че всичко е наред. Някога беше моя съпруга, поне това ѝ дължах. Не се справих кой знае колко добре нито с брака ни, нито с развода. Мислех за това, докато чаках лекарите да ни дадат информация. Питях се какво можех да направя, за да не се стигне дотам. Отговорът е: нищо. — Леко се

засмя и разтърка ръцете ѝ. — Нищо. По-рано тази мисъл ме караше да изпитвам чувството, че съм се провалил. Сега разбирам, че просто бракът ни се е провалил. Не аз, не тя, а бракът. — Разсеяно се наведе и я целуна по главата. — Изчаках да се убедя, че е добре, и дойдох тук, за да ти го кажа.

— Знам, Андрю. — За да го подкрепи, но и с леко нетърпение, тя го потуша по ръката. — Беконът ще изгори.

— Не съм приключил още. Дори не съм започнал да ти казвам защо дойдох.

— Какво да ми кажеш?

— Казвам се Андрю и съм алкохолик. — Потрепери за миг, после се овладя. — Трезвен съм от тридесет дни. Ще съм трезвен и тридесет и един. Седях в болницата и се чудех дали да не пийна нещо. Но разбрах, че не там е отговорът. След това се замислих за теб. Ти си отговорът. Обичам те.

Очите ѝ бяха влажни, но тя решително поклати глава.

— Аз не съм никакъв отговор, Андрю. Не мога да бъда.

Отдръпна се и започна да обръща бекона, но той се пресегна и изключи газта.

— Обичам те. — Обгърна лицето ѝ с ръце. — Част от мен винаги те е обичала. Останалата част трябваше да помъдрее, за да го разбере. Знам какво изпитвам и какво искам. Ако ти не изпитваш същото към мен и не желаеш онова, което и аз желая — кажи ми. Кажи ми го направо. От това няма да отида да потърся бутилка. Но трябва да знам.

— Какво очакваш да чуеш? — Тя ядно го удари с юмрук по гърдите. — Ти си доктор на науките, аз съм нищо. Ти си Андрю Джоунс от Мейн, а аз съм Ани Маклейн от никъде. Съдържателка съм на бар, ти ръководиш института. Опомни се, Андрю.

— В момента не ме интересува твоя снобизъм.

— Снобизъм? — Гласът ѝ изразяваше дълбока обида. — За Бога...

— Не ми отговори. — Придърпа я, докато тя неволно се повдигна на пръсти. — Какво изпитваш към мен и какво желаеш?

— Влюбена съм в теб и искам да стане чудо.

По устните му се разля широка усмивка; появили се трапчинките. Тя потреперваше в ръцете му, а неговият свят изведнъж стана стабилен като скала.

— Не знам дали мога да мина за чудо, но ще опитам.

Взе я на ръце.

— Какво правиш?

— Отнасям те в спалнята.

Обзе я паника.

— Не съм казала, че ще спя с теб.

— Но не си казала и че няма. Ще рискувам. — Тя се вкопчи за касата на вратата, сякаш животът ѝ зависеше от това. — Налага се. Може да не ти харесва как го правя сега. А ако не ти хареса, вероятно ще ми откажеш, когато те попитам дали ще се омъжиш за мен.

Пръстите ѝ се отпуснаха.

— Попитай ме още сега, за да си спестиш труда и напрегнатото изчакване.

— Не. — Прикова очи в нейните. — После ще го направя, Ани. После...

Все едно се завръщаше вкъщи, намираше съкровище. Беше така просто и необикновено.

Този път не бяха невинни деца, жадни и любопитни. Изминалите години бяха дали възможност на взаимните им чувства да съзреят. Да се превърнат във великолепен плод, готов да бъде откъснат.

— Все още ми харесва как го правиш, Андрю. — Зарови лице в рамото му. — Наистина.

Усети се отново цял, излекуван.

— Дълго време ми беше нужно да открия от какво имам нужда, кое ме кара да съм щастлив. Дай ми шанс да се опитам да направя и теб щастлива. Искам да изградим семейство.

— Да, първия път и двамата се провалихме.

— Не бяхме готови.

Тя докосна лицето му.

— Но този път като че ли сме.

— Бъди моя. — Целуна дланта ѝ. — И ми позволи да съм твой. Ще го направиш ли, Ани?

— Да. — Тя сложи ръка върху сърцето му. — Ще го направя, Андрю.

Райън стоеше в кабинета на Миранда и се опитваше да възстанови картината. Не срещаше никакви затруднения. Някои неща се запечатват в съзнанието и не могат да се заличат.

На пода имаше грозно петно, стъклата на прозорците бяха изцапани с кръв.

— Не е редно да сте тук, господин Болдари.

— Свалиха кордона — отвърна той, без да се обръща. — Реших, че следователите са приключили засега.

— По-добре да остане още малко затворено. — Кук го изчака да излезе и придърпа вратата. — Пък и не е нужно доктор Джоунс отново да вижда всичко това, нали?

— Да, няма защо да го вижда.

— Но вие изпитвахте нужда, така ли?

— Исках да видя дали съм запомнил всичко.

— И?

— Не напълно. Няма следи от борба, нали, детективе?

— Не. Цари отличен ред, разбира се, като се изключи бюрото.

— Жертвата и убиецът трябва да са стояли така близко, както сме ние двамата в момента.

— Плюс-минус няколко сантиметра. Да, той е знаел кой натиска спусъка, Болдари. Познавахте ли се?

— Представиха ми го, когато пристигна в петък, и снощи го видях на тържеството.

— Но не го познавахте отпреди?

— Не.

— Странно, понеже и той, и вие сте се занимавали с изкуство.

— В този бизнес има много хора, които не познавам.

— Да, но нали светът е малък...

— Да не смятате, че съм се промъкнал тук снощи и съм застрелял Ричард Хоторн?

— Не. Има свидетели, че сте били долу, когато се е стреляло.

Болдари се облегна на стената.

— Какъв късмет, че съм общителен!

— Да, да... Разбира се, някои от свидетелите са ваши роднини, но други не са. Никой обаче не може да ми каже къде е била доктор Джоунс — доктор Миранда Джоунс — по това време.

Райън рязко се отдели от стената, но успя да се овладее. Ала движението не остана незабелязано за Кук.

— Вие двамата май доста се сприятелихте напоследък.

— Достатъчно се сприятелихме, за да знам, че Миранда е последният човек, който би убил някого.

Детективът небрежно извади пакетче дъвка, предложи му и след отказа му сви рамене и налага едно парче.

— Странни неща върши човек, когато има мотив.

— А какви биха били нейните мотиви?

— Доста мислих по въпроса. Сетих се за откраднатата бронзова статуетка. Много професионално извършен обир. Някой знае точно какво иска и си върши работата дяволски добре. Засякох още няколко обира, извършени като че ли по същия начин. Може да има връзка между всичките.

— Значи смятате Миранда за крадец? И то специалист по кражби на творби на изкуството?

— Или пък познава някого, с когото е в достатъчно приятелски отношения — допълни той с тънка усмивка. — Странно как и цялата документация за статуетката също изчезна. А още по-странно е, че когато направих запитвания в леярната, с която обикновено работи институтът, се оказа, че някой ме е изпреварил. Представил се за студент и скалъпил история защо се интересува от лята там преди три години бронзова фигура.

— И каква е връзката със станалото тук?

— Името, с което се представил, не фигурира в списъците на студентите на института. Но пък се интересувал от отливката на „Давид“. Дори имал скица.

— Тогава е възможно да е свързано с обира. — Райън наклони глава. — Радвам се да чуя, че напредвате.

— О, стараем се. Оказа се също, че доктор Джоунс — доктор Миранда Джоунс — е водила клас по ренесансови бронзови скулптури.

— Като специалист в тази област сигурно е ръководила няколко подобни класа.

— Един от нейните студенти използвал леярната да направи копие на „Давид“ много след като, сега липсващата статуетка пристигнала тук за изследвания.

— Фантастично откритие.

Кук се направи, че не долавя иронията.

— Въпросният студент изчезнал скоро след като било направено копието. Някой позвънил на майката на студента, направил копието — представил се за човек от института — и казал, че иска да се свърже с момчето. Добре, ама то се преместило в Сан Франциско. Преди два дни извадили трупа му от залива.

— Съжалявам да го чуя.

— Вие имате близки в Сан Франциско.

Този път очите на Райън се присвиха и в тях се мярнаха гневни пламъчета.

— Внимавайте накъде биете, детективе.

— Просто коментирам. Хлапето е било художник, вие имате филиал на галерията там. Реших, че може да го познавате. Казва се Матърс. Харисън Матърс.

— Не познавам никакъв Харисън Матърс, но лесно ще направя справка, дали излагаме негови творби.

— Идеята не е лоша. А си мислех и за онази бронзова статуя във Флоренция, дето не се оказа толкова важна. Доктор Джоунс сигурно е била разстроена, като се е разчуло, че не е автентична, пък и заради това, че майка ѝ я отстранила от работа по проекта. Открих, че някой се е вмъкнал в хранилището на Националния музей и я е откраднал. Защо ще си дава толкова труд за нещо, което не струва повече от метала, от който е направен?

— Ценителите на изкуството са странни хора, детективе. Някой може да е харесал статуята.

— Възможно е, но който я е взел, е действал професионално. А професионалистите не обичат да си губят времето, освен ако нямат някоя важна причина. Така ли е, господин Болдари? Нали и вие сте професионалист?

— Напълно сте прав. — Помисли си, че това ченге никак не му допада. — Ненавиждам да си губя времето.

— Ето, виждате ли. Затова се чудя кому е била нужна бронзовата статуя.

— Ако се сетя за нещо, детективе, ще ви кажа. Но дори статуята да беше истинска и да струваше милиони, Миранда не би извършила

убийство заради нея. Мисля, че и вие, като професионалист ще се съгласите — завърши той.

Кук се ухили. Нещо у този тип му се изплъзваше, но човек не можеше да не го харесва.

— Не смятам, че е убила някого, нито си я представям как обикаля земното кълбо, за да задига картини и статуетки. Честността е изписана върху лицето на тази жена. Затова имам чувството, че крие нещо. Знае повече, отколкото казва. И ако сте наистина достатъчно близки приятели, Болдари, ще се опитате да я убедите да ми го каже, преди някой да реши да я премахне.

Питаше се колко точно ще сподели и доколко може да рискува да каже. В Южната галерия, заобиколена от произведения на изкуството, Миранда седеше скрила лице в шепи и страдаше.

Знаеше, че Кук е тук. Видя го да влиза и като дете, избягало от училище, се скри и изчака да я подмине.

Щом майка ѝ влезе, отпусна ръце.

— Мислех, че ще те заваря тук.

— О, да. — Миранда взе чаша шампанско от подредените на масата. — Наслаждавам се на придобитата слава. Къде другаде да бъда?

— Не успях обаче да открия брат ти.

— Надявам се, че спи. Изкара тежка нощ.

Не добави, че дори да спи, не го прави в леглото си. Когато тръгна сутринта, още не се бе прибрал.

— Да, за всички беше тежко. Отивам в болницата. Ще се срещна там с баща ти. Илис, слава Богу, е готова да приема посетители, а и следобед вероятно ще я изпишат.

— Поздрави я от мен. Ще намина да я видя довечера — в болницата или в хотела, ако са я пуснали. И ѝ предай, че ако желае, може да се настани в къщата.

— Не е удобно.

— Независимо от това я каня.

— Предложението ти е великодушно. Тя... Радвам се, че не е пострадала сериозно. Можеше... да я заварим като Ричард.

— Знам, че си доста привързана към нея. — Миранда се надигна и остави чашата точно откъдето я взе. — По-привързана дори, отколкото към децата си.

— Сега не е най-подходящото време за подобни дребнавости, Миранда.

— Мразиш ли ме?

— Каква глупост, а и наистина моментът не е подходящ.

— Кога е удобно да попитам майка си, дали ме мрази?

— Ако започваш заради онази история във Флоренция...

— О, става въпрос за доста по-отдавна, но и случилото се във Флоренция е достатъчно красноречиво. Ти не се застъпи за мен, не ме подкрепи. Никога не си го правила. Цял живот чакам момента, когато най-после ще застанеш на моя страна. Защо никога не го направи?

— Не желая да започваме подобен разговор.

Елизабет я изгледа ледено и се наклони да излезе.

Обаче Миранда бързо прекоси стаята и я хвана за ръката с такава сила, че и двете останаха смаяни.

— Няма да си тръгнеш, преди да ми отговориш! Дотегна ми да ме зарязваш! Защо никога не си се държала като майка с мен?

— Защото не си моя дъщеря! — отвърна вбесена Елизабет. — Никога не си била моя. — Издърпа ръката си и продължи да диша учестено. — И да не си посмяла да стоиш тук и да изискваш каквото и да е от мен след всичките ми саможертви, след всичко, което преживях, защото баща ти предпочете да пробута копелето си за мое дете!

— Копеле! — Думата я порази. — Аз не съм твоя дъщеря?

— Не. Бях дала дума, че никога няма да ти кажа. — Вбесена, че си изпусна нервите, Елизабет пристъпи към прозореца. — Но сега си зряла жена и вероятно е полезно да го знаеш.

— Аз... — Миранда сложи ръка на сърцето си — не беше сигурна дали продължава да тупти. Гледаше гърба на жената, която изведнъж ѝ стана съвършено чужда. — Коя е майка ми? Къде е?

— Почина преди няколко години. Беше никоя — добави тя и се обърна. Слънцето е безжалостно към жената на определена възраст. На неговата светлина Елизабет изглеждаше стара, почти болна. — Едно от... краткотрайните увлечения на баща ти.

— Имал е любовна връзка?

— Та името му е Джоунс? — възкликна Елизабет с горчивина, после махна нехайно. — Както й да е. Проявил непредпазливост и жената забременяла. Очевидно не е успял да я разкара със същата лекота, с която се справял с останалите. Чарлз нямаше никакво намерение да се жени за нея, разбира се, и когато тя го осъзна, настоя той да отгледа детето. Получи се доста неловко положение.

Миранда усети остра болка.

— И тя не ме е искала...

Елизабет само сви рамене с безразличие и отново седна.

— Представа нямам какво е искала и какво не е искала. Но настоя баща ти да те отгледа. Той дойде при мен и ми разказа всичко. Имах избор или да се разведа, да живея опозорена и да загубя всичко, което бях започнала да изграждам в института, или...

— Останала си при него? — Гневът и започваше да се надига. — След подобна измама си останала при него?

— Имах избор. Това беше най-доброто за мен. Но направих и саможертви. Трябваше да се оттегля, да загубя месеци, докато чаках да се родиш. — Споменът за това време още я изпълваше с негодувание. — А когато това стана, трябваше да те представям за своя дъщеря. Ненавиждах те, Миранда — добави тя безизразно. — Може да е нечестно, но е точно.

— Да, точно е. Но да се придържаме към фактите.

— Никога не съм била добра съпруга и майка, нито съм се преструвала на такава. — Елизабет вече говореше някак по-нетърпеливо. — След като се роди Андрю, не възнамерявах да имам повече деца. Никога. А заради обстоятелства, абсолютно независещи от мен, ми бе натрапено детето на съпруга ми, което да отгледам като свое. Ти постоянно ми напомняше за проявената от него небрежност и изневяра. А на Чарлз напомняше за обърканите сметки.

— Объркани сметки? Да, предполагам, че и това е точно казано. Сега вече разбирам защо никога не сте ме обичали. Въобще никога никого не сте обичали, ако трябва да сме точни. Вие сте неспособни на обич.

— За теб се грижеха добре, имаше дом, получи образование.

— И никога капчица искрено чувство. — Миранда се извърна и видя пред себе си жена, изтъкана от амбиция, която жертва чувствата в

името на успеха. — Цял живот се старах да ви спечеля и да ме заобичате. Губила съм си времето.

Елизабет въздъхна и се изправи.

— Не съм чудовище. Никога не си била наранена, пренебрегвана.

— Но и никога не съм била прегръщана.

— Направих всичко и ти дадох възможност да се изявиш в твоята област. Включително и в случая с бронзовата статуя на Фиесоле. — Поколеба се, стана и си наля минерална вода. — Взех докладите ти, рентгеновите снимки, документацията и ги отнесох къщи. Когато се поуспокоих и след като случаят поотшумя, ги прегледах наново и се убедих, че не си в състояние да допуснеш подобни груби грешки, нито да подправиш данните. Никога не съм се съмнявала в честността ти.

— Много благодаря — обади се Миранда.

— Документите и докладите бяха откраднати от сейфа в дома ми. Можех дори да не разбера, но го отворих да взема нещо, преди да отпътувам за насам. Тогава открих липсата им. — Наля си вода, затвори бутилката и отпи. — Исках да извадя перлите на баба ти, за да ги оставя в сейфа на банката тук. Щях да ти ги дам, преди да замина.

— Защо?

— Вероятно защото макар никога да не си била моя, винаги беше нейна. — Остави чашата. — Няма да се извинявам за стореното от мен или за направения избор. Не очаквам да ме разбереш, както и аз никога не съм те разбирала.

— И трябва просто да продължа да живея с тази информация? — попита младата жена.

Елизабет вдигна вежди.

— А аз как го правех? Ще те помоля казаното да си остане между нас. Ти си все пак представител на това семейство и трябва да пазиш името му.

— О, да, страхотно име. — Но все пак кимна. — Знам си задълженията.

— Не се съмнявам. Трябва да се срещна с баща ти. — Взех чантата си. — Да му спомена ли за разговора ни?

— Защо? — Изведнъж Миранда се почувства прекалено изтощена, за да се вълнува. — Всъщност нищо не се е променило.

— Така е.

Елизабет излезе; младата жена леко се изсмя и отиде до прозореца. Бурята, която цял ден заплашваше да се разрази, започваше.

— Добре ли си?

Облегна се назад, когато Райън сложи ръце върху раменете ѝ.

— Какво чу?

— Почти всичко.

— Пак си подслушвал — промърмори тя. — Не знам какво точно изпитвам.

— Каквото и да е, си права. Дължиш всичко само на себе си, Миранда.

— Имала ли съм друг избор?

— Ще говориш ли с баща си по въпроса?

— Какъв е смисълът? Никога не ме е забелязвал, не ме е изслушвал. Сега знам защо. — Затвори очи и опря буза до неговата. — Що за хора са те, Райън? Баща ми, Елизабет, жената, която ме е родила?

— Не ги познавам — започна той тихо и я обърна с лице към себе си, — но тебе — да.

— Изпитвам... — пое си дълбоко дъх и издиша — ... облекчение. Откакто се помня, съм се страхувала да не приличам на нея. Сега излиза, че няма причина да ѝ приличам. — Потрепери и опря глава на рамото му. — Поне за това няма повече да се тревожа.

— Съжалявам я — пророни той. — Затова, че се е затворила за теб, за любовта ти.

Сега Миранда знаеше какво представлява любовта. Познаваше тръпката, но и ужаса. Каквото и да станеше, бе благодарна, че тази част от нея вече е отключена. Макар отключването да бе извършено от крадец.

— Да. И аз. — Остана така още миг, после се отдръпна. — Ще занеса на Кук бележника на Ричард.

— Дай ми възможност да отскоча до Флоренция. Не исках да тръгвам днес след всичко, което се случи, но ще замина довечера, ако е възможно, или утре сутринта. Ще го сведем до тридесет и шест часа. Трябва да ми стигнат.

— Но повече от това не мога да ти дам. Искам тази история да приключи.

— И това ще стане.

Усмихна се. Постигна го по-лесно, отколкото очакваше.

— И никакво вмъкване в чужди спални, тършуване из кутии с бижута или сейфове.

— Няма. И това ще преустановя веднага след като приключа със семейство Картър.

— О, за Бога...

— Нищо няма да открадна. Не устоях ли на перлите на баба ти? На всичките изящни бижута от италианско злато на Илис? Дори на красивия ѝ медальон, който можех да подаря на една от племенничките си? Щеше да ме смята за герой.

— Племенничките ти са твърде малки за медальони. — Въздъхна и отново отпусна глава на рамото му. — Моя получих едва на шестнадесет. Даде ми го баба. Беше с формата на сърце и го имаше от своята майка.

— И вътре си сложила кичур от косата на гаджето си.

— Нямах гаджета. А и тя вече бе сложила вътре снимка на дядо и нейна. За да ми помогне да не забравям корените си.

— И помогна ли ти?

— Разбира се. Старите родове от източните щати знаят родословието си. Аз съм от семейство Джоунс. Елизабет е права. Никога не съм била нейна, но винаги съм била на баба.

— А сега ще получиш и перлите ѝ.

— Да. И ще ги пазя. Загубих медальона преди няколко години. Толкова съжалявам. — Почувства се по-добре и се отдръпна. — Трябва да уредя да раздигнат тук. Надявам се още утре да отворим изложбата за посетители.

— Залови се с това — изрече той. — Ще се видим в къщата по-късно. Прибери се направо там, за да не се налага да те издирвам, чуваш ли?

— Къде другаде да отида?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Андрю влезе в къщата, подсвирквайки си. Усмивката не слезе от лицето му целия ден. И не бе единствено заради секса; не че имаше нещо против, припомни си той, докато бързо се заизкачва по стълбите. Андрю Джоунс отдавна не бе имал връзка с жена.

Но сега беше влюбен. И Ани го обичаше. Прекараният с нея ден бе най-вълнуващото, най-спокойното и най-невероятното преживяване, случило му се някога.

Пригответяха заедно закуската, ядоха в леглото. Дълго разговаряха. Толкова думи, мисли, чувства, които трябваше да бъдат споделени. Никога с никого не бе разговарял по този начин, освен с Ани.

И с Миранда. Нямахте търпение да разкаже на сестра си.

Ще се оженят през юни.

Без излишен шум, както иска Ани. В задния двор, сред приятели. Ще има и музика, естествено. Ще покани Миранда за кума. Идеята страшно ще ѝ допадне.

Влезе в спалнята си. Искаше да съблече смачкания смокинг. Щеше да води Ани на вечеря, а утре ще ѝ купи пръстен. Тя каза, че не иска, но той не отстъпи по този въпрос.

Искаше да види годежен пръстен на ръката ѝ.

Свали смокинга и го захвърли. Обеща си скоро да подреди стаята си. С Ани няма да живеят тук. Къщата е на Миранда. Доктор Джоунс и съпругата му ще си потърсят къща веднага след като се върнат от медения си месец.

Ще я заведе във Венеция.

Все още ухилен, понечи да свали панталона, но долови някакво движение. Усети силна болка в главата, червена светлина изригна пред очите му. Коленете му се подкосиха при опита да се извърне и да отвърне на нападателя. Вторият удар го повали върху масичката и той загуби съзнание.

Бурята се разрази. Миранда бе все още на километър от дома, когато дъждът се изля като из ведро. Наложих си да намали скоростта, макар, че нямаше търпение да се прибере вкъщи на сухо и топло.

Спускаше се мъгла. За да вижда по-добре, спря радиото и се намести на седалката.

Мислите ѝ обаче бяха далеч от тук.

Обаждането от Флоренция, нападението, за да ѝ откраднат документите. Първо замина Джон Картър, а нея я забавиха. Статуята е била в сейфа на майка ѝ. Кой имаше достъп до сейфа? Единствено Елизабет.

Но ако връзката ѝ с Райън я научи на нещо, то бе, че ключалките са за преодоляване.

Ричард е направил изследвания, значи и той е имал достъп до статуята. Кой е работил с него? Кой е донесъл пистолета в института и го бе използвал?

Джон? Опита се да си го представи като извършителя, но ѝ бе трудно при спомена за добродушното му лице. Винсенте? Шумният, дружелюбен Винсенте? Можеше ли някой от тях да изстреля два куршума в Ричард и да халоса Илис?

И защо в кабинета ѝ, и то в момент, когато долу имаше стотици хора? Защо бе поет подобен риск?

Защото, даде си сметка тя, името ѝ отново ще се свърже със скандал. Защото така се помрачи откриването на изложбата и се хвърли сянка върху целия ѝ труд.

Беше лично. Нямаше друго обяснение. Но у кого е събудила такава ненавист? Кого е наранила? Джон, помисли си тя отново. Ако бъде опозорена, ако е принудена да напусне института, логично е той да заеме мястото ѝ. Това ще означава повишение, увеличение на заплатата, повече власт и престиж.

Толкова ли бе просто?

Или Винсенте? Познаваше я отдавна, беше ѝ най-близък. Да не е предизвикала с нещо завистта или неприязънта му? Дали не става въпрос за повече пари, за да купува нови бижута и дрехи, да организира пътешествия, за да ощастливява младата си съпруга?

Кой друг оставаше? Джовани и Ричард бяха мъртви. Илис беше в болницата. Елизабет...

Възможно ли е трупаното цял живот негодувание да прерасне в такава омраза?

„Остави полицията да се оправя“ — каза си тя и пораздвижи скованите си рамене, когато спря пред къщата. След по-малко от тридесет и шест часа ще прехвърли цялата каша в ръцете на Кук.

Значи по-голямата част от вечерта ще прекара в обмисляне какво точно да му каже.

Взе дипломатическото куфарче. Бележникът на Ричард бе вътре и тя възнамеряваше да го прегледа внимателно тази вечер.

Фактът, че чадърът ѝ беше в багажника, а не на седалката до нея, показваше колко е разсеяна. Вдигнала куфарчето над главата си, за да се предпази от дъжда, тя хукна към предната веранда. Стана вир-вода.

Влезе вътре и извика Андрю.

Не го бе виждала, откакто напусна болницата снощи, но видя, че колата му е отвън на обичайното си място.

Време е, реши тя, да поговорят.

Време бе да му каже всичко, защото вече му вярваше напълно.

Отново го извика. Господи, трябва да се преоблече, да вземе гореща вана. Защо поне не ѝ отговори?

Вероятно спи, мина ѝ през ума. Спеше като заклан. Е, ще трябва да стане, защото иска да му разкаже всичко, преди майка им да дойде.

— Андрю?

Вратата му бе леко притворена, но все пак почука, преди да влезе. Вътре цареше мрак и макар да си представи, че ще започне да ругае, натисна копчете за осветлението. Тихичко изруга, когато лампата не светна. Още не бяха изключили електричеството. Явно пак не бе сменил крушката. Тръгна към леглото му. В този момент се препъна в него.

— Андрю, за Бога!

При проблясване на светкавица отвън видя проснатото му на пода тяло.

Не за пръв път го заварваше пиян на пода.

Първо се появи ядът, а после — разочарованието.

— Как можа отново да започнеш? — пророни тя, наведе се и се надяваше да не е толкова пиян, че да не успее да го отведе до леглото.

Внезапно ѝ направи впечатление, че не ѝ мирише на алкохол. Разтърси го, въздъхна и прихвана главата му.

Усети лепкавата топлина. Кръв.

— Господи... Андрю...

С треперещи пръсти потърси пулса. В този момент лампата светна.

— Не е мъртъв. Засега. — Гласът бе мек, леко насмешлив. — Искаш ли да остане жив, Миранда?

Обикновено Райън избягваше да се повтаря, но сега отново се вмъкна в хотелския апартамент на Елизабет. Стаите бяха тихи и пусти, но това нямаше значение за него. Успяваше да се справи при всякакви обстоятелства.

В спалнята извади кутията с бижута, точно както направи преди две вечери. И измъкна медальона.

Беше само хрумване, но вярваше на интуицията си. Разгледа старата фотография, но не забеляза особена прилика. Или може би около очите...

Извади снимката от медальона. Беше го надписала под своята фотография, не под тази на съпруга ѝ. Точно така си бе представял, че ще постъпи.

Кръвта му застина, когато прочете:

„На Миранда, по случай шестнадесетия ти рожден ден. Никога не забравяй откъде произхождаш и къде искаш да стигнеш.

Баба.“

— Пипнахме те — промърмори той и напъха медальона в джоба. Още докато бързаше по коридора, извади телефона.

— Илис. — Миранда искаше да говори спокойно, да гледа жената в очите, а не насочения към гърдите ѝ пистолет. — Той е лошо ранен. Трябва да извикам линейка.

— Ще издържи известно време. — Потупа се по главата. — Аз как успях? Удивително е колко бързо можеш да се съвземеш след удар

по главата. Помисли, че е пиан, нали? — В очите ѝ се появиха весели пламъчета — Ако се бях сетила навреме, щях да го залеея с уиски. Не се безпокой. Халосах го само два пъти. Нито толкова много, нито силно, колкото ударих Джовани. Но за разлика от Джовани, Андрю не ме видя.

Ужасена, че брат ѝ ще изгуби прекалено много кръв, Миранда грабна тениска от пода и я притисна към раната.

— Джовани ти беше приятел. Как си могла да го убиеш?

— Нямах да го сторя, ако не го беше замесила. Ръцете ти са изцапани с кръвта му, а сега и с кръвта на Андрю.

Миранда сви пръсти.

— А Ричард?

— О, Ричард. Той се самоуби. — Между веждите ѝ се появи гневна бръчка. — Започна да се разпада веднага след случая с Джовани. Разпаднаше се парче по парче. Плачеше като бебе, настояваше да спрем. Не било ставало въпрос някой да умира — така твърдеше. Е, плановете се променят. В момента, когато ти изпрати онова глупаво писмо по електронната поща, си подписа смъртната присъда.

— Но факсовете ги изпращаше ти, нали?

— Да. — Със свободната си ръка Илис се заигра с тънката златна верижка на врата. — Изплашиха ли те, Миранда? Объркаха ли те? Чудеше ли се какво става?

— Да. — С преднамерено бавни движения придърпа одеялото от леглото и покри брат си. — Ти уби и Риналди.

— Той постоянно ми създаваше неприятности. Все настояваше, че бронзовата статуя е истинска... Сякаш е възможно някакъв си водопроводчик да разбира от тези неща. Дори нахлу в кабинета на Елизабет и ѝ наговори какво ли не. Това я накара да се замисли, усетих я.

— Статуята може и да е у теб, но никога няма да успееш да я продадеш.

— Да я продам? Защо да я продавам? Да не мислиш, че го правя за пари? Въобще не. Всичко е заради теб. Вечното съперничество между двете, Миранда.

Навън просветна светкавица.

— Нищо лошо не съм ти сторила.

— Имаше всичко. Скъпоценната дъщеря на къщата! Прочутата доктор Джоунс от Мейн, с високоуважаваните родители, шибаното си родословие, прислугата и лудата баба в голямата къща на хълма. — Размаха пистолета. — Знаеш ли къде съм родена аз? В обществена болница и живях в скапан двустаен апартамент, защото баща ми не пожела да ме признае за свое дете и да поеме отговорността си. Заслужавах да имам всичко, което имаше ти, и го постигнах. Но се наложи да се потрудя, да моля за стипендии. Избирах същите учебни заведения като теб и непрекъснато те наблюдавах, Миранда. Ти така и не си даваше сметка за присъствието ми.

— Не.

Миранда махна фланелката от раната. Стори ѝ се, че кръвотечението е поспряло. Помоли се наистина да е така.

— Но ти пък не се сприятеляваше лесно и не беше много по излизанията. Удивително е как при толкова много пари си такава скучна личност. А аз трябваше да пестя през цялото време, докато ти живееше в хубава къща, прислужвах ти, хвалеха те.

— Позволи ми да извикам линейка за Андрю.

— Млъквай! Затваряй си устата, защото още не съм свършила. Ще ме слушаш, защото иначе ще застрелям окаения кучи син ей сега.

— Недей! — Инстинктивно застана между дулото на пистолета и брат си. — Не го наранявай, Илис. Ще те слушам.

— И си затваряй проклетата уста. Господи, как я мразя. Отваряш я и всички те зяпват. Все едно ръсиш жълтици. А аз трябваше да съм на твое място. И щеше да бъде така, ако онова копеле, от което забременяла майка ми, не е било женено за баба ти!

— Баба ми? — Миранда поклати невярващо глава. — Дядо ми е твой баща?

— Дъртакът просто не можел да си държи панталоните закопчани. Дори и когато станал на шестдесет! А майка ми била млада и глупава; смятала, че ще зарече старата си съпруга, за да се ожени за нея. Глупачка! — Грабна преспапието от бюрото и го запокити към стената. — Оставила се да я използват. Дори го направила без пари и цял живот живяхме мизерно.

Очите ѝ проблеснаха гневно. Хвана края на масата и я преобърна.

Още един представител на семейство Джоунс, помисли си Миранда смаяно. Плод на поредната случайна връзка. Пистолетът на Илис отново се насочи към нея.

— Наблюдавах те години наред. Кроях планове през цялото време. Затова избрах същата професия. Бях добра колкото теб. Постъпих на работа тук. Омъжих се за нищо неструващия ти брат, превърнах се в дясната ръка на майка ти. Чувства ме повече своя дъщеря, отколкото теб.

— Определено — увери я Миранда напълно искрено. — Повярвай ми — не означавам нищо за нея.

— Но в центъра беше все ти. Помниш ли „Давид“?

— Значи ти го открадна? Ти си накарала Хари да направи копие.

— О, той с готовност се съгласи. Мъжете са толкова лесни за манипулиране. Поглеждат ме и си мислят: колко е деликатна, прекрасна. А всъщност искат само да ме чукаат и да ме закрилят. — Изсмя се. — Трябва да призная на брат ти, че в леглото го биваше. Но ми беше далеч по-приятно да разбия сърцето му. С огромна радост го видях как се насочва към бутилката, понеже не успяваше да си обясни къде сбърка по отношение на мен. Горкичкият Андрю. — Изражението й отново се промени. — Готвех се пак да го примамя, щом приключоха всичко. След като те довърша. Каква ирония щеше да бъде. Така и ще стане. Евтината кучка, която чука сега, няма да се мярка дори в спомените му, когато се завърна отново в Мейн. Разбира се, ако го оставя жив.

— Няма защо да го нараняваш. Не преследваш него. Илис, позволи ми да се обадя за линейка. Дръж пистолета насочен към мен. Няма да се опитам да избягам. Само ще извикам линейка за него.

— Въпреки че не си свикнала да молиш, добре се справяш. Всичко правиш толкова добре, Миранда. Ще си помисля. — Наклони заплашително глава. — Внимавай. Няма да те убия веднага. Първо ще те осакатя.

— Какво искаш? — настоя Миранда. — Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да ме изслушаш! — Пистолетът се насочи към главата й, после отново към сърцето. — Искам да седиш тук и да ме слушаш и ако ти заповядам да пълзиш на четири крака и да ме молиш, да го направиш! Искам всичко.

— Добре. — Колко ли още време има, зачуди се тя, преди Илис да превърти и да стреля? — Слушам те. „Давид“ бе само репетиция, нали?

— О, много си досетлива. Да. Знаех, че ще подроня престижа ти. Но бях и търпелива. Нямахше начин да не изскочи нещо голямо. И тогава се появи „Смуглата дама“. Когато Елизабет ми каза, че ще те повика, разбрах, че подходящият момент е настъпил. Тя ми се доверяваше. Бях се погрижила да ми се доверява, тъй като угаждах на всичките ѝ капризи. „Станджо“ ще бъде мой — добави тя. — Ще поема директорското място, преди да навърша четиридесет.

Погледът на Миранда се плъзна настрана. Търсеше нещо, което да използва като оръжие.

— Гледай ме, когато ти говоря!

— Гледам те, Илис. Слушам те. Ставаше въпрос за „Смуглата дама“.

— Виждала ли си нещо по-съвършено? Нещо по-вълнуващо?

— Не. — Дъждът се лееше по стъклата. — Не, не съм. Искала си я. Не те виня. Но не си могла да го направиш сама. Затова си увлякла Ричард.

— Ричард беше влюбен в мен. А аз бях доста привързана към него — добави тя почти замечтано. — За известно време можех да се омъжа за него. Щеше да ми е много полезен. Правехме изследванията нощем. Знаех комбинацията за сейфа на Елизабет. Беше смешно лесен. Само трябваше да се погрижа да се забавиш. Изрично наредих да не те нараняват сериозно. Искях да си в отлична форма, когато се появи, за да те унищожа.

— Ричард е направил копието.

— Както ти обясних, беше много полезен. Част от работата свърших и аз. Искяхме да издържи на първоначалния оглед. Ти беше перфектна, Миранда. Разбра какво държиш — също като мен — още щом видя статуята. Усети мощта на творбата, нали?

Да. — Стори ѝ се, че Андрю помръдна. — Ти се обади на журналистите да им разкажеш за проекта, нали?

— Елизабет е толкова строга в това отношение. Дай ѝ правила, безукорно поведение, честност. Реагира както очаквах. Аз те победих, Миранда.

Телефонът иззвъня и те останаха загледани една в друга. Илис леко се усмихна.

— Ще оставим секретаря да отговори, нали? Има още толкова неща, за които да си поприказваме.

Защо, по дяволите, не отговаря? Въпреки бурята Райън не намаляваше скоростта. Гумите свистяха по мокрия асфалт. Излязла е от института, за да се прибере вкъщи. Не вдига нито клетъчния, нито домашния си телефон. Хвана кормилото с една ръка и натисна бутоните на телефонния номер на болницата.

— Илис Уорфийлд — каза той. — Ваша пациентка е.

— Доктор Уорфийлд е изписана тази вечер.

Стомахът му отново се сви. Даде газ и подкара с бясна скорост. Рисува и се обади на полицията.

— Свържете ме с детектив Кук.

— Нужни са ми копията, Миранда. Къде са?

— Не са у мен.

— Това е лъжа, а теб никак не те бива да лъжеш. Наистина са ми нужни. — Илис пристъпи напред с насочен пистолет. — Все пак искаме да приключим с тази история, нали?

— Защо да ти ги дам? И без това ще ме убиеш.

— Естествено. Това е единствената логична стъпка, нали? Но... — отместе пистолета — ... няма да убия Андрю.

— Недей! — Миранда бързо вдигна ръце, все едно че се предава. — Моля те.

— Дай ми копията и няма да го направя.

— Скрити са във фара.

Само да се отдалечат от Андрю.

— О, чудесно. Ще се досетиш ли къде съм зачената? — Илис се разсмя така, че сълзи изскочиха в очите ѝ. — Майка ми разказа как я отвел там да я рисува и как я прелъстил. Не е ли чудесно, че всичко ще приключи там, където е започнало. — Направи знак с пистолета. — След теб, скъпа Миранда.

Хвърли последен поглед към брат си. Знаеше, че пистолетът е насочен в гърба ѝ. Когато излязат навън може и да има някакъв шанс. Ако успее за миг да отклони вниманието на Илис, ще се опита. Повисока е, по-силна и не е луда.

— Полицията няма да се откаже от разследването — заяви Миранда, като гледаше право напред. — Детектив Кук твърдо е решил да разкрие този случай. Няма да се откаже.

— След тази вечер случаят ще приключи.

— Ако ме застреляш, какво обяснение ще дадеш?

— Надявам се да не се стигне дотам. Но ако се наложи, ще поставя пистолета в ръката на Андрю, ще сложа пръста на спусъка и отново ще стрелям. Няма да бъде перфектно, но накрая логичното обяснение ще бъде, че сте се скарали по делови въпроси. Ти си го ударила, той те е застрелял. Все пак пистолетът е твой.

— Да, знам. Не вярвам да ти е било лесно да се удариш сама — и то силно, след като си застреляла Ричард.

— Цицина на главата. Няколко шева. Доста хора ми съчувстваха, а и никой не се съмнява в мен. Как може крехко същество като мен да извърши подобно нападение? — Побутна Миранда в гърба. — Но и двете знаем, че мога да извърша какво ли не.

— Да, така е. Ще ни е нужен фенер.

— Иди да вземеш. Предполагам, че още го държиш във второто чекмедже вляво. Човек с такива закостенели навици.

Миранда извади фенера и провери тежестта му. Щеше да ѝ послужи за оръжие, ако ѝ се предоставеше възможност.

Отвори задната врата и излезе на дъжда. Помисли си да избяга, да се скрие в мъглата. Опряният в гърба пистолет ѝ напомни, че преди да направи и крачка, ще бъде мъртва.

— Май доста ще се измокрим. Не спирай да вървиш!

Свита, за да се предпази от вятъра и дъжда, тя се насочи към фара. Чуваше грохота на вълните.

— Планът ти няма да успее тук, Илис.

— Върви.

— Ако сега ме застреляш, ще разберат, че е имало и друг човек. Ще те открият.

— Млъквай! Какво те интересува. И без това ще си мъртва.

— Никога няма да имаш всичко, което имам аз. А ти всъщност искаш това, нали? Името, произхода, положението. Но те никога няма да са твои.

— Грещиш. Вместо съсипана, ще бъдеш мъртва.

— Ричард е водил дневник. Всичко е записал

— Лъжкия!

— Всичко, Илис. Документирано е. Ще узнаят, че съм била права. Славата пак ще дойде при мен

— Кучка. Лъжлива кучка!

— Но нали твърдиш, че не умея да лъжа?

Стисна зъби и се извърна. Ударът ѝ повали Илис. Миранда скочи върху нея и се опита да вземе пистолета.

Обаче сгрещи. Това, че не е луда, не се оказа предимство. Другата жена се съпротивляваше като животно — хапеше, скубеше, забиваше нокти. Усети болка в шията. Шурна кръв, докато двете се търкаляха към ръба на скалата.

Райън се втурна в къщата и започна да я вика. Отново извика, докато вземаше стъпалата по две наведнъж. Когато съзря Андрю, сърцето му се сви.

Чу трясъка на гръмотевицата, после изстрели. Изскочи през вратите към терасата.

На фона на проблясващите светкавици видя двата силуета на ръба на скалата. Докато прескачаше перваза, те изчезнаха.

Едва дишаше. Всичко я болеше. Хвана хлъзгавото дуло на пистолета, искаше да го изтръгне. Чу някой да пици. Някъде някой крещеше името ѝ. Опита се да се извърне, но с вкопчената в нея Илис не успя. Усети, че я повличат надолу.

Скалата ожули бузата ѝ. Кракът ѝ се закрепил някак си на някаква издатина. Задъхана, подивяла от страх, погледна през рамо. Различи бялото лице на Илис, тъмните ѝ очи, как се пуска от скалата, за да насочи пистолета. И в следващия момент я видя да полита в бездната.

Разтреперана и разплакана, Миранда опря лице в твърдата повърхност на скалата. Мускулите и бяха напрегнати до болка,

пръстите ѝ горяха. Под нея океанът — любимият ѝ океан — бушуваше и я чакаше с нетърпение.

Усети, че ѝ прилошава.

Не искаше да умре. Няма да загуби по този начин. Потърси някаква издатинка. Съзря една и сантиметър по сантиметър насочи пръсти натам. В този момент почувства как издатината под краката ѝ поддава. Увисна на разкъравените си пръсти, когато главата на Райън се показа над скалата.

— Господи! Миранда, дръж се. Погледни ме, Миранда, и хвани ръката ми.

— Плъзгам се.

— Хвани ръката ми! Трябва само малко да я протегнеш нагоре.

Той лежеше по корем, протегнал към нея и двете си ръце.

— Не мога да се пусна. Пръстите ми са замръзнали. Ако се пусна, ще падна.

— Няма. — Потта се стичаше по лицето му заедно с дъжда. — Хвани ръката ми, Миранда. Довери ми се.

Разтвори замръзналите си пръсти и се пусна от скалата. Скованата ѝ ръка напипа неговата.

— Хайде, сега и другата. Трябват ми и двете ти ръце.

— Господи, Райън, ще успея ли?

Усети цялата ѝ тежест и се зачуди дали и двамата няма да полетят надолу. Започна да я изтегля сантиметър по сантиметър. От дъжда ръцете му бяха хлъзгави. Имаше чувството, че се влечи по натрошени стъкла. Тя обаче му помагаше. Търсеше опора с крака, напрягаше мускули и най-после стигна до ръба на скалата.

Извлече я горе и я притисна към себе си. Останаха така под дъжда.

— Видях как се изтърколвате от скалата. Помислих, че си умряла.

— Щях да съм. — Лицето ѝ бе заровено в гърдите му, където сърцето му биеше лудо. Някъде далеч се чу вой на сирени. — Ако не се бе появил, нямаше да издържа още дълго.

— Щеше да издържиш. — Отмести главата ѝ и я погледна в очите. По лицето ѝ имаше кръв. — Щеше да издържиш — повтори.

Взе я на ръце и я понесе към къщата.

— Подръж ме известно време. Не ме пускай.

— Няма.

ЕПИЛОГ

Но го направи. Трябваше да се досети, че ще го направи. Крадливият му кучи син!

Довери ми се, бе казал той. И тя го послуша. Спаси живота ѝ, а после сломи сърцето ѝ, като я изостави.

О, да, изчака, призна му Миранда, докато сновеше из спалнята си. Изчака да се погрижат за раните и охлузванията ѝ. Остана до нея, докато се убедят, че животът на Андрю е въвн от опасност.

Беше все около нея: пазеше я, подкрепяше я, когато преразказваше кошмара, който изживя с Илис.

Дори ѝ държа ръката, когато запознаха Кук с версията на Райън за случилите се събития. И тя му бе позволила. Потвърди всичко, което той заяви, и промени някои подробности, които биха го изпратили в затвора.

Все пак ѝ спаси живота. Червей такъв!

После изчезна, без да я предупреди. Събра си багажа и замина.

Знаеше къде е отишъл. Единствен той, освен нея знаеше за наетия за склад гараж. Тръгна да издирва „Смуглата дама“. Не се съмняваше, че вече е в негови ръце; тя, а също и „Давид“. И най-вероятно вече ги е продал на своите клиенти за тлъста сума, а сега се пече на слънце по тропическите острови и гали задника на някоя блондинка.

Ако го види отново... Но, естествено, няма да го види. Цялата им съвместна работа — законната — се ръководи от управителя на галерията му. Изложбата жънеше невероятни успехи. Той спечели от това и от участието си при разкриването на няколко убийства.

Тя възстанови репутацията си. Вестниците от цял свят не преставаха да пишат хвалебствени статии за смелата и талантива доктор Джоунс.

Илис искаше да я унищожи, а всъщност я направи знаменитост.

Ала не разполагаше с бронзовата статуя; и Райън го нямаше.

Редно е да се примири, че никога няма да притежава нито едното, нито другото.

Сега беше сама в голямата пуста къща; годеницата на Андрю се суетеше около него, за да оздравее по-бързо. Той беше щастлив, оправяше се и Миранда се радваше за него. Но му завиждаше.

Да, имаше репутацията си, повтори си тя, както и института. А вероятно и уважението на родителите си, ако не обичта им.

Нямаше всъщност никакъв живот.

Е, ще трябва да си изгради нов. Нервно прокара пръсти през косата си. Ще последва съвета, който всички и даваха, и ще замине на дълга, заслужена ваканция. Ще си купи бикини, ще се пече на слънцето и ще се забавлява.

Да, непременно ще го направи, помисли си тя навъсено, отвори вратите на спалнята към терасата и излезе в топлата пролетна нощ.

Цветята, които засади в каменните урни, изпълваха въздуха с аромати. Явно започваше да се учи да се радва на дребните неща. Да им се любува.

Пълната бяла луната се издигна над морето и пое между звездите. Морето пееше своята вечна, груба песен.

Замина преди две седмици. Знаеше, че няма да се върне. Имаше нещо по-важно от Миранда.

Е, ще го преодолее. Вече е на път. Ще си даде въпросната ваканция, но ще я прекара тук. Предпочиташе да си остане къщи. И да се заеме с изграждането на дома, който никога не получи. Ще довърши градината, ще боядиса къщата, ще купи нови завеси.

И макар повече никога да не се довери на мъж, поне се научи да вярва в себе си.

— Щеше да бъде по-романтично, ако си облечена в дълга широка роба.

Не се извърна веднага. Умееше да се владее. Просто бавно се обърна.

Стоеше ухилен насреща ѝ. Беше в спалнята ѝ, облечен като крадец в черно, и не преставаше да се усмихва.

— Джинси и тениска — продължи той. — Добре ти стоят, но им липсва романтиката на копринена роба, чийто краища ще се разтворят от вятъра. — Излезе на терасата. — Здравей, доктор Джоунс.

Тя продължаваше да го гледа. Той докосна охлузеното място на бузата ѝ.

— Кучи син! — възкликна тя и стовари юмрук право в лицето му.

Ударът го накара да отстъпи няколко крачки, но успя да запази равновесие. Разтърка си брадичката замислено, усети вкус на кръв в устата.

— Е, странен начин да кажеш „здравей“. Очевидно не се радваш особено да ме видиш.

— Единственият начин, по който искам да те видя, е зад решетките, негоднико. Използва ме, излъга ме. Придума ме да ти се доверя, а през цялото време си искал да се добереш до статуята.

Прокара език по зъбите. Още усещаше кръвта. Господи, тази жена имаше страхотно кроше!

— Не е съвсем точно.

Тя отново сви юмрук, готова за втори удар.

— Ходи до Флоренция, нали? Тръгна от тук, качи се на самолета и отиде във Флоренция за статуите.

— Естествено. Нали ти казах, че така ще постъпя.

— Жалък крадец!

— Напротив — превъзходен крадец съм. Дори Кук смята така, макар никога да не успее да го докаже. — Усмихна се отново и прокара пръсти през гъстите си тъмни коси. — Но сега вече съм оттеглил се крадец.

Тя скръсти ръце. Рамото още я наболяваше от нощта на скалите.

— О, да, положително ще живееш охолно с парите от продажбата на статуите.

— Онова, което струва Микеланджело, би избавило човек от необходимостта да работи няколко живота. — Тя сви рамене, а той небрежно извади пура, като не преставаше да я наблюдава. — Тя е най-възхитителното нещо, което съм виждал. Копието е добро, загатва за мощта, но не може да се сравнява с оригинала. Чудя се как човек, видял и двете, би ги объркал. „Смуглата дама“ пее, Миранда. Тя е неотразима.

— Тя принадлежи на италианския народ. Трябва да е в някой музей, където всички да я виждат.

Извърна се и се загледа в градината си.

— Научила си нещо, което си пренебрегвала досега: изкуството да се живее. — Издуха дима. — Как е Андрю?

— А, значи сега ще обсъждаме семейството ми. Добре е. Същото важи за Чарлз и Елизабет. — Бе започнала вече да ги нарича така. — Всеки се върна към своя начин на живот и макар Елизабет да жали за загубата на „Смуглата дама“, все пак се съвзема. Много по-дълбоко е наранена от постъпката на Илис. Излъгала е доверието ѝ. — Обърна се към него. — Напълно я разбирам какво изпитва. Знам какво е да те използват и да те захвърлят.

Той се наклони да пристъпи, но се отказа. Утешителни, извинителни, ласкателни думи нямаше да повлияят на Миранда в сегашното ѝ настроение.

— Използвахме се взаимно — поправи я той. — И се справихме отлично.

— Но приключихме — сухо отбеляза тя. — Какво търсиш тук?

— Дойдох да ти предложа сделка.

— Така ли? И защо да приема сделка с теб?

— Бих изтъкнал няколко причини. Но първо ми отговори защо не ме предаде на полицията?

— Спазвам даденото обещание.

— Заради това ли? — Тя не му отговори и той сви рамене. — Добре. Да пристъпим към работа. Нося нещо, което би искала да видиш.

Хвърли пурата през перилата и се върна в спалнята. Донесе сак и внимателно извади обвития предмет. Още преди да го развие, знаеше какво е — бе прекалено потресена, за да проговори.

— Възхитителна е, нали? — Държеше я в ръце както мъж държи любимата си. — Влюбих се от пръв поглед. Не е винаги добра, но винаги смайва. Нищо чудно, че заради нея са извършвани убийства. — Погледна младата жена. — Знаеш ли, когато я извадих от металната кутия, заключена в сандък в онзи гараж — където впрочем е скрита колата на Илис — и я пипнах за пръв път, бях готов да се закълна, че чувам арфа. Вярваш ли в такива неща, доктор Джоунс?

Тя самата почти я чуваше, както бе ставало в мечтите ѝ.

— Защо си я донесъл тук?

— Представях си, че искаш отново да я видиш. Да си сигурна, че съм я взел.

Тя не се сдържа. Приблужи се и прокара пръсти по усмихнатото лице.

— От две седмици знам, че си го направил. От момента, когато замина. — Вдигна очи и погледна красивото му, измамно лице. — Не очаквах да се върнеш.

— Честно казано, аз не очаквах. — Постави статуята на масичката. — И двамата получихме онова, което искахме: ти своята репутация, славата. Получи отмъщението си. Предполагам, сега ще последват покани да напишеш книга, ще има предложения от Холивуд за екранизацията ѝ.

Тя продължаваше да гали статуята.

— Не ми отговори на въпроса.

— Ще стигна и до това — промърмори той. — Спазих моята част от уговорката. Никога не съм казвал, че ще върна „Давид“, а що се отнася до нея... Приех единствено да я намеря. Намерих я и сега е моя. Така че предложението ми е на масата. Колко силно я желаете?

Едва се въздържа да не зяпне.

— Искаш да кажеш, че ще ми я продадеш? Искаш да откупя откраднатата от мен собственост?

— По-скоро мислех за замяна.

— Замяна? Какво искаш срещу нея?

— Теб.

— Моля?

— Дама за дама. Струва ми се справедливо.

Тя тръгна напред-назад по терасата. „О, той е по-жалък и от червей!“ — мина ѝ през ума.

— Очакваш да спя с теб в замяна на статуята на Микеланджело?

— Не ставай глупава. Искам всичко. Тя е моя, Миранда. Аз я притежавам, а ти — не. Но през последните няколко дни с изненада осъзнах, че теб желая по-силно.

— Не те разбирам.

— Не се преструвай. Всичко ти е ясно. Можеш да я получиш. Можеш да я скриеш или да я върнеш във Флоренция. Можеш да правиш каквото искаш с нея. Но трябва да ми дадеш онова, което аз искам. Имам желание да живея в тази къща.

Сърцето ѝ се сви.

— Искаш къщата?

Той присви очи.

— Знаеш ли, доктор Джоунс. Изглежда, не се преструваш, че не разбираш. Просто не проумяваш какво ти казвам. Да, искам да живея в тази къща. Тя е добра за отглеждане на деца. Сега пък какво стана? Пребледня като платно. Господи, това е едно от нещата, които обожавам у теб! Винаги си така шокирана, когато нещо противоречи на логичните ти мисли. И те обичам, Миранда, безкрайно.

Тя искаше да каже нещо, но не успя. Сърцето ѝ замря. Залитна и едва не падна.

Пристъпи към нея.

— Наистина искам деца, Миранда. Все пак съм с ирландско и италианско потекло. Какво друго очакваш?

— Да не би да ми предлагаш да се омъжа за теб?

— Именно. Но те уверявам, че ми е не по-малко трудно, отколкото на теб. Казах, че те обичам.

— Чух те.

— По дяволите... Упоритостта ти... — Спря се и дълбоко си пое дъх. — Нали искаше бронзовата статуя? — Преди да успее да му отговори, хвана брадичката ѝ. — Влюбена си в мен. — Тя свъси вежди, но той се ухили. — Не се опитвай да го отричаш. Ако не беше влюбена, щеше да ме предадеш на полицията още щом разбра, че съм тръгнал да я взема за себе си. — Наведе се и докосна устните ѝ. — Приеми сделката, Миранда.

— Ти си крадец.

— Оттеглил се. — Бръкна в джоба си. — Хайде, дай да го направим официално.

Тя се опита да избегне целувката му и да му попречи да постави пръстена на ръката ѝ. Същия пръстен, забеляза тя очарована, който ѝ бе дал преди.

— Не се дръж като упорито магаре. — Взе ръката ѝ, разтвори пръстите ѝ и надяна пръстена. Приеми сделката.

Отново усети напрежение в гърдите. Сърцето ѝ пак затуптя.

— Плати ли за пръстена?

— Господи, разбира се.

Тя го загледа как проблясва, и реши да поизмъчи Райън, като позабави отговора си. Надяваше се да го поизмъчи.

— Ще я върна в Италия. Сигурно ще ми е трудно да обясня как е попаднала при мен.

— Ще измислим нещо. Приеми предложението ми, да те вземат дяволите!

— Колко деца?

Усмивката засия на устните му.

— Пет.

Тя потисна смеха си.

— Моля те, нека две.

— Три поне.

— Последно — три.

— Прието.

Той понечи да я целуне, но тя се извърна.

— Не съм приключила.

— И това ще стане, скъпа, щом те целуна — заяви Райън с достатъчно арогантност, за да я накара да се ухили.

— Никакви странични занимания — отсече тя. — За никого и за нищо на света.

Той трепна.

— За нищо на света? Ами ако все пак дойде интересно предложение?

— За нищо на света — повтори тя.

— Оттеглих се от занаята — промърмори. — Никакви странични занимания.

— Ще ми предадеш всички фалшиви документи за самоличност, които си събрал през годините на осъдителната си кариера.

— Всички? Но... — Усети се. — Добре. — Винаги можеше да си набави нови. — Има ли друго.

— Това е в общи линии. — Погали го по бузата, после обгърна лицето му с ръце. — Обичам те безмерно — прошепна тя. — Ще приема сделката. Ще приема и теб, но това означава, че ти приемаш мен. С проклятието на семейство Джоунс. Нося лош късмет.

— Доктор Джоунс — докосна дланта ѝ с устни, — това ще се промени. Повярвай ми.

Издание:

Нора Робъртс. Тиха клопка
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1998
Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.